SIĞINAK

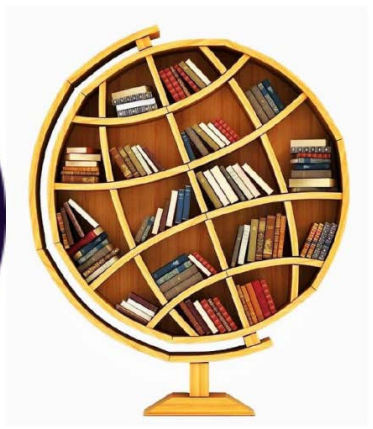
PENELOPE DOUGLAS

DEX PLUS

100 Cumhuriyetimiz 100 Yaşında

DEX PLUS'TA YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI
Doğum Günü Kızı
Punk 57
Günaha Davet

SIĞINAK

Orijinal adı: Hideaway
© Penelope Douglas, 2017
Yazan: Penelope Douglas
Çeviren: Beyza Bozsu
Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
Bu kitap Dystel, Goderich & Bourret LLC ve Kayı Ajans ortak çalışmasıyla yayınlanmıştır.

1. baskı / Ağustos 2023 / ISBN 978-625-8492-24-8
Sertifika no: 44919

Kapak tasarım: Gökçen Yanlı
Sayfa uygulama: Yiğit Berker
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

SIĞINAK

PENELOPE DOUGLAS

Çeviren: Beyza Bozsu

DEX PLUS

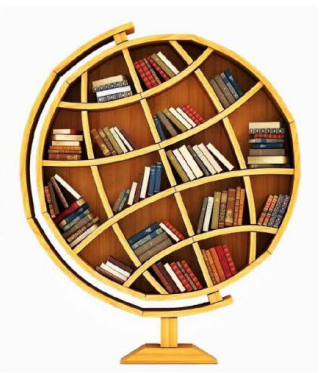
100
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

Bu kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler, yaşayan veya artık hayatta olmayan kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Çalma Listesi

"Black Honey" – Thrice
"Castle" – Halsey
"Control" – Puddle of Mudd
"Cry Little Sister" – Seasons After
"Emotionless" – Red Sun Rising
"Go to Hell" – KMFDM
"Heavy In Your Arms" – Florence + The Machine
"Jekyll and Hyde" – Five Finger Death Punch
"Like a Nightmare" – Never Say Die
"Lung (Bronchitis Mix)" – Sister Machine Gun
"Paint It, Black" – Ciara
"Remember We Die" – Gemini Syndrome
"Save Yourself" – Stabbing Westward
"Scumgrief (Deep Dub Trauma Mix)" – Fear Factory
"Smells Like Teen Spirit" – Think Up Anger
"Smokin' In the Boys Room" – Mötley Crüe
"Waiting Game" – Banks

Yazarın Notu

SIĞINAK'taki romantizm bağımsız olarak okunabiliyor olsa da olay örgüsü, GÜNAHA DAVET'te (Şeytan Gecesi #1) başlayan olayların devamı niteliğindedir. Bu romanı okumadan önce GÜNAHA DAVET'i okumanız şiddetle tavsiye edilir.

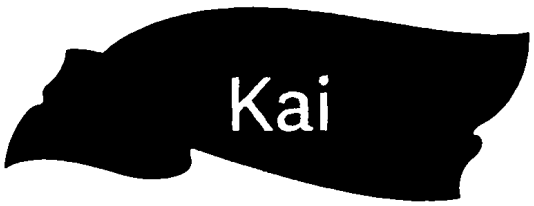
Keyifli okumalar!

Z. King'e

İnsan, içindeki vahşiliği dürtülerini reddederek yok edemez. Baştan çıkarıcı bir şeyden kurtulmanın tek yolu ona boyun eğmektir.

–Robert Louis Stevenson,
Dr. Jekyll ve Mr. Hyde'ın Tuhaf Hikâyesi

Bölüm 1

Yağmur gece gibiydi. Karanlıkta ve bulutların altında farklı olabilirdiniz.

Nasıl olduğu konusunda emin değildim. Belki güneş ışığının olmamasından dolayı diğer duyularımız güçleniyor veya bazı şeyleri gözümüzün önünden gizleyen ince perde kalkıyordu. Ancak, bazı şeyleri sadece belirli zamanlarda yapmak kabul edilebilir bir durumdu. Ceketi çıkarıp kolları sıvamak. Bir içki koyup arkaya yaslanmak. Televizyonda basketbol maçı izlerken arkadaşlarınızla gülüp, bağırıp çağırmak.

Bir saattir gözlerinizle becerdiğiniz bir kızı bar tuvaletine kadar takip etmek ve geri döndüğünüzde arkadaşlarınızın sizi onayladıklarını gösterir şekilde başlarını sallamasını sağlamak.

Bunları bir de gün içinde, ofiste stajyer varken yapmayı deneyin bakalım.

Gerçi istediğim her şeyi istediğim an yapma özgürlüğüne sahip olmayı istiyor değildim. Nadir olan şeyler daha özeldi.

Ama her sabah güneş doğduğunda, içimdeki düğümler beklentiyle daha da çözülmez bir hal alıyordu.

Karanlık gece yine yaklaşıyordu.

Maskemi elimde sallayarak ikinci katın sahanlığında durdum

ve arabasında oturan Rika'yı izledim. Başını eğmiş, telefonunda bir şeyler yazıyordu; arabanın ön camına vuran sağanak yağmura rağmen yüzü cep telefonunun ışığıyla aydınlanmıştı.

Başımı iki yana salladım, çenem kasıldı. *Hiç laf dinlemiyor.*

En iyi arkadaşımın nişanlısının, işini bitirmesini ve telefonunun ışığının kaybolmasını izledim. Ardından arabanın kapısını açıp dışarı çıktı ve şiddetli yağmurda koşmaya başladı. Gözlerimi kısarak onu dikkatle inceledim. *Başı ve gözleri yerde. Yumruk yapılmış ellerinin arasında anahtarlar. Başını yağmurdan koruyan ve görüş alanını kısıtlayan kolları.*

Çevresinden tamamen bihaberdi. Mükemmel bir kurbandı.

Maskemin arkasındaki kayışı tutup esneterek gümüş kafatasını başımdan geçirdim, iç kısmı yüzümün her kıvrımını sıkı bir şekilde sardı. Etrafımdaki dünya bir tünele dönüştü; tek görebildiğim, tam önümde olan şeydi.

Boynumdan aşağı bir sıcaklık indi ve göğsüme kadar yayıldı. Uzun, soğuk bir nefes aldım; kalbim hızla çarparken açlık hissediyordum.

Yağmur bir anda coşup, dışarıdaki ara sokağa şelale gibi aktı ve dojoyu* doldurdu; alt kattaki ağır metal kapı çarparak kapandı.

"Merhaba?" diye seslendi Rika.

Kalbim tekledi; gözlerimi kapatıp bu hissin tadını çıkardım. Sesi boş binada yankılandı ama ben karanlık sahanlıkta durup onun beni bulmasını bekledim.

Boşluğa doğru, "Kai?" diye seslendiğini duydum.

Arkama uzanıp siyah sweatshirt'ümün kapüşonunu çektim, başımı örtüp korkuluktan aşağıya bakmak için döndüm.

"Merhaba?" dedi tekrar, bu kez sesi daha sabırsızdı. "Kai, burada mısın?"

Önce sarı saçlarını gördüm. Rika'nın ilk fark ettiğiniz şeyi her zaman bu olurdu. Onun karanlık çatı katı dairesinde, bu karanlık dojoda, dışarıdaki karanlık yolda, karanlık odalarda ve karanlık sokaklarda... Her zaman göze çarpıyordu.

---

* Dojo, Asya dövüş sporlarının çalışıldığı oda veya salonları tanımlamak için kullanılan Japonca kelime. (ç.n.)

Ellerimi paslı çelik tırabzana dayayıp metal ızgaraların üzerinde durdum ve onun duvardaki elektrik düğmelerini açarak aşağıdaki ana odaya doğru adım atmasını izledim. Ama hiçbir şey olmadı. Işıklar yanmadı!

Tetikte görünüyordu; başını hızla sağa sola çevirdi ve sonra düğmeyi tekrar açıp kapattı.

Hiçbir şey olmadı.

Göğsü daha hızlı inip kalkıyordu, çantasının askısını daha sıkı kavrarken farkındalığı zirveye ulaşmıştı.

Gülümsememek için kendimi zor tuttum ve başımı eğip onu izledim. Kendimi göstermeliydim. Adil oynamalı, burada olduğumu ve güvende olduğunu bilmesini sağlamalıydım.

Ama ben sessiz kalıp gizlenmeye devam ettikçe Rika daha da gerginleşiyordu. Ve o aşağıdaki odaya doğru yürürken, bu ânın tadını çıkarmaktan kendimi alamadım. Kafası karışmıştı. Korkmuştu. Ürkmüştü. Burada olduğumu bilmiyordu. Onun hemen üstündeydim. Şu an gözlerimin onun üzerinde olduğunu bilmiyordu. Daha o ne olduğunu anlamadan koşup onu yakalayabileceğimi ve yere serebileceğimi bilmiyordu.

Onu korkutmak istemiyordum ama yine de korkutuyordum. Güç ve kontrol, bağımlılık yapıcıydı. Ve bundan hoşlanmak istemiyordum çünkü bu beni hastalıklı yapıyordu.

Beni Damon'laştırıyordu.

Daha sert nefes almaya başladım ve yumruklarımla tırabzanı sıktım, kendimden korkmaya başlıyordum.

Bu, normal değildi.

"Burada olduğunu biliyorum" dedi, kaşlarını çatarak etrafına bakınırken.

Ama gözlerindeki inatçı tavır zorlamaydı. Maskemin arkasında, ağzımın kıyısı bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı.

Uzun, gri tişörtü omzundan düşmüştü; yağmur boynu ve göğsünde parıldıyordu. Dışarıda yağmur tüm şiddetiyle Meridian Şehri'ni dövüyordu ve gecenin bu saatinde –ve bu mahallede– sokaklar bomboştu. Onu kimse duyamazdı. Muhtemelen kimse onun bu binaya girdiğini görmemişti bile.

Ve karanlık odadan yavaşça geri geri çıkmasına bakılırsa, o da bunu henüz fark etmeye başlamış gibiydi.

Bir adım attım.

Izgara döşeme gıcırdadı ve Rika sesi takip ederek başını sola çevirdi. Gözleri bana kilitlendi. Bakışlarımı ondan ayırmadan merdivenlere doğru yürüdüm. "Kai?" diye sordu.

Neden bana cevap vermiyor? diye merak ediyordu muhtemelen. *Neden maskesini takıyor? Elektrik neden kesik? Fırtına yüzünden mi? Neler oluyor?*

Ama ona doğru yavaşça yürürken hiçbir şey söylemedim, yaklaştıkça onun güzel, küçük bedeni daha da belirginleşiyordu. Daha önce fark etmediğim ıslak saç tutamları göğsüne yapışmıştı ve Michael'ın geçen Noel'de ona verdiği elmas küpeler kulaklarında parlıyordu. Göğüs uçları gömleğini zorluyordu.

Mavi gözleri bana ihtiyatla baktı. "Sensin, biliyorum."

Maskemin ardından sırıttım, kaskatı kesilmiş vücudu kendinden emin sözlerine ihanet ediyordu. *Biliyor musun?*

Rika inatla hareketsiz kalırken, ben yavaşça etrafında dönerek onu çemberime hapsettim. *Ben olduğuma o kadar mı eminsin? Kai olmayabilirim, değil mi? Onun maskesini almış olabilirim. Ya da onunki gibi bir tane satın almışımdır.*

Arkasında durdum ve kalbim hızla atmasına rağmen nefesimi sakin tutmaya çalıştım. Onu hissedebiliyordum. Göğsümle sırtı arasındaki enerjiyi hissedebiliyordum.

Arkasını dönmeliydi. Ona öğrettiğim gibi kendini tehlikeye hazırlamalıydı. Bunun bir oyun olduğunu mu düşünüyordu?

Başını, dudaklarının hareket ettiğini görebileceğim kadar çevirdi ve "Kes şunu" diye bağırdı. "Hiç komik değil."

Hayır, komik değildi. Michael gitmişti –bu gece şehir dışındaydı– ve Will muhtemelen dışarıda bir yerlerde sarhoş olmakla meşguldü. Burada sadece ikimiz vardık.

Ve şu anda içimdeki lanet olası heyecana bakılırsa, kontrolün bende olduğunu hissetmek için sürekli sınırlarımı zorlamam hiç komik, iyi ya da doğru değildi. Durmak istememem hiç iyi değildi.

Onu tutup kollarımı etrafına doladım ve burnumu kulağının al-

tına gömdüm. Parfümü gözkapaklarımı ağırlaştırdı ve ben ona daha sıkı sarılıp vücudunu benimkine yaslarken nefesinin kesildiğini duydum. "Burada sadece biz varız, Küçük Canavar" dedim sert bir şekilde. "Tam da istediğim gibi. Ve bütün gece bizim."

"Kai!" diye bağırdı kollarımı çekiştirerek.

"Kai de kim?"

Vücudunu eğip bükerek ellerimden kurtulmaya çabaladı. "Artık seni tanıyorum. Boyunu, vücut şeklini, kokunu..."

"Öyle mi?" diye sordum. "Nasıl hissettiğimi de biliyorsun, ha?"

Maskeli yüzümü boynuna gömdüm ve kollarımı etrafında sıktım. Sahiplenici bir şekilde. Tehdit edercesine. "Küçük liseli kız halini özledim Rika." Bana karşı kıvranmasından hoşlanıyormuşum gibi davranarak inledim. "Hiç saygısızlık etmezdin."

Durdu, nefesi dışında vücudunun her yeri donakalmıştı. Göğsü çöktü ve sonra kollarımın arasında titremeye başladı.

Duygularına dokunmayı başarmıştım.

Yakınımız olan, onu korkutan biri bir defasında aynı sözleri söylemişti ve şimdi benim o olup olmadığımdan şüphe ediyordu. *Damon geçen yıl ortadan kayboldu ama şu an her yerde olabilir, değil mi Rika?*

"Bunu çok uzun zamandır bekliyorum" dedim; dışarıdaki gök gürlemesini işitebiliyordum. "Çıkar şu şeyi." Gömleğini indirip kolsuz bluzunu açığa çıkardığımda bir çığlık attı. "Seni görmek istiyorum."

Nefes nefese, kollarını bana doğru savurarak kaçmaya çalıştı. Ardından hemen geriye bir adım attı –birisi onu arkadan yakaladığında yapması için ona gösterdiğim ilk karşı hamleydi bu– ama ben ne yapacağını bildiğim için topuğuma yüklendim.

Hadi Rika!

Sonra birdenbire kendini yere bıraktı, vücudunun tüm ağırlığı kollarımdan kayıp doğruca yere indi.

Neredeyse gülecektim. Hızlı düşünüyordu. *Güzel.*

Ancak saldırımı sürdürdüm. Elleri ve dizleri üzerinde çırpınarak hızla uzaklaşmaya hazırlandığında hücum edip onu ayak bileğinden yakaladım.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye dalga geçtim.

Dönüp maskeme tekme attığında gülerek geri çekildim. "Of, Tanrım, çok eğlenceli olacaksın. Sabırsızlanıyorum."

Geriye doğru emekleyip yeniden ayağa kalkmaya çalışırken ağzından bir inilti kaçtı. Yüzüne korku ifadesi kazınmış halde döndü ve soyunma odalarına doğru koşmaya başladı. Muhtemelen binanın arkasındaki çıkışa gidiyordu.

Peşinden koşup gömleğinden yakaladım, tüm bedenim alevler içindeydi.

Siktir. Boynumun arkasından aşağı doğru bir ter damlasının süzüldüğünü hissettim.

Bu sadece bir oyun. Onu incitmeyeceğim. Çocukken oynadığımız ebelemece ya da saklambaç oyunu gibiydi. Yakalandığımızda kötü bir şey olmayacağını ve kovaladığımızda zarar vermeyeceğimizi bilirdik ama yine de mantıksız bir korku bizi heyecanlandırırdı. Benim hoşuma giden buydu işte. Hepsi bu kadardı. Bu, gerçek değildi.

Onu döndürerek bir kolumu etrafına doladım ve diğer elimi dizinin arkasına yerleştirerek yerden kaldırdım. Diğer dizini savurdu ama tekmesi bacaklarımın arasına inmeden önce kalçalarımı büktüm. Onu çevirerek ikimizi de yere fırlattım ve üstüne çıktım.

"Hayır!" diye haykırdı. Vücudu altımda ezildi. Zorla bacaklarının arasına girdim ve bileklerini başının üzerine kaldırıp orada tuttum.

Hamleme karşı koymaya çalıştı ama kolları titremeye ve gücü zayıflamaya başlamıştı.

Durdum ve aşağı baktım. Damon ve benim, ikimizin de koyu renk saçları ve gözleri vardı. Gerçi onunkiler neredeyse siyahtı ama Rika, etrafımızdaki karanlığın örtüsü altında aradaki farkı anlayamazdı. Fakat beni hissedebilirdi. Onunla başa çıkışım, onu zorlayışım, tehdit edişim... tıpkı onun gibiydi.

Başımı yavaşça göğsüne doğru indirip teninin bir santim yukarısında durdum. Direnmeyi bırakmıştı. Göğsü o kadar sert inip kalkıyordu ki, sanki astım krizi geçiriyor gibiydi.

Ona baktığımda, vücudunun kolayca benimkine göre şekillen-

diğini ve ellerinin çaresizce başının üzerinde kenetlendiğini, gözyaşı döktüğünü gördüm. Buraya kadardı, bunu biliyordu. Beni durduracak kimse yoktu, çığlıklarını duyacak kimse yoktu. Maskeli bir deli ona zarar verebilir, onu öldürebilir ve bunun için bütün geceyi kullanabilirdi.

Yüzü aniden kırıştı ve direnci, başına gelenlerin dehşetiyle son bulurken hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Kahretsin. Kapüşonumu başımdan çektim ve öfkeyle maskemi fırlattım. Elimi yere, başının yan tarafına vurarak, "Sen lanet olası bir bebeksin!" diye bağırdım. "Beni üzerinden it!" Yüzüne yaklaştım. "Şimdi! Hadi!"

Homurdandı, yüzü kıpkırmızı oldu ve uzanıp kolunu enseme doladı. Beni boyunduruğunun altına alarak sıkıştırdı ve diğer elini kurtarıp iki parmağını gözlerime batırdı.

Fazla sert değildi ama elimi, suratıma vurmasına yetecek kadar gevşetmemi sağladı. Geri çekildiğimde doğruldu ve çantasını kapıp kafama doğru salladı.

"Ah!" Homurdanarak çantayı elinden aldım.

Ama çabucak ayağa fırladı, duvara koşup Kendo* kılıçlarından birini kaptı ve pozisyon aldı. Bambu shanai** havada ve hazırdı.

Topuklarımın üzerine oturdum ve elimi yüzümden çekip kan olup olmadığına baktım. Hiçbir şey yoktu.

İç çekip gözlerimi ona doğru kaldırdım, gözlerindeki korku yerini öfkeye bırakırken bedenim soğudu.

Adrenalin hâlâ damarlarımda dolaşıyordu. Derin bir nefes aldım, ayağa kalkarken vücudum birdenbire on kat ağırlaştı.

Dişlerinin arasından, "Böyle pusuya düşürülmekten hoşlanmam!" dedi. "Burasının güvenli alan olması gerekiyordu."

Gözlerimi kırpıştırıp ona sert bir bakış attım. "Hiçbir yer güvenli değildir."

Merdivenlere doğru yürüdüm ve yukarı çıkarken eşofmanımı çıkardım. "Tetikte değilsin." Az önce pencerenin yanına bıraktığım su şişesini aldım. "Seni izliyordum. Sokakta gözlerin telefonunday-

* Japonların bambu kılıçlarıyla yaptığı dövüş sanatı. (ç.n.)

** Kendo sporunda kullanılan bambu sopaya verilen ad. (ç.n.)

dı. Ayrıca beni zar zor kımıldatabildin. Panikleyerek çok fazla zaman harcıyorsun."

Suyu bir çırpıda bitirdim, bu kadar çok susamamın nedeni sadece harcadığım enerji değildi. Çok fazla düşünmek, çok fazla endişelenmek ve plan yapmaktı. Buna ihtiyacım vardı.

Yıllar önceki, rahatlayabildiğim o geceleri özlemiştim. Birlikte kendimden geçeceğim arkadaşlarımın olduğu zamanları.

O merdivenleri çıkarken pencereden dışarı baktım, Meridian Şehri'nin nehrin diğer tarafındaki parlak ışıkları, bu tarafın karanlığıyla keskin bir tezat oluşturuyordu.

"Bana öğrettiğin her şeyi uyguluyorum" dedi. "Sana güvenmiştim, bu yüzden bunu ciddiye almadım. Bundan sonra bir daha olursa, üstesinden gelirim."

"Bu kez de üstesinden gelmeliydin. Ya saldıran ben olmasaydım? O zaman ne olacaktı?"

Ona baktım ve acılı gözlerle pencereden dışarı baktığını görünce içimde bir pişmanlık oluştu. O bakışı görmekten nefret ediyordum. Rika yeterince şey yaşamıştı ve ben onu yeniden sarsmıştım.

Sessizce, "Bence bu hoşuna gitti" diye yanıtladı, hâlâ pencereden dışarı bakıyordu. "Bundan zevk aldın."

Kalbim tekledi ve dönüp onun pencereden dışarı bakan bakışlarını takip ettim.

"Hoşuma gitseydi, durmazdım."

Başını kaldırıp bana baktığında aşağıda bir arabanın yağmur sularını sağa sola saçarak geçtiğini duydum. "Biliyor musun, ben de seni izliyorum" dedi bana. "Sessizsin, kimse seni yemek yerken ya da uyurken görmüyor..."

Su şişesini kapak kısmından çevirdim, plastik şişe yumruğumun içinde çatırdadı. Neden bahsettiğini biliyordum. Mesafeli davrandığımı biliyordum.

Ama her şeyi içimde tutmalıydım, aksi halde yanlış şeylerin dışarı çıkması riskini göze almam gerekirdi. Böylesi daha iyiydi.

Ama son zamanlarda kötüydü. Her şey berbattı. O ve Michael'ın aklı fikri birbirlerindeydi ve Will artık günde sadece birkaç saat ayıktı. Hiç olmadığım kadar bir başımaydım.

"Makine gibisin." Uzun bir nefes aldı. "Damon gibi değil. Sen anlaşılmazsın." Durdu. "Az öncesi dışında. Maskeni taktığın zamanlar dışında. Hoşuna gitti, değil mi? Bir şey hissettiğini gördüğüm tek zaman bu."

Gözlerimi yumuşatarak başımı çevirdim. "Her zaman yanımda değilsin" diye şaka yaptım.

Bir anlığına gözlerine bakmaya devam ettim, ikimiz de tam olarak neden bahsettiğimi biliyorduk. Beni kadınlarla görmemişti. Yanaklarından hafif bir kızarıklık geçti. Soru sormaktan vazgeçerek bana yarım bir gülümseme sundu.

Boğazımı temizleyerek devam ettim. "Karşı saldırıların üzerinde çalışmalısın" dedim ona. "Ve hızın üzerinde. Durursan, saldırgana seni yakalaması için bir şans vermiş olursun."

"Senin yanında güvende olduğumu biliyordum."

Sert bir biçimde, "Değilsin" diye cevapladım. "Her zaman tehlike olduğunu varsay. Böylece seni Michael dışında biri yakalarsa, hak ettiklerini bulurlar."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Kızgınlığını hissedebiliyordum. Anlıyordum. Hayatını her zaman tetikte yaşamak istemiyordu. Ancak, temel güvenlik önlemlerini zar zor alıyordu ve yanlış riskler aldığında ne kadar üzüleceği konusunda bir sınır yoktu. Michael her zaman buralarda olmuyordu.

Ama buradayken, en azından onun yanındaydı. Michael'la doğru düzgün konuşmayalı haftalar olmuştu.

"O nasıl?" diye sordum.

Gözlerini devirdi ve aramızdaki havanın yumuşadığını hissettim. "Evlenmek için Rio'ya ya da başka bir yere uçmak istiyor."

"İkinizin de üniversite bitene kadar beklemeye karar verdiğinizi sanıyordum."

İçini çekerek başını salladı. "Evet, ben de öyle sanıyordum."

Ona bakarken gözlerim kısıldı. O halde neler oluyordu?

Michael ve Rika'nın ebeveynleri Thunder Bay'de bir düğün istiyorlardı ve bildiğim kadarıyla çift bunu sorun etmiyordu. Aslında, Michael düğünü büyük bir olaya çevirme konusunda son derece kararlıydı. Rika'yı kilisede, gelinlik içinde ona doğru yürürken gör-

mek istiyordu. Ne de olsa Rika'nın, erkek kardeşiyle evleneceğini düşünerek büyümüştü. Herkese Rika'nın kendisine ait olduğunu gösterme niyetindeydi.

Sonra bir anda dank etti.

Damon.

"Şaşaalı bir düğünün Damon'ı geri döndüreceğinden korkuyor" diye tahminde bulundum.

Rika, hâlâ pencereden dışarı bakarken ciddi bir şekilde başıyla onayladı. "Evlenirsek bana kötü bir şey olmayacağını düşünüyor. Ne kadar erken o kadar iyi diye düşünüyor."

"Haklı" dedim ona. "Damon'ın egosu bir düğünü –yüzlerce kişiyi ve Michael'ın yanında duran Will ve beni– kaldıramaz. Bundan uzak durmaz."

"Bir yıldır kimse onu ne gördü ne de duydu."

Çenem kasıldı, içim beklentiyle doldu. "Evet, beni korkutan da bu."

Bir yıl önce Damon, Rika'nın akıl almaz bir şekilde acı çekmesini istemişti. Aslında hepimiz istemiştik ama Damon bunu biraz daha ileri götürmüştü ve kendisine katılmayınca hepimizi düşmanı belledi. Bize saldırdı, Rika'nın canını yaktı ve Michael'ın kardeşi Trevor'ın onu öldürmesi için elinden geleni yaptı. Michael, Damon'ın öfkesinin muhtemelen dinmediğini varsayarak akıllılık ediyordu. Nerede olduğunu bilseydik iyiydi ama onu bulması ve takip etmesi için tuttuğumuz dedektifler yerini bulamamıştı.

Bu da Michael'ın neden Rika'yı ilgi odağı dışında tutmak için önlemler aldığını açıklıyordu, çünkü varlıklı sahil kasabamızda böylesine büyük bir düğün onu ilgi odağı yapardı.

"Sen büyük bir düğün olmasıyla ilgilenmiyorsun" diye hatırlattım ona. "Tek istediğin Michael. Neden gidip onun istediği gibi yapmıyorsun?"

Bir süre sessiz kaldı ve sonra gözleri uzak bir yere dalıp gitmişken sessizce konuştu. "Hayır." Başını iki yana salladı. "Aziz Killian'ın* hemen arkasında, ormanın bittiği ve kayalıkların deniz-

* Kilise. (ç.n.)

le buluştuğu yerde. Gece göğünün altında..." Başıyla onayladı, dudaklarına güzel, hüzünlü bir gülümseme dokundu. "Michael'la evleneceğim yer orası."

Gözlerindeki o uzak, hülyalı bakışı merak ederek onu inceledim. Michael Crist ile evleneceğini her zaman biliyormuş ve hayatı boyunca kafasında bunu canlandırmış gibiydi.

Rika çenesiyle pencereden dışarısını işaret ederek, "Şu ne binası?" diye sordu.

Bakışlarını takip ettim ama hangi binadan bahsettiğini anlamak için bakmama gerek yoktu. Dojomuz için burayı seçmemin bir nedeni vardı.

Camdan dışarı, sokağın diğer tarafındaki binaya baktım. Bizimkinden yaklaşık otuz kat daha yüksekti, gri taşları yağmurun ve zayıf sokak lambalarının altında belli belirsizdi.

"Papa" diye yanıtladım. "Zamanında oldukça iyi bir oteldi. Aslında hâlâ öyle."

Papa birkaç yıldır kullanılmıyordu ve Meridian Şehri'ne daha fazla turist çekmek için buraya bir futbol stadyumunun inşa edileceğinden söz edildiği sırada yapılmıştı. Böylece şu anda içinde bulunduğumuz köhne bölge, yani Whitehall yeniden canlanacaktı.

Ne yazık ki stadyum asla yapılmadı ve Papa, iş yapmak için verdiği bayağı bir mücadeleden sonra iflas etti.

Karanlık pencereleri taradım, artık sessiz ve boş olan yüz odanın içindeki perdeler zar zor görülüyordu. Bu kadar büyük bir binanın içinde bir gram bile yaşam kalmadığını düşünmek zordu. Aslında imkânsızdı. Kuşkulu gözlerim her bir karanlık boşluğu izliyor, görüşüm odanın yalnızca birkaç santimine ulaşırken karanlık geri kalanı tüketiyordu.

"Biri bizi izliyormuş gibi geliyor."

Her pencereyi birbiri ardına inceleyerek, "Biliyorum" diye onayladım.

Göz ucuyla Rika'nın titrediğini görünce sweatshirt'ümü alıp ona uzattım.

Aldı ve merdivenlerden aşağı inmek için dönerken bana gülüm-

sedi. "Hava soğuyor. Ekim ayının geldiğine inanamıyorum. Şeytan Gecesi yaklaşıyor" diye şakıdı, sesi heyecanlı geliyordu.

Başımı onaylarcasına sallayarak onu takip ettim.

Ama arkama bir kez daha baktığımda, sokağın hemen karşısında, terk edilmiş oteldeki yüzlerce boş odayı düşününce bedenimi bir ürperti sardı.

Ve aklıma çok uzun zaman önce bir Şeytan Gecesi'nde, eskiden ben olan bir çocuğun, şu anda pencereden görünen aynı karanlık otel gibi bir yerde, Rika gibi bir kızı avladığı zaman geldi.

Lakin bu gecenin aksine o çocuk durmamıştı.

Yapmaması gereken bir şey yapmıştı.

Merdivenlerden aşağı indim, Rika'nın birkaç santim gerisindeydim ve adımlarını mükemmel bir zamanlamayla takip ederken saçlarına bakıyordum.

Tehlikenin kendisine ne kadar yakın olduğunun farkında bile değildi.

Bölüm 2

Şeytan Gecesi
6 Yıl Önce

Şeytan Gecesi. Buraya kadardı.

Bu bizim son seferimizdi.

Gelecek mayısta mezun olacaktık ve dördümüz üniversiteye gittiğimizde, kış ya da yaz tatili olmadıkça evlerimize geri dönmeyecektik. O zamana kadar da bu iş için büyümüş olurduk. Cadılar Bayramı'ndan önceki geceyi neden şakalar ve diğer çocukça maskaralıklarla, nedensizce kaos çıkararak kutlamayı seçtiğimizi açıklamak için gençliği bahane edemezdik. Adam olurduk. Yakışmazdı, değil mi?

Yani, bu gece öyle olacaktı. Son seferimiz.

Arabamın kapısını çarparak kapattım ve otoparkta Damon'ın BMW'sini geçerek katedralin arka girişine doğru yürüdüm. Kapıyı açarak birkaç masa, bir mutfak, birkaç kanepe, nasıl tespih çekileceği ve nasıl *Sağlıklı Bir Şekilde Oruç* tutulacağına dair broşürlerle dolu bir sehpadan oluşan salona girdim.

Derin bir nefes aldım, her zaman var olan tütsü kokusu sessiz koridorları dolduruyordu. Arkadaşım Damon gibi ben de Katolik bir aileden geliyordum; ama pratikte, ancak, Taco Bell'in Meksika restoranı olduğu kadar Katoliktik. Damon eğlenmek için rol yaparken bense anneme eşlik ediyordum.

Koridordan ana kiliseye doğru yöneldim ama yüksek bir gümbürtü sessizliği bozdu ve birden durup nereden geldiğine baktım. Masanın üstüne çarpan bir kitap gibiydi.

Cuma sabahıydı. Burada çok fazla insan olmazdı, ancak günah çıkarma az önce sona erdiği için muhtemelen geride kalıp sıralarda diz çökmüş, kefaret için dua eden birkaç kişi vardı.

"Dün ne demiştik?" Solumda bir yerden Peder Beir'in güçlü sesini duydum.

"Hatırlamıyorum Peder."

Kendi kendime gülümsedim. *Damon.*

Sola dönüp parmak uçlarımı duvarlardaki parlak maun panellerin üzerinde gezdirerek ve kahkahamı bastırmaya çalışarak başka bir mermer koridorda sessizce ilerledim.

Rahibin odasının açık kapısının hemen önünde durdum ve arkama yaslanıp dinledim. Damon yumuşak ve sakin ses tonuyla, sanki bir senaryoyu canlandırıyormuş gibi Beir'e cevap veriyordu.

"Pişmanlık duymuyorsun ve sorumsuzsun."

"Evet Peder."

Göğüs kafesim sallandı. Damon'ın sözleri, ağzından çıkanlarla her zaman tam bir çelişki içindeydi. Yaramazlık yaptığı konusunda hemfikirmiş gibi *Evet Peder* demişti yine, aynı zamanda *Evet Peder, benimle gurur duymuyor musun?* diyordu sanki.

Çoğumuz günah çıkarma işini nefte* yapardık ama Damon –babası ve rahibin yıllarca süren başarısız "yönlendirmesinden" sonra– haftalık rehberlik seansları için yüz yüze eğitim görmeye zorlanmıştı.

Buna bayılıyordu. Herhangi birinin şeytanı olmaktan zevk alıyordu.

---

* Kilisenin uzun ve dar orta alanına verilen ad. (ç.n.)

Başımı çevirerek odaya göz attım ve rahibin masanın etrafında dolaştığını, Damon'ın bir kilise sırasının üzerinde diz çöktüğünü, Beir'in büyük, siyah İncil'inin önündeki sehpanın üzerinde durduğunu gördüm.

Peder, "Yargılanmak mı istiyorsun?" diye sordu.

"Hepimiz yargılanacağız"

"Sana öğrettiğim bu değildi."

Damon'ın başı, siyah saçları gözlerinin hemen üzerine düşecek kadar öne eğilmişti ve Beir'in muhtemelen göremediği bir gülümsemenin izini görebiliyordum. Okul formamızı, yani tipik kırışık, beyaz Oxford'la hâkî pantolonunu giymişti, manşetleri açıktı ve boynundan sarkan mavi-yeşil kravatı gevşek bırakılmıştı. Okula daha yeni gidiyorduk ama bütün gece aynı kıyafetlerin içindeymiş gibi görünüyordu.

Aniden başını bana doğru çevirdi ve dilini dışarı çıkarmasını, imalı bir şekilde bir o yana bir bu yana hàreket ettirmesini ve bir pislik gibi sırıtmasını izledim.

Sessiz bir kahkaha atıp ona gülümsedim ve başımı salladım.

Gerzek.

Arkamı dönerek koridordan kiliseye doğru yürüyüp, Damon'ı "dersini" bitirmesi için yalnız bıraktım.

Bu yerle ilgili sevdiğim birçok şey vardı ama böyle ders almak onlardan biri değildi. Kitleler beni sıkıyordu, pazar okulu tekdüzeydi, rahiplerin çoğu mesafeli ve soğuktu ve pazartesiden cumartesiye kadar birbirlerine fesatlık yapan cemaat mensupları, çoğu pazar sabahı saat on ile on bir arasında aniden tavırlarını değiştirirdi. Hepsi öyle bir yalandı ki...

Ama kiliseyi seviyordum. Sessizdi. Zorunlu etkileşim beklentisi olmadan burada sessiz kalabilirdiniz.

Koridordan arkaya doğru ilerlerken, dört günah çıkarma hücresini taradım ve içlerinde bir rahibi işaret eden ışıkların yanmadığından emin oldum. Hepsi boş olduğu için, sağa doğru yürüyerek kısmen bir sütunun arkasına gizlenmiş ve vitray pencerelere en yakın olan sonuncuyu seçtim.

Perdeyi çektim; küçük, karanlık bölmeye adım attıktan sonra

perdeyi tekrar kapattım. Eski ahşabın kokusu etrafımı sardı ama belli belirsiz fark ettiğim bir şey daha vardı. Dışarıda olduğumu ele veren bir şey. Rüzgâr ve su.

Ahşap sandalyede otururken, diğer tarafın boş olduğunu bilerek önümdeki karanlık, hasır paravana baktım. Rahiplerin hepsi diğer günlük görevlerine geçmişlerdi. Tam da hoşuma gittiği gibi. Bunu hep tek başıma yapardım.

Eğildim, dirseklerimi dizlerime dayadım ve ellerimi birbirine kenetledim. Kollarımdaki kaslar istemsiz bir esnemeyle yandı.

"Affet beni peder, günah işledim" dedim alçak bir sesle. "Son itirafımdan bu yana bir ay geçti."

Güçlükle yutkundum, beni dinleyen bir rahip olmadığı zamanlarda dinleyenin ben olduğumu daha çok fark ediyordum. Ve ister inanın ister inanmayın ama bu bazen daha zordu. Kendimden başka beni affetmeyi teklif edecek kimse yoktu.

"Orada olmadığını biliyorum" dedim diğer taraftaki boşluğa doğru. "Bunu bahane üretemeyecek kadar uzun süredir yaptığımı da biliyorum ama..." Duraksayıp sözcükleri aradım. "Ama bazen sadece kimse dinlemiyorken konuşabiliyorum."

Derin bir nefes aldım, kabuklarım dökülüyordu.

"Sanırım bazı şeyleri yüksek sesle söylemeye ihtiyacım var." Suçluluğu giderme konusunda hiçbir işe yaramayan ucuz cezalardan almayacak olsam bile.

Nereden geldiğini bilmediğim su ve rüzgâr kokusunu içime çektim ama bu bana bir mağaradaymışım gibi hissettirdi. Gözlerden ve kulaklardan uzakta.

"Sana ihtiyacım yok. Sadece bu yere ihtiyacım var" diye itiraf ettim. "Benim ne sorunum var ki saklanmayı seviyorum? Sırlarımın olmasını seviyorum?"

Damon'ın herhangi bir sırrı olduğunu hayal dahi edemiyordum. Pis işleriyle övünmezdi ama asla saklamazdı da. Grubumuzun diğer üyesi Will, arka çıkan biri olmadan hiçbir şey yapmazdı, bu yüzden de her zaman biri onun neyin peşinde olduğunu bilirdi.

Ve takım kaptanımız, ayrıca bana en yakın olan Michael, sadece kendisinden sakladıklarını çevresindekilerden de saklardı.

Ama ben... Kim olduğumu biliyordum. Ve kimsenin görmemesi için büyük bir çaba sarf ediyordum.

"Aileme yalan söylemek hoşuma gidiyor" diye neredeyse fısıldadım. "Dün gece veya geçen hafta ne yaptığımı veya bu gece ne yapacağımı bilmemeleri hoşuma gidiyor. Kimsenin yalnız olmayı ne kadar sevdiğimi bilmemesi hoşuma gidiyor. Dövüşmeyi ve kulüplerdeki özel odaları ne kadar sevdiğimi..." Durup düşüncelere daldım ve son itirafımdan bu yana geçen bir ayı, kendimi kaybettiğim bütün o geceleri hatırladım.

"Arkadaşlarımın benim gözlemciliğim altında kötü olması hoşuma gidiyor" dedim devam ederek. "Ve izlemekten hoşlanıyorum."

Kelimeleri adeta zorlayarak çıkardım.

"İnsanları izlemeyi seviyorum. Bu, kendimle ilgili yeni keşfettiğim bir şey." Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve uçlarının jöleden sertleşmiş olduğunu hissettim. "İçinde olmayı ve onların hissettiklerini hissetmeyi istemek, olayın bir parçası olmaktan neredeyse daha ateşli." Karanlık paravana baktığımda sadece bir şeridinin açık kaldığını gördüm. "Ve bunu saklamayı seviyorum. Arkadaşlarımın beni sandıkları kadar iyi tanımalarını istemiyorum. Nedenini bilmiyorum." Düşünceli bir şekilde başımı salladım. "Gizli olduğunda daha heyecan verici olan bazı şeyler var."

Gözlerimi devirerek iç çektim. "Ama gözlerden uzak olmak beni ne kadar mutlu etse de, aynı zamanda yalnız da hissettiriyor. Hiçbir bağlantı yok."

Dışarıdan bakılınca bu pek doğru değildi. Michael, Will, Damon... hepimiz bir şekilde aynıydık. Hepimiz çılgın yolculukları seviyor ve yalnızca yapmamamız gereken bir şeyi yaparken duyulan coşku için can atıyorduk.

Ama ben? Gizliliğimi seviyordum. Onlardan daha fazla.

Ve pis şeyleri seviyordum. En az onlar kadar.

Utancı uzaklaştırıp devam ettim. "Yani, her neyse, yalan söylüyorum. Her zaman. Sayamayacağım kadar." *Herkese.* "Ayrıca çoğu zaman babama kızıyorum. Geçen ay yaklaşık beş yüz kez saygısızca Tanrı'nın adını ağzıma aldım ve saf olmayan düşüncelerle tü-

ketilen her uyanık dakikanın monotonluğunu kırmak için evlilik dışı seks yaptım." Kendi kendime gülerek başımı salladım. "Kefaret ödemek beni durduramayacak ve değişmeye hiç niyetim yok, bu yüzden..."

Bu yüzden bunları bir rahibe itiraf etmemin bana bir yararı olmazdı. Zaten yaptığım her şeyin yanlış olmasını seviyordum.

Ama bunu kabul etmek iyi hissettirmişti. En azından itiraf etmiştim, değil mi? En azından yapmamam gereken şeyleri yaptığımı biliyordum ve bu da bir şeydi.

Gözlerimi kapatıp sırtımı duvara yasladım ve sessizliği içime çektim.

Kahretsin, bu gece için sabırsızlanıyordum. Yeraltı mezarlarını ya da mezarlığı ya da gittiğimiz yer neresiyse işte orayı düşünmek beni ihtiyaçla dolduruyordu. Maskem, korku, kovalamaca... Boğazımdaki yumruyu yuttum, vücut ısımın yükseldiğini hissettim.

Kilisenin arkasındaki çeşmenin uğultusu usulca içeri sızıyordu ve uzaktan bir öksürüğün yankısını duyuyordum. Önce ne yapacağımı bilmiyordum: bir şeyleri mi kıracaktım, birini mi becerecektim ya da kavga mı edecektim? Fakat her ne ise onu şimdi yapmak istiyordum ve daha hava kararmamıştı bile. Bu gece benim için yılın en önemli olayıydı.

"Bir hikâye var..." dedi aniden bir ses beni sarsarak.

Gözlerim açılıverdi ve yüreğim kahrolası ağzıma geldi. Bu da ne?..

"Ne oluyor be?" diyerek aniden yerimde doğruldum. "Sen kimsin?"

Ses –bir kadına aitti– yakınlardan gelmişti.

Sanki lanet günah çıkarma hücresinin diğer tarafındaydı.

Ayağa fırladım, sandalyem mermer zeminde gıcırdadı.

"Hayır, lütfen, yapma" diye yalvardı, muhtemelen diğer taraftaki rahibin paravanının kapısını kırıp açacağımı anlamıştı. "Amacım dinlemek değildi ama senden çok önce buradaydım ve sonra sen konuşmaya başladın. Kimseye bir şey söylemeyeceğim."

Kulağa genç biri gibi geliyordu, belki de benim yaşımdaydı ve gergindi. Paravana baktım, sesi birkaç santim uzaktaydı.

"Bunca zamandır orada mıydın?" diye homurdandım, az önce söylediğim şeyler kafamda uçuştu. "Ne halt ediyorsun? Kimsin?"

Perdemi hızla açtım ama sonra onun tarafındaki perdenin sonuna kadar kapandığını ve sonra ricasını duydum. "Lütfen" diye fısıldadı. "Seninle konuşmak istiyorum ama beni görürsen yapamam. Bana bir dakika ver. Sadece bir dakika."

Durup dişlerimi birbirine kilitledim. Orada ne halt ediyordu? Kim olduğumu biliyor muydu?

"Beni görebilirsin" dedi kız. "Sadece bir dakika ver."

Sesindeki bir şey kırılgandı. Sehpanın kenarında sallanan bir vazo gibiydi. Bir dakika donup kaldım, merakıma yenilip o kıçını o paravandan çekip çıkarsam mı yoksa ricasını mı yerine getirsem diye düşündüm.

Tamam. Sadece bir dakika o zaman.

"Bir hikâye var" dedi ben daha fazla ilerlemeyince, "Meridian'daki Otel Papa ile ilgili. Orayı biliyor musun?"

Paravana baktım, karanlıkta kızın ana hatlarını zar zor görebiliyordum.

Papa mı? Nehrin boktan tarafındaki o milyonlarca dolarlık israf mı?

Perdeyi kapatıp tekrar yerime oturdum. "Sen kimsin?"

"On ikinci katla ilgili bir söylenti var" diye devam etti sorumu duymazdan gelerek. "Öyle bir kat var ama kimse oraya ulaşamıyor. Bu hikâyeyi duydun mu?"

Hafifçe geriye yaslandım, vücudum hâlâ kaskatı ve tetikteydi. "Hayır."

"Söylentiye göre Papa'nın sahibi olan aile, inşa ettikleri her otele bir on ikinci kat yapmış. Ailenin kişisel kullanımı için" diye anlattı. "Herhangi bir şehirdeki otellerinden birindeyken tüm kat onların ikametgâhı oluyormuş. Yine de misafirler için erişilemezmiş. Asansör o katta durmuyormuş ve araştırıldığında asansörün orada durma ihtimali bile yokmuş. Kat duvarlarla çevriliymiş." Sesi düzeldi ve sözlerinde bir parça heyecan olduğunu fark ettim. "Merdiven girişi de öyle."

"O halde aile, istedikleri zaman gizli katlarına nasıl ulaşıyor?"

"İşte soru da bu, değil mi?" diye sordu. "Bu bir sır. Uzun bir süre insanlar bunun otelin cazibesini artırmak için sahipleri ve çalışanları tarafından anlatılan gizemli bir hikâye olduğunu varsaymış." Durakladı, derin bir nefes aldığını duyabiliyordum. "Ama sonra konuklar *onu* fark etmeye başlamış."

"O?"

"Bir kadın... dans ediyormuş" diye yanıtladı.

"Dans" diye tekrarladım, aniden biraz daha ilgimi çekmişti.

Gizli bir kat? Gizli bir giriş? Hayalet kız?

Kızın başıyla onayladığını hissettim ama emin olamadım. "Gece yarısından sonra, neredeyse tüm konuklar odalarına çekildiğinde, otel sessiz ve karanlıkken, onu görebileceğini söylüyorlar..." dedi fısıldarcasına bir sesle; sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Karanlıkta, mehtaplı balo salonunda, kendi başına –bir balerin gibi– dans ediyormuş. Akıldan çıkmayan bir ninni eşliğinde."

Dudaklarının hareket edişini izledim, gölge çoğunlukla gizliyordu ama dış hatlarını seçebiliyordum. "Başka bir hikâye de on ikinci kattaki balkonda dans eden bir balerin olduğunu anlatıyor" diye devam etti. "Yukarıdaki pencerelerden onu görebiliyorlarmış. Kız havada dönerek dans ederken şehir ışıklarının yansımasıyla parıldayan hafif yağmur ona eşlik ediyormuş. Yıllar içinde hikâyelere ekleme yapılmış, gözlemler ve sorular çoğalmış... Hiç içeri giriş ve çıkış yapmayan, gündüzleri saklanan ve geceleri dans eden bir kız." Sonra sesi fısıltıya dönüştü ve kollarımdaki tüyleri diken diken etti. "Hep yalnız, hep saklanıyor."

Bu doğru olamazdı ama öyle olduğuna inanmak istiyor gibiydim. Hazine avı gibiydi, değil mi? Dünyadan gizlenmiş, saklanan bir kız. Herkesin burnunun dibinde.

"Neden bana bu hikâyeyi anlatıyorsun?"

"Çünkü kız hâlâ orada" diye yanıtladı. "Gizli katta saklanıyor. Yalnız başına. En azından ben buna inanmak istiyorum. Sırlar ve gizemler hayatı eğlenceli kılıyor, değil mi?"

Kendi kendime gülümseyip öne doğru eğildim ve dirseklerimi tekrar dizlerime yasladım. "Aynen."

Parmakları paravanın önüne geldi ve sonunda onun bir parçasını gördüm. İnce elini, parmak uçlarını ve kısa tırnaklarını.

"Sırların hoşuma gitti." Sesi nefes nefese geliyordu. "Onları saklayarak birini gerçekten incitiyor değilsin sonuçta? Değil mi?"

Rüzgâr ve su etrafımı sarınca kokunun ondan geldiğini anladım. Günah çıkarma hücresine adım atar atmaz onun kokusunu almıştım. Çoktan buradaydı.

"Başkalarının itiraflarını sık sık dinler misin?" diye sordum, nedense keyiflenmiştim.

"Bazen."

Cevabı o kadar hızlıydı ki ona hayran olmamak elde değildi. Dürüst davranma konusunda kendini bu kadar rahat hissetmesi hoşuma gitti ve bunun benim yüzümden olmasını umdum.

"Ben de yalan söylüyorum" diye katıldı.

"Kime?"

"Aileme" dedi. "Onlara her zaman yalan söylüyorum."

"Onlara ne hakkında yalan söylüyorsun?"

"Onları mutlu etmek için ihtiyacım olan her şey hakkında. Öyle olmamama rağmen onlara iyi olduğumu söylüyorum. Annemi görüyorum ama onu görmemem gerek. Sadık olmakta zorluk çektiğim konusunda yalan söylüyorum."

"Gerçeği onlardan saklamak önemli mi?"

"Bu, her adımımı bilmek istedikleri için gerekli, evet." Parmakları paravanın aşağısına kaydı, tırnaklarını çok hafifçe sürtüyordu. "Beni hâlâ çocuk olarak görüyorlar. Aciz gibi."

"Sesin öyle geliyor" diye cevapladım. "Küçük gibi yani."

Dudaklarından bir homurtu firar ederek bana meydan okudu. "Altı yaşında yaşlandım. Bunu da sesimden anlayabiliyor musun?"

Gözlerimi kısıp onu anlamaya çalıştım. Sesi, söylediği her şey, olduğu kişi... *Altı yaşında yaşlandım.* Çok erken büyümüştü. Demek istediği buydu.

Tekrar arkama yaslanarak onun karanlık formunun paravanın diğer tarafında kıpırdanışını izledim. Onu görmek istiyordum ama konuşmayı da kesmek istemiyordum. Henüz değil.

Onu görürsem benimle konuşamayacağını söylemişti. O halde, tanıdığım biri miydi?

"Sadece sonuçları olduğu için iyiyiz" dedim ona. "Onlar olmasa, herkes gerçek benliğini gösterir. Bir nevi maskeyi çıkarır gibi."

"Ya da takar gibi" diye yanıtladı. "Sonuçta, saklanmakta da bir özgürlük var, değil mi?"

Evet sanırım...

Konuyu değiştirerek, "Maskenin verdiği hissi seviyor musun?" dedi neşeli bir şekilde.

Damdan düşer gibi sormuştu, kalbim tekledi. "Bunu bana neden soruyorsun?"

Kim olduğumu biliyordu, değil mi? Şeytan Gecesi olduğunu biliyordu.

"Ben o hissi seviyorum" dedi. "Bu paravan ve karanlığı da. Bir nevi maske gibiler, değil mi?"

Kısmen.

"Herhangi biri olabilirim." Kırılgan sesi yumuşadı ve şakacı bir hal aldı. "Birlikte büyüdüğün bir kız olabilirim. Sınıf arkadaşın. Birinin küçük kız kardeşi. On altı yaşındayken bakıcılık yaptığın çocuk..."

Dudaklarımın kenarı yukarı kıvrıldı ve bu fikri düşündüm. Sesini tanımasam da bu, onu tanımadığım anlamına gelmiyordu. Her gün koridorlarda yanından geçtiğim bir kız olabilirdi. Dönüp ikinci bir kez bakmadığım biri. Bir arkadaşımın kız arkadaşı ya da bahçıvanın çocuklarından biri olabilirdi. Kim bilebilirdi ki?

"Ve sen de herhangi biri olabilirsin" diye kafa yordu. "Bir arkadaşımın sevgilisi, âşık olduğum bir öğretmen ya da babamın arkadaşlarından biri. Bana her şeyi söyleyebilirsin. Sana her şeyi söyleyebilirim. Ve utanılacak bir şey olmaz, çünkü asla birbirimizle yüzleşmek zorunda kalmayız. İstemediğimiz sürece tabii."

Tekrar yaklaşıp kokusunu daha fazla içime çekmeye çalıştım.

Onu görmek istiyordum. Onu kesinlikle görmem gerekiyordu.

"Sırlarını saklayacağım" dedim ona. "Kim olursan ol."

"Sen, benim sırlarımdan birisin" diye karşılık verdi. "Seni çalmaya çalışıyorum ama keşke bunu istemeseydim."

"Bu ne anlama geliyor?" *Beni çalmak mı?*

"Ee, izlemekten hoşlandığın ne?" diye sordu.

"Ha?" Konuyu tekrar değiştirmişti. Çok hızlı gidiyordu ve ben ayak uydurmakta zorlanıyordum.

"İtirafında izlemeyi sevdiğini söylemiştin. Neyi izlemeyi?"

Tereddüt ederek ağzımın kenarını dişledim. "Sanırım biliyorsun" diyerek kaçamak bir cevap verdim. "Koca kızsın ya, tahmin et."

İlk kez güldü. Mükemmel, masum bir sesti bu ve birdenbire ellerim ona dokunma dürtüsüyle karıncalandı.

"Ya ben de izlemeyi seviyorsam?" diye sataştı. "Sözlerinle göster bana."

"Yapamam." Aşağıya baktım, benlik bir şey olmasa da utanmıştım.

"Lütfen" diye ısrar etti tekrar, sesi fısıltıya dönüştü; nefesinin sıcaklığını yüzümde hissedebildiğime yemin edebilirdim. "Konuş benimle. Kimseye söylemediğin şeyleri söyle bana."

Başımı iki yana salladım, zorlanıyordum. Konuşma şekli... Bazen kucağıma oturmuş, dudakları benimkinden birkaç santim ötedeki bir kadın gibiydi.

Ama şimdi, çaresizce benden bir iyilik isteyen küçük bir kız gibiydi.

Onun alanına biraz daha girerek, "Son günah çıkarman ne zamandı ufaklık?" diye kışkırttım.

"Hiç günah çıkarmadım."

"Katolik değil misin?"

"Hayır."

O zaman neden buradaydı?

Ayrıca neden rahibin paravanındaydı? "Küçük bir gizemsin, değil mi?" diye sordum, bir cevap beklemiyordum.

"Hadi ama. Neyi izlemeyi seviyorsun?" diye tekrarladı, beni zorluyordu.

Ağzımı açtım ama sonunda derin bir nefes verdim.

Tanrım. *Neyi izlemeyi seviyorum?* Bunu ona söyleyemem. *Siktir.*

Gözlerimi kapattım. Gitmem gerekiyordu. Ya beni tanıyorsa? Ya

onunla aynı okula gidiyorsam? Ya benim hoşlanacağım biriyse? Bu saçmalığı bilmek istemezdi.

Ama sanki korkumu anlamış gibi, "Korkma. Çoktan en kötüsünü hayal ediyorum ve hâlâ buradayım, değil mi?" dedi.

Kendimi aptal gibi hissederek başımı salladım ama yine de güldüm. "Ben..." Elimi yüzümde aşağı yukarı gezdirdim. "Bu yaz bir arkadaşım sinema odasında bir kızlaydı" dedim baştan başlayarak. "Geç bir vakitti, hepimiz sarhoştuk ve ortam gittikçe ateşli bir hal alıyordu. Arkadaşım kızı öpmeye ve ona dokunma başladı, daha önce görmediğim bir şey değildi ama muhtemelen kız katılmamı bekleyerek bana bakıyordu ve..."

Derin bir nefes aldım. Şu anda güvendeymişim gibi hissetmiyordum. Tanıdığım ya da tanımadığım bu kızla, aramda bir perde olan bu lanet günah çıkarma hücresinde saklanıyormuş gibi hissetmiyordum. Susmalıydım.

Ama bir yanım bunu istemiyordu. Her kelime beni uçuruma yaklaştırıyordu. Düşmeye çok yakındım. Ve düşmek istiyordum.

Devam ettim. "O zaman bir şey beni koltuğuma sabitledi. Gözlerimi ondan alamıyordum ama hareket de edemiyordum."

Diğer taraftaki kız sessiz kaldı ama hâlâ orada olduğunu biliyordum.

"Hareket etmek istemedim" diye itiraf ettim. "Ve o da gözlerini benden alamıyordu. Arkadaşımın üzerine ata biner gibi oturup onu beceriyordu ama gözleri hep benim üzerimdeydi."

Bir an için gözlerimi kapatıp kızın kalçalarını sallayışını hatırladım. Ama hepsi benim içindi. Yaptığı her şey izlemeye devam etmem içindi. Onu ben kontrol etmiştim.

"Nefes alıp verirken göğsünün hızla yükselip alçaldığını, boynundaki teri, ürkek gözlerini görebiliyordum... Ne yapacağımı bilmiyordu. Gördüklerimden hoşlanıp hoşlanmadığımı veya her an üzerine atılıp atılmayacağımı bilmiyordu. Korkuyordu. Ve heyecanlıydı."

Ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikri yoktu. Bana elini bile sürmeden benim için yaptığı şeyin ne kadar hoşuma gittiğini bilmiyordu. Ellerimle veya ağzımla iletişim kurmuyordum, sadece göz-

lerim vücudunun her yerindeydi ve bilmemek onu deli ediyordu. Tanrım, buna bayılmıştı.

"Onu beceren arkadaşımdı" dedim, "ama boşalmasını sağlayan bendim."

Pantolonumun gerildiğini fark edip kendimi düzeltmek için aşağı uzandım ve acıdan dişlerimi sıkarak homurdandım.

"İğrenç, değil mi?" dedim. "Tiksinç, ucuz, ahlaksız..."

"Evet." Ama sesinde bir gülümseme duydum. "Peki, bu konuda ne yaptın?"

"Ne demek istiyorsun?"

Parmak uçlarını tekrar paravana bastırdı. "Ondan sonra tahrik olmuş olmalısın. Ne yaptın?"

Gergin gülüşümü kontrol altına aldım. Hiç tereddüt etmiyordu, değil mi? "Şu anda bana işkence çektiriyorsun çocuk."

Ağzından hırıltılı bir kahkaha kaçtı ve paravana yakın duran dudaklarını neredeyse seçebildim.

"Kaç yaşındasın?" diye sordum.

"Daha kötüsünü görecek ve duyacak kadar büyüğüm" diye yanıtladı. "Merak etme. Şimdi ondan sonra ne yaptığını anlat."

"Yapamam..." Derin bir nefes verdim. "Yapmadım... Hiçbir şey yapmadım."

Fakat kız beklemeye devam etti. Yalan söylediğimi biliyordu.

Kuru dudaklarımı yaladım, sesimi o kadar alçalttım ki beni duyup duymadığını bilmiyordum. "Arkadaşlarımın kalkıp yemek almak için arabaya binmelerini beklemedim" dedim ona. "Ve kızın koridordan banyoya gitmesini ya da duşa girmesini beklemedim. Onu takip etmedim ya da ışıkları söndürüp onu korkutmadım..."

Kızın korku dolu nefes seslerinin anısı kulaklarımda çınladı ve dünya önümde dönmeye başladı. Karanlık banyo, sallanan duş perdesi, neredeyse kokusunu alabildiğim buhar...

"Sorun değil" dedi Gizemli Kız ben sessiz kaldığımda.

"Onu korkutmak ya da çığlık attırmak hoşuma gitmedi." Dişlerimi sıkıp başımı ellerimin arasına aldım. "Ya da o duşa girmek ve onu tutup boşalışını ellerimde hissetmek..."

Parmaklarım saçlarımın arasından kaydı ve utanç yüzümü yaktı ama aynı zamanda omuzlarımdan bir ağırlık kalkmıştı. Bu çocuk kaçmadıysa, o zaman belki de o kadar da kötü sayılmazdım, değil mi?

Değil mi?

"Ve onun sıkı vücudunun içindeki her saniyeye bayılmadım..."

"Hayır, yapma" diyerek beni durmaya zorladı. "Daha fazla anlatma. Lütfen."

Başımı kaldırdım, içim ürperdi. "Seni korkutuyorum."

"Hayır."

"Yalancı."

"Evet" dedi sonunda. "Evet, beni korkutuyorsun. Ama bu hoşuma gidiyor. Ben sadece..."

"Sadece ne?"

"Ben sadece..." Durdu, düzensiz bir şekilde nefes aldı. "Sadece kıskanıyorum."

"Neden?"

"Çünkü onu avlamışsın." Soluk alnı paravana doğru eğildi ve gür, siyah saçlarının birkaç tutamını gördüm. "Belki de şu an beni görmene izin vermemeliyim. Belki beni de avlamana izin vermeliyim. Bunda iyi gibi görünüyorsun."

Dudaklarımda bir gülümseme belirirken arkama yaslandım. Artık utanmıyordum. Gözlerimi ondan ayırmadan cebimden anahtarlarımı çıkardım ve sivri olan araba anahtarımı hasır paravanın deliklerinden birine sapladım. O geri çekilmeye fırsat bulamadan anahtarı aşağı doğru kaydırıp, paravanda bir yarık açtım ve elimi içinden geçirerek tam kaçmaya çalışırken kazağından yakaladım. Onu kendime çekip öne doğru eğildim ve tenindeki rüzgâr kokusunu içime çektim, ne kadar küçük ve hafif olduğunu hissettim. Onu tutarken tek bir kasım anca geriliyordu.

"Bunca zamandır bunu yapmadığımı düşündüren ne?" diye dalga geçtim "O küçük hikâyenin olabileceğim en yaramaz halim olduğunu mu düşünüyorsun? Sana geçen yazdan ve bir gece tıp fakültesinden dönen eski bakıcımla karşılaşmamdan da bahsetsem mi? Nasıl olgunlaştığımı görmek hoşuna gitmişti."

Sert, sığ nefesler aldı ve ellerini kaldırıp benimkini kavradı. "Evet."

Gözlerimi kısıp sweatshirt'ünü serbest bıraktım ve onun yerine elimi yüzüne doğru kaldırdım. Dokunuşumla titredi ama geri çekilmedi.

Parmak uçlarımı keskin çenesinde ve yanağında gezdirirken pürüzsüz teni su gibi hissettirdi. Narin kulak memesinin yanından geçip saçlarının arasına girerek sakladığı yumuşaklığı ve uzunluğu deşifre ettim. Elimin arkasına bir kumaş sürtündüğünde kapüşonlu olduğunu anladım.

Saçları arkasında toplanmıştı ve her yanı soğuktu. Yüzü, elleri, saçı... hatta kulağı buz parçası gibiydi.

"Çok üşümüşsün" dedim.

Ama o, yüzünü elime çevirdi ve sıcak nefesi avucuma düştü. "Üşümüş gibi hissetmiyorum."

Dudakları elime dokunmak üzereydi ve ben bir santim daha yaklaşarak onlara dokunmak istedim ama yapmadım. Benden kaçmıyordu ve ben bunu uzatmak istiyordum. Elimi boynunun arkasından kaydırarak onu tuttum ve başparmağımı boynunun üzerinde aşağı doğru gezdirdiğimde yutkunduğunu hissettim.

O kadar hareketsizdi ki, gerçekten korkmuş gibiydi. Kilisede bir yerlerden bir ses geldi ve kısa bir süreliğine bir basket topunun sektiğini duydum. Kortta geçirdiğim yıllardan sonra, bu sesi annemin sesi gibi tanıyordum.

"Bu gece Şeytan Gecesi ve gece yeni başlıyor" dedi sonunda. "Belki bu gece korkutacak başka birini bulursun."

Elimi sıktım. "Ya seni korkutmak istersem?"

Vücudunun bir kahkahayla sarsıldığını hissettim. "O zaman belki buralarda olurum" dedi şakacı bir şekilde ve geri çekildi. "İyi avlanmalar."

Bir hışırtı duydum ve küçük bölmesine ışığın dolduğunu gördüm; ardından kapı çarparak kapandı ve bölmeyi yeniden kararttı.

"Hey." Elimi geri çektim. "Hey!"

Ayağa kalkıp perdeyi açtım, dışarı çıktım ve kapıyı açmadan önce etrafa baktım. Rahibin paravanı boştu. Arkamı dönüp kilise-

yi taradım ve sıralarda sadece birkaç kişi olduğunu fark ettim ama hiçbiri genç bir kıza benzemiyordu. Pencerelerin yanındaki sıra sıra sütunlara doğru yürüyüp etrafa bakındım ama orada da kimseyi göremedim.

"Ne oluyor be?" Nereye gitmişti?

Top sekme sesi tekrar duyulduğunda başımı kaldırdım ve Damon'ın son sıranın etrafından dönüp bana doğru yürüdüğünü gördüm. Beir'le işini yeni bitirmiş olmalıydı.

"N'oldu?" diye sordu ağzındaki yanmayan sigaranın arasından.

Doğruldum ve daha yavaş nefes almaya çalışarak ağzımı kapattım. "Hiçbir şey."

Az önce olanları açıklamaya nasıl başlayacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ayrıca eğer bir kızı kendine saklamayı planlıyorsan, onu Damon'ın radarına almak akıllıca değildi. En azından ilk başta.

Topu yanında tutarak eğildi ve dua mumlarından birini kullanarak sigarasını yaktı.

"Yapma şunu be" diye azarladım, etrafıma bakıp kızı aramamaya çalışıyordum. Onu hâlâ buralarda hissediyordum.

Damon doğruldu, sigarasının ucu turuncu renkte yanıyor ve havaya bir duman yayılıyordu. "Sanki çok da umurumuzda." Sigarayı ağzından aldı ve dumanı üfledi.

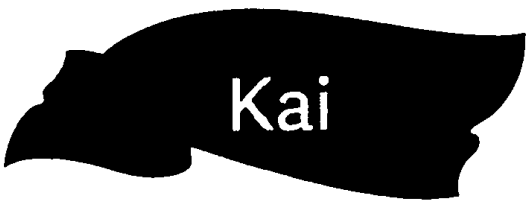
"Ama bu, umursayan insanlara hakaret. Her hafta günah çıkarmana şaşmamalı." Sabırsızlanarak ve nedenini anlayamayarak etrafından dolaştım.

Damon bir pislik olmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu ama o böyleydi. Hep aynıydı.

Ve aniden, nedense bu gece aynı eski bokları yaşamak istemedim. Onun o olmasını, benim de ben olmamı istemiyordum. Bu gece bir şey saklamak istemiyordum.

Şeytan Gecesi demişti kız. Nelere bulaştığımızı biliyordu. Beni tanıyordu. Eğer o beni bulmazsa, ben onu bulurdum.

Bölüm 3

Günümüz

Havluların yanındaki buz kovasından birkaç su şişesi aldım ve buhar odasına doğru yürüdüm, buzlu cam kapıyı açıp içeri girerken nemli sıcaklık burun deliklerime sızdı.

Hunter-Bailey Erkekler Kulübü günün bu saatinde sessizdi. Arkadaşlarım ve ben ne kadar meşgul olursak olalım –ya da ne kadar akşamdan kalma olursak olalım– çoğu sabah kendimizi burada bulurduk.

Başımı kaldırdım ve ânında Michael'ın odanın etrafını çevreleyen mermer oturma alanının iki basamak yukarısında, Will'in ise bir basamak aşağıda, sağımda kamburunu çıkarmış halde oturduğunu gördüm. Başını kaldırdı, solgun ve yorgun yüzünün her yerinde dün geceki akılsızlıkların izini görebiliyordum. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. "Sıçayım böyle işe" diye homurdanarak başını tekrar eğdi.

Başımı iki yana salladım ve bir şişe su uzattım. "Yeni ahlaksızlıklara ihtiyacın var."

Pislik herif her gün sarhoştu. Ve aptal ama hoşgörülü ebeveynlerinin ona verdiği her kuruşu, hayatını adadığı üç şeyden herhan-

gi birine harcıyordu: içki, kadınlar ve şüphelenmeye başladığım kadarıyla haplar ve kokain.

Suyu elimden aldı ve soğuk şişeyi alnına tuttu, sığ nefesi giderek titrek bir hal alıyordu.

Şişemi alarak basamakları çıktım ve Michael'ın yanına oturdum. Sırtı ve başı duvara dayalıydı ve etrafımızdaki havada buhar yükselirken gözleri kapalıydı. Loş ışık tüm odaya yumuşak, mavi bir ışık saçıyordu ve şimdiden göğsümden aşağı havluma doğru akan bir ter damlası hissediyordum.

"Aziz Killian'daki tadilat nasıl gidiyor?" diye sordum ona.

Başını iki yana salladı. "Sakın. Şu anda bana siktiğimin tadilatından bahsetme."

Gözlerimi kıstım, gözlerinin açık olduğunu ve ileriye bakarken çenesinin gerildiğini gördüm. Kızgın mıydı? Bana mı?

Ve sonra aklıma bir şüphe düştü. Önceki gece ve dojoda Rika ile olanlar.

Harika. Doğru bir şey yaptığımdan değil ama Michael'a her şeyi anlatmayacağına güvenmiştim.

Bir nefes verdim. "Dostum, üzgünüm. Onu incitmeyecektim. Ben..."

"Son zamanlarda kimi düşündüğümü biliyor musun?" diye sorarak sözümü kesti ama bir cevap beklemedi. "Annen Vittoria'yı."

Gözlerimi üzerinde tuttum.

"Eskiden gözde bir parçaydı, ha?" dedi yüzünde hafif bir sırıtışla. "Bana sorarsan hâlâ öyle. Harika bir kıç. Uzun bacaklar."

Hareket etmeden çenemi sıktım. Ne yaptığını biliyordum ama yine de öfkem artıyordu.

Devam etti. "Bana her zaman ateşli geldiğini sana hiç söylemedim sanırım, değil mi? Lisedeyken, evinize gelip onu dar egzersiz kıyafetleriyle görmek... O kadın hâlâ otuzun üzerinde göstermiyor." Kahrolası yüzüme karşı söylediği hakaretlerin tadını çıkararak gülümsedi.

"Ne yapacağım biliyor musun?" diye sataştı. "Sanırım bu gece ebeveynlerinin evine gideceğim. Baban uyuyana kadar bekleyeceğim ve annenin üstüme çıkmak isteyip istemeyeceğine bir bakaca-

ğım. Evet." Başıyla onayladı. "Beni hissetmeye bayılacak ama hoşuna gitmezse bile kimin umurunda? Ne kadar karşı gelip ağladığı kimin umurunda? İçine bir korku salacağım, böylece yanında olduğum her an, ondan istediğim her şeyi ne olursa olsun alabileceğimi bilecek."

Yumruklarımı iki yanımda sıktım ve önüme baktım, öfke midemi yakıyordu. *Fazla ileri gidiyor.*

Ayağa kalkıp merdivenlerden aşağı indim ve hâlâ duvara yaslanmış halde oturmakta olan Michael'a döndüm. Gözleri benimkilere kilitlenmişti, bu yüzleşmeye fazlasıyla hazırdı.

"Onu asla incitmezdim" dedim tekrar.

"Kimi incit..."

Ama Michael, Will'in sorusunu yarıda kesti ve öne doğru eğilerek bana dik dik baktı. "Gecenin bir yarısı uyandığımda Rika'yı yanımda bulmayı umarım" diye homurdandı. "Sen onun kendisinden utanmasını sağladığın için sabahın üçünde ağlayarak aşağıdaki kum torbasının pestilini çıkarmasını değil."

Basamaklardan aşağı inerek beni takip etti ve alanıma girerek beni korkutmaya çalıştı. "Ve ona sorunun ne olduğunu sorduğumda" diye devam etti, "seni korumak için bana yalan söylemesini beklemem. Senin sorunun ne lan? Neden o kadar ileri gittin?"

"Kendini koruyabilmesi gerekiyor" dedim ona. "Hazır olması gerekiyor. O senin oyuncak bebeğin değil."

"Bana onun ne olduğunu söyleme!"

"Onun bizden biri olduğunu söylemiştin!" diye karşılık verdim. "Bizden farklı değil, değil mi? Will'in ya da benim üzerime titremezsin. 'O bize eşit.' Bunu sen söylemiştin. Biz de onun arkadaşıyız ve kendini koruyabilmesi bizim de çıkarımıza. Beş yaşındaymış gibi elini tutmam."

Michael dibime gelerek yüzüme doğru çıkıştı. "Benim kadınım hakkında kararları sen veremezsin."

"Senin verdiğine emin misin?" diye karşılık verdim.

Kaşlarının arasındaki çukurlar derinleşti. Hâlâ sinirliydi.

Ama haklı olan bendim.

Michael, Rika'yı yıllarca yönlendirmişti. Çocukluklarından beri onunla oynamış ve kafasını allak bullak etmişti. Ona asla nazik

davranmamış ve her zaman kendi başının çaresine bakmasını beklemişti.

Ama Rika artık onun olduktan sonra değişmişti. Rika'nınki de dahil olmak üzere hepimiz kendi savaşlarımızı veriyorduk. Aklından ne geçiyordu? Ona hiç iyilik yapmıyordu.

Bir şey gerilirken vücudundaki kemiklerin çatırdadığını duydum. Başka biri olsaydım, bana çoktan vurmuştu.

Başka biri olsaydım, korkmazdı.

"Denesene" diye alay ettim. "Yap da görelim."

Bir adım daha yaklaştı, ben de öyle yaptım, ikimiz de göz göze, gergin bir şekilde dimdik durduk. Hiçbir zaman Michael'ın damarına basmazdım ve o da hiçbir zaman beni gücendirecek bir şey yapmazdı. Kazanamayacağını bilirdi, bu yüzden gururunu kurtarmak adına ilk geri çekilen her zaman ben olurdum. Zaten nadiren birbirimizle zıtlaşırdık.

Ama bu defa merhamet göstermeye istekli olmadığımı fark ettim. Rika'nın kendisini kötü hissetmesini istememiştim ama o da rahat hissetmemeliydi. Damon etrafta gezinirken olamazdı. Ben haklıydım.

Sırtımdan aşağı ter akıyor ve ikimiz de gözümüzü kırpmadan birbirimize bakıyorduk.

"Artık öpüşür müsünüz?" diye sordu Will.

Gözlerimi devirdim. *Tanrı aşkına.*

Şöyle bir anda şaka yapmak tam Will'e göreydi.

İç çekerek Michael'ın yanından geçtim ve bakışlarımı ikisinin arasında gezdirdim. "Düşmanlarımız var. Ve liste her gün artıyor. Rika da bizim kadar tetikte olmalı."

Dördümüz bir şirket kurmuştuk: Graymor Cristane, soyadlarımızın birleşimi. Rika da bu işe eşit ölçüde ortak olmakta ısrar etmişti. Ve gruba. Herhangi bir tehditle nasıl başa çıkacağını bilmesi gerekiyordu.

Ama Michael başını iki yana sallayarak bana döndü. "Damon *gitti.*"

"Hayır, Damon saklanıyor" diye düzelttim onu. "Durup nedenini *hiç düşündünüz* mü?" Will'e bir bakış attıktan sonra Michael'a

döndüm. "Neden internette hiç fotoğrafı yok? Neden dedektifler onlardan istediğimiz gibi izini sürerek onu bulamıyor? Kredi kartlarında herhangi bir hareket bulamıyorlar ve pasaportu da geçen yıl boyunca hiç aktif olmadı."

Demek istediğim, ölmediğini varsayarsak, neden kimsenin radarında ortaya çıkmıyordu?

"Damon saklanmaz" dedim onlara. "Neden şimdi saklanıyor? Onun peşinde olmadığımızı biliyor. Neden Moskova'da kulüplere gitmiyor ya da Tokyo'da ıvır zıvır satın almıyor ya da Hawaii'de, Fiji'de ya da L.A.'de görülmüyor?" Sesim daha yüksek, daha talepkâr bir hal aldı. "Neden görünmez?"

Michael ve Will bir an sessiz kaldılar, Will sonunda cevap vermeden önce ifadeleri dalgındı. "İnsanların onun nerede olduğunu bilmesini istemediği için mi?"

"Kesinlikle." Sonra Michael'ın gözleriyle buluştum. "Peki neden insanların onun nerede olduğunu bilmesini istemiyor?"

Michael'ın bakışları yere indi ve sesi yatıştı. "Çünkü olmaması gereken bir yerde."

Başımla onayladım. Damon'ın egosu bir geminin yüz katı büyüklüğündeydi. Bizden saklanmazdı. Bulunmamak için iyi bir nedeni olmadığı sürece.

"Geçen yıl Rusya'ya kadar takip ettiğimiz pasaport ya aldatmacaysa?" diye sordum onlara ama cevap vermelerini beklemedim. "Ya düşündüğümüzden daha yakınsa?" Sonra sesimi fısıltı düzeyine indirerek Michael'a yaklaştım. "Ya hiç gitmediyse?"

Michael'ın ela gözleri tekrar kısıldı ve kafasındaki çarklar dönmeye başlarken çenesi gerildi. Onca zamandan ve Damon'ı bulmak için yapılan tüm başarısız denemelerden sonra bu ancak aklıma gelmişti. Kasıtlı olarak gözlerden uzak duruyordu. Ve bu, yaptığı şey yüzünden suçluluk ya da utanç duyduğu için değildi. Saklanıyordu çünkü burnumuzun dibindeydi. Buna kalıbımı basardım.

"Oha, bir durun" diye seslendi Will, gözümün ucuyla ayağa kalktığını gördüm.

"Bu mümkün değil! Bütün bir yılı burada geçirmiş olamaz ve bunu hepimiz biliyoruz. Hem burada ise, neyi bekliyor ki?"

Başımı ona doğru çevirdim. "Şeytan Gecesi'ni." Sonra dönüp Michael'a baktım. "Gitmemiz gerek. Hemen."

Hepimizin birlikte büyüdüğü kıyı kasabamız Thunder Bay'e varmamız bir saatten az sürdü. Rika, Meridian'daki Trinity Üniversitesi'nde son sınıf öğrencisiydi ve hâlâ dersteydi, bu yüzden Michael ona bir mesaj göndererek birkaç saat içinde döneceğimizi bildirdi. Eminim annesini görmek için kısa süreliğine eve gitmeyi çok isterdi ama Michael ona bu seçeneği bile sunmamıştı. Muhtemelen onu Damon'ın evinin veya babasının yakınına getirmeye hiç niyeti olmadığı içindi.

Buhar odasında güzel bir konuşma yapmış olsam da onu suçladığımı söyleyemezdim. Gabriel Torrance tam bir pislikti.

Dairesel garaj yolunun kenarındaki bir park yerinde, Michael'ın yeni SUV'sinin içinde oturuyorduk, motor çalışır haldeydi.

"Bırakın ben gideyim" dedim yolcu koltuğunda doğrulup taş malikâneye bakarak. "Onunla yalnız konuşmak istiyorum."

"Hep birlikte gideceğiz" dedi Will arka koltuktan.

"Hayır." Kafamı çevirip ona gözlerimi kısarak baktım. "Siz burada kalın."

Tekrar önüme döndüm ve Michael'a kısa bir bakış attım. Will, Damon gittiğinden beri bu görev ona kalmış gibi rahat durmuyordu ve onu bu eve sokmak şöyle dursun, buraya getirmenin bile iyi fikir olduğundan emin değildim. Tek bildiğim, Damon'ın içeride bir yerlerde saklanıyor olabileceğiydi.

Boğazımı temizleyerek kapıyı açtım ve arabadan indim, kapıyı kapatırken açık camlardan içeri baktım. İkisine de alaycı bir şekilde, "Anneme iyi bir şekilde öldüğümü söyleyin" dedim ve sonra Will'e bir bakış attım. "Hayır, aslında ona sen söyle. Michael artık annemin yakınına yaklaşamaz."

Arkamı dönerken Michael'ın kıkırdadığını duydum. O lafların hiçbiri gerçek olmasa iyi olurdu.

Ön kapıya doğru ilerlerken, ana binanın kulesine kısaca göz at-

tım. Torrance ailesinin evi, açık renk taşlardan yapılmış şato tarzı bir yapıydı, ancak üç gözetleme kulesi ona adeta bir kale görünümü veriyordu. Kulelerden biri Damon'ın yatak odasına bitişikti ve yatağının karşısındaki bir sarmal merdiven, tepedeki tek odalı, küçük pencereli, dar bir girintiye çıkıyordu. Onun odasına sadece bir kez girmiştim ve fazla kalmama izin vermemişti. Orası mahremiyetine önem verdiği yerlerden biriydi.

Zile basmak için uzandığımda kapı aniden açıldı ve elimi indirdim.

"Bay Mori." Sade, siyah bir takım elbise giymiş sarışın bir adam olan Hanson beni karşıladı. "Lütfen içeri buyurun."

İçeri girmeden önce sadece bir an tereddüt ettim. Kapıda kendimizi tanıtmak zorunda kaldığımız için geleceğimi biliyorlardı ama hızlı karşılama karşısında yine de midemde bir gerginlik hissettim. Gabriel'le karşılaşmamı geciktirecek birkaç dakika daha makbule geçerdi.

Kapıyı kapattı ve tek kelime etmeden onu evin içinde takip ettim. Damon'ın babası neredeyse her zaman evdeydi. En güvende olduğu yer burasıydı.

Medyayla uğraşıyor, ağlara, haberlere ve eğlenceye yatırım yapıyor izlenimi verse de bunların, parasını kazanma konusunda okyanustaki bir damla olduğunu biliyordum. Dürüst insanlar, geçmişlerini gizlemek için Rus soyadlarını İngiliz soyadlarıyla değiştirmezlerdi. Ve sadece kirli işler yapan insanlar onları günün her saati korumak için bir kas gücü ekibi kullanırdı.

Hizmetçi beni geniş evin içinden geçirdi ve tüm alanın gri mozaik taşlarla ve düzensizce yerleştirilmiş İtalyan selvileriyle kaplı olduğu terasa çıkardı. Etrafta birkaç kişi aylak aylak dolaşıyordu, pek çok şık giyimli genç kadın vardı ve ellerinde şampanya kadehleri tutuyorlardı. Henüz öğlen olması önemli değil gibiydi.

Sağımda bir yemek büfesi vardı ve yakınlarda bir masa iyi giyimli, konuşup gülüşen adamlarla doluydu. Siyah bir pantolon ve siyah bir gömlek giymiş olan Gabriel, bir rottweiler'ın başında durmuş, tasmasını tutuyordu.

Durup onu izledim. Yumruğunu köpeğin kafasının üzerinde

döndürdü, orta parmağındaki aslan başlı altın yüzük köpeğin kafatasına saplandı. Köpek inledi, birkaç santim aşağı indi ama yine de ayakta kalmaya çalıştı. Henüz pes etmemişti.

Dişlerimi sıktım ve Gabriel'e sert bir bakış attım. *Orospu çocuğu.* Yumruğunu daha da aşağı bastırıp zinciri köpeğin boynuna dolayarak onu boğarken ince dudakları mide bulandırıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Bir adım attım ama sonra iki Sibirya kurdunu, yan tarafında kanlı yaralar olan Beagle cinsi köpeği ve derisinden kaburgalarını sayabildiğim Pitbull'u gördüm.

Damon Torrance'a olan kızgınlığımı –geçen yıl beni nasıl öldürmeye çalıştığını, Will ve Michael'a nasıl ihanet ettiğini ve Rika'yı nasıl incitmeye çalıştığını– unutsam bile, *gerçek* bir canavarın neye benzediğini asla unutmazdım.

Köpek sonunda dayanamadı ve titreyerek midesinin üzerine düştü.

Gabriel bahçe masasının üzerindeki tabaktan küçük bir parça et aldı ve köpeğe fırlattı. Daha sonra ayağa kalktı ve diğer köpekler açgözlülükle bakarken daha büyük parça etlerden alıp arkasında duran eğitimli Sibirya kurdu ve çoban köpeğine fırlattı.

Sibirya kurdunun tüylerini okşarken, "Demek bana çekiği gönderdiler?" dedi yüzüme bakmadan. "Michael artık alfa köpeği değil mi?"

Çenemi dik tuttum ve hakaretine rağmen sesimi yükseltmedim. "Moskova Kuralları, Bay Torrance" diyerek ona hatırlattım. "Sekiz numara. 'Rakibini asla rahatsız etme.'"

"Dokuz numara" diye karşılık verdi ve gri kaşlarının altındaki kara gözlerini bana çevirdi. "Harekete geçilecek zamanı ve yeri seç."

Ellerini uzatarak adamlarını, çok uzakta olmayan silahlarını ve evini işaret etti. Yani onun bölgesindeydim. Avantaj ondaydı.

"Peki ne için geldin?" Ellerini, parmaklarının arasını ve yüzüğünün altını keten bir peçeteyle temizledi. "Uzlaşacak mıyız? Oğlum eve gelirse onu rahat bırakacak mısınız?"

"Duruma göre değişir. İş yapmaya var mısın?"

Alman çoban köpeği birdenbire hırladı ve Pitbull ile eti kapmaya çalışırken birbirlerine havladılar. Gabriel bir adım atarak, "Hayır. Otur!" diye bağırdı. Bezi salladı ve Pitbull'un yüzüne çarptı.

Gabriel kavga eden hayvana kaşlarını çatarken adamlarından biri köpeği almak için koştu.

"Benekli olan beni sinirlendiriyor" dedi adama ve sonra tekrar köpeğe bağırdı. "Otur. Otur!"

Zavallı hayvan sürüklenerek götürüldü ve Gabriel peçeteyi yere atarak masaya geri döndü. Bana bir bakış attıktan sonra sohbetimize devam etti. "Benimle oynama çocuk" diye homurdandı. "Hâlâ hayattasın çünkü Damon işini kendisi halletmek isteyecektir."

"Hayır" diye yanıtladım, sesim son derece sakindi. "Oğlun senin için ortalığı yeterince karıştırdı ve şu anda başka bir probleme ihtiyacın yok. İkimizin de bunu dostane bir şekilde halletmeyi tercih edeceğimizi biliyorum, bu yüzden beni korkutmaya çalışma."

Yumuşak bir şekilde güldü ve buzlu içki bardağından bir yudum aldı. Michael, Will ve Rika hayatlarına devam etme ve Damon'ın kendi hayatını şehir dışında, bizden uzakta yaşamasına izin verme konusunda anlaşmıştı.

Ama ben buna katılmıyordum. Onu bulmam gerekiyordu ve nedenini arkadaşlarıma söyleyemezdim.

Onu şimdi, eve dönüp ailesinin koruması altına girmeden önce bulmam gerekiyordu.

"Şehirdeki otelin" diye devam ettim. "Papa. Nehrin benim tarafımda ve onunla ilgileniyorum. Karşılıklı olacak. Sen bana bir şey verirsin. Ben sana bir şey veririm. Satılık mı?"

"Her şey satılıktır." Bardağını bırakıp yerine oturdu ve bana da aynısını yapmamı işaret etti. "Ama ben oğlumu geri isterim."

İstersin tabii. Gergin midemdeki ağrıya rağmen rahat görünmeye çalışarak siyah, ferforje bahçe sandalyesine oturdum. Ondan ve bu evden nefret ediyordum.

"Ve bu uzlaşmaya açık olsa bile" diye devam etti, "yine de bir anlaşma yapmak için yeterli olmayacak. Senden hoşlanmıyorum."

"Benim hoşuma gitti." Genç bir sarışın yaklaştığında bakışlarımı ona çevirdim. Gabriel'in önüne bir içki daha koymak için eği-

lirken üzerinde sadece kıçını örtecek uzunlukta, beyaz ipek bir bornoz vardı. "Ayrıca ben satılığım" diye alay etti.

Sözümün kesilmesini umursamamaya çalışarak bakışlarımı tekrar Gabriel'e çevirdim. Bu evde kadınları böyle giyinmiş görmek ne alışılmadık bir şeydi ne de kızın flört etmesi olağandışıydı. Burada eğlence her zaman elinizin altındaydı. Damon'ın annesi burada yaşarken bile.

Gözlerimi yere indirdim, annesinin anısıyla damarlarıma adrenalin dolduğunu hissettim. Kocası gibi onu da sevmiyordum.

Genç kadın uzaklaşmak için hareket etti ama Gabriel onu geri çekip kucağına oturttu. Elini onun etrafına dolayıp bornozunun üzerinden göğsünü sıkarken, "Senin sorunun ne biliyor musun?" diye sordu bana. "Lisedeyken üçünüz arasında neden oğlumun yanında görmekten nefret ettiğim kişi sendin?"

Sessiz kaldım.

"Sadakatinin bir sınırı var" dedi Gabriel kendi sorusunu yanıtlayarak. "Bunu her zaman görebildim. Grayson ve Crist, ellerin kanlı, yatağında ölü bir fahişe ile bulsalar bile seni korurlar. Soru sormazlar. Tereddüt etmezler. Damon da öyle." Başıyla beni işaret etti. "Ama senin onlar için aynısını yapacağını sanmıyorum."

Elini bornozun içine sokup dalgınca kadının göğsünü okşarken kibirli gözleri benimkilere kenetlenmişti.

Ellerimi yumruk haline getirdim. Ama sonra rahatladım, ona bu tatmini yaşatmak istemiyordum. Oğlu için neler yaptığımı asla bilemeyecekti.

"Arkadaşlarına olan sevgin bile" diye devam etti, "doğru ve yanlış anlayışını asla gölgeleyemez, değil mi?"

"Bir polis memuruna saldırmaktan hapse girdim. Bir arkadaş için" diye hatırlattım ona.

"Hayır. Kız kardeşini taciz ettiği için hak ettiğine inandığın bir adama saldırdığın için girdin" diye karşı çıktı. "Bir suçluyken bile asilsin."

Sonra gözlerini kıza çevirdi. "Görüyorsun tatlım" dedi ve elini bornozunun içinden çekip kadının saçını kulağının arkasına attı.

"Kai Mori kendini beğenmiş küçük bir pislik ve ben hemen oraya gidip onu kurutana kadar emmeni istiyorum."

Öfke ânında bedenimi yaktı. Kız gözlerini bana dikti, oyunbaz bir şekilde başını kaldırdı ve sonra masanın etrafından dolaşarak bana doğru yürüdü.

Orospu çocuğu. İnsanları nasıl manipüle edeceğini biliyordu, değil mi? Şimdi çıkıp gidersem, konuşma biterdi. Anlaşma olmazdı. Muhtemelen aklındaki tam olarak buydu. Damon'ın geri dönmesini istiyor olabilirdi ama benimle uğraşmak istemiyordu. İşi bırakıp kaçmamı bekliyordu.

Eğer kızın beni emmesine izin verirsem, bu onu şaşırtırdı, değil mi?

Kız önümde durdu, diz çöküp bordo tırnaklı ellerini yavaşça kalçalarıma doğru çıkarırken gözlerimi ondan ayırmadım. Kemerimi tuttuğunda ellerini yakalayıp kendimden uzaklaştırdım.

Hayır.

Gabriel beni kendi seviyesine indiremeyecekti.

Ayağa kalktım, kemerimi düzelttim ve elimi ceketimden aşağı kaydırdım.

"Her zaman öngörülebilir" diye güldü Gabriel.

Kız muhtemelen yanlış bir şey yaptığından korkarak ona baktığında Gabriel Rusça konuşarak çenesiyle bir işaret verdi. Kız hemen ayağa kalktı ve eve geri döndü.

İçkisini alırken, "Yine de onu bir denemelisin" dedi. "Bir kilometre derinliğinde bir boğazı var."

"Her şey yolunda mı?"

Başımı çevirdiğimde Michael ve Will'in evin kapısında durup bizi izlediklerini gördüm. Tuttuğumu fark etmeyerek derin bir nefes verdim. Az önce olanları görüp görmediklerinden emin değildim ama umurumda değildi.

"Hanson." Gabriel adamını çağırdı, içkisini geri koydu ve kolunu yaklaşmakta olan bir esmerin beline doladı. "Bu beyleri yemek odasına götür." Üçümüze baktı. "Asistanım, şartları ve Papa'yı görüşmek üzere sizinle orada buluşacak. İrtibatta olacağım."

Ve genç kadını da yanına alarak eve girdi.

Yüzümde zorla tuttuğum dümdüz ifade bozuldu ve o giderken arkasından ters ters baktım.

Damon'ın babası, kişilik olarak Michael'ınkiyle neredeyse aynıydı. İkisinden de nefret ediyordum. Ve büyürken babamın partilerde veya spor karşılaşmalarında neden ikisinden biriyle nadiren konuştuğunu çok iyi anlıyordum. Katsu Mori ve benim anlaştığımız tek alan buydu.

"Beyler." Hanson öne çıkıp kolunu uzattı ve onu eve kadar takip etmemizi işaret etti.

Michael kaşlarını çatıp gözleriyle beni sorguladı ama ben başımı iki yana sallayarak uşağı takip ettim.

Köpekler. Kız. Pis işlerini görmelerinin umurunda olmadığı insan kalabalığı. Onun daha güçlü olduğunu bilmemi istiyordu.

Ama ben daha akıllı olacaktım.

Hanson bizi evin içinden geçirdi, elleri ta ki bir dizi çift kanatlı kapıya gelene kadar arkasında kenetli kaldı ve sonra onları açarak bizi bir yemek odasına davet etti. Durup arkasını döndü ve girmemize izin verdi.

"Lütfen istediğiniz yere oturun" diye talimat verdi. "Birazdan ikramlar gelecek."

Geri geri odadan çıkıp siyah kapıları kapattı, altın kulpların kapandığını duyar duymaz derin bir nefes verdim ve gözlerimi kapattım.

"Ne oldu?" diye sordu Michael, sesi endişeli geliyordu.

Sadece başımı sallayıp arkamı döndüm ve pencerelerden az önce ayrıldığımız terasa baktım. "Neredeyse unutuyordum" diye mırıldandım kendi kendime. "Damon'ın bu kadar sorunlu olmasının bir nedeni olduğunu neredeyse unutuyordum."

Bir sandalyenin ayağını tekmeledim, öfkeden kuduruyordum. *Lanet olası herif.* Bana kahrolası bir suçlu demişti. Gabriel, "Bir suçluyken bile asilsin" demişti. Gidip kendini becerebilirdi. Zalimliği, şeytani doğası, başkalarının acısından aldığı zevk... o adamın her santimi pislik içindeydi. Ben suçlu değildim. Ben onun gibi değildim.

Michael öne çıktı. "Neler oluyor?"

Bir sandalyenin arkalığını kavradım ve Will'in masanın diğer tarafında durduğunu gördüm. "Henüz bilmiyorum" dedim dişlerimi sıkarak.

"Neden Papa'dan bahsetti?"

"Orası..." Ama Hanson kapıyı tekrar açınca durdum.

Bu defaki tamamen giyinik olan, saçları bir kasket şapkanın içine tıkılmış genç bir kadın, su bardakları ve hamur işleriyle dolu bir arabayı sürerek içeri girdi.

Bir sandalye çektim ve kız içecekleri hazırlamaya başlarken Michael ve Will de beni takip etti. Hanson kıza Rusça bir şeyler söyledi ve odadan çıkıp kapıları tekrar kapattı.

"Otel dojonun hemen karşısında" dedim Michael'a. "Graymor Cristane için değerlendirebiliriz diye düşündüm."

"Bunun hakkında konuşmadık" diye homurdandı. "Nereden çıktı bu? Buraya Gabriel'in Damon'ın nerede olduğunu bilip bilmediğini öğrenmeye geldiğimizi sanıyordum."

Masanın üzerinden ona seviyeli bir bakış attım ve gözlerimle buranın konuşmak için en iyi yer olmadığını söylemeye çalıştım. Michael artık beni hızlı kararlar vermediğimi bilecek kadar iyi tanıyordu. Bir planım vardı.

Rahatlayarak koltuğa yayılırken, "Nerede olduğunu bildiğini sanmıyorum" dedim Michael'a. "Neden geçmişi geride bırakıp bir anlaşma yapmıyoruz? Otel hâlâ müthiş durumda. Oradan bir şeyler çıkarabiliriz."

"Ne?" Michael bana sanki üç başım varmış gibi baktı.

Neredeyse gülecektim.

Sağıma, kızın çalıştığı yere bir bakış attım ve sonra gözlerimde bir gülümsemeyle, "Papa'nın bir Torrance mülkü olduğunu biliyor muydunuz?" dedim. Budalanın durumu çakacağını umarak gözlerimi Michael'ın üzerine diktim. "*Bunca* zamandır terk edilmiş durumda. Ama içerisi oldukça güzel olmalı, çünkü tüm girişler bir alarm sistemiyle güçlendirilmiş, otelin çevresindeki her kapı ve köşe kameralarla çevrili ve hatta her saat başı otelin önünde duran, her dört saatte bir ise çevreyi dolaşan bir güvenlik görevlisi bile var. Bunu dojodan fark ettim."

Michael kafasının içinde dönen çarklarla beni incelerken, Will'in kafası hâlâ karışık görünüyordu.

Hadi, Micheal. Anla artık.

Ve sonunda gözlerinde ışığın yandığını gördüm, farkına varıyordu. "Ah evet." Başını aşağı yukarı salladı. "Doğru."

Sonunda anlamış olmasına sevinerek kendi kendime gülümsedim.

Neden kullanılmayan bir yer için o kadar güvenlik vardı? Neden kapıları kilitleyip üstüne tahta çakarak kapatmıyorlardı? Ya da yıkıp satmıyorlardı? Neden bir hapishane gibi kilitlenip korunuyordu?

Damon oradaydı.

Oteli satın almaya hiç niyetim yoktu ama içinde olmak istiyordum. Ve gizemli, gizli bir on ikinci kat hakkındaki söylentiler doğruysa, oraya *tam* erişime ve keşfedebilmek için mahremiyete ihtiyacım vardı.

Damon bizi öldürmeye çalışmıştı. Eve dönmesine asla izin verilmeyecekti. Ama onu bir nedenden ötürü bulmam gerekiyordu. Halletmemiz gereken yarım kalmış bir işimiz vardı.

Önümüze bir bez peçete ve su bardakları koyuldu, arkamda tabakların sesini duydum. Görüşeceğimiz bu asistan neredeydi?

"Sadece güven bana" diye mırıldandım Michael'a, hâlâ şifreli konuşuyordum. "Harika bir otel olacak. Ve eğer temiz değilse, güzelce ve çabucak temizletiriz."

Boğuk bir sesle güldü ve sonra konuşmak için ağzını açtı ama hizmetçi gelip önüne bir tabak koydu.

"Aç değilim" dedi ve geç hizmetçiyi durdurmak için ellerini önünde salladı. "Ny-et."

Kız sessizce tabağı tekrar aldı ve diğer elindeki tabağı Will'in önüne koyup masanın etrafında dönerek yanıma geldi.

Başımın üzerinden su bardağımı dolduran genç kıza bakan Will, "Seni tanıyor muyum?" dedi.

Ama kız cevap vermeye fırsat bulamadan Michael ona döndü. "Sik kafalı yaa. Şimdi olmaz" diye homurdandı. "Arabayı her durdurduğumuzda sevişmek zorunda değilsin. Lanet olsun."

Will'in gözleri öfkeli bir hal aldı, vücudundaki her kas gergin görünüyordu. *Tanrım.* Sandalyesini geriye itip ayağa kalktı ve verandaya açılan cam kapılardan birinden dışarı çıktı.

Dimdik oturdum ve bir nefes verdim. Michael'ın bunu bir şaka olarak söylediğini biliyordum ama pek de şaka değildi. Ve Will bunu biliyordu. Sorumsuz davranışlarının sorun olmaya başladığını biliyordu ama arkadaşlarının bunu dile getirmesini istemiyordu.

Michael masaya bakakaldı, ela gözleri düşmüştü ve biraz pişman görünüyordu. Kapıların ardından Will'i sigarasını yakarken izledim, geçen yıl edindiği bir alışkanlıktı bu.

"Her neyse" diye devam etti Michael, "otelin içine girip bir 'değerlendirme' yapıyoruz ve satın almaya çalışmadan önce her şeyin... yolunda olup olmadığına bakıyoruz, değil mi?"

Başımla onayladım ve suyumdan bir yudum aldım.

"Ya değilse?"

Anlamı: 'Ya Damon oradaysa?'

O zaman çaresine bakardık. Ama ona cevap verme fırsatı bulamadan, ceketinin koluna su ve buz küpleri dökülen Michael'ın geri çekildiğini gördüm. "Tanrı aşkına..."

Kız aceleyle sürahiyi geri çekti ve özür dilercesine başını eğdi.

"Iz-vee-nee-tye" diye soludu korkmuş bir sesle. Başımı kaldırıp ona baktım, şapkanın altına gizlenmiş yüzünü göremiyordum. Sürahiyi bıraktı, bir peçete kaptı ve Michael'ın kolunu silmeye çalıştı.

"Sadece..." Havluyu ondan aldı. "Rahat bırak. Ve şunu götür." Bardağını ve ıslak havluyu kıza uzatıp hemen arkasını dönerek kızı kovdu.

Kız başını tekrar eğdi ve arkamda, servis masasının ve arabasının durduğu bir yere saklanmak için aceleyle uzaklaştı.

Ayağa kalkıp verandanın kapılarına doğru yürüdüm ve dışarı baktım. "Her şey olması gerektiği gibi olmazsa" dedim, "o zaman ben hallederim."

"Sadece sen mi?" Michael ayağa kalktı ve bana doğru ilerledi.

"Sen Rika'yla ilgilen" dedim ona. "Ve Will'le."

Damon'la işim özeldi.

Michael eğilerek kısık sesle konuştu. "Hepimizin onunla yüz-

leşmesi gerekiyor, özellikle de Will'in. Damon olmadan bocalıyor."

"Damon onu öldürmeye çalıştı" diye çıkıştım. Bileklerine bir beton bloğu bağlayıp onu lanet olası okyanusa atmıştı.

"Evet." Michael başıyla onayladı ve sonra gözlerimle buluştu. "*En iyi arkadaşı* onu öldürmeye çalıştı."

"Biz de onun en iyi arkadaşlarıyız."

"Damon ve Will her zaman daha yakındı" dedi. "Tıpkı ikimizin daha yakın olduğu gibi. Will'in Damon'a ihtiyacı var. Kötüye gittiğini biliyorsun. Onunla yüzleşmesi gerekiyor. O yüzden bırak o orospu çocuğunu birlikte bulalım ve ona asla unutamayacağı bir uyarı yapalım."

"Onun Rika ile aynı odada olmasını mı istiyorsun?"

Michael elini saçlarının arasından geçirdi ve bir nefes verdi. Bu bir hayırdı.

"Sen diğerleriyle ilgilen, ben de Papa'yla ilgileneceğim" diye talimat verdim. "O, Rika için Trevor'dan daha az tehdit oluşturmuyor."

Ve ikimiz de Michael'ın kardeşine ne yaptığını biliyorduk. Aynısını bir zamanlar arkadaşım olan Damon'a yapma fikri midemi bulandırıyordu ama yapmam gerekeni yapacaktım. Arkadaşlarımı güvende tutmak için.

Ve Damon'ın lanet çenesini kapalı tutmak için.

Arkamı döndüm ve masaya doğru yürüyüp ayakta durmaya devam ettim. Kapıların dışında Will'in tekrar bize doğru geldiğini gördüm ve sakinleştiğini umdum.

"Bu kadar beklediğimiz yeter" dedim Michael'a, bardağımdan bir yudum daha aldım. "Yarım kalan işleri halledelim."

Will, kapıdan içeri girip, "Evet, beklemekten bahsetmişken" diye araya girdi. "Nerede bu adam? Şu görüşmemiz gereken asistan?"

Koridorun kapılarını açıp birine seslenmesini izledim. "Hey?" Geri çekilip Hanson'ın odaya girmesine izin verdi.

"Buyurun efendim." Soru sorarcasına Will'e bakıyordu.

"Görüşmemiz gereken şu asistan nerede?" diye sordu Will. "Bü-

tün gün bekleyemeyiz."

Will muhtemelen Michael'dan uzaklaşabilmek için bu işin bitmesini istiyordu.

Adam tereddütle Will'e baktı ve aniden bir tehlike hissettim. Bakışlarımı ona diktim. *Neler oluyordu?*

Hanson daha sonra başını çevirip genç kadınla konuştu. "Banks?" diye sordu. "Beylerden istediğin başka bir şey var mı?"

Banks mi? Ne? Kalbim göğsümde depar atmaya başladı.

Bakışlarımı yavaşça, konuştuğu hizmetçi kıza çevirdim, bunca zamandır duvarın yanında ağırbaşlı bir tavırla sessizce duruyordu.

Başını kaldırışını izledim, ürkek ve itaatkâr tavrı artık gitmişti. Bakışları benimkilerle buluştu, irislerinin etrafında mavi lekeler olan yeşil gözlerini koyu kaşları çevreliyordu. Çenesini kaldırdı, hareketinde ince bir meydan okuma vardı.

Aman Tanrım. *O* mu?

"Hayır, sanırım ihtiyacım olan her şeye sahibim" dedi adama.

Sonra beline doladığı beyaz önlüğü çözdü ve yiyecek sepetine attı.

Boğazımdaki yumruyu zorla yutkundum. *Siktir.*

Bir kasketin altına gizlenmiş o siyah saçları, ince omuzları ve dar çenesi, hâlâ giydiği erkek kıyafetleri... Sadece hatırladığım kirli kot pantolonu, yırtık ayakkabıları ve büyük beden sweatshirt'ü yerine bu kez siyah bir takım elbise pantolonu, siyah bir gömleği ve çizgili kravatı vardı.

Gözlerimi indirdim. Yine de parmaksız deri eldivenlerinden görünen tırnakları hâlâ kirliydi.

Topuklarının üzerinde döndü ve odadan çıktı, koridordaki sandalyeden bir ceket aldı ve giyerek gözden kayboldu. Gözlerimle onu takip ettim, nefesim sığlaştı.

"Beyler" dedi Hanson. "Bay Torrance'ın asistanı onu bilgilendirecek, ikisinden biri sizinle iletişime geçecektir. Bitirdiyseniz, size kapıya kadar eşlik edeyim."

"Bekle bir dakika" diye bağırdı Michael. "Asistanı *o* muydu?"

Gözlerimi ona çevirerek derin bir nefes verdim. "O Banks'ti."

Hatırlamayarak kaşlarını çattı ama sonra farkına vardı ve önce koridorda onun gözden kaybolduğu yere, sonra tekrar bana baktı. Ve ağzı bir karış açık kaldı.

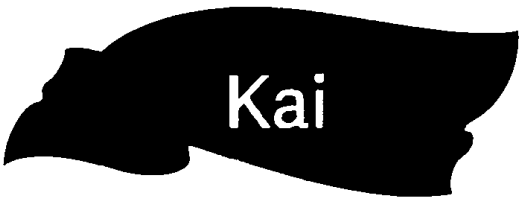
Endişeli görünen Will, "Onu bilgilendirecek ne duydu ki?" diye konuştu. "Kötü bir şey mi söyledik?"

Kendi kendime güldüm, o gecenin anıları aklımda canlanırken kanım birdenbire kaynamaya başlamıştı.

"Sence bizi hatırlıyor mu?" diye sordu.

Bir adım attım ve hepimiz yemek odasından çıkıp Hanson'ı ön kapıya doğru takip ederken alçak sesle mırıldandım. "Bu defa onun yoluma çıkamayacağının farkında mı?"

Bölüm 4

Şeytan Gecesi
6 Yıl Önce

Sabahki günah çıkarmadan beri gergindim.

Koridorlarda yürürken ve sınıflarda otururken omzumun üzerinden herkese ikinci kez baktım.

Günah çıkarma hücresindeki kızı tanıyor olmalıydım, değil mi? O benim kim olduğumu kesinlikle biliyordu.

Ve beni çalmak mı? Bu da ne anlama geliyordu? Tribünde oturup sohbet eden, antrenmandan sonra sahadaki çocuklarla biraz ilgilenmek için hazır bekleyen kızlara bir göz attım. Herhangi biri o olabilir. Bu okuldaki herhangi bir kız o olabilir. Biraz gizemi sevsem de avantajlı durumda olmayı tercih ederdim. Oynanan değil, oynayan olmayı.

Basketbol topunu Will'e attıktan sonra, herkesle birlikte sahanın sonuna kadar koştum, top iki kez daha el değiştirirken yirmi çift spor ayakkabı zeminde kaydı ve sonra bana geri döndü. Topu yakaladım, sırtım ter içindeydi, zor nefes alıyordum. Topu sektirerek arkamdaki oyun kurucuya doğru ilerledim ve dönüp bir şut attım.

Top havada süzülüp potadan dışarı sekti ve ıskaladığım için dişlerimi sıkarken Damon'ın bekleyen ellerine düştü.

Damon sırıttı ve başarısızlığımdan memnun bir şekilde sahanın diğer ucuna koştu.

Öfke mideme bir tuğla gibi oturdu ama sessiz kaldım. Bunu kaçırmamalıydım. Onu düşünüyordum ve kim olduğunu anlayana kadar da düşünecektim. Şansım varken oraya girip onunla yüzleşmeliydim.

Damon topu Michael'a attı ve Michael topu yakaladı, sahada koşarken tişörtü şortunun arkasından sarkıyordu. Solumda bir şey parladı ve tam zamanında başımı çevirerek spor salonunun dışındaki kırk metrelik çınarın tribünlerin üzerindeki pencerelere doğru savrulan dallarını ve yapraklarını gördüm.

Will yanıma koşarak, "Bu lanet rüzgâr zıvanadan çıkıyor" dedi. Rahat ve hızlı hareket ediyor, bana gülümseyerek bir bakış atarken bir gözünü toptan ayırmıyordu. "Bu gece çılgın bir gece olacak."

Evet, çılgın. Neye göre?

Arkadaşlarımın çılgınlık yapmak için bir bahane olarak Şeytan Gecesi'ne ihtiyaçları yoktu. Ama benim vardı. Bu, kendime gerçekten kötü kararlar verme izni tanıdığım tek geceydi. Arzuyla ve bencillikle alınan kararlar ve her gün yaptığım, her hareketin her ayrıntısını düzenli olarak düşünmeme ihtiyacı. Mükemmel olmak için yetiştirilmemiştim ama her şeyi mükemmelliği düşünerek yapmam öğretilmişti. Yavaş, dikkatli, odaklanmış bir şekilde... Bir fincan kahveyi doldururken, matematik sınavına girerken gösterdiğim dikkatin aynısını gösteriyorum. Ya da arabam üzerinde çalışırken.

Ya da bir kızı becerirken.

Ve hepsini bir kenara bırakmaya fazlasıyla hazırdım. Sert yönlerim dışarı çıkmak için can atıyordu.

Ama şimdi, bu gece ellerimi nasıl kirleteceğimi düşünmek yerine, o kızı ve onu görüp görmeyeceğimi saplantı haline getirmiştim. Onu nasıl tanıyacaktım?

Bu sabah onunla konuşmanın en iyi yanı, gizemli olmaya ya da bu şekilde beni etkilemeye çalışmadığını düşünmemdi. Diğer kız-

ların yapmaya çalıştığı gibi beni yönlendirmemişti. Söylemediği şeyler de söyledikleri kadar ilginçti. Soluksuz, kısık sesi, sanki bir şey istiyor ama nasıl cesur olacağına dair hiçbir fikri yokmuş gibi dikkatli sözlerinden dökülen flörtözlük. Masumiyeti hoşuma gitmişti ama ondan kurtulma arzusunu da hissedebilmiştim. Mükemmeldi.

"Hey dostum." Michael kolumu dürttü. Çenesini sallayıp sağımı işaret ettiğinde ona daha az önce dalıp gitmemişim gibi görünmeye çalışarak baktım. "Baban."

Başımı çevirdim, kaşlarımı çatmaya devam etsem de dik durdum. Babam sahanın kenarında durmuş, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak bana bakıyordu. Şık, siyah takım elbisesi krem rengi duvarlar ve sıcak ahşap zeminle tam bir tezat oluşturuyordu. Burada ne yapıyordu? Okuldan sonra dışarı çıkacağımı biliyordu.

Benimkiyle aynı renk olan siyah saçları sabahki kadar mükemmel görünüyordu ve doğrudan bana odaklanmış kara gözleri ile çatık kaşları bana ya havadan memnun olduğunu, ya dün geceki antrenmanı tatmin edici bulduğunu ya da Ukrayna'daki durumdan son derece rahatsız olduğunu söylüyordu... Asla anlayamazdım.

Antrenmandan çıkmak için izin istemeden ona doğru yürüdüm, arkama sıkıştırdığım gömleğimi şortumun içinden çıkardım ve tekrar giydim.

"Baba" dedim alt tribünden havlumu alıp yüzümü silerken.

Hiçbir şey söylemedi, konuşmadan önce tüm dikkatimi vermemi bekliyordu. Bu hem şansım hem de lanetimdi. Arkadaşlarımın babaları ellilerindeyken, benim babam daha kırk üç yaşındaydı. Ve kendine bakardı. Bana ayak uydurmakta hiç zorlanmazdı ve bir azizin sabrına sahipti.

Havlumu spor çantama koyup suyumu çıkardım. "Akşam yemeği için evde olmayacağım. Annem söyledi, değil mi?"

"Söyledi" dedi, ifadesi yine sabırlıydı. "Fakat fikrini değiştirmeni tercih ederim. Arkadaşlarınla başka bir gece vakit geçirebilirsin."

"Başka bir gece Şeytan Gecesi olmaz." Gözlerine bakamayarak su şişemin ağzını açtım. "Yılda bir kez olan bir şey ve üniversiteye gitmeden önceki son seferim. Beladan uzak duracağım."

Ben suyumu içip geri kalan eşyalarımı toplamaya devam ederken, tartışmadan veya hareket etmeden durdu. Herkes çantalarını alırken kahkaha ve enerji yükseldi ve soyunma odası kapısının birkaç kez açılıp kapandığını duydum.

Hiçbiri, gözlerini üzerimde hissetmemi engellemedi.

"Seni hayal kırıklığına uğrattım" dedim. "Biliyorum."

Çantamın fermuarını çektim ve kafamdan geçirdim. Babam hiçbir şeyi yapmamı yasaklamazdı ama aptal da değildi. Şeytan Gecesi'nde neler yaptığımızı çok iyi biliyordu.

"Sadece keşke daha iyi seçimler yapsaydın" diye açıkladı. "O kadar."

Sonunda ona baktım. "Senin seçimlerini yani."

"Doğru seçimleri." Gözleri sertleşti. "İşte bu yüzden büyüklerine saygı duymak önemlidir. Hata yapma konusunda çok daha fazla deneyime sahibiz, Kai."

Dayanamadım ve gülümsedim. "Ben asla hata yapmam" diye yanıtladım. "Ya haklıyımdır ya da öğreniyorumdur. *Jaku niku kyo shoku.*"

Hayatım boyunca söylediği birçok Japon atasözünden birini ezbere okudum.

Zayıflar avdır, güçlüler avcı.

Daha fazlasını söylemek istediğini bilsem de yüzünde zar zor görünen bir gülümsemeyle başını aşağı yukarı salladı. Nihayet.

"Pazar gününü unutma" dedi.

"Asla unutmam."

Arkamı dönüp soyunma odasına doğru ilerledim. Her pazar sabahı, antrenman için evimizdeki dojoda ona katılırdım. Birlikte yaptığımız tek şeydi ve babam bunu asla ihmal etmezdi. Ve tabii ki ben de ihmal etmezdim.

"Alınma ama..." Will, sırılsıklam olmuş tişörtü ve boynunu kaplamış terle yanıma koştu. "Baban ödümü patlatıyor. Ben bile onun onayına ihtiyaç duyuyorum, benden nefret ettiğini bilmeme rağmen."

Kendi kendime gülümseyerek, "Senden nefret etmiyor" diye temin ettim onu. "Senden daha iyisini bekliyor. Bu kadar."

Will sadece homurdandı. Soyunma odası kapısından geçerken onu takip ettim.

Açıkçası, babamın arkadaşlarımı sevip sevmemesi umurumda değildi. Damon'ın babası kimseyi sevmiyordu ve Michael'ın babası bunca yıldan sonra bile adımı biliyor olsa şaşırırdım. Arkadaşlarım sadece benimdi. O kadar. Evde, sınıfta ve hatta bazen kafamda olanlardan ayrıydılar. Onlarla ilgili hoşlandığım şey buydu. Biz birlikteyken gezegen gibiydik.

Soyunup duş aldıktan sonra dolapların arasında yürüdüm, oda aniden o kadar gürültülü oldu ki zar zor düşünebildim. Herkes hazırdı, ben de öyle. O kızı bu gece görmek istiyordum. Beni bulması gerekiyordu.

Dolabı açıp kıyafetlerimi çıkarmaya başladım.

Will, dolabındaki aynanın önünde saçını düzeltirken, "Pekâlâ" diye seslendi. "Hatunlar her şeyi ayarladı ve paintball ekipmanı arabalara yüklendi" dedi bize. "Dışarı çıkıp işimizi görürüz, sonra mezarlıkta biraz vakit geçirir ve şehre gideriz."

"Bekle. Şehir mi?" dedi Damon. "Ambara gitmiyor muyuz?"

Sırıttım. "Günahlarından arındın, değil mi?" diye sordum ona bu sabahki itirafını hatırlatarak. "Önümüzdeki hafta için yeni günahlara ihtiyacın var. Merak etme. Hoşuna gidecek."

"Gitse iyi olur" dedi beline havluyu sararken. "Çünkü kahretsin ki aletimin emilmesine ihtiyacım var."

Soyunma kapıları çarparak kapandığında başımı kaldırdım ve birden üç takım arkadaşımızın ortamı hızla terk ettiğini gördüm. Will o kadar gürültülü bir kahkaha attı ki kontrolsüzce sarsılarak eğildi.

Damon döndü ve bağırdı, "Hey, nereye gidiyorsunuz? Bana göre sıcak, ıslak ağızların hepsi aynı!"

Gülümsedim, Will başını iki yana salladı ve beşlik çakmak için ellerini havaya kaldırıp Damon'ın avuçlarıyla buluştu.

Damon kıkırdadı ve ağzına sönük bir sigara sıkıştırdı ama sonra soyunma odasında bir kükreme yankılandı.

"Torrance!" diye bağırdı koç. Damon sigarayı hemen tükürdü.

"Lanet olsun" diye homurdandı alçak bir sesle.

Lerner, Damon'ın sigara içmek üzere olduğunu her zaman nasıl anlıyordu, hiçbir fikrim yoktu. Yine de sinirlenmesi, Will'in Mötley Crüe'nun *Smoking in the Boys Room** şarkısını söyleyerek onunla dalga geçmesini engellemedi.

Michael onları susturarak, "Pekâlâ, hadi şu işi halledelim" diye seslendi. "Zamanı geldi."

Kot pantolonumu giyerken arkamdaki saate baktım ve öğleden sonra ikiye geldiğini gördüm.

Partiyi toplama zamanıydı.

Çabucak giyinmeyi bitirdik, siyah kapüşonlularımızı giydik ve telefonlarımızı, cüzdanlarımızı, anahtarlarımızı alarak diğer her şeyi geride bıraktık. Günün son dersinin başladığını bildiren zil çaldı ve dördümüz, bu cuma öğleden sonra son derslerine devam eden öğretmenlerin hafif gevezeliklerini duyarak boş koridora çıktık.

Sadece keşke daha iyi seçimler yapsaydın. O kadar.

Sağa sola baktım ve loş öğle sonrası ışığının mavi ve yeşil dolaplarda hafifçe parıldadığını gördüm. Karanlık köşeler ötede pusuya yatmıştı ve hepimiz ender bir an için sessizce durup fırtına öncesi sessizliğin tadını çıkardık.

Koridora bakmaya devam ederken, "Hadi yapalım" dedim; ön kapıların dışında, kırmızı ve turuncu yapraklı dallar rüzgârda çılgınca sallanıyordu.

Bir çantanın karıştırıldığını duydum, Will'in maskelerimizi birer birer çıkardığını biliyordum. Damon siyah kafatasını çekti, ağız kısmındaki dişler pençe gibi görünüyordu. Will, Michael'a yüzünde derin siyah yaralar olan kırmızı maskesini uzattı, kemirilmiş dudakları da bir o kadar korkunçtu. Will bana metalik gümüş maskemi fırlattı; göz delikleri koyu renkte küçük yarıklardan oluşuyor, yüzeyindeki oyuklar korkutucu ve sert görünüyordu. Will ardından yüzünün bir kenarında kırmızı bir çizgi olan beyaz maskeyi kendi kafasına geçirdi. Hepimiz tehlikeyi asla gerçekten bilmeyen bir grup şımarık, zengin çocuğun egolarına uyan, kıyamet sonrası bir ölüm timi gibi görünüyorduk.

---

* *(İng.) Erkekler tuvaletinde sigara tüttürüyoruz.*

Will çantayı soyunma odasına geri fırlattı. Maskemi kask gibi kafama geçirdim. Gözlerimi kapatıp bu hissin tadını çıkardım. Burada görünmezdim. İstediğim kişi olabilirdim.

Burada saklanmıyordum.

Telefonumu çıkarıp ön bürodaki Kylie Halpern'e mesaj atarak müziği çalmasını söyledim. On saniye içinde, koridorlarda ve her yerde bulunan hoparlörlerden Sister Machine Gun'ın sesleri gelmeye başladığında telefonumu arka cebime atıp derin bir nefes aldım.

Michael öne çıktı, önce sola sonra sağa baktı. "Şimdi" dedi.

Max Cason rüzgârın arasından "Yürü! Yürü! Yürü!" diye bağırdı, başı yolcu tarafındaki penceremden dışarı çıkmıştı.

Yarım saat sonra, takımımızdaki her oyuncu, kız arkadaşlarından bazıları ve eğlence için gelen birkaçı ile dolu on dört araba, kamyonet ve motosikletler yola çıkmıştı. Okul, ekip arkadaşlığını ve morali yükseltmek adına kısa sürede bir Şeytan Gecesi geleneği haline gelen bu olay için ayrılmamıza engel olmuyordu.

Her şeyi başlatmak için öğleden sonra ikide okulu basmak, gecenin en sevdiğim kısımlarından biri haline gelmişti. Sınıflara paldır küldür dalmak, basketbolcu arkadaşlarımı ve başka kimi istersek onu kapıp herkesi okuldan çıkarmak, beyne giden bir amfetamin* gibiydi. Herkesin dikkatini, hayranlığını ve bazen de korkularını üzerimizde toplardık. Bu bir güçtü ve yılda bir gece, bu sınırsız kaynağın tadını çıkarıyorduk. Öğretmenler bizi durdurmaz, polisler kenara çekilirdi ve bir süreliğine, kendim olmaya gerçekten bayılırdım.

Herkes biz olmak isterdi.

Will'in siyah Ford Raptor'u önümde gidiyordu ve kamyonetin kasasındaki çocuklar ellerinde biralarla gülüşüp bağırışıyorlardı. Bazılarının su şişeleri, sınıfta içmek için ilginç bir taktik olan berrak

* Enerjiyi artıran, merkezi sinir sistemi uyarıcısı ilaç. (ç.n.)

bir içkiyle doldurulmuştu. Su gibi göründüğü sürece, öğretmenler aradaki farkı asla bilemezdi.

Maskem yanımdaki konsola takılıyken altıncı vitese geçtim ve Will'in peşinden hızla ilerledim. Damon konvoyu yönetiyordu ve sola baktığımda, Gavin Ellison'ı motosikletiyle hızla geçerken gördüm, arkasında kız arkadaşı kollarını ona sarmış bir şekilde oturuyordu.

Damon dikiz aynasından onun geldiğini görmüş olmalıydı, çünkü Gavin tam Damon'ın BMW'sini geçmek için hızlanırken, Damon sola kırarak onun yolunu kapattı. Kendi kendime güldüm ama sonra Damon'ın arabasından birkaç santim ötede, bisikletli bir çocuğun düştüğünü gördüm; yüzüm asıldı.

"Bu da ne be?" diye bağırdım ve yavaşlamak için ayağımı hafifçe frene bastım.

Çocuk küçük yokuştan aşağı yuvarlandı, bisikleti çimlere tosladı.

Ve Damon ile motosiklet öylece yollarına devam ettiler.

Yazıklar olsun ona.

Direksiyonu daha sert kırıp cipi yavaşlattım; Will'in fren lambalarının kırmızısı hemen önümde yanıyordu. Vitesi boşa alıp el frenini çektim, arabadan indim.

Önümdeki yola baktım, Damon ve motosikletli uzakta hâlâ yarışıyordu. Durmak hiç aklından geçti mi acaba?

"Damon tam bir pislik." Will, kamyonetinden atlayıp elindeki kurutulmuş etten bir ısırık alırken bana baktı.

Kamyonetinin kasasından birkaç arkadaş da dışarı fırladı. Will, çocuğun düştüğü yere doğru yürüdü ve kalkmasına yardım etmek için eğildi.

"İyi misin?"

Çocuk ellerinin ve dizlerinin üzerine otururken yaklaştım; bacaklarının arasından Will'in yolun kenarına saçılmış kitapları topladığını gördüm. Oğlanın cevap verdiğini duymadım, yüzünü de göremedim.

Bisikletin önündeki sepeti, Will düşen iki kitabı yerden alırken gördüm.

Çocuk "İyiyim dedim" diye çıkıştığında durdum; beyzbol şapkası yola düşmüştü.

Uzun, siyah saçlar aniden sert rüzgârla vahşice savruldu ve ince bir yüz ile dolgun dudakları gördüm.

Bir kızdı.

Ama bizim gibi giyinmişti, kot pantolonu ve lacivert kapüşonlusu vardı.

Uzanıp kitapları Will'in elinden alırken başını eğdi ve gözlerini saçlarıyla kapattı.

İyi görünüyordu. Gidebilirdik.

Will, bisikletini almak için eğilirken, "Ben seni daha önce gördüm, değil mi?" diye sordu. "Buralarda mı yaşıyorsun? Seni eve götürebiliriz. Atla."

"Hayır." Bisikletine dokunmasını engellemek için ellerini havaya kaldırdı. "İyiyim dedim. Sadece gidin. Lütfen."

Gözlerimi ona dikerek biraz daha yaklaştım.

Tam o sırada birkaç çocuk onun kitaplarından bazılarını aldı ve gülerek birbirlerine gösterdiler. Kız yere bakarak hareketsiz kaldı. Kot pantolonu kirliydi. Dizleri koyu lekelerle kaplıydı ama hiç kan görmedim. Yaralandığını sanmıyordum.

"Onu yanımıza almalıyız dostum" diye şaka yaptı birisi.

"Evet ama önce onu yıkayabilir miyiz?"

"Yeter" diye bağırarak sözlerini kestim. "Kamyona geri dönün. Biralarınız ısınıyor."

Çocuklar dağıldı ve Will, bizi görmezden gelerek sessizce ve hızlı bir şekilde kitaplarını toplayan kıza bir kez daha baktıktan sonra kamyonetine geri döndü.

Kız bizim yaşlarımızda olmalıydı ama kesinlikle ilgiden hoşlanmıyordu. Özellikle de giydiği eski püskü kıyafetlere ve yerde duran eski Vans ayakkabısına bakılırsa... Düşerken ayağından çıkmış olmalıydı. Neden çorap giymiyordu? Hava soğuktu.

Çömelip kırılan bisikletinin pedalını aldım. "Bu bisikleti süremezsin çocuk" dedim ona. "Pedal kırılmış."

Pedalı yüzüne doğru tutarak ona gösterdim.

"Ben hallederim." Ayağa kalktı, kollarını kitaplarına sıkıca sardı ve bakışlarını benden kaçırdı.

Ufak tefek asabi bir şeydi, değil mi?

Bizden korktu mu yoksa olanlardan dolayı mı sinirliydi bilemiyordum ama kesinlikle etkileşimde bulunmak istemiyordu.

"Will yakınlarda oturduğunu söylemişti değil mi?" diye sordum. "Bisikleti Jeep'imin arkasına atıp seni götüre..."

Başını hâlâ aşağıda tutarken, "Hallederim dedim" diye tersledi. "Sadece git."

Dayanamayıp hafifçe gülümsedim. Gitmemizi çok istiyor gibiydi. Sanki kötü bir şey olacağından korkuyordu. Ona ne yapacağımızı sanıyordu ki?

Ayrılmak için arkamı döndüm ama yerde bir kitap gördüm, neredeyse üzerine basıyordum. Eğilip kitabı aldım ve kapağındaki zümrüt elbiseli kızıl saçlı kadını görünce inanamayarak bir kez daha baktım. Sert kaslı bir adam onu dramatik bir şekilde kendine çekerken kadının göğüsleri elbiseden taşıyordu ve hem adamın saçları hem de kadının elbisesi rüzgârda uçuşuyordu.

Arkamı dönüp kitabı ona uzatırken sırıttım.

Yüzümdeki gülümsemeyi görünce, "Kapa çeneni" diye mırıldandı ve kitabı elimden çekti.

Bir kez daha çömelip ayakkabısını yerden aldım ve sonra ayağını kaldırdım.

Teni buz gibiydi, irkildim. Kot pantolonunun her yerinde delikler vardı ve çorabı yoktu. Neden düzgünce giyinmemişti?

Ayağını çekip ayakkabıyı aldı. "Kendim yapabilirim."

Ama ayağını sıkıca tuttum ve kaldırırken ona meydan okuyan bir bakış attım.

"Tanrım, laftan anlamaz mısın sen?" diye çıkıştı.

"Tenin buz gibi olmuş" dedim ayakkabıyı giydirirken. "Belki de..."

"Ellerini çek" diye emretti biri arkamdan.

Başımı çevirdim ve motosikletlerini yolun ortasına park etmiş birkaç adamın geldiğini gördüm. Will'in kamyonet motorunun sesi yüzünden geldiklerini duymamıştım.

Onlar gelirken ayağa kalktım ve kızın tam önüne geçerek aramıza yerleşmelerini izledim.

Ne oluyor be?

"Pardon?" Onların etrafından bakarak kızı görmeye çalıştım.

"O iyi" dedi ortadaki, beyaz, kolsuz bir tişört giymiş, saçları kazınmış olan. "Bundan sonrasını biz hallederiz."

Will'in biraz yakınımda olduğunu hissedip Michael'ın yaklaştığını görünce küçük bir kahkaha attım.

"Siz kim oluyorsunuz?" diye sordum.

Beni görmezden gelip başını kıza çevirdi ve "Kapüşonunu çek" diye fısıldadı.

Kız onu dinleyerek hızlıca başını örttü ve çenesini aşağıda tuttu. Michael ve Will'in benim yanıma geldiği gibi iki adam da Tıraşlı Kafa'nın iki yanında duvar oluşturdu.

Ortadaki bana "Kaybol" diye emretti.

"Tabii, çok beklersin." Başımı eğip arkalarındaki kızla göz teması kurmaya çalıştım. "Sen iyi misin? Bu herifler kim?"

Abileri olabilirlerdi ama kesinlikle ona hiç benzemiyorlardı.

Bana birkaç bakış attı ve sonra fark ettim. Dudaklarında küçük bir gülümseme ve yüz hatlarında eğlenen bir bakış belirirken, utangaçlığı bir anda yok oldu. "Siz Atlılar'dan daha belalı herifler."

Kendini beğenmiş görünen yeni arkadaşları bir kahkaha patlattı.

Çenemi dik tuttum.

Tıraşlı-Kafa ona "Hadi gidelim" dedi.

Hepsi bize ters ters bakarak uzaklaştı ve genç kız da onları takip etti, koluma sürtünerek yanımdan geçip gitti. Hafif kokusunu içime çektim. Havadaki enerji aniden o kadar yoğunlaştı ki elle tutulabilirdi. Kızda tanıdık bir şeyler vardı.

Kitaplarını sarı saçlı ve boynunda gümüş bir zincir olan uzun boylu olana verdi, diğeri de motosikletine binerken bisikletini omzuna astı.

Kız, Tıraşlı-Kafa'nın arkasına tırmandı, kollarını onun etrafına dolamasını gözlerimi kısarak izledim.

Motosikletler kükreyerek canlanırken öne çıktım.

Kız omzunun üzerinden bir kez daha arkasına baktı ve sonunda gözlerini gördüm. Altın dokunuşları olan güzel yeşil gözlerini. "Bu gece korkutmak istediğin birileri olduğunu sanıyordum" dedi.

Ne?

Arkasını döndü ama yüzündeki sırıtışı gizleyecek kadar hızlı değildi. Ardından yola çıktılar, üç motosiklet de yolda vınlayarak hızla uzaklaştı.

O ne demişti öyle? Nasıl oluyor da?..

Durumu anlayınca dişlerimi sıkmadan edemedim.

Gece yeni başlıyor. Belki bu gece korkutacak başka birini bulursun.

Bugün günah çıkarma hücresinde karşılaştığım kız. *Siktir, bu oydu.*

Onun ve o pisliklerin gözden kayboluşunu izledim, bugün ona söylediğim her şey yeniden kafamda canlandı. Kim olduğumu nereden biliyordu? Ve neden onu daha önce hiç görmemiştim?

Benimle oynuyordu.

Diğerleri geldiğinde ne kadar da kendine güveni gelmiş ve küstahlaşmıştı öyle... O heriflerin –her kimseler– bize haddimizi bildireceklerini sanıyordu. Biz kötü numarası yapıyorduk, onlarsa gerçekten kötüydü. Böyle mi düşünüyordu?

Michael yanımdan "Onu tanıyor musun?" diye sordu.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemeyerek yola odaklandım.

Michael, "Onu istiyorsan, senindir" dedi.

Gülümsememi kendime sakladım. Michael, kadınlardan cheeseburger'lardan bahsettiği gibi bahsederdi. Gerçekten bu kadar kolaydı.

"Onu istiyorsa mı?" diye araya girdi Will. "Şu anda arabalarımızda birinci sınıf hatunlar varken onu niye istesin ki? Nasıl giyindiğini görmediniz mi? Makyajsız, erkek kıyafetleri... O bir *feminist*."

Gözlerimi yumup kendi kendime güldüm. *Tanrım.* Ona bakarak, "Zor elde edilenleri sevdiğini sanıyordum?" diye şaka yaptım.

Ama sadece dudaklarını büzdü, *onun* saplantısının gizli öznesi de az önce ayrılan kızdan pek farklı değildi. "Evet, şey... Damon'ı aramamı ister misin?" diye sordu. "Birisi kızın onun evinde çalıştığını söyledi."

Öyle mi?

"Hayır" diye yanıtladım. "Bana onun hakkında bir şey söylemesini istemiyorum. Kendim öğreneceğim."

Zaten Damon çoktan gitmişti, muhtemelen mezarlığa varmıştı.

"Peki, onu yakalayacak mıyız?" diye sordu Michael.

Sadece önüme bakıp düşündüm.

Bana meydan okumuştu, değil mi? O pisliklerle küçük kaçışını gerçekleştirmeden önce kim olduğunu bana fark ettirmişti. Sırf bugün bizden kaçabileceğini bana göstermek için.

Kısaca başımla onayladım, vücudumdaki her kas gerilmişti. "Önce onu biraz korkutmak istiyorum."

Michael'ın hafifçe güldüğünü duydum ve sonra dönüp, "Hey Dayton!" diye bağırdığını gördüm. Arabalardan birine seslenişini ve anahtarlarını atmasını izledim. "Benimle arabanı değiştir. Ve seninkini temizle! Arka bagaja ihtiyacım var."

Will heyecanla ellerini ovuşturdu, aniden bu plana fazlasıyla hazır görünüyordu.

Arabalarımızı mezarlığa götürmeleri için diğerlerine anahtarlarımızı teslim etmek üzere döndük, böylece üçümüz bu yola birlikte çıkabilirdik. Bu, her zamanki şakalarımın çok daha fazlasıydı ama kendimi durduramıyordum.

Kendimi durdurmak istemiyordum.

Kafamdaki her duvarı yıkmak ve düşmeye vaktim olmayacak kadar hızlı koşmak istiyordum. Şu anda, benim için bu gece asla bitmeyecek gibi görünüyordu.

O bugün benimle uğraşmıştı.

Şimdi ben onunla uğraşacaktım.

Bölüm 5

Günümüz

Sensou'ya* doğru yürüdüm, spor çantamın askısı göğsüme düşerken etrafa bakıp olup biten her şeyi gözlemlemeye başladım. Sağ tarafımda, Rika'nın haftada üç gece eskrim dersi verdiği odadan kılıçların çınlama sesi geliyordu. Solumdaki ağırlık antrenmanı odasında ağırlıklar birbirine çarpıp zemine düşerken gürültü çıkarıyordu ve öğrenciler büyük salonda formaları üzerinde çalışıp dövüşürken inlemeler tüm dojoyu dolduruyor, kirişlerde yankılanıyordu.

Yeni katlarda sessizce ama hızla ilerledim, biraz enerji toplamak için can atıyordum. Gömleğimin yakası boynumu tahriş ederken hafif bir ter göğsümü ve sırtımı serinletiyordu. Bu kıyafetlerden kurtulmam gerekiyordu.

Annemin isteği üzerine babamla spor ve ailemle kahvaltı yapmak için her pazar Thunder Bay'e geri döndüğümden içimdekilerin yarısını dışarı çıkaramamıştım. Babam çok formdaydı ama yine de neredeyse elli yaşındaydı. Ona vuramazdım.

---

* Japonca "savaş" anlamına gelen kelime, spor salonunun ismi olarak kullanılmıştır. (ç.n.)

Ama dojoda istediğim kadar sert vurabiliyordum ve bugünden sonra buna ihtiyacım vardı.

Sabah "asistanla" yaptığımız görüşmeden sonra direkt buraya gelmeyi düşünmüştüm ama köprü çıkışından çıkmak yerine iki saate yakın arabamın içinde kaybolarak yoluma devam etmiştim.

Banks.

Vay canına. Altı yıl önce ilgimi fazlasıyla çekmişti. Bugünse soğuk, ürkütücü bir şekilde sakin ve kendine çok hakimdi. Yine de ben onu çok farklı bir şekilde hatırlıyordum. O gece sert olmak için çok uğraşmıştı ama o karanlık gözleri, beni yerle bir edebilen hali ve o dudakları... Evet, hatırlıyordum. Kontrolünü pek fazla koruyamamıştı.

Ve birkaç yıl sonra, Rika bir gece bizimle takıldığında ve Banks bir anı haline geldiğinde, Küçük Canavarımız beni büyülemişti çünkü bana Banks'i hatırlatmıştı. Masumiyeti, mücadeleci hali, onu kollamak isteme şeklim...

Lakin altı yıl önce bir gece, dünyama girmesiyle birkaç saat içinde kaçması bir olmuştu.

Kimdi o? Nereden gelmişti?

Ofisime açılan kapıyı ittim ve arkamdan çarparak kapattım, çantamı yere bırakıp ceketimi çıkardım.

Hızlıca bir eşofman altı ve koşu ayakkabısı giydim, bir havlu alıp üzerime bir tişört geçirdim ve ofisten çıktım. Resepsiyonda, üniversite çağındaki yarı-zamanlı çalışanlarımızdan biri olan ve bana her zamanki gibi tatlı bir gülümsemeyle bakan Caroline'ın yanından geçtim. Elimi kaldırdığımda bana arkasındaki soğutucudan bir su şişesi fırlattı. Her gün aynı rutin. Ne yapacağını biliyordu.

Ben yürümeye devam ederken, "Ee, Bay Mori?" dedi.

Yavaşlayarak durdum ve arkamı döndüm. "Ne oldu?"

Sarı saçları yüksek bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı ve sol göğsünde Graymor Cristane logolu lacivert polo tişörtü her zamanki gibi tertemiz ve ütülüydü.

Arkama bakarak bir şeyi işaret etti, sinirlenerek başımı çevirdim.

Gerçekten, kız, sanki konuşursa onu yiyecekmişim gibi davranıyordu.

Fakat lobide aylak aylak dolaşan iki ziyaretçiyi görünce birdenbire Caroline'ı unuttum.

Banks sağımdaki duvarın yanında duruyor, rafta asılı duran bambu direklerinden birini tutuyordu. Bana baktı ve sonra geri döndü, sanki burada olmasının başka bir amacı yokmuş, sadece vitrin alışverişi yapıyormuş gibi dalgın dalgın silahı inceledi.

Odanın karşısında, onun sağında, belli belirsiz tanıdık gelen bir adam duruyordu. Tıraşlı kafasına, gümüş zincirine, pejmürde deri ceketine ve gözünün etrafındaki siyah ve mavi işaretlere bakılırsa, Gabriel'in adamlarından biri olduğu açıktı.

Su şişesini ve havluyu yere koydum. Onların varlığı ya çok iyiye ya da çok kötüye işaretti. Bela istemiyordum, burada olmazdı.

Yavaşça kıza doğru yürüdüm ve gözlerinin içine bakarken uzanıp sopayı elinden nazikçe aldım.

"Bu bir shanai" dedim ona. "Bir Japon kılıcı."

Bana ifadesiz bir şekilde baktı, göğsünün inip kalkışı sabit ve yavaştı. Kontrollüydü. Fazla kontrollü. Görünüşüne aldırış etmemeye ya da beni ne kadar eğlendirdiğini göstermemeye çalışarak silahla birlikte geri çekildim.

Sade, siyah bir kayak şapkası, altında olduğunu bildiğim dolgun, koyu kahverengi saçların her telini toplamıştı ve bugün giydiği takım elbise yerine, şimdi vücudunun neredeyse her santimini yırtık eski bir kot pantolonun, postalların ve boynuna kadar iliklenmiş kısa, siyah bir ceketin içine gizlemiş, elleri de ceplerinde kaybolmuştu.

Ama ellerini saklamadan önce, bugün giydiği aynı parmaksız deri eldivenleri taktığını fark ettim. Teni sadece boynunun bir kısmında ve yüzünde görünüyordu.

Bu hoşuma gitti. O, hâlâ bir gizemdi.

Bakışlarımı isteksizce ondan çekip başımı diğer adama çevirdim. "Bir mesaj mı getirdiniz?" diye sordum. "Gabriel iş yapacak mı?"

Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklardan otuzlu yaşlarının ortala-

rında olduğunu anladığım adam, kıza hızlıca bir bakış attı ve sonra çenesini bana doğru kaldırdı.

"Oteli tam olarak neden istiyorsun?"

"Ben bir iş adamıyım" diye yanıtladım. "İş adamlarının yaptığı gibi mülk alıyorum."

Adamın gözleri tekrar kıza döndüğünde kendi gözlerimi kısarak bakışlarını takip ettim. Banks ona baktı ve yemin ederim ki yüzünde hafif bir gülümseme gördüm.

Aralarında sessiz bir diyalog geçerken ikisini de dikkatle izledim.

Adam sonunda derin bir nefes aldı ve başını onaylarcasına salladı. "Bay Torrance sizinle bir görüş alışverişi yapmak istiyor."

Homurdandım. "Görüş alışverişi..." diye sessizce alay ettim. "Tabii, Gabriel'in görüşlerini çok iyi biliyorum. Oğlunun dönebileceğini zaten kabul etmiştim ama benim de güvenceye ihtiyacım olacak."

Banks'e bir kez daha hızlı bir bakış attı ve sonra kararlı bir şekilde bana cevap verdi. "Bayan Fane güvende olacak."

"Bunu garanti edemezsin" dedim öne çıkarak. "İkimiz de Damon'ın kimsenin onun adına konuşmasına izin vermediğini biliyoruz."

"Damon babasının dediğini yapacak."

Öylece durup sessizce düşündüm.

Eğer Gabriel oteli almama izin verirse bu, Damon'ın orada olmayabileceği anlamına geliyordu. Ya da büyük ihtimalle Gabriel oğlunun nerede olduğunu bilmiyordu. Hapse girmemiz ailelerimizi çok utandırmıştı ve Gabriel Torrance, oğlunun tekrar hata yaptığını görmekle ilgilenmiyordu.

Oğlunun nerede olduğunu bilseydi, onu eve getirirdi. Ama benim niyetim onu babasından önce bulmaktı.

"Önce otelin içine girmek istiyorum" dedim adama. "Biraz incelemem ve beni ne kadar uğraştıracağını değerlendirmem gerekiyor."

Gözleri tekrar Banks'e döndü ama o kadar hızlıydı ki sessiz tepkisini kaçırdım.

Adam sonunda, "Sorun değil" diye yanıtladı.

Neden ona bakmaya devam ediyordu? Neler oluyordu?

Kafa karışıklığı içinde ve az önce multi-milyon dolarlık bir otel almayı kabul ettiğimi unutarak ikisine de baktım.

Dudaklarımı yalayarak elimdeki sopayı bir daire çizerek çevirdim. "Biliyor musun, ben on dört yaşındayken Gabriel, Damon ve bana asla unutamayacağım bir şey söylemişti. 'Kadınlar' demişti, 'ya oyuncak ya da araçtır. Ya oynamak için iyilerdir ya da para ödemek için.'" Sopayı yavaşça döndürdüm ve onları dikkatle izledim. "Damon'la arkadaş olduğum onca yıl boyunca, onun eviyle benimki arasında çarpıcı bir fark olduğunu fark ettim. Annem hiçbir zaman uysal bir kadın olmadı, Torrance evinde karşılaştığım kadınlar ise ya seks yapmalık ya da hizmetçiydi. Oyuncak ya da araç."

"Ee?" diye sordu.

"Ee'si onun hangi kategoriye girdiğinden emin değilim" dedim sopayla Banks'i işaret ederek. "Sana ne zaman bir soru sorsam, cevap için ona bakıyorsun. Gabriel Torrance hakkında bildiklerime bakılırsa, bir kadının böyle bir güce sahip olması tuhaf."

Adam talimat bekliyormuş gibi tekrar ona baktı.

Kontrol ondaydı.

Adamda değil.

İşte o kadar.

Ne kadar da ilginç.

Kılıcı yanımda tuttum ve aşağı bakarak ona yaklaştım. "Saçmalığı keselim ve doğrudan anlaşalım, ha?" dedim, artık sabrım tükenmişti.

Onun alanına girdiğimde, adam muhtemelen korumak için hızla yaklaştı, ben de sopayı uzatıp göğsüne dayayarak onu durdurdum. "Ve yanlış hatırlamıyorsam" dedim adama bakarak, "kendi mücadelesini vermeyi iyi biliyor, bu yüzden git arabada bekle."

Çenesi kasıldı ve vücudu kaskatı kesildi, dövüşe hazırdı. Yine de emrini beklercesine kıza baktı.

Banks bir an tereddüt etti ama sonunda başıyla onay vererek onu gönderdi. Adam topuğunun üzerinde dönüp dojodan dışarı fırlamadan önce bana sinirli bir bakış attı.

Banks başını kaldırarak gözlerini bana dikti.

"Artık benden korkuyor musun çocuk?" diye sordum. "Artık kendi adına konuşamıyor musun?"

Bugün benimle oynadığı için intikam olarak onu rahatsız hissettirmek istiyordum ama cesaretini kırmak da istemiyordum.

Cevap vermek yerine, sıkılmış görünerek başını başka yöne çevirdi.

Kendi kendime kıkırdayıp duvara doğru yürüdüm ve silahı rafa geri koydum.

"Ee, bugün Damon'ın babasına aktaracak nasıl bir izlenim edindin?" diye sorguladım. Sadece bir hizmetçinin kulak misafiri olduğunu düşündüğümüz o odada, ona güvence verecek ne söylediğimizi bilmek istiyordum.

"Her ne olursa olsun" diye yanıtladı, "duydukları hoşuna gitti, çünkü sana bir teklifi var. Onun talimatıyla buradayım."

Elim titredi, hemen duvardan çektim. Sesi... Sabah sadece birkaç kelime söylemişti ama şimdi... Hatırladığım o alaycı ton ortaya çıkarak beni geçmişe götürdü. Etrafında yürüyüp onunla yüz yüze geldim ve kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Benden en az on beş santim daha kısaydı ama gözlerindeki o kibirli parıltıyla, boyu benden on santim daha uzun sanırdınız.

"Kai, her şey yolunda mı?" diye sordu Rika arkamdan.

"Sorun yok" dedim ona bakmadan.

Uzaktaki gevezeliklere ve koridorda açılıp kapanan soyunma odası kapılarının sesine bakılırsa, Rika dersini bitirmiş olmalıydı.

Omzumun üzerinden "Rika?" diye seslendim ve gitmeden önce onu yakaladım. "Will ve Michael'ı alıp bizimle ofiste buluşur musunuz lütfen?"

Yüzünü görmüyordum ama tereddüt ettiğini duydum. "Tabii."

O gittiğinde ben de dönüp kolumu sallayarak Banks'e işaret verdim. "Koridorun sonunda. Hanımlar önden."

Bir an yüzünden bir kızgınlığın geçmesini bekledim ama hiçbir şey olmadı. Yanımdan geçip koridora doğru ilerlerken bakışları sabit kaldı. Onu yakından takip ettim, arkasından bakarken kalbim biraz daha hızlı atıyordu.

Siyah botlarından birinin bağcığı yerde sürükleniyordu ve kendine bakabileceğinden hiç şüphem olmasa da görünüşüne bu kadar az önem vermesi çok eğlenceliydi. Evde ve okulda büyüdüğüm kadınlardan çok farklıydı.

Ama ellerim onun ne kadar güzel olduğunu biliyordu. Hatırlıyorlardı.

Üzerinde *Ofis* yazan bir kapının yanında durdu ve benim açmamı bekledi. Uzanıp kapı kolunu çevirdim. İçeri girip hemen ofisin arkasındaki uzak köşeye doğru yöneldi. Yüzünü bana döndü.

Neredeyse gülecektim. Rika'nın aksine Banks, belirsiz bir durumda hemen hayatta kalma moduna giriyordu. Düşman bölgesindeyken, en az değişkene sahip yerle avantaj elde edilirdi. Köşeye yerleşerek, sadece önünden gelenlere dikkat etmesi yeterliydi, arkadan gelenlere değil. Aylardır Rika ile bu dersi içgüdüye dönüştürmeye çalışıyordum.

Kapıyı kapatarak odanın içinde dolaştım ve sandalyeleri toplayarak arka taraftaki yuvarlak masaya yerleştirmeye başladım. Beşimizin birden sığabileceği bir masaydı.

"Torrance'ın bazı iş arkadaşlarıyla uğraşmanın bir kadın için zor olabileceğini tahmin edebiliyorum" diyerek konuya girdim. "O yüzden mi o mankafa aracılığıyla konuşuyorsun?"

Gözleri kısa bir süre bana kaydı ve ardından duvardaki çerçeveli karakalem çizime döndü. Rika'nın hayran olduğu ve bu ofis hepimiz tarafından kullanıldığı için buraya koyduğu bir sanat eseriydi. Eserin bana benzediğini söylemişti. Nasıl olduğundan emin değildim. Yüzü olmayan bir figür ve çizgilerin dışına taşan çeşitli kalem darbeleri vardı. Ne yazık ki soyut sanat sevgisi babamdan bana geçememişti.

Konuyu değiştirerek, "Bana Papa'dan bahsedenin sen olduğunu unuttun mu?" diye devam ettim.

"Ben hiçbir şeyi unutmam."

Durdum ve yeni taşıdığım sandalyenin arkasına yaslanarak onu inceledim. Bunca yıldan sonra, o kabuk hâlâ oradaydı ama şimdi çok daha kalındı. Banks, büyümüştü.

"Hâlâ gizli bir on ikinci kat olduğunu düşünüyor musun?"

"Bence bilmediğin sırlar yerine bildiğin sırlara fazla takılıyorsun."

Sonra dikkatini tekrar duvarlardaki resimlere ve silahlara vererek *beni* görmezden geldi.

Bu ne anlama geliyordu? Neyi bilmiyordum?

"Hey, neler oluyor?" Michael terli bir şekilde içeri girdi ve bir sandalyenin üzerine bir havlu fırlattı. Will ve Rika onu takip ederek kapıyı arkalarından kapattılar. Will üstsüzdü ve güçlükle nefes alıyordu, muhtemelen ağırlık odasında antrenman yapmıştı.

"Gabriel'in *asistanı*" dedim, "bir teklifle geldi."

"Selam." Rika elini uzatarak ona yaklaştı. "Ben Erika Fane."

Banks ona sadece baktı. Gözleri Rika'nınkilere indi, yüzünde bir küçümseme iması vardı, sonra tekrar arkasını dönüp onu görmezden geldi.

Rika soru soran gözlerle bana baktı ve sonra elini çekip masaya oturdu.

Hepimiz aynı şeyi yaparak oturduk.

Banks ceketinin içinden bir şey çıkardı ve masanın üzerine koydu. Bir fotoğraftı. Yavaşça ahşap masanın üzerinden bana doğru itti. Tanımadığım genç kadının küçük vesikalık fotoğrafını inceledim. Koyu sarı saçları, mavi gözleri ve meleksi yüzüyle yeterince tatlıydı... Kesinlikle Michael'ın tipiydi. Çıkık elmacık kemikleri pembeye boyanmıştı ve ağzı elma şekerine benziyordu. Genç ve güzeldi.

Herkes resme daha iyi bakmak için sessizce yaklaşırken, "Bu kim?" diye sordum.

"Vanessa Nikova" diye yanıtladı Banks. "Bay Torrance'ın yeğeni."

"Ve?" Rahat görünmeye çalışarak sandalyeme yaslandım.

"Ve savurgan bir oğul için bir oteli takas etmekten çok daha fazlası mevzu bahis, sence de öyle değil mi?" Yüzünde küçümseyici bir ifadeyle bana baktı. "Bay Torrance, senin ve arkadaşlarının, oğluna veya ailesine zarar vermeyeceğine dair kesin güvence istiyor. Bu, sadece paradan daha fazla yatırım gerektirecektir."

Tekrar fotoğrafa baktı. "Çok güzel bir kız."

Gözlerimi kısarak ona baktım. Güzel mi? Ne?

Oteli almak istediğimi düşünüyorlardı ama bunun anlaşmayla ne ilgisi vardı?

"Ne demek istiyorsun?" diye bastırdım.

Başını yana eğdi, gözlerinde alaycı bir gülümseme vardı. "Biraz daha somut bir şey" dedi. "Bir gelecek. İttifaklar hâlâ bu şekilde yapılıyor."

İttifaklar mı? Arkadaşlarıma bakarak, onun ne halttan bahsettiğini onların gözünden anlamaya çalıştım ama onlar da en az benim kadar kaybolmuş görünüyorlardı.

Fakat bakışlarımı tekrar fotoğrafa indirdiğimde, yavaş yavaş çakmaya başladım. Kalbim daha hızlı atmaya başladı, yumruklarımı çapraz kollarımın altında sıktım.

Ciddi olamazdı.

Rika ona dik dik bakarak, "Bir evlilikten mi bahsediyorsun?" diye aklındakini söyleyiverdi.

Ama Banks benimle konuştu. "Şu anda Londra'da yaşıyor" diye bilgilendirdi beni. "Akıcı derecede İngilizce, Fransızca, İspanyolca ve Rusça konuşuyor. İyi eğitimli..."

"Siktir git." Michael acı bir şekilde güldü.

"Ve o... el değmemiş" diye bitirdi Banks, sanki Michael ondan bir metre ötede patlamak üzere değilmiş gibi.

Öne doğru eğilerek ona baktım. *El değmemiş. Bir bakire.*

"Şaka yapıyorsun" diye çıkıştım. Gabriel hangi yüzyılda yaşıyordu? Evlilik mi? Bu çok saçmaydı.

Yok artık!

Ama o sadece başını bana doğru eğdi. "Torrance ailesine zarar vermek istemediğini görmemizin tek yolu, Torrance ailesi ile bağlantılı olman" diye açıkladı. "Bağlayıcı bir ittifak istiyoruz"

Zar zor nefes alabiliyordum. Yani, yanlış bir şey söylediğini söyleyemezdim sanırım. Bazı ailelerdeki evlilikler, her şeyden çok serveti ve ittifakları güvence altına almakla ilgili olabilirdi ama benim böyle bir şey yapmamın hiçbir yolu yoktu.

"Bunun karşılığında, onun mirası üzerinde tam bir özerkliğe sahip olacaksın" dedi bana, "birkaç yıl önce anne-babasının vefat

etmesiyle ona kalan mal mülk dahil." Son cümlesini uzatarak duraksadı. "Ve Papa da senin olacak. Ücretsiz. Düğün hediyesi olarak."

Will, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sahneyi hafif bir keyifle izleyerek otururken, Rika bana endişeyle bakıyordu. Tüm vücudu kaskatı kesilmişti ve göz ucuyla Banks'e sert bir bakış atıyordu.

"Damon'ın kuzeniyle evlenmeyecek, tamam mı?" Michael ayağa kalktı, konuşmayla işi bitmiş gibi görünüyordu. "Bu saçmalık amına koyayım. Otele ihtiyacımız yok. Biz... İhtiyacımız olan şeyi kendi başımıza buluruz." Bana Damon'ı aramamızı kasteden bilgiç bir bakış attı.

Will masadan fotoğrafı kaptı ve "Pekâlâ, onunla ben evlenirim" diye şaka yaptı.

Ama Michael onu görmezden gelerek beni dürttü. "Kai? Ona siktir olup gitmesini söyle."

Ama ben gözlerimi Banks'in karanlık bakışlarından ayırmadım ve ağzının köşesinin hafifçe kıvrıldığını gördüm, bundan aldığı zevki gizleyemiyordu.

Michael'a cevap vermeyince Rika, "Kai?" diye sordu.

Derin bir nefes alıp boğazımı temizleyerek arkama yaslandım. "Çocuklar, bizi bir dakika yalnız bırakın, olur mu?"

"Kai?" dedi Michael tekrar.

Rahat görünmeye çalışarak ona baktım. "Birkaç dakika, tamam mı?"

Arkadaşlarımın hepsi tereddüt ederek kızla aramızdaki mesafeye baktı, beni onunla yalnız bırakmak istemedikleri belliydi. Sanırım bu konuda ona hakkını vermek gerekiyordu. Onun bu derece tehlikeli olduğunu düşünüyorlardı.

Odadan çıkıp kapıyı arkalarından kapattılar, ben de fotoğrafı alıp havaya kaldırdım. "Bana bir fotoğraf gösterip, onun benim çocuklarımı doğurması gereken kadın olduğunu söyleyebileceğini mi sanıyorsun?"

Omuz silkti. "Kız genç, sağlıklı... Başka neye ihtiyacın var ki? Seni memnun eder."

Sessizce güldüm. Tanrı aşkına. "Beni memnun etmek için çok daha fazlası gerekir" diye alay ettim. "Unuttun mu?"

Küçük sırıtışı silindi ve sandalyesinde doğruldu.

Resmi ona geri fırlatıp masanın üzerinden uçurdum. "Ona gidip kendini becermesini söyle. Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey."

Bu sefer gülümsedi ve önündeki fotoğrafı alıp ceketinin içine geri koydu.

"Neye gülüyorsun?"

"Ona kabul etmeyeceğini söylemiştim."

"Kabul etmem gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye karşılık verdim. "Sence bu, Gabriel'in beni kontrolü altına alması için korkunç bir yol değil mi? Tam bir saçmalık." Kuruyan dudaklarımı yaladım. "Ayrıca yarı Japon birinin aile kanını kirletmesini istemesine de şaşırdım. Hiç onluk değil."

Aslında tam da onluktu. Ailemi onunkine bağlamak. Sonsuza kadar burnumun dibinde olmak...

Ellerini masanın üzerinde kavuştururken sonraki sözlerini hesaplıyormuş gibi yavaşça nefes verdi. "Aslında ne istediğini biliyorum" dedi. "Damon'ın nerede olduğunu bilmek istiyorsun. Hazırlıksız yakalanmak istemiyorsun. Ve şu anda, labirentteki bir fare gibisin. Hangi yöne gideceğini bilmiyorsun ve yanlış yola girdiğini fark edene kadar çok ilerlemiş olacaksın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani şu anda av sensin" diye karşılık verdi. "Ama bir zamanlar... avcıydın."

Öne doğru eğilip kollarımı tekrar masaya dayadım. "Onu bulmamı mı *istiyorsun*?"

"Onu ararken bütün şehri yerle bir etsen de umurumda değil" diye sertçe yanıtladı. "Bir mesaj iletmek için buradayım. Başka bir şey için değil."

"Ama reddedeceğimi biliyor olmalısın."

Bir kez başını salladı. "Evet."

"Öyleyse neden geldin?"

Şimdi tereddüt eden kendisiydi. Uzanıp masanın ortasından bir parça not kâğıdı ve bir kalem aldı, aynı anda yazmaya ve konuşmaya başlarken aşağı baktı.

"Çünkü sen reddettikten sonra" diye söze başladı, "gideceğim." Kâğıda bir şeyler karalarken yumuşak sözleriyle benimle alay etti. "Sen de yukarı çıkıp akşam havası eşliğinde antrenman yapmak için açık terasa çıkacaksın. Şimdilerde orayı daha çok sevdiğini söyleyebilirim."

Ona bakarken gözlerim yanıyordu. Ne?

"Hava soğuyor, bu yüzden dışarıda antrenman yapmak daha rahat, değil mi?" diye devam etti, hâlâ bana bakmadan bir şeyler yazıyordu. "Ve ne kadar direnirsen diren, sonunda aklın bu akşamki görüşmemize kayacak. Artık ne kadar az şeyin senin kontrolünde olduğunu düşüneceksin. 'Şimdi ne yapacağım?' diyeceksin ve hayatının nasıl bir çıkmaza girdiğini, derinin altındaki öfke denen o küçük, rahatsız edici şeyin nasıl da güçlendiğini düşüneceksin."

Nefes almayı bıraktım. Yukarı bakıp gözlerimle buluştu, bakışlarından resmen bir zevk fışkırıyor ve içimi deşiyordu.

Ben donmuş bir halde otururken, "Her gün daha da büyüyor" diyerek daha da derine girdi. "Çünkü hayatın seni utandırıyor. Tutuklanmadan önceki halinle alakası bile yok."

Gözlerini yere indirdi ve yeniden yazmaya başladı. "Lise arkadaşlarının hepsi –şey, neredeyse hepsi– üniversiteye, prestijli hukuk ve tıp fakültelerine geçerek ailelerini gururlandırdılar" diye devam etti, "ve geceleri kulüplere gidip seksi ve genç üniversite öğrencilerini bularak çatı katı dairelerine kadar arabada kendilerine sakso çektiriyolar. Dertsiz, tasasız ve çok mutlular."

Kaleminin yavaş vuruşları, tahtayı oyan bir bıçak gibi ses çıkarıyordu.

"Ama sen değilsin" diye alay etti. "Onlar için alay konusu olduğunu düşünüyorsun. Altın çocuk nasıl da gözden düştü. Ailesinin utanç kaynağı oldu. Beş yıl sonra lise buluşmasında anlatacakları rezil bir hikâyeden ibaret ama ne yazık ki o buluşmaya da katılmayacaksın, çünkü içten içe onların haklı olduğunu biliyorsun."

Kalemin kapağını tekrar kapadı ve masanın ortasındaki tutucuya geri koydu.

"Antrenmandan sonra içeri geleceksin ve gidip bir duş daha alacaksın. Bugünün üçüncü duşu. Çünkü duş, kendine duyduğun

nefreti bir süreliğine arındırıyor, değil mi?" Gözleri beni yerime mıhlarken kâğıdı ikiye katladı ve kat yerini keskinleştirdi. "Sonra arabaya atlayıp bir kulübe gideceksin ve tüm öfkeni çıkaracak birini –herhangi birini– bulacaksın, böylece bu gece en azından birkaç saat uyuyabileceksin."

Yumruklarımı sıkıp masaya dayayarak oturduğum yerden kalktım. Onu lanet boğazından tutup sıkmamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Yürüyüp eğildim ve sandalyesini çevirip arkasına dayandım. Gururlu gözleri bana meydan okurcasına bakıyordu. Bütün bunları nereden biliyordu? Beni mi izliyordu?

Hayatımdan nefret etmiyordum. Kızgın değildim. Cezamı çekmiştim. Bedel ödenmişti ve kendime acıyıp durmuyordum. Kendimi nasıl toparlayacağımı ve nasıl devam edeceğimi biliyordum.

Ya da en azından deniyordum.

"Ve uyandığında" dedi alçak sesle, neredeyse fısıldayarak. "Etrafındaki her şeyin ne kadar berbat olduğunu ve kahrolası oyuna girip biraz risk alma zamanının geldiğini anlayacaksın, Kai Mori."

Lanet olsun ona.

Katlanmış kâğıdı aramızda tuttu. "Onun mirası" dedi kâğıdı bana uzatarak. "Seni çok güçlü bir adam yapacak. Arkadaşlarının hiçbir zaman olamayacağı kadar güçlü."

Sandalyeden kalkarak beni doğrulmaya zorladı ve vücudum ani bir huzursuzlukla doldu. Beni etkilemeyi başarmıştı ve bunu biliyordu. Ama ben onu azıcık bile etkileyememiştim.

"Cevabını Bay Torrance'a söylemek için yarını bekleyeceğim" dedi bana. "Bu gece senden haber alırsam diye."

Uzanıp kolunu tuttum ve onu durdurdum. Yanında durarak, "Hayatımda birçok kötü karar verdim" dedim. "Artık kötü kararlar vermeyeceğim."

Bana baktı ve kolunu elimden kurtardı. "Umarım vermezsin. Fazlasıyla kötü kararın var."

Ayrılmak için hareket etti ama onu tekrar engelledim. Bana verdiği kâğıdı bakmadan ceketinin içine soktum ve onun yerine fotoğrafı aldım. Fotoğrafa bakarak bir gösteri yaptım.

Damon'a ihtiyacım vardı.

Ve o otelde ihtiyacım vardı.

Ama o orada değilse...

Saçının kokusunu, gülüşünün görüntüsünü, korku ve heyecanının hissini hatırlayarak delici gözlerine baktım. Damon'ın sahiplenici davrandığını gördüğüm tek şey oydu.

Eğer Damon o otelde değilse, o zaman Banks koz olurdu.

"Ona anlaştığımızı söyle" dedim ona.

Bir an gözlerini kırpıştırarak bana baktı, bunu beklemediğini biliyordum.

Fakat tokmağa uzandığında elimi kapıya koyarak kapıyı kapalı tuttum. "Ama Papa'nın parasını ödeyeceğim" diye açıkladım. "Bunun yerine düğün hediyem... sen olacaksın."

Arkasını döndü ve bana dik dik bakarken sonunda yüzünde biraz duygu gördüm. "Ben masada değilim."

Edepsiz zihnim çifte anlamı yakalarken ona gülümsemeden edemedim. "Düğüne kadar benim için çalışacaksın. Anlaşma bu. Git ve ona şartlarımı anlat." Birden kendimden çok emin hissederek geri çekildim. "Ve tam olarak sana söylediğim gibi olduğunu öğreneceksin. Oyuncak veya araç. Başka bir şey değil."

Yanından ayrılıp masamın arkasına geçtim. Onun Gabriel'le olan konumu kafamı karıştırsa da o adamın para kazanmak için ruhunu bile satacağını biliyordum. Küçük bir kızın, şartlarını kabul ettiğimi görmek için onu feda edemeyecek kadar değerli olması ihtimali yoktu.

"Ve Banks" dedim kapıyı hızla açtığını görünce, yıllar öncesinden hatırladığım küçük bir ateş sonunda yeniden kendini göstermişti. "Kabul ettiğinde, otelin anahtarlarını, şifrelerini ve planlarını topla ve bana getir. Yarın istiyorum."

Bana ne onaylayan ne de reddeden bir cevap verdi ama kapıyı arkasından çarparak çıkmadan önce yüzündeki küçük somurtmayı gördüm.

Sessiz bir kahkaha atarken göğsüm sarsıldı. Onu takip ettim ve ellerini ceketinin ceplerine sokmasını, lobide duran arkadaşlarımı görmezden gelmesini izledim. Resepsiyonun yanında durdum, ka-

pıdan kaybolduğunu gördüm ve birkaç dakika sonra siyah bir SUV hızla hareket etti.

"Ne yaptın?" Michael bana doğru yürüdü.

Banks'in arkasından kapanan kapılara bakarak mırıldandım. "Bana 'onu ararken bütün şehri yerle bir etsen de' dedi."

"Ne?"

"Onu ararken bütün şehri yerle bir etsem de umurunda olmadığını söyledi" dedim tekrar daha yüksek sesle. "Ona Damon'ın şehirde olduğunu düşündüğümü hiç söylemedim." Başımla onayladım, şimdi her zamankinden daha emindim. "O burada."

Ofise gitmek için arkamı döndüm.

Michael arkamdan, "Evlenmeyeceksin" diye seslendi.

Dönüp ona bir bakış attım. "Kahretsin, tabii ki evlenmeyeceğim."

Bölüm 6

Şeytan Gecesi
6 Yıl Önce

Belki buralarda olurum mu?

Bunu demiştim. Günah çıkarmada neden ona böyle söylemiştim? Ve neden yolda ona sataşmıştım? Bu gece etrafta olmamın veya herhangi bir yere gitmeme izin verilmesinin hiçbir yolu yoktu. Şeytan Gecesi'nde olmazdı.

Ama sonunda onunla etkileşime geçebildiğim için kendimi durduramamıştım. Kai bir yapboz gibiydi, söylemek istediği çok şey varmış ama sözleri ağzından çıkarmakta zorlanıyormuş izlenimi veriyordu. Ve sonra... arada bir o günah çıkarma hücresinde kendini gösteriyordu. Gerçek benliğini. Abimin herkesin içinde olduğunu söylediği canavarı.

Bisikletimi tamir ettikten sonra test etmek için uzun araba yolunda ilerledim. Parmaklarımı gidondan ayırdım ve elimi açarak kirli tırnaklarımı inceledim.

Benden hoşlanmazdı, değil mi? Onun tipi değildim.

Magazin dergisinden fırlamış gibi saçlar, yüz dolarlık göz farı ve topuklu ayakkabılarla manken gibi görünen kızlara alışkındı. Ayaklarımdaki abimin eski Vans ayakkabılarına –altı yıl önce ona küçük gelmeye başlamıştı– baktım, birkaç yaz önce üzerlerine döktüğü yağ yüzünden çıkmayan lekeleri vardı ve kumaşı kauçuk tabanı boyunca yırtıktı. Kadına benzemeyi bırak, bir kıza bile benzemiyordum.

Ve on yedi yaşında, yaşıtım olan diğer kızların çok gerisindeydim. Kai istese bile benimle görülemezdi. Onu utandırırdım.

Ona ve grubuna uyum sağlamayı denesem bile başaramazdım.

Rüzgâr koyu renkli kapüşonlumu arkaya savurup saçlarımı okşarken, asfaltın iki yanındaki yaprak dökmeyen ağaçların kokusunu içime çektim.

Kai'ı Thunder Bay'de, evimin çevresinde, bir basketbol maçında gördüğüm her seferinde o... havalı ve sakindi, hiçbir şeyden etkilenmiyordu.

Ama bugün öyle değildi. Onu germiştim.

Gidona sabitlenmiş küçük siyah uzaktan kumandaya tıklarken daha hızlı pedal çevirerek gülümsedim. Kulağımda *Smells Like Teen Spirit* çınlıyordu. Sola saptım ve benim için açılan demir kapılardan hızla geçtim. Yol dik bir şekilde aşağı doğru alçalırken sıkıca tutundum ve garaj yolunun tepesinden hızla indim. Gidonu dümdüz tutarak gözlerimi kapattım, üzerime hücum eden rüzgâr ve heyecanla kalbimin boğazımda attığını hissettim.

Onu germiştim. Eşofmanımı yakaladığında tenime dokunduğu yerler hâlâ karıncalanıyordu. Aramızdaki o duvar olmasaydı ne yapardı?

Bir korna çaldığında gözlerimi açtım ve babamın arabalarından birinin bana doğru hızla geldiğini gördüm.

Kahretsin. Sağa dönerek yoldan çekildim ve göz temasından kaçınarak Bentley'nin yanından uçtum. Garaj yolu düzleşti ve evin arka tarafında, arabanın görüş alanından kaybolurken sırtımda gözler hissederek devam ettim.

Dün geceki yağmurdan dolayı hava hâlâ serindi ama bisikletimden atlayıp iki garaj arasındaki çitlerin arkasında yürürken yer kuruydu; garajlardan biri hiç kullanılmamış arabalarla, diğeri ne-

redeyse kimsenin bilmediği şifreli tuş takımlarının olduğu karartılmış pencerelerle doluydu.

Bisikleti gözden uzak bir yere saklayıp evin arkasına doğru koştum. Mutfağa girince, hemen tüm yemeklerin kokusunu aldım ve bir anlığına gözlerimi kapatarak neredeyse inledim.

Evin aşçılarından biri olan Marina bugün ekmek yapıyordu. Sıcacık hissederek kapıyı kapattım.

"Neredeydin?" David'in sesini duydum ve odanın ortasındaki, babamın diğer iki koruması Ilia ve Lev ile birlikte oturduğu uzun ahşap masaya baktım.

Bakışlarımı kaçırarak sobaya doğru yürüdüm. "Bisikletimi tamir ediyordum."

Marina ellerini bir havluya sildi, ocaktaki tencerenin kapağını kaldırarak bana göz kırptı. Eğilip kokuyu içime çektim ve kestaneli mantar çorbasına gülümsedim.

David, "Abin beni aradığında" diye bağırdı, "ve senin nerede olduğunu söyleyemediğimde, sanki telefondan fırlayıp gırtlağımı sökecekmiş gibi hissediyorum. Başımı belaya sokuyorsun, Nik. Eğer günah çıkaracaksan, bize haber ver, birimiz seni götürürüz."

Göz devirmemi kendime saklayarak Marina'nın doldurup bana verdiği kâseyi aldım.

Masaya doğru yürüyüp bank şeklindeki koltuğun üzerinden tırmandım ve David'in yanına çöktükten sonra çoktan önümde duran somun ekmeğinden biraz kopardım.

Marina "Çocuğu rahat bırak" diye azarladı, arkamdan gelip eşofmanımın arkasını çekti ve parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. "Biraz özgürlüğe ihtiyacı var."

Kaşlarını çattı. "Bunu abisine açıklamaya çalış."

Haklı olduğunu bildiğim için sustum. Çıldırmaya hakkı vardı. Kimse abimle uğraşmak istemezdi. Ayağa kalkıp temiz bir kaşık almak için lavaboya doğru yürüdüm.

Ilia'nın konuştuğunu duydum. "Aynen, ona dün gece biralarımdan bazılarını çaldığını bile söyleyemem." Beni yakalayıp boynumu kolunun arasına sıkıştırdı. "Seni günaha teşvik ettiğim için beni suçlar."

Dönerek kendimi kurtarmaya çalıştım. "Kes şunu!" diye bağırdım, sigara ve ter kokusu burun deliklerime hücum edip midemi bulandırdı.

"Biralarınızdan hiçbirini çalmadım!" diye hırladım. "Muhtemelen hepsini içtiğini hatırlayamayacak kadar sarhoştun!"

Sonunda kaşığımı kafasının arkasına vurduğumda gülerek beni bıraktı.

Tekrar doğruldum ve somurtarak koltuğuma çöktüm. *Pislik.*

Çorbaya biraz ekmek batırıp aşağı bakarak yemek yedim ve lanet çenemi kapalı tutmaya çalıştım. Hepsinin üzerimde hissettiğim bakışlarını görmezden gelmeye çalışırken, sıcaklık ağzımdan ve boğazımdan aşağı yayıldı, vücudumda dolaşmaya başladı.

"Ee, günahlarının ne kadarını affettirebildin? Ha?" Ilia pes etmeyerek omzumu dürttü.

"Biramı çalmak, sana söyleneni uslu bir kız gibi yapmamak..." Günahlarımı sıraladı. "Ahlaksız şeyler düşünmeye de başladın mı bari?"

"Kız arkadaşına sor" diye karşılık verdim, ağzım yemekle doluydu. "Senden çok bana bakıyor."

Lev homurdandı.

Ilia dişlerinin arasından "Seni küçük pislik" dedi ve parmaklarını karnıma sapladı.

Geri çekildim ama kollarını vücuduma doladı ve beni gıdıkladı. Kıvranarak göğsüne vurdum. "Beni rahat bırak!"

Ama o sadece güldü, ellerini koltuklarımın altına, sonra tekrar karnıma götürdü.

David'in "Onu rahat bırak" dediğini duydum.

"Mmm." Ilia'nın eli "yanlışlıkla" kıçıma yakınlaştı. "Arkan dolgunlaşmaya başladı sanki, değil mi?" Kot pantolonumun üzerinden beni çimdikledi. Kıpırdanıp elimi ona doğru salladım ve boynuna bir tokat attım.

"Tamam, yeter" diye bağırdı Marina. "Hepiniz. Mutfağımdan. Çıkın. Hemen!"

Ilia ve Lev kıkırdayıp sıraları iterek ayağa kalktı ve Ilia mutfaktan çıkarken başımın yan tarafına bir şaplak attı. David ayağa kalk-

tı, kahvesini kafasına dikti ve kupasını bıraktıktan sonra başka bir söz söylemeden odadan çıktı.

Çorbadan birkaç kaşık daha içip ayağa kalktım ve yanıma almak için masanın üzerindeki somundan bir parça kopardım.

Banktan inerek odama çıkan arka merdivenlere doğru yürüdüm. Ama arkadan bir ses beni durdurdu. "Nik."

Durdum ve kendimi desteklemek için omuzlarımı dikleştirdim. Kaçarım sanmıştım ama çok geç kalmıştım.

Marina annem değildi ama bu işi üstlenmişti. Bir anlaşmamız vardı. Ben istediğim gibi gelip giderdim ve o da bana bu konuda ne yapmamı, neleri beğenmediğini söyleme hakkına sahip olurdu.

Gerçek annem, beni bırak, kendine bile zar zor bakabiliyordu.

Arkamı dönüp konuşmak istemediğimi göstermesini umarak elimdeki ekmekten hızlıca bir ısırık aldım.

Ama Marina yine de yaklaştı, mavi gözlerini bana dikmişti ve gülümsemesinde sempatik bir hava vardı. "Ne kadar uğraşırsa uğraşsın" dedi, "abin zamanı durduramaz. Ne kadar örtünürsen örtün veya ne kadar bol kıyafetler giyersen giy, sonsuza kadar saklanamazsın. Vücudun değişiyor."

Aniden yanaklarıma bir sıcaklık yükseldi ve bakışlarımı başka tarafa çevirmek istedim ama yapmadım. "Yani?"

"Yani erkekler seni fark etmeye başlıyor" dedi daha ciddi bir şekilde. "Sen güzel bir kızsın ve bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum..." Sanki doğru kelimeleri arıyormuş gibi duraksadı. "Artık sana o şekilde davranmamaları gerektiğini düşünüyorum. Akıllarından başka şeyler geçmeye başlayacak."

Ellerini kaldırıp kollarımı aşağı yukarı ovuşturdu ve ekledi. "Daha önce hiç geçmediyse tabii. Artık bir kadınsın ve vücudun sana ait."

Bu defa bakışlarımı kaçırdım ve derin bir nefes aldım.

Bir kadın. Büyümüyordum. Vücudum istediği gibi değişebilirdi ama ben asla bir kadın olmayacaktım. Asla şu an olduğumdan başka bir şey olmayacaktım.

Marina neredeyse fısıldayarak, "Büyümen normal" dedi sanki aklımı okuyormuş gibi. "Eğer istediğin buysa, diğer kadınlar gibi giyinmende ve makyaj yapmanda sorun yok."

Acı kahkahamı tuttum. "Bu nasıl mantıklı olabilir anlamıyorum. O adamların beni fark etmelerini istemiyorum..." Başımla Ilia, Lev ve David'in az önce yürüdüğü koridoru işaret ettim, "yani neden giyinip güzel görünmeye çalışayım ki?"

"Çünkü..." Marina nazikçe gülümsedi ve önlüğünün cebinden bir tüp çıkardı. Kapağını açıp tabanı döndürürken kiraz kırmızısı rujun yükselmesini izledim.

Ruju dudaklarıma doğru kaldırdığında refleks olarak geri çekildim ama dudaklarıma sürmeye başlayınca hareketsiz kaldım.

Gülümseyerek elini çekti ve beni kilerin yanındaki duvara astığı aynaya çevirdi.

Şaşırarak gözlerimi kırpıştırdım. Artık nadiren aynalara bakıyor, görünüşümdeki değişikliklerle yüzleşmeyi reddediyordum ama birdenbire kendime bakmayı bırakamadım. Dudaklarımı birbirine bastırırken uzun zamandır hissetmediğim bir şey hissettim. Bir heyecan.

Kırmızı renk, zeytin tenimi daha önce hiç fark etmediğim bir şekilde parlatmış gibiydi ve aynadan bakan yeşil gözlerim beni delip geçiyordu. Saçlarım bile daha güzel bir kahverengiydi sanki.

"Çünkü eninde sonunda" diye devam etti Marina, "ilgisini isteyeceğin biri olacak."

Ve kafamda Kai'ın bir görüntüsü belirdi. Bugün benimle ilgili ne düşünmüştü?

Marina arkasını dönüp işine devam etti ve ben de arka merdiven boşluğuna çıkmadan önce bir kez daha aynaya baktım.

İşler değişiyordu. Abim beni tamamen kendisine saklıyordu ve Damon benim dünyam olmasına rağmen, daha fazla şeye uyum sağlayabileceğimi hissetmeye başlıyordum. Daha fazlasını istiyordum. Daha büyük bir hayatı.

On yedi yaşındaydım. Hiç arkadaşım ve resmi bir eğitimim yoktu. Gelecek yıl abim üniversiteye gittiğinde ne yapacaktım? Vücudumun değişimini istediğim kadar görmezden gelebilirdim ama zaman yine de geçiyor, hayatlarımızın geliştiğinden emin oluyordu. Eninde sonunda bir yetişkin olmam gerekecekti.

İkinci kata vardığımda koridordan hızla geçerek abimin odasına

yöneldim ama bir sürtünme sesi dikkatimi çektiğinde durdum. Koridorun sonundaki pencereye baktım ve dışarıdaki ağacın şiddetli rüzgârda bir bayrak gibi dalgalandığını gördüm. Dışarıya bakarak pencereye doğru ilerledim.

Kai şimdi ne yapıyordu? Şaka mı yapıyordu, partiliyor muydu yoksa bugün itiraf ettiği şeylerden birini mi yapıyordu? Özel bir kulüpteki özel bir odaya mı gidiyordu yoksa düşüncesi benim için aynı derecede acı verici bir şey mi yapıyordu?

Aşağıya baktığımda, siyah şeritli kırmızı bir Charger'ın –oldukça yeniydi– bana dönük bir şekilde durduğunu fark ettim. Kaşlarımı çattım. Kimin arabasıydı? Tanıdık değildi.

Ama sonra uzaktan bir pat sesi duyuldu ve ardından gelen vızıltı ile ıslığı dinlerken başımı geriye yatırarak tepemdeki havaya baktım. Bu bir... havai fişek miydi?

Birdenbire ikinci, üçüncü ve dördüncü patlama sesleri duyuldu. Yakınlardaki ormandan geliyormuş gibiydi, havada patlıyor ve yankılanıyordu. Aşağıdan bir gümbürtü duydum, sanki evin yakınlarında, gökyüzünde daha fazla havai fişek patlamaya başlamıştı. Kapılar çarparak kapandığında korkulukların üzerinden baktım ve hizmetlilerin muhtemelen dışarı çıkmak için evin arkasına koştuğunu gördüm.

Ne haltlar dönüyordu?

Anlamak için başımı çevirdim ama tam o sırada kafamın üzerinden bir şey geçti, dünyam karardı ve nefesim kesilerek döndüm.

"Ne?" diye bağırdım, kalbim boğazımda atıyordu.

Eller kollarımı kavradı, başımdaki kumaş boynuma dolandı ve ayaklarım yerden ayrılarak merdivenlerden aşağı taşındım.

Debelenip tekmeler savurarak "Bırak beni!" dedim. Neler oluyordu ya? Kimdi bunlar?

Bezin üzerinden bir el ağzımı kapattı ve sert ayak sesleri merdivenlerden aşağı inerken onların tutuşuna karşı kıvranıp dönmeye devam ettim. Kaç kişiydiler?

Elin altından "Yardım edin!" diye bağırdım. İçimdeki her şeyle onlara direnirken midemdeki kaslar yanıyordu.

Aman Tanrım. Serin hava, boğuşma sırasında yukarı sıyrılan

eşofmanım yüzünden sırtıma çarptı ve ayak seslerinin hızlandığını hissettim.

"Onu içeri sokun!" diye bağırdı biri. "Çabuk!"

Uzakta havai fişekler çılgına dönmüş bir şekilde vızıldıyordu. Ağzımı kurtarmak için başımı ileri geri çevirerek çırpınmaya devam ettim.

"Yardım edin!" Haykırışım boğuk çıktı.

Havai fişekler bunun içindi. Dikkati başka yöne çekmek için.

Hafifçe bir şeyin klik sesini duydum, ardından bir erkeğin alaylı sesi geldi. "Umarım dar alanlarla sorunun yoktur ufaklık."

Başka biri güldü. Sonra birdenbire düşmeye başladım ve yer olamayacak kadar yüksekteki sert bir zemine çarptım. Ardından örtüden gelen tüm ışık kayboldu ve bir şey üzerime çarparak kapandı, artık tüm sesler zayıf ve boğuktu.

Dar alanlar. Ellerimi ve bacaklarımı uzattım, sanki bir tabutun içindeymişim gibi her biri bir bariyere çarptı. Altımdaki zemin gürleyerek canlandı, araba kapılarının çarptığını duydum ve ellerimi önümde hareket ettirerek yukarıda keçeye benzer bir döşeme buldum.

Bir yere kapatılmıştım. Motor kükrediğinde anlayıverdim. Bir araba bagajındaydım. Hemen yumruklamaya ve tekmelemeye başladım. "Hayır!" diye bağırdım, ağzımı kapatan el artık gitmişti. "Lütfen! Beni çıkarın!"

Boynumdaki bağı yırtarak çekmeye başladım ve başımdaki torbayı çekiştirerek çıkardıktan sonra derin bir nefes alarak ciğerlerime hava çektim.

Ardından üstümdeki tavana vurmaya başladım. Elimden geldiğince yüksek sesle bağırdım ve beni duyacak birilerinin olmasını umarak mümkün olduğunca çok gürültü çıkardım.

"Çıkarın beni!" diye bağırdım, ciğerlerimde nefes kalmayana dek haykırırken boğazım yanıyordu. "Ilia! Lev! David! Yardım edin!"

Siktir! Altımdaki araba hareket etti ve biraz yuvarlandım. "Yardım edin!" Çıldırmış bir şekilde yumruklarımı daha sert ve daha

hızlı vurdum. Beni ne kadar uzağa götürürlerse, asla bulunmama ihtimalim o kadar artıyordu.

Arabanın içinde yüksek sesli bir müzik çalmaya başladı ve metal tabutum altımda titrerken gürültü çığlıklarımı bastırdı.

"Ah, Tanrım" diye haykırdım, gözlerimden yaşlar akıyordu. "Lütfen."

Kontrolsüz bir şekilde hıçkırır, kısa, sığ nefesler alırken silah olarak kullanabileceğim herhangi bir şey bulmaya çalışarak ellerimi bagaj zemininde gezdirmeye başladım. Bir alet, bir lastik demiri, herhangi bir şey...

Ama bagaj tamamen boştu. Başımı iki yana salladım. Babam benim için asla gelmezdi.

Sikerler böyle işi. Başımın üstündeki kapağı defalarca yumrukladım, hatta canım yanmaya başladığında bile durmadım. Ne yapacaklarsa yapacaklardı. Burada yatıp onun olmasını beklemeyecektim. Belki, bir ihtimal, yoldan geçen bir araba, hatta belki de bisikletli bir çocuk beni duyabilirdi.

"Yardım edin!" Sesimi duyurmaya çalışarak çığlık attım. "Yardım ediiiiiiin!"

Araba sarsıldı ve bagajda ileri geri sallandım. Sanırım dönmüştük. Birden yol çakıllı hale geldi ve yavaşladık.

Ama ben şiddetle vurmaya, tekmelemeye ve bağırmaya devam ettim. Bazı arabaların arka koltuklarının katlanarak bagaja açıldığını bildiğimden, bir tür kaçış olabileceğini umarak yanıma döndüm ve arka koltuğun arkasındaki duvara tekmeler atmaya başladım. Ama ne tür bir arabaya atıldığımı göremediğim için emin olamıyordum. Yine de denedim.

Araba yavaşlamaya devam etti ve sonunda durdu. Derin bir nefes aldım ve etrafı dinledim. Gözlerimi karanlıkta gezdirirken müziğin kesildiğini, arabanın sustuğunu ve kapıların çarparak kapanmaya başladığını duydum. Kaç kişiydiler? Beni evden en az iki kişi çıkarmıştı.

Korku tüm vücudumu sardı, ağzımdan küçük bir inilti kaçtı. Gözümden akan bir damla gözyaşı şakağımdan süzülürken titreyen elimle ağzımı kapattım.

Bagaj kapağına üç kez vuruldu ve gözlerim büyüdü.

"Devam et ve bağır" dedi ukala bir erkek sesi, önceki sesin aynısıydı. "Şu anda etrafta seni duyacak kimse yok."

Boğuk kahkahalar duydum ve ne yapacağımı bilemedim. Buradan çıkmak istiyordum ama aynı zamanda istemiyordum da. Ne yapacaklardı?

Ama sonra başka bir ses konuştu, daha yumuşak ve daha karanlık sesti ve benden birkaç santim ötedeydi. "Avlanmak istediğini söylemiştin. Değil mi?"

Nefesim boğazımda takılı kaldı.

Kai?

Taşlar yerine oturmaya başlarken kaşlarımı çattım. Korkum öfkeye dönüştü ve bakışlarım bagaj kapağında bir delik açmaya çalıştı.

"Oradaki karanlıkta parlayan küçük yeşil kolu görüyor musun?" diye sordu. "Çek onu."

Kol mu? Ne? Bakışlarımı etrafta gezdirdim ve sonunda sağımdaki köşede yeşil bir şeyin parladığını gördüm. Küçüktü ama kolayca görülebiliyordu ve onu nasıl gözden kaçırdığımı bilemiyordum. Üzerinde bir araba resmi vardı; uzanıp onu çektim, bagaj hemen açıldı ve içeri aniden gün ışığı sızdı.

Bir nefes verdim, sinirlerim gevşedi.

Kapağı iterek açtım ve yukarı baktım. Üçünün tepemde durduğunu gördüm, gözleri maskelerinin arasından zar zor görülebiliyordu. Soldaki beyaz ve kırmızı renkli maskeli, biraz daha kısa olandan –Will– bir kıkırdama geldi. Gözyaşlarımı hızla sildim ve bagajdan dışarı çıkmak için çabaladım.

"Pislikler!" diye hırladım, Kai olduğunu bildiğim gümüş maskeliyi iki elimle ittim ve sonra dışarı fırlayıp bir elim göğsümde, düz, kırmızı maskeli Michael'a çarptım. Benim hakkımda pek bir şey bilmiyor olabilirlerdi ama ben tam olarak kim olduklarını ve yapabildikleri için yapmaktan hoşlandıkları saçmalıkları biliyordum. Bunu yaptıklarına inanamıyordum! Zengin çocuklar, kötü adam taklidi yapıyorlardı.

Ama alay konusu olan asıl kendileriydi. Sadece hiçbir sonuçla

karşılaşmayacak olmanın güvencesi altında bir şeyler yaparak gerçek bir kötü olamazdın.

Ve Damon neredeydi? Dördüncülerini aradım ama park yerindeki tüm arabalar boştu.

"Bu hiç komik değildi" diye bağırdım.

Ortadaki bana öylece baktı, diğer ikisi hafifçe kıkırdayarak uzaklaştı ve bizi yalnız bıraktı. Gözlerimle onları takip ettim ve ağaçların arasında gözden kaybolduklarını gördüm. Etrafımızdaki çakıllı, derme çatma arazide iki düzineden fazla araba park etmişti ama ne bir bina ne de bir ev vardı, sadece orman ve arabalar.

Hangi cehennemdeydik? Sadece ormandaki bir açıklıktaymışız gibi görünüyordu.

Arkamı döndüm ve Kai'ın maskesini çıkarmadan bana yaklaştığını gördüm. Bir elini kapağa koydu ve çektiğim kolu işaret etti.

"2002'den beri yapılan her arabada bir tane var" dedi bana. "Bir daha başına böyle bir şey gelirse, artık ne yapacağını biliyorsun."

Ona kaşlarımı çattım. "Eğer bu bir daha olursa, ekibim daha önceki kadar kibar olmaz."

David beni sık sık eleştiriyor olabilirdi ama ne yaptıklarını bilse, dillerini keserdi.

Fakat sonra aniden, Kai beni hafifçe itti ve bagaja, kıçımın üzerine düşmeme neden oldu. Bacaklarım yandan sarkıyordu. Ona baktım, uzun vücudu kaçmamı engelliyordu.

"Bu bir tehdit mi?"

Sonra eğildi, korkunç maskesi yüzümden birkaç santim uzaktaydı ve midemin altüst olmasına neden oldu. "Ben bir beyefendi olarak yetiştirildim" dedi, "ama peşimden başka adamları gönderirsen, ilgimi çekmek yaptığın en büyük hata olur."

Kendimi küçümser gibi görünmeye zorladım ama yine de omurgamdan aşağı bir ürperti indi.

Doğruldu ve maskeyi kafasından çıkararak altında olduğunu bildiğim yüzünü ortaya çıkardı.

Koyu gözleri, daha da koyu kaşlarının altında bana meydan okurcasına baktı ve bir önsezi içimi kemirdi. Yine de gözlerimi kaçırmadım.

Hafif bir ter tabakası saçlarının kenarlarını ıslatarak dağınık ve seksi bir hale getirmişti. Bir şeylerin düzende olmaması onun için çok nadirdi.

Tek kelime etmeden benden uzaklaştı, arabanın önüne doğru yürüdü ve gözden kayboldu.

Çakılların sesinin gittikçe azaldığını duydum ve sonra tamamen kesildi. Kafam karışmış bir şekilde döndüm.

Ne? Dışarı atlayıp bagajı çarparak kapattım ve kaputun üzerinden baktım. Nereye gitmişti?

Hepsi nereye gitmişti?

Önümde bir araba denizi, her yönde bir ağaç ormanı uzanıyordu ve yukarı baktığımda, safir gökyüzündeki ilk yıldızların parıldadığını gördüm. Güneş biraz önce batmıştı ve birazdan hava kararacaktı.

Kollarımı bir ürperti kapladı. *Kahretsin.*

Başımı çevirdiğimde arkamda indiğimiz dar, asfaltsız yolu gördüm. Bir viraja çıktıktan sonra kaybolan yolun boşluğu beni ürkütü. O tarafa gitmeliydim. Otoyola çıkıyor olmalıydı.

Ama bir müzik çalmaya başladı ve Kai'ın gittiği yola doğru döndüm. Bir kızın bağırışı gece gökyüzünde yankılandı ve derin bas hoparlörlerin ritmi vücudumda titreşirken ilerideki derin ormanın karanlığına dikkatlice baktım.

Bütün bu arabalar, bütün bu insanlar... ormanda bir yerlerdeydiler. Bu bir partiydi.

Tekrar arkama baktım. Yola çıkmalıydım. Eve yürüyüp, yolda bir araba bulmalıydım... her ne olursa artık.

Ama beni buraya o getirmişti, değil mi? Birazcık merak ediyor olabilirdim. Bana meydan okumuştu.

Arabanın etrafından dolaşarak doğruca ormana yöneldim. Partideki birinin telefonuyla David'i arayabilirdim. Bunun için beni suçlar ama çenesini kapalı tutardı. Hiçbirimiz burada olmamın sonuçlarına katlanmak istemezdik.

Ayakkabılarımın altında altın sarısı ve turuncu yapraklar uçuşurken etrafa bakınarak hızla ilerledim. Burnuma yanan odun kokusu geldi ama henüz bir ateş ya da herhangi bir insan göremi-

yordum. Neredeydiler? Müziği hâlâ uzaktan duyabiliyordum, bu yüzden doğruca gittikçe kararan ormana doğru ilerlemeye devam ettim.

Otoparka bir göz attım, açıklıktan gelen ışık gitgide küçülüyordu.

Belki de bu hiç de iyi bir fikir değildi. Çalılığa tekrar bakındım. "Merhaba?" diye seslendim.

Tam olarak neredeydim? Ormanda yürüyüşler yapmıştım ama sanırım hiç bu kadar uzağa gitmemiştim. Bir kilometre solumda deniz kayalıklarının olduğundan oldukça emindim; Loch Lairn Mağarası sağımda, Stuart Tepesi'nin arkasındaydı ve Çan Kulesi...

İşte orada. Sağ tarafımdaki göğe baktım ve gözlerimi kısınca ilerideki iki katlı taş kuleyi ve etrafındaki uzun, yeşil çalıları gördüm.

Çan Kulesi bir harabeydi, yüz yıldan uzun bir süre önce kötü bir fırtına herkesi güvenlik için birkaç kilometre içeri sürüklediğinde yok olan eski bir köyün parçasıydı.

"Merhaba?" diyerek tekrar seslendim. Belki buralarda birisi vardı. "Kimse var mı?"

Kalbim hızlanmaya başladı. Hava kararıyordu.

"Kai!" diye bağırdım.

Ayağım bir kütüğe takılınca öne doğru sendeledim ve sağımda bir dalın çıtırtısını duydum. Hemen başımı sesin geldiği yöne çevirdim.

Kimse yoktu.

Sonra arkamdan bir yaprak hışırtısı geldi ve nefes nefese arkama döndüm.

"Kim var orada?"

Gözüme siyah bir şey iliştiğinde gözlerimi azıcık sola çevirdim.

Kai orada durmuş, omzunu bir ağaca dayamıştı ve beni izliyordu.

Hemen geriye doğru bir adım attım. "Ne... Ne yapıyorsun?"

Ne zamandır oradaydı? Benim arkamdaydı, bu da yürüdüğüm esnada onun yanından geçtiğim anlamına geliyordu.

Omurgamdan aşağı bir ürperti indi.

Bir adım attı, maskesi elinden sarkıyordu.

Etrafa baktım. "Herkes nerede? Neden beni buraya getirdin?"

Cevap vermedi, gözleri benimkilere kilitlenmişken daha da yaklaştı. Ne oluyordu?

Onun her ileri adımında bir adım geri gitmeye başladım.

"Bugün beni dinlemen aptallıktı" dedi sakince. "Yolda kendini ifşa etmen ise daha da büyük bir hataydı. Sen olduğunu asla anlamayabilirdim."

Hâlâ gerilerken boğazımdaki yumruyu yuttum. Uzaktaki müzik birden can simidi gibi geldi ve muhtemelen o da ne düşündüğümü anladı.

"Kaçmalısın" dedi, uyarısı soğuk ve sessizdi.

Kaçmalı mıyım? Ama bu Kai'ydi. Onu tanımıyordum ama onu izlemiştim. O iyi olandı. Sessiz olandı.

Benimle oynuyordu.

"Sen..." diye kekeledim. "Hiçbir şey yapmayacaksın."

"Duştaki o kıza hiçbir şey yapmadığım gibi mi?" diyerek meydan okudu bana. "Seni sırf gitmene izin vermek için mi onca zahmete girerek buraya getirdim sanıyorsun?"

Olabilir. Evet. Tamam, hayır, ama...

Tek kaşını kaldırarak, "Benimle dalga geçilmesinden hoşlanmadığımı anlamışsındır" diye devam etti. "Saygı ve hürmet benim için önemlidir ve sende ikisi de yok. Dersini alman lazım."

"Bu doğru değil." Ona saygı duyuyordum. Bugün o günah çıkarma hücresinde olacağını bilmiyordum. Niyetim dinlemek değildi.

"Senden korkmuyorum" dedim ona ama ayaklarım bana ihanet ediyor, hâlâ geri geri gidiyorlardı.

"Çünkü şu anda neler olduğunu bildiğini sanıyorsun."

Ve bir anda bir duvara çarptım.

"Ama bilmiyorsun" diye bitirdi sözlerini.

Arkamda bir şey hissederek donakaldım. Yavaşça arkamı döndüğümde Michael'ın orada dikilip bana tepeden baktığını gördüm.

Ne? Gözlerimi tekrar Kai'ya çevirdim ve ağzının bir köşesinin küçük bir gülümsemeyle kalktığını gördüm.

Ah, kahretsin.

Michael'ın kırmızı kafatası maskesi bana tehdit edercesine bakarken nefesim boğazımda düğümlendi ve daha önce hissettiğim duvarların daraltıcı etkisini yaşadım. Etrafa bakındım. Burada yalnızdık. Sadece onlar ve ben.

Peki ya Will? O da hâlâ buralarda bir yerde miydi?

Yön değiştirerek sola hareket ettim ve ikisinden de uzaklaştım. Yavaşça bana doğru adım attılar. Michael maskesini, ardından kapüşonlusunu ve tişörtünü çıkarıp yere attı.

Ağzım açık kaldı ve yanaklarıma bir sıcaklık hücum etti. Güneşte top oynamaktan bronzlaşmış uzun gövdesi tam önümde duruyordu. Gözlerimi yere indirdim. David'i ve adamları birçok kez üstsüz görmüştüm ama onlar böyle görünmüyorlardı.

"Tatlı kız" dedi Kai'ya, ben gerilemeye devam ederken ikisi yan yana bana doğru yürüyordu. "Ve bizim için halletmesi kolay görünüyor. Birlikte."

Kai'ın sessiz kahkahasını duydum ve bir adım daha geri gittikten sonra aniden bir ağaca çarptım. Tırnaklarımı arkamdaki kabuğa sapladım.

Michael, "Korkma" dedi, kot pantolonunun altındaki boxer külotunu görecek kadar yukarı baktım. "İyiyizdir. Baya iyiyizdir."

İyiyizdir? Ciddi değillerdi, değil mi?

Hemen kaçmaya başladım. Arkama bakmadan ormanın içinden müziğe doğru koştum. Bir telefon arayıp, bir araç bulacak ve eve gidecektim. Bir kez olsun, her zaman yapmak zorunda olduğum saklanma fikri şu anda kulağa çok iyi geliyordu. Abim haklıydı. Erkekler pislikti.

Nefes nefese kaldım ama kaçmak için daha hızlı koştum. Kai bunun olmasına izin verir miydi? Eğlence gibi kullanılmama izin verir miydi? Bugün kilisedeyken onda bir tehlike havası sezmiştim ama aynı zamanda nazik biriydi.

Birdenbire Kai önümde belirip yolumu kesti ve beni durdurdu. "Bekle" dedi.

Ama ne söyleyeceği umurumda değildi. Onu göğsünden itip yanından geçtim ve kaçtım. Nereye gittiğime bakmadan topuklarımın üzerinde olabildiğince hızlı koştum.

Kollar belime dolandı ve yerden yükselirken nefes nefese, boğuk bir fısıltı kulağıma "Düşündüğün gibi değil" dedi. "Şakaydı."

Hah, şimdi oldu. Sadece onları güldürecek bir şeydim yani.

"Beni neden buraya getirdin?" diye haykırırken kurtulmaya çalıştım.

"Şşşt."

Beni sakinleştirmeye çalıştı ama başımı iki yana salladım. Sadece eve gitmek istiyordum. Eğer görülmezsem, aşağılanamazdım.

"Bırak beni!" diyerek debelendim ve tökezlediğini hissettikten sonra ikimiz de yere düştük.

Üzerine düşmüştüm. Homurdandığını duydum ama doğrulup hızla uzaklaşmaya çalıştığımda beni tekrar yere indirdi ve üzerime tırmandı. Vücudu bacaklarımın arasına girdi ve bileklerimi sıkarak başımın üzerine sabitledi.

"Bırak beni" dedim sertçe. "Hemen."

Fakat Kai sadece durup bana baktı. Kasıklarının benimkine dayanmasıyla canlanan sinirlerimi görmezden gelmeye çalıştım.

"Söyle" diye fısıldadı.

"Neyi?"

"Sadece beni istediğini."

"Tıraş bıçaklarından oluşan bir dondurma külahını yalamayı tercih ederim" diye homurdandım.

Sırıttı. "Bugün günah çıkarma hücresinde sana dokunmama izin vermiştin. Sana dokunmam hoşuna gitmişti."

Nefes alışverişimi yavaşlattım ve yüz ifademi düzelttim. "Gerçekten mi? Pek hatırlayamadım."

Kai ardından bacaklarımın arasında meydan okurcasına hareket etti ve ağzımdan küçük bir inilti kaçtı.

Tanrım.

Eğilip dudaklarını dudaklarıma sürttü. "Kalır mısın?" diye sordu, gözleri bir sıcaklıkla dolmuştu. "Kalmanı isterdim."

Tanrım, üstümdeydi. Birinin ağırlığını üzerimde hiç böyle hissetmemiştim. Büyürken adamlarla güreştiğim zamanlar hariç tabii ama o zaman bile böyle değildi.

"Neler oluyor?" diye sordu biri. Bakışlarımı çevirdiğimde bir

kızın, Kai'ın arkasında duran Michael'ın yanına geldiğini gördüm. Michael ne zamandır oradaydı?

Kız muhtemelen partiden gelmişti. O zaman parti alanına yakın olmalıydık.

Kai, başını çevirerek Michael'la konuştu. "Mezarlığa git. Bunu ben hallederim."

Michael bir şey söylemedi ama ayakkabılarının bizim tarafımıza doğru geldiğini gördüm ve sonra yere, kolumun hemen yanına bir prezervatif düştü.

Kalbim sıkıştı. Ne?

Michael kızı da yanına alarak gitti ve Kai bana baktı. Kollarımı bıraktı ve onun yerine ellerini yere koydu.

"Al onu" diye emretti bana. "Ya da kaç."

Prezervatifi aldım ve bizden uzağa, onun arkasında bir yere fırlattım.

Blöfünü görerek "Ona *ihtiyacımız* yok" dedim. "Sadece beni korkutmaya çalışıyorsun."

Fakat sonra kasıklarını bana doğru bastırarak vücudunu hareket ettirdi ve kotunun içindeki kaya gibi sert kabarıklığı hissettim.

"Ah" diye inledim ama ağzımı hemen kapattım. Bu da neydi?

Yüzünde kibirli bir gülümsemeyle "İhtiyacımız *olabilir*" dedi.

Klitorisim zonkladı ve daha fazlasını isteyerek onun altında kıvrandım.

"Kimsin sen?" diye sordu.

Ama ona söyleyemezdim. Günah çıkarma bir rastlantıydı ve onunla tekrar karşılaşmaya hiç niyetim yoktu. Onunla yüzleşmek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim.

Onunla bugünkü gibi tekrar konuşmak isteyerek kara gözlerine baktım. Beni tanımasını istiyordum. Ama buna iznim yoktu.

Bunun yerine kısık bir sesle "Üşüdüm" dedim.

Söyleyebileceğimi düşündüğüm tek şey buydu.

Kai ayağa kalktı ve ellerimi tutarak beni de kaldırdı. Ama beni bırakmadı. Bunun yerine, beni geldiğimiz yerin aksi istikametine doğru yönlendirdi.

Çan Kulesi'ne.

Etrafıma baktım, uzaktan müziği hâlâ duyuyor, bağırışları ve kahkahaları seçebiliyordum. Partiye yakındık. Ne yapıyordu?

Direnmeden, sendeleyerek peşinden gittim. İçim en heyecan verici şekilde içime sığmıyor, düğüm düğüm oluyordu. İstediğim buydu, değil mi? Ona yakın olma şansı?

Tepesinde bir çan odası bulunan gri taş yapı, bir deniz fenerinin yaklaşık yarısı boyundaydı. Yine de zil hâlâ orada mı emin değildim. Saat çoktan durmuştu ve kemerli geçidi olan bir kapı bizi karşılıyordu.

İçeri girip etrafa baktım ve çevremdekileri inceledim.

Duvarlar birkaç pencereyle kaplıydı ve odaya birkaç taş sıra inşa edilmişti. Eskiden kuleye bağlı bir tür ev veya toplantı yeri vardı ama artık çoktan yok olmuştu.

Duvarlardan sarkan siyah vazoların içinde çürümüş, kül rengi güller vardı. Kim bilir kaç yıllıktılar?

Küçük bir ışık içeri sızıyor, vitray pencerelerin kırmızı, mavi ve altın renkleri duvarlarda dans ediyordu. Ahşap merdivenler bir duvarın etrafında kıvrılarak yukarı çıkıyor ve gözden kayboluyordu.

Kai elimi bırakıp bir kibrit kutusu çıkardı ve pencere kenarında duran küçük bir mum parçasını yaktı. Küçük oda biraz daha aydınlandı ve aniden ne kadar sessiz olduğunun farkına vardım, müzik burada neredeyse duyulmuyordu.

Kai'ın varlığı –beklenti– göğsümde bir ağırlık yaratıyordu. Tanrım, o çok güzeldi.

Teni benimkinden biraz daha koyuydu; sıcak, bronz ve parlaktı. Dudağımın kenarını ısırarak boynuna bakakaldım. Derisinden geçen damarın çıkıntısını görebiliyor ve ona dokunmanın nasıl bir his olacağını merak ediyordum.

Annesini bir kez görmüştüm. Kai dudaklarını, gülümsemesini ve kirpiklerini ondan almıştı.

Ama kesinlikle babasına da çekmişti. Köşeli çenesi, ince vücudu, düz burnu vardı ve saçları annesininkiler gibi gür olmasına rağmen, babasınınkiler gibi kömür karasıydı. Ayrıca babasının keskin bakışlarını da miras almıştı... O kadar keskin ve sertti ki beni korkutuyorlardı.

Kai gözlerinde titreşen mum ışığıyla birlikte döndü. Rüzgârın ağaçların arasında uğuldayışını duyabiliyordum.

Bana doğru yürüyerek, "Beni nereden tanıyorsun?" diye sordu.

"Seni herkes tanıyor."

"Bizim okula mı gidiyorsun?"

Başımı iki yana salladım. "Ben... evde eğitim görüyorum."

Sanırım bunu tarif etmenin en iyi yolu buydu. Altıncı sınıfa kadar gitmiştim ama okulu kaçırdığım günler okula gittiğim günlerden fazlaydı. Ardından abim beni yanına almış ve bütün gün evde otururken tüm ödevlerini bana yaptırmaya başlamıştı. Cebiri, İspanyolcayı ve Shakespeare'in yolsuzluğu, ihaneti, aldatmayı nasıl suçluluk, günah ve intikamı tasvir etmek için kullandığını bu şekilde öğrenmiştim. Abim derslere katılır, sadece testleri geçecek kadar özümserdi, bense ödevleri yapar, tamamen cahil kalmayacak kadar özümserdim. Elbette boşluklar vardı ama ödevlerini ve okumalarını yapmak için kendimi disipline etme konusunda gerçekten iyi bir iş çıkarmıştım. Her zaman çevremdeki herkesten daha eksik olmuştum ve bu, daha fazlası olmak istememe neden olmuştu. Bir noktada, diplomamı almaya çalışacaktım.

"Yine de seni çevremde görüyorum" diye açıkladım. "Abi... annem Torrancelar için yemek yapıyor."

Yutkundum, boğazım bir çöl gibiydi. Bu bir yalandı. Marina benim annem değildi ama babam evin dışında kimsenin benim gerçekte kim olduğumu bilmesini istemediği için insanlara yapmaya karar verdiğimiz açıklama buydu.

Ve abim.

Sonunda başımı kaldırdım ve Kai'ın kafasında muhtemelen sormamasını umduğum binlerce soruyla beni izlediğini gördüm.

"Gitmeliyim" dedim ona.

Kapıya gitmek için etrafından dolaştım ama kaçışımı engelledi ve tekrar önüme çıktı.

"Hayır." Ellerini iki yanıma, duvara dayadı ve beni hapsetti. "Mesele şu ki, sen bugün benim bütün saçmalıklarımı duydun ve ben mahremiyetime düşkünümdür. Anlatmayacağını nereden bileceğim? O günah çıkarma hücresinde, beni serseme çevirdi-

ğinle övünerek Instagram'a kendini yüklemediğini nereden bileceğim?"

Gözlerim yuvalarından fırladı.. "Yapmam... ben..." diye kekeledim. "Asla öyle bir şey yapmam."

"Buna neden inanayım?"

Çünkü aklıma bile gelmezdi! Kurnaz biri değildim. Kai günah çıkarma hücresinde konuşmaya başladığında çok mutlu olmuştum.

"Çünkü ben..." Dikkatim dağıldı, beynimde bir arayışa geçtim. "Benim Instagram'ım bile yok."

Başını eğdi, gözleri böyle aptalca bir cevap verdiğim için adeta beni azarlıyordu.

"Cep telefonum bile yok!" deyiverdim. Kahretsin, itirafını kaydetme imkânım bile yoktu.

"Telefonun yok mu?" Bana inanmış gibi görünmüyordu. "Herkesin telefonu vardır."

Görünüşe göre yoktu.

Fakat ben karşılık vermeye fırsat bulamadan uzanıp ellerini kalçalarıma koydu, çömeldi ve ellerini kalçalarımdan aşağı kaydırdı.

Nefesim kesilerek irkildim. Elleri popoma doğru yöneldi, arka ceplerimin üzerinden kayarken parmakları hafifçe etime battı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye şikâyet ettim. Üzerimi mi arıyordu?

Yine de içimden bir elektrik akımı geçti ve önümdeki oda dönmeye başladı. Bana dokunuyordu.

Göz temasını sürdürürken, elleri sırtımdan yukarı doğru kaydı ve sonra karın bölgemde dolaşırken bakışları sertleşti. Sahip olmadığım konusunda yalan söylediğimi sandığı cep telefonunu arıyordu.

Ardından ayağa kalktı, gözlerime bakarak yaklaşırken bir eli yavaşça uyluğumun iç tarafında gezindi ve bacaklarımın arasında bir uyuşma hissettim. Derin bir nefes aldım.

"Kes şunu" dedim nefes nefese ellerine vurarak.

Yüzünden kendini beğenmiş küçük bir sırıtış geçti. "Dizlerin titriyor" dedi. "Bu kadar masum olduğunu bilseydim, az önce Michael ve ben sana sataşmazdık."

Derin bir nefes alıp kuruyan dudaklarımı yaladım.

"Hiç öpüştün mü?"

Çenemi kapalı tuttum ama bunun onun için yeterli bir cevap olduğunu biliyordum.

"Arkanı dön" diye talimat verdi.

Ona şüpheyle baktım.

Boğuk bir sesle gülüp beni döndürdü ve üzerime eğilerek bana arkadan sarıldı. Onu neredeyse her santimimde hissedebiliyordum: omurgamda, bacaklarımda ve kollarımda. Başını benimkinin yanına, yanağını kulağıma dayadı ve parmaklarımla oynadı.

"Bunu hissediyor musun?" diye fısıldadı.

"Neyi?"

Uzun kolları benimkilerin üzerine kapandı, ellerim ellerinin içindeydi. "Benim için biçilmiş bir kaftan gibisin. Mükemmel uydun."

Yüzümde bir sıcaklık hissederken kendi kendime gülümsedim. "Şimdilik" dedim. "Benim büyümem bitti ama muhtemelen senin henüz bitmedi."

Erkeklerin büyümesi genellikle kadınlardan biraz daha uzun sürüyordu.

Nefesi kulağıma çarptı. "O halde zamanımız kısıtlı, değil mi?"

Gözlerimi kapattım, Kai dudaklarını kulak mememin üzerinde gezdirirken tüylerim diken diken oldu.

Ah, Tanrım. Birdenbire bedenimde her biri birbiri ardına canlanan binlerce kibrit çöpü varmış gibi hissettim.

Kai ellerimi tutup kalçalarıma yerleştirdi ve vücudumda yukarı doğru kaydırdı. "Bunu yapmamda bir sakınca var mı?" diye sordu.

Vücudum titredi ama başımı iki yana salladım. *Yok.*

"Yarın tekrar günah çıkarmaya gitmen gerekecek" diye şaka yaptım.

"Neden?"

"Kız kaçırmaktan."

Dudaklarını tenimde gezdirirken kıkırdaması boynuma çarptı. "Bunu söylemek istemezdim çocuk ama orası benim kontrolümde. Bana ceza verilmiyor. Tabii benimle gelmek istiyorsan orası

ayrı" diye ekledi. "Belki kendi günahlarının birazından arınabilirsin?"

"Katolik değilim, unuttun mu? Orada ne yapmam gerektiğini bile bilmiyorum."

"Pekâlâ" diye söze başladı, sesi birdenbire muzipleşmişti.

Elimi tuttu ve beni banklardan birinin olduğu duvara götürdü. Oturdu ve sonra beni tutup kendine çekti. Şaşkınca bir çığlık atarak kucağına düştüm.

Kalçamı sıkarak, "Önce içeri girip oturuyorsun" diye talimat verdi. "Oturdun mu?"

Ona bakmak için başımı çevirdiğimde kaşlarını çattı, bir öğretmen gibi ciddi görünüyordu.

Gözlerimi devirdim. "Şimdi oturdum."

"Sonra haç işareti yapıyorsun." Sağ elimi avucunun içine aldı ve parmak uçlarımı alnıma dokundurdu. "Ve 'Affet beni peder, günah işledim' diyorsun."

Bana yol göstermesine izin verdim, o bana nasıl haç işareti yapacağımı gösterirken göğsüme dokunuşum içimi ürpertti.

Dudaklarımız birbirinden birkaç santim uzaktaydı ve konuşmaya çalıştığımda sadece bir fısıltı çıktı. "Affet beni peder, günah işledim."

Daha sonra, "Bu benim ilk itirafım" diyerek ne demem gerektiğini söyledi.

Biraz yaklaştım, ağzına bakarken dudaklarımız neredeyse birleşiyordu. "Bu benim ilk itirafım."

Derin bir nefes aldı. Gözleri dudaklarıma indi ve ellerimi kalçalarıma yerleştirip uzun parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi.

"Tanrım" diye homurdandı alçak bir sesle.

Dudaklarımda bir tebessüm belirdi.

"Ardından sana 'Neyi itiraf etmek istiyorsun?' diye soracak." Boğazını temizledi, sert rahip sesi midemde bir kıpırtı yarattı. "Neyi itiraf etmek istiyorsun?"

Dudaklarımı dişlerimin arasına aldım. "Edebilir miyim bilmiyorum. Ben..." Derin bir nefes aldım. "Gerginim."

"Rahat ol çocuğum. Artık Tanrı'nın ellerindesin."

Hafifçe güldüm. Bu oyun hoşuma gitmişti. Umursamamam gerektiğini biliyordum ama oyunu mahvedecek aptalca bir şey söylemek de istemiyordum. Onu sıkmak istemiyordum. Her kız eninde sonunda abimin ilgisini kaybederdi. Kai'ın da benden bıkıp öylece gitmek isteyeceği düşüncesinden nefret ettim.

Gözlerinin içine bakarak, "Bir çocuk beni kaçırdı Peder" dedim ona.

"Öyle mi?"

Başımı aşağı yukarı salladım. "Mezarlığın yanındaki karanlık Çan Kulesi'ne. Ona izin vermemem gerektiğini biliyordum ama beni yakaladı ve..."

"Seni herkesten uzaklaştırdı mı?" diye sataştı Kai. "Yalnız mı kaldınız?"

"Evet Peder."

Parmakları kalçalarımın üst kısmına saplandı ve kısılan gözleri bana ateşle bakmaya başladı. "Sana ne yapmasına izin verdin?" diye suçladı. "Hmm? Ne olmasına izin verdin?"

"Önce beni boynumdan öptü" diye itiraf ettim.

Ve Kai istediğim şeyi anlayarak elini saçlarımın arasına soktu, başımı nazikçe geriye çekti ve dudakları boynumu yavaşça öpmeye başladı.

Gözlerimi kapatarak bir nefes verdim. "Bunu yapması hoşuma gitti."

"O çocuklar nasıldır bilirsin..." diye azarladı, beni bir aşağı bir yukarı öpüp ısırıyordu. "Tatlı şeyleri çok severler. Daha güçlü olup direnmelisin."

"Ya ben de tatlı şeyleri seviyorsam?" Tenimin karıncalandığını hissederek inledim.

"Sana ilk dokunan o muydu?" diye sordu Peder Kai.

"Evet."

İnledi.

Korkarak dudağımı ısırdım ama daha da ileri gittim.

"Sonra elini tişörtümün altına soktu" dedim, yüreğim kendi sözlerimle eziliyordu. "Çok korkmuştum ama onun beni iyi hissettireceğini biliyordum. Bunu o kadar çok istedim ki..."

Daha fazlasını istiyordum. Abimin onu öldürmek isteyeceği yerlerime dokunmasını istiyordum.

Başını kaldırıp bana baktı. Dişleri hafifçe görünüyordu ve altımda bir kabarıklık olduğunu fark ettim.

Uzanıp abimin eski eşofman üstünü yavaşça başımdan çıkardı ve yere attı. Sonra elini tişörtümün altına kaydırdı, gözlerini gözlerimden hiç ayırmamıştı.

"Eminim bunu istemişsindir" dedi parmakları karnımda hafifçe gezinirken. "Eminim yaptığı şeyi ne kadar sevdiğini ona göstermek için kendini ona sürtmeye başlamışsındır."

Bacaklarımın arasındaki ıslaklığı fark ederek inledim. "Evet."

Başımı omzuna yasladım ve kalçalarımı yuvarlayarak kıçımı ona biraz sürttüm. Altımdaki sert kabartı çok iyi hissettiriyor, içimdeki boşluğun sızısı artıyordu.

Elimi geriye uzattım ve beni öpüp öpmeyeceğini merak ederek yüzünü tuttum. Beni hâlâ dudaklarımdan öpmemişti.

Fakat bunun yerine, elinin tişörtümün altında daha da yukarılara çıktığını hissettim ve hatırlayarak gözlerimi kocaman açtım. Aman Tanrım, sargı. Dümdüz gözükmesi için göğsüme sardığım elastik bandaj.

Kahretsin! Hemen tişörtümü aşağı çektim ve üzerimi örttüm. Görmemişti değil mi? Gözlerime yaşlar hücum etti, utancım tenimi yaktı.

Diğer kadınlar sütyen giyerdi. Kai benim ne giydiğimi görürse kafası karışır ve kesinlikle bana dokunmak istemezdi. Tuhaf biri olduğumu düşünürdü.

"Sorun yok" dedi, elleri aniden yok olmuştu. "Sorun yok. İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin. Zaten burası ve bu oyunlar sana göre değil. Seni buraya getirmemeliydim."

Evet, biliyorum. Onun için bir şaka ve benim içinse bir hayaldi. Ne düşünüyordum ki? Bunu onunla yapamazdım. Bu, hiçbir zaman mümkün olamazdı.

Çenemi tuttu ve yüzümü kendisine çevirdi. "Seni uzaklaştırmaya çalışmıyorum, tamam mı? Ben bir pisliğim" dedi. "Seni burada baştan çıkarmak istemiyorum. Sen farklısın."

"Nasıl farklı?"

"Seninle konuşabiliyorum" diye yanıtladı. "Ve seninle konuşmak hoşuma gidiyor. Bu benim için nadirdir."

Omuzlarım biraz gevşedi ve burnunu tekrar kulağıma dokundurarak titrememe neden oldu.

"Hem bunun özel olmasını istiyorum" diye devam etti. "Seni sinemaya götürmek, takılmak, arabayla gezintiye çıkarmak, her istediğimde seni böyle kucağıma oturtmak istiyorum. Ve hazır olduğumuzda, ailemin koydaki kayık evine uzun bir yolculuk yaparız ve seninle nazikçe ilgilenirim." Fısıltısı kulağımı okşadı ve vücudumu ürpertti. "Kimsenin bizi rahatsız edemeyeceği bir yerde tadını çıkarırım. Bütün gece."

Tanrım, bunu istiyordum. Bunun olabileceğine inanmak istiyordum.

Ama –abimin eski ayakkabılarına ve yenmiş tırnaklarıma baktım– kendimi kandırıyordum. Hayatımdan kaçmaya çalışıyor ve onun yanına aitmişim gibi görünebileceğimi hayal ediyordum.

Arkamızda bir yerden kalın bir ses, "Vay canına, şok oldum" dedi. "Aziz Kai, gecenin bu erken saatinde aletini ıslatmak üzere, ha?"

Gözlerim kocaman açıldı ve ikimiz de sustuk.

Hayır.

Bunu çok iyi bildiğim karanlık bir kahkaha takip etti ve aceleyle tişörtümü düzelterek Kai'ın ellerini uzaklaştırdım.

Hayır hayır hayır...

"Yola geleceğini biliyordum" dedi Damon, sesi giderek yaklaşıyordu. "Bakalım kim varmış yanında?"

Kai'ın önünde saklanmaya çalışarak iyice küçüldüm.

Kai omzunun üzerinden "Çık dışarı" diye emretti. "Ona dokunmak yasak."

Gözlerimi kapatıp sessizce dua ettim ve görünmez olmayı diledim. *Lütfen git. Lütfen.*

Kai titrediğimi hissetmiş olmalı ki kollarımı sıkarak bana güven verdi.

Ama sonra *onu* hissettim.

Oradaydı.

Bakışlarının sıcaklığı yüzümün yan tarafına düştü, yavaşça gözlerimi açıp sağ tarafıma bir bakış attım ve yerde duran siyah ayakkabılarla karşılaştım. Bakışlarımı kaldırdığımda Damon'ı Kai'ın yanında gördüm, bakışları benimkilerle buluştu.

Bir mide bulantısı dalgası sardı bedenimi.

Sakin görünüyordu ama ben öyle olmadığını biliyordum. Hafifçe açık olan ağzı kapandı ve çenesi gerildi. Göze çarpmayan bir hareketti ama ben fark edebiliyordum.

Abim hiçbir zaman sakin değildi. Benimle şimdi tartışmıyorsa bile eninde sonunda konuyu açacaktı ve ben o ânın geldiğini fark etmeyecektim bile.

Homurdanarak beni tanımama oyununa devam etti. "Sanki tenezzül edermişim gibi" diye çıkıştı Kai'ya. "Kız berbat halde. Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Gözlerini üzerimde gezdirdiği bir performans sergiledi. Görünüşüme bakmıyordu. Her gün ne giydiğimi biliyordu. Ne de olsa onun eski kıyafetleriydi.

Rol yapıyordu. Evin dışında, onu tanımamam gerekiyordu. Ben bir hayalettim. Arkadaş edinmemi istemiyordu, kendi arkadaşlarının beni fark etmesini de istemiyordu. Onun kardeşi olduğumu bilen biri, neden onunla okula gitmediğimi, onun kadar güzel giyinmediğimi veya onunla partilere gitmediğimi sorgulardı. Ve eğer biri Gabriel Torrance'ın babam olduğunu bilirse, bana neden kızı gibi davranılmadığını sorgulardı. Gereksiz insanlar için çok fazla açıklama yapmak gerekirdi.

"Dostum dışarıda güzel kızlar var ve sen erkeğe benzeyeni mi seçiyorsun?" Bir sigara çıkarıp eline yerleştirdi. "Hem kim ki o?"

"Seni ilgilendirmez" diye çıkıştı Kai, "ve pislik gibi davranma."

"Rahat ol." Sigarayı ağzına aldı ve konuşurken yaktı. "Üzerine para versen bile bu pis, küçük fareye dokunmazdım. Kendini temizle tatlım." Sigarayı ağzından çıkardı ve dumanını üfledi. "Kadınlar tek bir konuda iyidir ve sen onda bile başarısız oluyorsun."

Yok olmak isteyerek küçüldüm.

Ama Kai önüme geçti, vücudu gergin bir haldeyken bağırdı. "Kes şunu."

"Siktir lan. Gidiyorum zaten."

Damon'ın ayak seslerinin toprak zeminde uzaklaştığını duydum, bakmadım ama kuleden ayrıldığını tahmin ediyordum.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Abimin beni olmamam gereken bir yerde yakalaması bir şeydi ama beni burada Kai ile bulması? Az önce neyi böldüğü konusunda Damon'ın aklında hiçbir tereddüt olmasa gerekti.

Ayağa kalkıp ellerimi saçlarımın arasından geçirdim ve kıyafetlerimi düzelttim.

"Hey, siktir et onu" dedi Kai az önce olanları unutturmaya çalışarak. "O bir pislik."

"O senin arkadaşın."

"Ve öyle olmasının bir nedeni var." Bana yaklaştı. "İçinde çok fazla çirkinlik var ve sinirini insanlardan çıkarıyor. Aldırma ona."

Eşofman üstümü yerden aldım. "Gitmeliyim."

Buradan gitmem gerekiyordu. Bana kızgın olmasından nefret ediyordum. Eve gidip odamdan çıkmayacaktım ve Damon daha sonra ya da sabah oraya vardığında beni tam da olmam gereken yerde uyurken bulacaktı. Onu beklerken.

"Hey." Kai kolumu tuttu.

Ama ondan uzaklaştım.

"Gitme."

Gitmek istemiyordum ama zorundaydım. Vücudumda hâlâ kontrol edilemez bir şekilde dolaşan özlemi bir kenara ittim ve yanından hızla geçerek odadan fırladım.

Kai arkamdan "Hey!" diye bağırdı.

Ama ben sadece koştum ve aceleyle eşofman üstümü kafamdan geçirdim. Hızla ormana, ağaçların karanlık gölgelerine geri dalarken gözyaşlarım gözlerimde birikti.

Arkamdan "Adını bile bilmiyorum!" diye bağırdığını duydum.

Otoparka ve geldiğimiz yola doğru koşarken bacaklarımdaki kaslar alev alıyormuş gibi hissettim.

Ama sonra bir el eşofmanımı kavradı ve beni geri çekti, vücudum onunkine çarparken abimin sigarasının kokusu beni sardı.

Derin bir nefes aldım ve Damon'ın üzerimde dikilmesini izledim. özenle resmettiği sakinliği artık gitmişti.

"Ah, sana dokunmak yasaktı, tamam" diye homurdanarak Kai'ın sözlerini tekrarladı. "Şu anda vücudundaki her bir giysi parçasını yırtıp atmalıyım. Sana verdiğim her şeyi. Sana bütün kadınların bencil, yalancı fahişeler olduğunu söylemiştim. O sana sahip olamaz, sen de ona sahip olamazsın." Üzerime doğru gelirken nefesindeki alkol burun deliklerimden sızıyordu.

"Damon, lütfen?" Elimi göğsüne koyarak usulca yalvardım. "Ben..."

"Bana dokunma." Elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. "Sana kirlenmemeni söylemiştim."

Başımı iki yana sallarken, "Kirlenmedim" diyerek onu temin ettim.

Ama bana tepeden bakmaya devam etti, gözlerinde öfke ve sesinde saklamaya çalıştığı bir acı vardı.

Çenemi tutup sırtımı bir ağaca dayadığında inledim. "Bunu neden yaptın?" diye bağırdı. "Asla bir erkeğin sana dokunmasına izin vermemeni söylemiştim."

"Niyetim bu değildi" dedim nefes nefese. "Zaten hiçbir yerime dokunmadı, yemin ederim."

"Ah, evet, dokundu." Bana gözlerini kısarak baktı. "Ve senin de hoşuna gitti. Siz sürtüklerin hep hoşuna gidiyor. Seni benden almasına izin vereceksin. Beni mahvedeceksin ve eğer bunu yaparsan, seni öldürürüm. Beni duydun mu? Seni öldürürüm."

Bana bir pislikmişim gibi bakan kara gözlerine bakarken midem bulandı. Sanki annesiymişim gibi bakıyordu.

Onun saygısını kaybetmiştim. Benim bir hiç olduğumu düşünüyordu. Benden nefret ediyordu. En son hoşlanmadığı bir şey yaptığımda on üç yaşındaydım ve bir hafta boyunca yüzüme bile bakmamıştı. O zamandan beri çok dikkatli davranmıştım.

Ta ki bu âna kadar.

"Lütfen. Damon." Onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim. "Seni seviyorum. Senden başka kimsem yok. Lütfen. Bir hata yaptım."

Başka pek çok şey istiyordum ama bu onu kaybetmek anlamına gelmeyecekse istiyordum. Onu kaybedemezdim.

Elini kenara çektim ve üzerine atıldım, kollarımı etrafına dolayıp başımı göğsüne gömdüm. Ona tüm gücümle, sımsıkı tutundum.

Beni affet.

"Ben her zaman uslu oldum" diye yalvardım. "Bir daha yanlış bir şey yapmayacağım. Söz veriyorum." Onu daha da sıktım. "Ben seninim. Seni seviyorum."

Uzanıp beni itmeye hazırmış gibi kollarımı kavradı ama sonra hareketsiz kaldı. Umutla gözlerimi kapalı tuttum. *Lütfen, beni tekrar sev.*

Dünyada ondan başka kimse beni sevmemişti. O beni korumuş, annemden uzaklaştırmış, babamı benden uzak tutmuştu ve eğer biri beni incitmeye kalkarsa, Damon onları daha da fazla incitirdi.

Bazen kendimi hâlâ güvensiz hissediyordum ama en azından artık kendimi hiç yalnız hissetmiyordum.

Damon'ın nefesi sakinleşti, göğsü gittikçe daha yavaş inip kalkıyordu. Kollarımın etrafındaki parmakları gevşedi.

"Onu benden alamazsın" dedi kısık bir sesle. "Ayrıca o da *seni* benden alamaz. Anladın mı?"

Hızlıca başımla onayladım, bir parça rahatlamaya başlamıştım. "Biliyorum. Söz dinleyeceğim."

Başımı kaldırıp ona baktım, gözyaşlarım yüzümde kurumuşken kollarımı etrafında tutmaya devam ettim.

"Onu istemiyorum. Sadece sıkıldım" dedim. "Sen evde yokken, orada olmak istemiyorum."

Abim evde yokken, babamızla karşılaşmamak için mümkün olduğunca odamıza kapanıyordum. Ama büyüdükçe yerimde duramaz olmuştum.

İfadesi yumuşadı ve yüzünde küçük bir gülümsemenin belirdiğini gördüm. "Biliyorum." Saçımı okşadı. "Bir gün kendi evimiz olacak, o zaman özgür olabileceksin. Seni yüz dönümlük bir araziyle çevreleyeceğim, istediğin çılgınlıkları yapabileceksin. Hiç kimse sana yanlış bir şekilde bakmayacak veya sana kötü davranmayacak."

Bu hayalimize kendimi zorlayarak hafifçe gülümsedim. Damon üniversiteye gidip sonra benim için geri dönecek ve çok uzaklarda, bir ormanın ortasında ya da dünyanın öbür ucundaki bir evde ortadan kaybolacaktık, kimseden saklanmak zorunda kalmayacaktım.

Ama bunun gerçek olmadığını biliyordum. Asla olamazdı.

"Sorun ne?"

Gözlerimi indirdim. "Ama biri *seni* benden alacak, değil mi?" diye sordum. "Eninde sonunda yani. Kızın teki beni evinizde istemeyecek."

Damon'ın sahip olmamı istemediği şeyleri büyüdükçe daha çok istiyor olmam gerçeğini bir kenara atsak bile *o* da büyüyordu. Artık on üç ve on iki yaşlarında değildik. On sekiz ve on yedi yaşındaydık ve Marina haklıydı. Zamanı durduramazdık. Er ya da geç bir aile istemeyecek miydi? Sonsuza dek peşine takılarak onların hayatlarını mahvedemezdim.

Ama Damon bana sadece güldü. "Sen tam bir aptalsın." Çenemi çimdikleyip başımı kaldırdı ve beni gözleriyle buluşmaya zorladı. "Sana ne demiştim? Piyadeler ve kaleler, şövalyeler ve rahipler vardır ama kraliçe tektir."* Şakacı bir şekilde gülümsedi. "Biz bir çiftiz Nik. Diğer herkes gelir ve gider ama kandan asla kaçamazsın. Kan sonsuza kadar seninledir."

Ağzımın kenarı bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Ve beni affettiği için rahatlayarak derin bir nefes verdim.

Kot pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı ve bir numara çevirdi. Muhtemelen David, Lev veya Ilia'nın gelip beni almasını söyleyecekti.

Onu durdurmaya çalışarak, "Eve yürüyerek gidebilirim" diye açıkladım. "Sorun değil."

Ama telefonu kulağına kaldırdı, başımın üzerinden havaya bakarken diğer hattın çaldığını duydum

İlk çalıştan sonra cevap verdiler. "Damon."

David'in sesini tanıdım.

---

* Satranç taşlarının Avrupa'da kullanılan adlarıdır. Türkçede "Piyonlar ve kaleler, atlar ve filler vardır ama vezir tektir" şeklinde geçmektedir. (ç.n)

"Evden sekiz kilometre uzakta, karanlıkta, korumasız bir şekilde kiminle uğraştığımı asla tahmin edemezsin. Kovuldun anasını satayım."

"Damon, onu her saniye izleyemem!" diye bağırdı David. "Onu bağlamamı mı istiyorsun?"

"Siktir git." Abimin soğuk sesi yavaşça kesen bir bıçak gibiydi. "Sen ve çocuklar buraya, Çan Kulesi'ne inip onu hemen alın."

Dayanamayıp omuzlarımı biraz düşürdüm. Eve gitmem gerektiğini biliyordum. Ama hâlâ gitmek istemiyordum.

"Ve onu mezarlığa getirin" diye tamamladı Damon.

Başımı hızla kaldırdım, midemde adeta taklalar atılıyordu. Gerçekten mi?

Damon konuşurken bana hafifçe sırıttı. "Şenlik ateşine gelebilir ama sesini çıkarmasın ve erkekleri ondan uzak tutun."

"Peki. On beş dakika içinde orada oluruz."

Abim "Beş" diye emretti ve telefonu kapattı.

Altdudağımı ısırdım ama Damon, kaçmaya çalışan gülümsememi yine de gördü.

Tekrar çenemi kaldırdı ve bakışlarıyla beni uyardı. "Seni kahrolası bir duvar gibi çevreleyecekler, anladın mı? Beni kızdırma ve Kai'ın seni görmesine izin verme."

Çok heyecanlı görünmemeye çalışarak başımla onayladım.

"Böylece görmeni istemediği şeyi görebilirsin." Gülümsemesi kayboldu. "*Gerçekte* kim olduğunu."

Bölüm 7

Günümüz

"Ben anlaşmanın bir parçası değilim." Masasının diğer tarafında oturan Gabriel'e baktım. "Onun için çalışmaya Lev'i, David'i ya da başka birini gönderebilirsin."

"Tabii..." Babam alçak sesle güldü ve puro dumanının bir kısmı gülüşüyle birlikte istemsizce dağıldı. "Çünkü seni tam da bunun için istiyor, değil mi? Dojosundaki tuvaletleri temizlemen ve şoförlük yapman için."

Alaycılığı karşısında çenemi dik tuttum. "Beni istemesinin nedeni..." Tereddüt ederek bir nefes verdim. "O değil. Onun için istiyor olsa bile, alamayacak."

Kai beni yanında el pençe divan durmam için de istiyor olabilirdi tabii; ama babamın başka fikirleri vardı. Ona göre Kai özellikle beni talep ediyorsa, o zaman beni biraz eğlenceden başka bir şey için istemiyor demekti.

Ama yanılıyordu.

Gabriel, Kai ile benim önceden tanıştığımızı bilmiyordu. Gabriel, Kai'ın eğlence anlayışını önceden gördüğümü bilmiyordu. Onun aracı olmayı reddetmiştim. Ya da oyuncağı.

"Yapman gerekeni yapacaksın" dedi bana.

"Yapmayacağım..."

"Sana söyleneni aynen yapacaksın!"

Tüm kaslarım gerildi ve çenemi birbirine kilitleyip sustum. Alnım ve şapkamın birleştiği kısmı aniden hafif bir ter kaplamıştı.

Damon.

Bunların hepsi Damon içindi. Bu evde kalmamın tek nedeni oydu. Asıl amacımı unutmamalıydım. *Onu bul, eve getir ve Kai ile diğer pislikleri ondan uzak tut.*

Babamın ölü gözleri boş boş bakıyor, artık bana pek aldırış etmiyordu. Kai bir konuda haklıydı. Gabriel Torrance'ın işine yaradığım sürece değerliydim. Akşam dojoda Kai'ın ofisinden ayrıldığım anda anlamıştım bunu. Bir saat sonra bu ofise adım attığım anda da biliyordum. Buradaki değerimi hep biliyordum.

Bu evde bir kadın pek işe yaramazdı, bu yüzden babama ve abime benim bir kadın olduğumu unutturmak için elimden gelen her şeyi yapmıştım.

Gabriel sandalyesinden kalktı ve masasının etrafında yavaşça dolaştı. Gece rüzgârı ofis pencerelerinin dışında uğulduyordu. Önümde durmak için gelip masasına yaslandı, bana tepeden bakan bir bakış atarken biraz daha rahat görünüyordu. "İşe yarıyorsun" dedi ve dumanı üfleyip puroyu kül tablasına koymak için döndü. "Zekisin ve güvenimi kazanman uzun zaman aldı ama kazandın. Sana güvenebileceğimi biliyorum. Senin tüm dünyan Damon."

Bu doğru olsa bile duymak gurur verici değildi. Abim benim dünyamdı. Ama onu hayatım boyunca her şeyden çok sevmiş olsam da babamın bunu söyleme şeklinden nefret etmiştim.

Sanki Damon'ın evcil köpeğiymişim gibi söylemişti.

"Ama şimdi" diye devam etti Gabriel, "paha biçilmez olduğunu kanıtlama fırsatın var. Yeri doldurulamaz olduğunu."

Önemli olduğumu.

Babamdan nefret etmeme; Kai Mori, Michael Crist, Will Grayson ve Erika Fane'den hiç hoşlanmamama rağmen içime sızan gurur kırıntısına engel olamadım.

Benim yerim doldurulamazdı. Babam bunu henüz görmediyse bile bir gün görecekti. *Gördüğü son şey bu olsa bile.*

Gabriel derin bir nefes alıp doğruldu, nedense çok memnun görünüyordu. "Aslında bu mükemmel bir şey" dedi masasının etrafından dolanırken, sesi neredeyse neşeli geliyordu. "Gözün onun üzerinde olabilecek. Vanessa gelmeden evini hazırlarsın. Dojoda zaman geçirir, onun için çalışır, eğitim alırsın falan... Onun olduğu yerde olur ve endişelenmem gereken bir şey olursa bana haber verirsin. Onunla ya da o küçük amcıkların geri kalanıyla ilgili."

Purosunu aldı ve birkaç nefes çekti. "Abin saklandığı yerden çıkıp onları tekrar kışkırtırsa, onu korursun. Değil mi?"

Bakışlarımı kaçırdım. Tabii ki korurdum. Her zaman korumuştum. Ama bunu yapmak istemiyordum. Her gün Kai'ın yanında olamazdım.

İçim öfkeyle doldu.

Onunla tartışabilirdim. Hatta çekip gidebilirdim. Babamı sevmiyordum ve muhtemelen bu benim için daha iyi olurdu.

Ama Damon'ı ancak anlaşmaya katılırsam en iyi şekilde koruyabilirdim ve eğer gidersem, kahretsin ki hiçbir şeyim kalmazdı. Bana ihtiyacı vardı. Babam itiraf etse de etmese de bunu biliyordu.

Damon üniversitede tutuklanıp hapse girdiğinde, durumu Gabriel'den önce ben öğrenmiştim. Abime kimsenin dokunmadığından emin olmak için içeriden olabildiğince kas gücü satın almış, geçen yıl hapisten çıktığında ise tüm pisliğini temizlemiştim. Ve ne zaman babamız onu dizginlemeye çalışsa, kontrol edilmesi mümkün olmamıştı, bu yüzden her zaman yaptığım şeyi yapmıştım. Abimi yormuş, onu yere yığılana ve tüm öfkesi gidene kadar kırmıştım. Öfkesi en azından bir süreliğine gitmişti. Her zaman geri gelirdi.

Gabriel'in tek oğlu ve tek varisi Damon, ancak onunla ben ilgilendiğimde en iyi halindeydi. Yani yanında bakıcısı varken.

Gabriel orada durup bana birdenbire ender bir ilgiyle baktı. "Kaç erkekle birlikte oldun?" diye sordu.

Sessiz ve hareketsiz kaldım ama sabırlı olmak giderek zorlaşıyordu. Kaç erkekle birlikte oldum... Tanrım.

Babam masanın etrafından dolaşıp tekrar yanıma geldi, görüş alanımı doldurdu ve beni ona bakmaya zorladı. Bakışlarımdaki hoşnutsuzluğu gizleme gereği duymadan ona baktım.

Direkt konuya girerek, "Nasıl sevişeceğini biliyor musun?" diye sordu açıkça. "Onu nasıl memnun edeceğini biliyor musun?"

Onu.

Kai'ı.

İçim sıkıştı ve hızla elinden kurtulup tekrar başka tarafa baktım.

Ama o peşimi bırakmadı. Yavaşça şapkamı çıkarıp yere attı ve ceketimin düğmelerini açmaya başladı. İçimi bir korku sardı ama savaşmadım ya da karşı koymadım. Artık yüzüme dökülen uzun, koyu renkli saç tellerinin arasından onu izledim.

Babam bana hiç dokunmamıştı ama nedeninin büyük olasılıkla onun kızı olmamla hiçbir ilgisi olmadığını ve daha çok Damon'ın kimsenin bana dokunmasını istememesi gerçeğiyle ilgisi olduğunu biliyordum.

Ceketi kollarımdan aşağı çekti. Saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdığında hızlı bir nefes aldım, bugün erken saatlerde kamyonetlerden birinde çalışmaktan kaynaklanan mazot kokusu burnuma geldi.

Parmakları tenimde gezindi ve gerileyip beni inceledi. Son on bir yıldır neredeyse her gün beni görmemiş gibi yüzüme bakmak için çenemi kaldırdı.

Eli belimde etrafıma dolandı, karnıma bakmak için Damon'ın eski tişörtünü kaldırırken dişlerimi sıktım. Tişörtü bıraktı ve gözleri göğsümde durup onaylarcasına başını salladı.

"Hâlâ bakire değilsin, değil mi?" diye sordu ve cevap vermediğimde muhtemelen şüphelendi. "Yani, Damon bunu uzun zaman önce halletti, değil mi?"

Safra içimde yükselip boğazıma doldu ve ellerini ittim. "İğrençsin" diye homurdandım, gözlerim yaşlarla yanıyordu.

Nasıl bu kadar aşağılık olabilirdi?

Bana güldü ve masasına geri döndü. "O oğlan yeterince ıslaksa bir tuğlayı bile becerir. O kulede neler olup bittiğini bilmediğimizi sanma."

Gözyaşlarımın süzüldüğünü hissedebiliyordum ama sinirle homurdanıp ceketimi yerden kaptım ve odadan hızla çıktım.

Benden beklediği şey yüzünden midem bulanıyordu. Ateş edebilir, dövüşebilir, eğer istersem kasabadaki her erkeği yirmi dolarlık bir fahişeye bin dolar harcamaya ikna edebilirdim... Ama bir adamdan diğerine, istenildiği zaman hediye edilecek bir malmışım gibi teslim edilmeyecektim. Ben daha fazlasıydım. Çok değerliydim. Burası benim evimdi.

Kai Mori veya arkadaşlarının yanında olmak istemiyordum.

Köşeyi dönerek merdivenlerden fırladım ve David'in aşağıdan gelen sesini duydum. "Banks, seninle konuşmam gerek."

"Sonra."

Merdivenleri atlayarak ikinci kata çıktım, köşeyi dönüp sağımdaki koyu renkli ahşap kapıya yönelirken topuklarım yere sertçe çarpıyordu. Anahtarımı cebimden çıkarıp kilidi ve ardından kapıyı açtım.

İçeri girdim, kapıyı kapatıp tekrar kilitlerken duvar apliklerinin yumuşak ışığı başka bir merdivenin basamaklarını aydınlattı. İkinci katı çıkıp doğruca üçüncü kattaki tek oda olan dairesel biçimli yatak odasına geldim.

Parlak parke zeminde yürüyüp pencerenin kilidini açtım ve her iki camı da yavaşça araladım. Alışılmadık derecede ılık olan ekim akşamı, ani rüzgârla birazcık serinledi. Gözlerimi kapattım ve rüzgârın taşıdığı toprak ve yanmış yaprak kokusunu içime çektim.

Tenim uyuşmaya başladı, şimdiden daha iyi hissediyordum. Bu oda başka bir dünyaydı. Bizim dünyamız.

Damon ve benim.

Pencereyi açık bırakarak odanın karşısına geçtim ve dizüstü bilgisayarı açıp bir çalma listesine tıkladım. *Like a Nightmare* çalmaya başladı ve sonra yatağın üzerine eğilip bir yastık aldım.

Burnuma götürerek kokusunu içime çektim, az biraz yumuşatıcı kokusu burun deliklerimi kaşındırdı. Üzerinde abimin kokusunu alamayacağımı biliyordum ama yine de hayal kırıklığına uğradım. Yeterince uzun bir süredir ayrıydık. Yalnız olmaktan bıkmıştım.

Nevresim yeniydi –birkaç ay önce değiştirmiştim ve eğer ortaya

çıkarsa diye odayı düzenli olarak temizleyerek pis olmadığından emin oluyordum. Lakin bir yılı aşkın bir süredir burada uyumamış olmasına rağmen, odaya her adım attığımda evde olduğuna dair bir kanıt bulmayı umuyordum.

Yastığı yerine geri koydum, köşelerini çekiştirip kırışıklarını düzeltirken, nevresimin siyahları, beyazları ve grileri düzgün ve mükemmeldi.

Her şey mükemmel olmalıydı.

Odaya göz gezdirdim; kirlenmemiş zemin, karanlık duvarlar ve altın aplikler, lisede astığı siyah beyaz fotoğraflar... Kadınlar, bacaklar ve parlayan ciltler, aslında zevksiz değildi ama yine de sadece seksti.

Onlara bakmak hoşuma gitmiyordu.

Sonra gözlerimi kaldırarak odanın köşesindeki küçük merdivene baktım. Gölgelerle örtülü merdiven, tepesinde daha da küçük bir sahanlığı olan, "kule" dediğimiz küçük alana çıkıyordu. Pencerelerle çevriliydi ve neredeyse bir deniz feneri gibi kilometrelerce uzaktaki ağaçların üzerinden görülebiliyordu. Orası benim yerimdi. Burada yaşadığım zamanlarda.

İhtiyacım olur diye yatağım, bir lamba ve birkaç giysi hâlâ orada duruyordu. Zaten burada yaşarken bile orayı pek kullanmazdım. Damon beni yakınında tutardı.

Tekrar pencereye doğru yürüyüp pencerenin yanındaki duvara yaslandım ve yere düşene kadar aşağı kaydım. Saçımı toplayıp ip gibi doladım ve başımın üstünde kıvırdım, sonra şapkamı alıp saçlarımı tekrar örttüm.

Sonunda omuzlarımın rahatlamasına izin verdim ve şu anda kimsenin beni göremeyeceğini bilerek gözlerimi kapattım.

Zaten çok görülüyor değildim.

Ama diğer insanları izlemeyi severdim. Bir nevi Kai'ın yaptığı gibi.

Uzun zaman önce onu uzaktan izlemiştim, bir parçam onu o kadar çok istemişti ki... Onun iyi biri olduğunu düşünmüştüm.

Sadık. Güzel.

Ama Damon'dan daha korkutucu olabilirdi.

Ve abim Damon Torrance, onunla ilk tanıştığım andan beri tam bir kâbustu. Muhteşem bir kâbus.

Annem, yolcu kapısını çarparak kapatırken, "Çorabını yukarı çek" diye emretti.

Eğilip rengi solmuş çoraplarımı dizlerime kadar çektim; ikimiz de büyük, siyah bir kapının önüne park etmiş arabamızın yanında duruyorduk. Kapı açıktı ve sürekli olarak arabalar girip çıkıyordu. Annem bugün bir parti olduğunu söyledi. Onu görmek için iyi bir zamandı.

"Sana söylediklerimi unutma." Hırkamın üst düğmesini ilikleyerek altındaki bluzumu düzeltti. Sabırsızca başka taraflara bakıyordum. On iki yaşındaydım ama beni beş yaşındaymışım gibi giydirmişti.

"Kabalaşırsa" diye devam etti, sesi de elleri kadar titriyordu, "bana yardım etmelisin, tamam mı? Ona paraya ihtiyacımız olduğunu söyle. Yardım bulamazsak, daireyi, yatak odanı ve her şeyi terk etmek zorunda kalacaksın Nik. Yabancıların evlerinde uyuyacaksın. Ve seni benden alabilirler." Güçlükle nefes alıp omuzlarımı kavradı. "Bu gece eve gitmek istiyorsun, değil mi?"

Başımla onayladım.

Erkek arkadaşı Jake, sürücü koltuğunun açık penceresinden, "O halde güzelce gülümse" diye seslendi.

Evet, güzelce gülümse... Bana hiç iyi davranmamış birine karşı nazik olmalıydım. Benimle tanışmayı hiç istememiş birine karşı. Midem kasılmaya devam ediyordu ve ellerimi yumruk yapmıştım. Kendimi zayıf hissediyordum.

"Acele et Luce" dedi anneme.

Neden acele etmemizi istediğini ve ne için para istediğini biliyordum. İkisini de biliyordum. Bir şey alacak kadar şanslı olursak elbette karnımı doyurur ve belki ikinci el kıyafet ve ayakkabı da alırdım. Çoraplarım o kadar eskiydi ki bacaklarımdan düşüyordu ve bir aydır saçımı kalıp sabunla yıkıyordum.

Ama paranın geri kalanıyla sadece parti yapacaklardı. Ne zaman paramız olsa, harcamaya fırsat bulamadan gitmiş oluyordu.

Annem elimi tuttu ve kapılardan geçip uzun garaj yolunda ilerlerken onu takip ettim. Etrafa baktığımda ânında yüreğim sızladı. Burası çok gü-

zeldi. Siyah yolun iki yanında genişçe yeşil alanlar, ağaçlar, çalılar vardı ve çiçek kokuları... Tanrım, oraya çıkıp koşmak nasıl olurdu? Parende atmak, kızıl meşe ağaçlarına tırmanmak ve yağmurda piknik yapmak nasıl olurdu?

İleriye baktığımda, mavi gökyüzü ile birleşen, beyaz taşla inşa edilmiş büyüleyici evi gördüm. Arabalar garaj yolunun etrafında dönüyordu; evin etrafında gül fidanları olduğunu tahmin ettiğim ama henüz görebilecek kadar yakın olmadığım kırmızı renkli bir şeyler vardı.

Ama yaklaştıkça daha da geriliyordum. Ayak diremek ve durmak istiyordum. Arkamı dönüp, "Gerekirse, sokağımızın aşağısındaki marketten yiyecek çalarım" demek istiyordum. Daha önce yapmıştım. Süt ve mısır gevreğine ihtiyacımız vardı ve annem çalmamı istemişti. Markette hırsızlık yaparken yakalanırsam, reşit olmadığım için başımın onunki kadar belaya girmeyeceğini söylemişti.

Eve doğru ilerledik ve kapıya varmadan hemen önce beni durdurdu. Çömeldi; ucuz giysilerini örtmek için sahip olduğu tek güzel şey uzun paltosuydu.

Omuzlarımdan tuttu; bana bakan gözleri hüzünlüydü. "Üzgünüm" dedi. "Çocuklar böyle şeyler yaşamamalı. Bunu biliyorum." Etrafına baktı, gözleri doldu; çaresiz görünüyordu. "Keşke her şeye sahip olmanı ne kadar çok istediğimi bilsen. Sen her şeyi hak ediyorsun, bunu biliyorsun değil mi?"

Ona öylece bakıyordum, gözlerim dolmaya başlamıştı. Annem berbat bir haldeydi, ben çoğu kez önceliklerinden biri değildim ve bazen beni soktuğu durumlardan nefret ediyordum ama... beni sevdiğini biliyordum. Sevgisi her zaman yeterli gelmiyordu ama denediğini biliyordum.

"Keşke seni uzaklara götürüp bize böyle bir ev alabilsem" dedi özlemle, "ve yaptığın tek şey gülümsemek olsa." Ayağa kalkıp paltosunun kırışıklıklarını düzeltti. "Onun küçük boktan oğlunun her istediğine sahip olması ve senin hiçbir şey alamaman beni öldürüyor."

Damon. Babamın oğlu. Sahiplendiği tek çocuğu.

Annem ondan sadece birkaç kez bahsetmişti ama onunla hiç tanışmamıştı. Annem bana hamile kaldığında o henüz doğmuştu ama hakkında zamanla yeterince şey duyduk. Sorunlu bir çocuk deniliyordu onun için.

Tekrar elimi tuttu, beni ön kapıya götürdü; orada bir hizmetçi kapıyı açık tutuyor ve içeri giren misafirleri selamlıyordu.

Işıltılı bir elbise giymiş bir kadın bana baktı ve gözlerini kısarak kıyafetlerimi inceledi. Hemen bakışlarımı kaçırdım.

İnsanlar eve giriyordu, biz de onları takip ettik ama kapıdaki adam elini annemin omzuna koydu. "Pardon. Kimsin sen?"

"Gabriel'i görmem gerekiyor."

Beyaz yelekli adam önüne geçerek annemin yolunu kesti.

Onun bıraktığı boşluk alandan içeri baktığımda, ceketli ve elbiseli havalı insanların evin arka tarafındaki bir kapıdan geçtiğini gördüm.

"Bay Torrance şu anda misafirlerini ağırlıyor" dedi ona.

Annem kolunu bana dolayıp net bir sesle cevap verdi. "Bu onun çocuğu ve onu şimdi görmezsem, Thunder Bay'deki bu şirin küçük topluluğunuzun yanına koşup bunu dünyaya haykıracağım."

Adam dudaklarını büzdü; çevremizdeki birkaç kişinin dönüp bize baktığını fark ettim. Utançtan iki büklüm olmuştum. Annem bunu yapsaydı Gabriel umursar mıydı ki?

Hizmetçi, duvarın yanında duran adama başıyla işaret verdi ve adam bize doğru yürüdü. Anneme pat pat dokunmasını izlerken kalbim hızla atıyordu.

Ama sonra kocaman koruma onunla işini bitirip benim yanıma geldi ve ellerini kollarımda gezdirdi. İrkildim ve annem beni geriye çekti.

"Ellerini ondan uzak tut" diye çıkıştı.

Titriyordum; olabildiğince saklanmak için ona sokuldum..

Kapıyı açan hizmetçi, "Beni takip edin" dedi. Annemle beni evin içinde yürüttü. Etrafa baktım; kütüphane, çalışma odası ve bir tür oturma odasının ayırdına vardım. Her şey koyu renkti ve hemen hepsi ahşaptı: merdivenler, mobilyalar, bazı duvarlar... Merdivenin yanından geçerken gözüm tepede duran bir figüre takıldı. Yukarı baktım.

Bir çocuk duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturarak orada duruyordu. Bize baktı; yanından geçerken gözleri beni takip ediyordu. Benimki gibi koyu renk saçları vardı ama gözleri daha da koyu, kısık ve sakindi. Bakışlarındaki bir şey beni ürküttü. Bu o muydu?

"Burada bekle" dedi adam.

Yaşlı adam bir köşeyi dönerken annem ve ben bir kapının önünde durduk.

Annem elimi iki eliyle birden tutuyordu. Aynı şeyi birkaç yıl önce Çocuk Koruma Hizmetleri görevlisi evimize geldiğinde ve ısrarcı öğretmen-

lerimden biri onu veli toplantısına gelmeye ikna etmek için çabaladığında da yapmıştı. Annem gergindi.

Sert ayak seslerinin yeri dövdüğünü duydum. Kalbim boğazımda atmaya başladı ve bir an nefes almayı unuttum.

Yere bir gölge düştü; yukarı baktığımda uzun boylu, iyi giyimli bir adamın köşeden geldiğini gördüm.

Kırlaşan siyah saçlar, güzel, siyah bir takım elbise, gömlek ve parlak ayakkabılar... Kocaman açılmış gözlerle ona bakıyordum, kolonya ve tütün karışımından oluşan güçlü kokusuyla nefesim boğazımda tıkandı.

Adam annemin suratına baktı, sesi o kadar sertti ki ellerim titremeye başladı. "Fakir ve bağımlı bir fahişeden daha trajik olan ne biliyor musun?" diyerek anneme saldırdı. "Ölmüş, fakir ve bağımlı bir fahişe."

Ve sonra bana baktı. "Otur" diye emretti. "Hemen."

Sığ bir nefes aldım –elimden bir tek bu geliyordu– ve ellerimle oynayarak sıranın üzerine çöktüm. Annemi kapıdan içeri itti; kapıyı kapatmadan önce bir masa ve bazı kitaplar takıldı gözüme.

Aman Tanrım. Bu da neydi? O çok kaba biriydi. Neden? Annemin sorun çıkarabildiğini biliyordum, bazen beni bile utandırıyordu ama ben yine de ona hiçbir şey yapmıyordum.

Aniden süzülen gözyaşlarımı gözlerimi kırpıştırarak sildim. Burada olmak istemiyordum. Bu insanlar korkunçtu. Annem, babamın bir medya şirketinin sahibi olduğunu ve başka şirketlerin yönetim kurullarında yer aldığını ama –bu ne anlama geliyorsa artık– yaptığı başka şeylerin de olduğunu söylemişti. Kendisi de onun için çalışmıştı ama bana ne iş yaptığını söylemedi.

Sadece gitmek istiyordum. O adamla hiçbir şey yapmak istemiyordum ve daha fazlasını bilmek de istemiyordum.

Gözüme bir hareket ilişti; başımı kaldırdığımda kara gözlü çocuğun koridordan bana doğru geldiğini gördüm.

Rahat görünüyordu, elinde yeşil bir şişe vardı ve girişte durup duvara yaslanarak bana bakıyordu.

Dudaklarımı yaladım, kollarımdaki bütün tüylerin diken diken olduğunu hissediyordum. Utanarak gözlerimi kaçırdım ama bakışlarım ona kaymaya devam ediyordu.

Siyah pantolonu ve deri ayakkabılarıyla biri onu giydirmeye çalışmış

gibi görünüyordu; ama beyaz gömleği pantolonunun içinden kısmen çıkmıştı ve kolları sıvalıydı. Yine de saçları taranmıştı; üzerimdeki gözlerinin kısılmış olmasının yanı sıra kara kaşlarının dikkat çekici bir şekilde kavisli olduğunu da fark ettim. Aynı kavisli kaşlara sahiptim ve annem kaşlarımın, gözlerimin yeşilini çok çarpıcı yaptığını söylüyordu ama aynısı onun koyu renkli gözleri için de geçerliydi.

Şişeden bir yudum aldı –bir çeşit bira olduğunu düşündüm ama benden çok da büyük görünmüyordu.

Kapının arkasından bir tartışmanın boğuk sesini duyuyordum ve tekrar ona baktım. Babam kim olduğumu biliyor gibiydi. Bu çocuk da biliyor muydu?

"Sen benim abim misin?" diye sordum.

Dudakları hafif bir keyifle yukarı kalktı; sorum karşısında azıcık bile şaşırmış gibi görünmüyordu.

Bana doğru yürüdü; durduğunda bacakları benimkine çarptı ve şişeyi kafasına dikip içeceğin kalanını bitirdi. Boğazındaki yumrunun inip çıkmasını izliyordum, sonra şişeyi ters çevirip masanın üzerindeki saksının toprağına sapladı.

Eğilip bir elini başımın arkasındaki duvara dayadı, diğeri yüzümü okşuyordu. Geri çekildim ama gidecek hiçbir yerim yoktu.

Yaklaştıkça nefesindeki bira kokusu burnuma çarptı, boynum soğuk tere bulanmıştı. Beni öpecek miydi?

Ağzı benimkinden birkaç santim uzakta durdu ve gözlerimin içine baktı. "Yılanları sever misin?"

Yılanlar mı? Ne?

Başımı iki yana salladım.

Gözlerinde bir kıvılcım parladı ve aniden doğrulup elimi tuttu. "Gel."

Beni banktan kaldırdı, peşinde tökezliyordum.

"Hayır, bekle" dedim. "Sanırım annemi beklemem gerekiyor. Kızmasını istemiyorum." Ama beni merdivenlerden yukarı sürükleyerek yoluna devam etti ve ben de direnmedim. Direnirsem, kızabilirdi. Ve eğer onu kızdırırsam, bu, babamı daha da çok kızdırabilirdi.

Beni arkasından çekiştirdi, bizi merdivenlerin tepesindeki tırabzanın etrafından dolaştırırken parmakları bileğimi azıcık acıtıyordu. Koridorun sonuna vardığımızda bir kapıyı açtı ve beni içeri çekti. Birdenbire yukarı-

da sadece küçük bir parıltının olduğu bir karanlıkta buldum kendimi. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki midem bulanıyordu. Neredeydik?

Çocuk beni çekti ve ben de onu takip ettim ama ayağım bir şeye takıldı ve tökezledim. Düşmemek için gömleğinin arkasını tuttum ve merdivenlerde olduğumu fark ettim. Yukarı çıkmaya devam ediyordu, tırmanırken dengemi sağlamaya çalışarak duvara tutundum. Evin üçüncü bir katı mı vardı?

Tepeye çıktık, başka bir kapıyı açarak beni içeri itti. Tüylerim ürperiyordu ve birdenbire korkarak sızlanmaya başladım. Ya annem beni bulamazsa? Ya babam onu bensiz gönderirse? Neden buradaydım?

Gitmeme izin verecek miydi?

Kazağımın kollarını ellerimin üzerine kadar indirerek tekrar huzursuzca kıpırdandım ve hızla etrafa bakındım. Dağınık odada büyük, dağınık bir yatak, duvarların her tarafında posterler vardı ve göremediğim hoparlörlerden "cehenneme gitmeyi" istemekle ilgili heavy metal bir şarkı çalıyordu.

Burnumdan nefes alıyordum; hafif sigara kokusu vardı.

Bilgisayarına yönelip müziği kıstığında korkumu durduramıyordum ama aynı zamanda bir parça hayranlık da duyuyordum. Damon'ın daha on üç yaşında olması gerekiyordu ama içki ve sigara mı içiyordu? İstediği her şeyi yapabiliyordu. Bir yetişkin gibi.

Arkasını döndü ve parmağıyla peşinden gitmemi işaret etti. Ne kadar endişelensem de reddetmeye cesaret edemiyordum.

Elimi tutup beni uzun, ahşap bir şifonyere götürdü. Şifonyerin tepesinde iki akvaryum olduğunu fark ettim. Birinde büyük bir ağaç dalının olduğu kum ve su havuzu, diğerinde yapraklı toprak ve daha fazla dal vardı. Solda kırmızı, siyah ve sarı çizgili bir yılan gördüm.

Bir an kalbim durur gibi oldu. Bu yüzden beni buraya getirmişti.

"Bu Volos" dedi. "Bu da Kore." Diğer akvaryumdaki, oyuk bir kütüğün içine gizlenmiş beyaz yılanı işaret ediyordu. Tereddütle baktım ve derisindeki kırmızı lekeleri gördüm.

Onları kafeslerinden çıkaracağından endişelenerek göz ucuyla çocuğa baktım.

"Onlar... ısırıyorlar mı?" diye sordum.

Bana baktı. "Bütün hayvanlar kışkırtıldıklarında ısırır."

Eğilip camdan baktım. İlgi gösterirsem, onları dışarı çıkararak beni korkutmayacağını umuyordum.

Akvaryumlar büyüktü, hareket edecek çok yer vardı ve temiz görünüyordu. Yılanlar hareketsiz yatıyordu.

"Birlikte olmak istemezler mi?"

"Onlar yavru köpek değil" diye karşılık verdi. "Onlar vahşi hayvan. Başkalarıyla iyi geçinemez ve ilişki kurmaktan hoşlanmazlar. Arkadaş edinmezler."

Soldaki kafesin kapağını kaldırdı ve ben hemen bir adım geri attım. Hayır.

Uzanıp kırmızı, siyah ve sarı renkli olanı alırken, "Eğer biri sinirlenir veya strese girerse, diğerini yer" dedi.

Damon iki elini de dışarı çıkardı, yılan parmaklarının arasına dolanmıştı. Bana döndü, yılan bedenimden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Hemen kaçtım ve Damon da gülerek bana doğru geldi. "Abin olduğumu nasıl düşünürsün? Nasıl korktuğuna bi' bak."

Yılanı yüzüme doğru tutmasıyla çığlık attım, sırtım duvara çarptı. "Hayır, bu hoşuma..."

"Kapa çeneni" diye homurdandı ve boştaki eliyle ellerimi tuttu.

Mücadele ederek ondan uzaklaşmaya çalışıyordum ama bir eliyle yılanı diğer eliyle bileklerimi tutarken vücuduyla beni duvara yapıştırdı. Ellerimi başımın üzerine iterek duvarda tuttu; gözlerim yaşarmaya, içim korkuyla dolmaya başladı.

"Hayır, hayır, lütfen..."

"Kapa çeneni."

O beni orada tutarken başımı sağa sola çevirerek gözlerimi sımsıkı kapadım.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu.

Nefesim titriyordu, gözlerimi açmak istemiyordum. Sonra bir şey yanağıma dokundu ve irkildim.

"Hareket etme yoksa ısırır."

Nefes nefese kaldım, ânında tüm kaslarım dondu. "Lütfen" diye yalvardım fısıldayarak.

Ama hareket etmedim. Temas geri geldi. Su gibi pürüzsüz. Ah, Tanrım. Lütfen.

"Bana bak" dedi.

Ciğerlerim boşalmıştı ve tereddüt ediyordum. Ama yavaşça açtım gözlerimi.

Önümde kırmızı, siyah ve sarı bir bulanıklık gördüm, titreyerek ağlıyordum. Onu yüzüme tuttu. Yılanın dilinin tenimde gezindiğini hissediyordum, nefesim hızlanmıştı, göğsüm kalbimden daha hızlı bir şekilde inip kalkıyordu.

"Şşşt..." dedi Damon yatıştırıcı bir şekilde.

Kendimi ona bakmaya zorladım ve birdenbire... nefesim yavaşlamaya başladı. Gözleri beni delip geçti –ki şu an onların kahverengiden çok, siyah olduğunu görüyordum– ve adeta kilitlenmiştim.

"Şu dışarıdakilere bak" diyerek başını solumdaki pencereye doğru çevirdi.

Bakışlarını takip ettim ve yavaşça başımı yılandan çevirerek çimlerde sinsice dolaşan siyahlar içindeki adamları, beyaz yelekli iki uşağı ve parlak siyah bir arabadan inen bir erkek ve kadını gördüm.

Dışarıya bakarak, "Ben etraflarındayken, hepsi gözlerini kaçırıyor" diye fısıldadı. "Onlarla konuştuğumda sesleri titriyor. Evde olduğumu bildiklerinde eşlerinin, kız arkadaşlarının ve kızlarının gelmesine bile izin vermiyorlar."

Kafa karışıklığıyla kaşlarımı çattım. Kimden bahsediyordu? Hizmetçilerden mi? Yoksa misafirlerden mi?

"Her şeyi biliyorum, herkes ne istersem yapıyor ve herkes benden korkuyor" diye devam etti ve sonra gözlerini bana çevirdi. "Ve para bunu satın alamaz. Para ve güç aynı şey değildir. Güç, başkalarının yapamadığını yapma cesaretine sahip olmaktan gelir."

Yılanın vücudunu ağzıma doğru getirdi, nefesim kesildi; tekrar irkildim.

Alçak bir sesle, "Senin benimle alakan yok" diye homurdandı. "Pis, küçük bir hiçsin. Bir hata."

Geri çekilip beni bıraktı, gözlerimden dökülen yaşları hızla sildim.

Arkasını döndü ve kalın minderli bir sandalyeye oturup yılanını okşadı. "Annenin bir daha buraya gelmesine izin verme, anladın mı?" diye buyururken bana ters bir bakış attı. "Yoksa seni Volos'la birlikte bir dolaba kilitlerim."

Kapıya koşup kolu tuttum ama elim o kadar titriyor ki çeviremiyordum. "Bu benim suçum değil" dedim başımı ona çevirerek. "Annemin beni doğurması. Neden benim canımı yakmak istiyorsun ki?"

"Sen özel değilsin." Volos'u kaldırıp ona baktı ve ben odada yokmuşum gibi davrandı. "Birçok insanın canını yakmak istiyorum. Ve belki bir gün bunu yaparım... bir cesetten kurtulmanın en iyi yolunu bulduğumda."

Şaka yapıyormuş gibi bana yarım bir sırıtış sundu ama şaka yaptığından emin değildim.

"Ben özelim" dedim. "Öğretmenim sınıfın en zekisi olduğumu söylüyor."

"Önemli değil." Omuz silkti. "Beş yıl içinde, tıpkı annen gibi arabaların arka koltuklarında yirmi dolara siklere biniyor olacaksın."

Midem bulanıyordu ve neredeyse öğürmekten boğuluyordum. Ne? Nasıl böyle bir şey söyleyebiliyordu?

"Damon?" Bir ses çınladı.

Kapının yanından, duvardaki hoparlör sisteminden geliyordu.

"Damon, annen seni istiyor" diyordu bir kadın sesi ve onun cevap vermesini beklemeden devam etti. "Odasında."

Başımı çevirip ona baktım; parmağından akan kanı fark ettiğimde kaşlarım çatıldı. Yılan aniden ona tekrar saldırdı ve ben nefesimi tuttum. Yılanı çok sert sıkıyordu. Bunu neden yapıyordu ki?

Ama sadece ileriye bakıyordu, gözleri düşüncelere dalmış gibi hareketsizdi. Dahili telefondaki kadını duymuş muydu?

"Damon?" dedim. "O yılan tehlikeli değil, değil mi?" Zehirli bir hayvanı burada tutmazdı.

Onun nesi vardı?

Sonunda gözlerini kaldırdı. "Çık dışarı."

Tanrım. Ne pislikti ama! Kapıyı açıp bir adım attım. Ama sonra durup bir kez daha döndüm.

"Mezarlık" dedim. "Bir cesetten böyle kurtulurdum."

Tekrar bana baktı; gözlerini kısmıştı. Çenemi kaldırıp omuz silktim. "Yeni kapatılmış bir mezar bulurdum. Bu şekilde yeniden kazıldığı fark edilmez. Oraya başka bir ceset koyar ve üzerini tekrar kapatırdım. Ben olsam böyle yapardım."

Ve o bana karanlık bir şekilde bakarken çıkıp kapıyı arkamdan çarparak kapattım.

Bir nefes verdim, nefes almak zor geliyordu ama yine de dik duruyordum.

Tanrım, o çok zor biriydi. Ve korkunç. Ve acımasız. Ayrıca hoparlördeki kişiyi duyunca neden kendini öyle kaybetmişti ki? Bir an çok yalnız görünmüştü.

Her şeye sahipti. Neden bu kadar öfkeliydi? Öfkeli olması gereken kişi bendim. Yalnız olan bendim. Beni umursamayan bir babam ve canımı yakan, yapmak istemediğim şeyleri yaptıran bir annem vardı.

O, acı çekmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Kızacak bir şeye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu.

Dakikalar sonra anneme ve bana kapı gösterildiğinde, –tabii ki ellerimiz boş bir şekilde– garaj yolundan aşağı inerken son bir kez arkama baktım. Damon yatak odasının penceresinde durmuş bizim ayrılmamızı izliyordu.

Bir nefes çektiği sigarasının turuncu ucu parlak bir şekilde yanıyordu; bakışlarına elimden geldiğince uzun süre karşılık verdim, gözlerimi başka yere çeviremedim.

Ta ki görüş alanıma bir ağaç girene kadar. Sonra onu kaybettim.

Eve aklımda onun o ıssız üçüncü kattaki son görüntüsüyle, o karanlık odadaki karanlık çocukla vardım; huzursuz hissediyordum.

O, iyi değildi.

O gece rüyamda onu gördüm.

.

Ve sekiz gün sonra, annemin kapısının önünde belirdi. Anneme dokuz bin dört yüz altmış iki dolar, bir Rolex ve birkaç zümrüt küpe uzattı.

Ve beni eve götürdü.

Kollarımı bükülmüş dizlerime dayadım ve anılar beni terk ederken dudaklarımı kenetlenmiş parmaklarımda gezdirdim. O zamanlar on iki yaşındaydım ve şimdi on bir yıl sonra hâlâ burada, o zamandan beri kaldığım yerdeydim. Babam kalmama izin vermişti, çünkü oğlunu nadiren reddederdi ama yasal vasilik Marina'ya bırakılmıştı. Sırf, babam hasta olduğumda beni doktora götürmek

ya da başım belaya girerse polise cevap vermek gibi sıkıcı işlerle uğraşmasın diye.

Ama ben Damon Torrance'a aittim.

Beni neden istediğini bilmiyordum. İlk başta yani. Ve başıma kötü şeyler gelecek diye korkmuştum.

Gelmişti de.

Ama Damon bana her zaman göz kulak olmuştu. Beni annemden satın almak için evin her yerinde eline geçenleri toplamıştı. Annem, daha iyi bir dünyada, bu yaptığını yapmamaktan çok memnun olurdu ama para ve benim burada, yani Thunder Bay'de daha iyi bir hayata sahip olma ihtimalim galip gelmişti.

Çoğunlukla paraydı tabii. Kazandığı kadar kolay bir şekilde, hemencecik harcadığı para. Yıllar içinde birkaç kez beni geri almaya çalışmıştı. Belki yaptığı şeyden nefret ettiği içindi ya da belki de sadece daha fazla para için yeniden pazarlık yapmak istemişti ama Damon istediğini elde etmişti, bu yüzden onu dinlemedi bile. Ne on beş yaşında ne on yedi yaşında ne de on dokuz yaşındayken.

Dinlemesini de istememiştim zaten. Olayların o şekilde olması çok garip olabilirdi. Asla aklınıza gelmeyen insanlar hayata tutunacak tek dalınız olurdu ve onlara elinizden geldiğince sıkı tutunurdunuz –çünkü başka seçeneğiniz yoktur. Düşmenizi engelleyecek başka bir şey yoktur. Yalnızlığa, umutsuzluğa veya korkuya düşmenizi engelleyecek. Damon bana elini uzatmış ve ben de o eli tutmuştum.

Buraya gelip kuledeki odama taşındıktan ve onun gölgesi olarak saatler geçirdikten birkaç gün sonra, onun büyüsüne kapılmıştım. Onu idolleştirmiş ve onun gibi olmak istemiştim.

Birbirimizin ailesi olmuştuk.

Akvaryumlara baktım ve Volos ile II. Kore'nin, ısı lambalarının altında keyif yaptığını gördüm. Ayağa kalkıp kapağı kaldırdım ve Volos'u dikkatlice alıp elimin etrafına dolanmasına yardım ettim. Şimdiye ölmüş olmalıydı. Kore yıllar önce vefat etmişti ama Volos hâlâ dayanıyordu. Belki de efendisini bekliyordu.

Hareket etmeden, huzur içinde dinlendi. Parmaklarımı pullu derisinde gezdirdim.

Damon'la ilk görüşmemizden sonra kütüphanedeki internette yılanlarını araştırmış ve Volos'un bir süt yılanı, Kore'ninse bir mısır yılanı olduğunu öğrenmiştim. İkisi de tamamen zararsız, zehirsizdi.

Yine de Damon'ın söylediği doğruydu.

Bütün hayvanlar kışkırtıldıklarında ısırırdı.

ya da başım belaya girerse polise cevap vermek gibi sıkıcı işlerle uğraşmasın diye.

Ama ben Damon Torrance'a aittim.

Beni neden istediğini bilmiyordum. İlk başta yani. Ve başıma kötü şeyler gelecek diye korkmuştum.

Gelmişti de.

Ama Damon bana her zaman göz kulak olmuştu. Beni annemden satın almak için evin her yerinde eline geçenleri toplamıştı. Annem, daha iyi bir dünyada, bu yaptığını yapmamaktan çok memnun olurdu ama para ve benim burada, yani Thunder Bay'de daha iyi bir hayata sahip olma ihtimalim galip gelmişti.

Çoğunlukla paraydı tabii. Kazandığı kadar kolay bir şekilde, hemencecik harcadığı para. Yıllar içinde birkaç kez beni geri almaya çalışmıştı. Belki yaptığı şeyden nefret ettiği içindi ya da belki de sadece daha fazla para için yeniden pazarlık yapmak istemişti ama Damon istediğini elde etmişti, bu yüzden onu dinlemedi bile. Ne on beş yaşında ne on yedi yaşında ne de on dokuz yaşındayken.

Dinlemesini de istememiştim zaten. Olayların o şekilde olması çok garip olabilirdi. Asla aklınıza gelmeyen insanlar hayata tutunacak tek dalınız olurdu ve onlara elinizden geldiğince sıkı tutunurdunuz –çünkü başka seçeneğiniz yoktur. Düşmenizi engelleyecek başka bir şey yoktur. Yalnızlığa, umutsuzluğa veya korkuya düşmenizi engelleyecek. Damon bana elini uzatmış ve ben de o eli tutmuştum.

Buraya gelip kuledeki odama taşındıktan ve onun gölgesi olarak saatler geçirdikten birkaç gün sonra, onun büyüsüne kapılmıştım. Onu idolleştirmiş ve onun gibi olmak istemiştim.

Birbirimizin ailesi olmuştuk.

Akvaryumlara baktım ve Volos ile II. Kore'nin, ısı lambalarının altında keyif yaptığını gördüm. Ayağa kalkıp kapağı kaldırdım ve Volos'u dikkatlice alıp elimin etrafına dolanmasına yardım ettim. Şimdiye ölmüş olmalıydı. Kore yıllar önce vefat etmişti ama Volos hâlâ dayanıyordu. Belki de efendisini bekliyordu.

Hareket etmeden, huzur içinde dinlendi. Parmaklarımı pullu derisinde gezdirdim.

Damon'la ilk görüşmemizden sonra kütüphanedeki internette yılanlarını araştırmış ve Volos'un bir süt yılanı, Kore'ninse bir mısır yılanı olduğunu öğrenmiştim. İkisi de tamamen zararsız, zehirsizdi.

Yine de Damon'ın söylediği doğruydu.

Bütün hayvanlar kışkırtıldıklarında ısırırdı.

Bölüm 8

Şeytan Gecesi
6 Yıl Önce

David, arabasının kapısını açarken, "Yanımızdan ayrılmıyorsun" diye emretti. "Beni kızdırırsan, Damon ne derse desin seni eve sürüklerim."

Evet, biliyorum. Bunu ikinci söyleyişin.

Hepimiz SUV'den indik, Ilia ve ben arka kapılardan çıkarken David ve Lev önden atladı. Kapılar arkamızdan kapandı ve tepeden aşağı, mezarlığın tenha bölümüne doğru yöneldik. Parti, zifiri karanlık gökyüzündeki bir ateşböceği gibi parlıyordu.

David ve diğerleri Çan Kulesi'ne vardıktan sonra beni arabaya bindirmişlerdi ve ana girişten geçerek mezarlığın etrafından dolaşmıştık.

Puddle of Mudd havada yankılanıyordu. Partiye baktım ve manzaraya hayran kalarak adımlarımı yavaşlattım. Önümüzde bir alev denizi uzanıyordu, mezar taşlarının üzerinde ve çevresinde yüzlerce mum vardı. Karanlıkta siyah görünen güzel yeşil çimler, dans eden alevlerin gölgeleriyle canlı görünüyordu.

Ve uzakta şenlik ateşi parlıyordu, o kadar güçlü ve parlaktı ki çatırdamasını buradan duyabiliyordum.

Biri elimi tuttu.

Baktığımda Lev'in yanımda durduğunu ve gevşek parmaklarımı onunkilerin arasında sıktığını gördüm.

Uzaklaşmaya çalıştım. "Ben bebek değilim" dedim ona.

Elimin tutulması mı gerekiyordu? Gerçekten mi?

"Eh, öyleymiş gibi başına bela açıyorsun" diye karşılık verdi. "Ve eğer başını belaya sokmak istiyorsan, ben de seninle geliyorum."

Dayanamayıp biraz güldüm. Lev gerçekten benim favorimdi. Muhtemelen benden çok büyük olmadığı içindi. Sadece birkaç yaş vardı aramızda.

Etrafında dönüp sırtına atladım, kollarımı ve bacaklarımı etrafına dolayarak benden kurtulması için onu zorladım. Kulağına doğru "Lütfen..." diye yanıtladım. "Başımı belaya sokmak istiyorsam, sadece *seni* takip etmeliyim."

Benim üzerine yüklenen ağırlığımla duruşunu yeniden ayarlayarak homurdandı. "Seni zilli, in üzerimden, kalk."

"Beni ağlatmak istemezsin, değil mi?"

Homurdandı ve ellerini dizlerimin altına yerleştirerek daha güvenli bir tutuş için beni kaldırdı. "Aklımdan bile geçirmem."

David, "Hadi bir şeyler içelim" diye seslendi ve bizi partiye götürdü.

Ilia bir sigara yaktı. "Evet, bu zengin küçük pislikler neyin 'sert' olduğunu düşünüyor görelim bakalım."

Lev, "Kapüşonunu ört" dedi.

Sözünü dinledim ve gürültüye doğru inerken kendimi sakladım.

Beklenti başımı döndürüyordu ama "dışarıda" bir partide olduğum için mi heyecanlıydım, Kai'ı burada göreceğim için mi endişeliydim, yoksa Damon'ın son sözleri yüzünden mi gergindim bilmiyordum. Ne demek istemişti? Büyürken gördüğüm onca şeyden sonra beni ne şok edebilirdi ki? Hiçbir şeyin kafamda Kai'ı mahvetmesini istemiyordum.

Evet, kesinlikle gergindim.

Etrafımızı insan grupları sardı ve bazı kızlar başlarını çevirerek erkekleri gözleriyle takip ettiler. Şok edici değildi. Elli dolardan ucuz tişörtlerimiz ve markasız ayakkabılarımızla buraya ait değilmişiz gibi görünmekle kalmıyorduk, aynı zamanda bizim çocuklar açıkça serseri gibi görünüyordu.

David, daha tıknaz yapısıyla bir seksenden biraz daha kısa duruyordu ama onu öne çıkaran şey tıraşlı kafası ve dövmelerle dolu kollarıydı.

Ilia tam bir modeldi. Ya da muhtemelen olabilirdi. Sarı saçları, yatak odasına çağıran gözleri, keskin burun, dar çenesi –hepsi onu bir Rus James Bond gibi gösteriyordu.

Ve Lev. Henüz yirmi bir yaşında bir çocuktu. Bulaşıcı bir gülümsemesi ve yanları tıraş edilmiş ama önleri diğerlerinkinden daha uzun siyah saçlarıyla, sıradan işler yaparak Thunder Bay'e gömülen bir üçüncü sınıf öğrencisinden çok, bir müzik grubunun üyesi gibi görünüyordu.

Ama sanırım hepsi çekiciydi. Sadece, bana göre değillerdi. Söylediklerini filtrelemek zorunda olmadıkları zamanlardaki konuşmalarını duyarak ve uzun hovardalık gecelerinden sonra kusmuklarının kokusunu alarak büyümüştüm. Nasıl da ateşliydi...

Aynen, hiç değildi. Benim için Damon gibiydiler. Kardeş gibi.

Çocuklar açık bagaj kapağında derme çatma bir bar olan bir kamyonetin kasasına yaklaştı. David ve Ilia fıçıya doğru yürüyüp kaptıkları bardakları doldururken Lev'in sırtından aşağı atladım. Lev bir şişe Patrón* aldı ve kırmızı bir bardağa bir shot doldurdu.

Bir tane istemeyi düşündüm ama sadece hayır derdi. Hiç içki içmemiş değildim. Damon arkadaşları yokken eşlik edecek birinin olmasını severdi, bu yüzden bira, şaraplı meyve suları, karışık içkiler içmiştim...

Ama toplum içinde asla. Muhtemelen abimin bundan hoşlanmayacağını biliyorlardı.

Arkaya baktığımda, David ve Ilia'nın hâlâ fıçının etrafında ta-

* Bir tekila markası. (ç.n.)

kıldıklarını fark ettim. Bir çocuk gelip sohbet etmeye başlamıştı. Kolayca gülümsüyorlar, rahatlamış görünüyorlardı. Bir kez olsun.

"Beni gezdirir misin?" diye sordum Lev'e.

Başıyla onaylamadan önce sadece kısa bir süre tereddüt ederek baktı. Omzunun üzerinden David'e bir bakış atarak, "Gezip döneceğiz" dedi.

David'in kaşları bir uyarıyla çatıldı. "Onu. Kaybedeyim. Deme."

Beni dürterek ikimizi de oradan çıkarırken Lev'in gözlerini devirişini yakaladım.

Kamyonetin etrafından sağa saparak bizi şenlik ateşinin olduğu yöne götürdüm ve yakınlarda bir kavga çıktığını fark ettim. Yine de insanlar oturup izleyerek eğleniyor gibi görünüyordu. Sağa sola bakınıp abimi aradım.

Ve Kai'ı.

Ama onları göremedim. Şeytan Gecesi'nde şaka yaptıklarını biliyordum, bu yüzden hâlâ başka bir yerde eğleniyor olabilirlerdi. Yine de başımı eğik tuttum. Damon'ın isteği üzerine. Gözlemleyecektim. Etkileşimde bulunmayacaktım.

"Gelecek yaz on sekiz olacaksın" diye belirtti Lev. "Buradan gidecek misin?"

Bir çocuğun hokey sopasıyla marshmallow atıp bir grup çocuğa vurmasını izlerken başımı iki yana salladım. "Nereye gideceğimi bilmiyorum."

"Ama gidebilirsin, biliyorsun değil mi?" dedi bana. "İstediğini yapabilirsin. Onunla kalmak zorunda değilsin."

Bakışlarımı ona çevirerek gözlerimi kıstım. Böyle bir şey söylemesi alışılmadık derecede cesurcaydı. Ne zamandan beri ne yaptığımı umursuyordu?

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

Bunu düşünmemiş değildim. Her şeyin yakında değişeceğini biliyordum ama tamamen değişeceğini düşünmüyordum. Damon üniversiteden ayrılana kadar bekleyecek ve sonra... onun dediği gibi, kendi başımıza olacaktık. Sonsuza kadar ayrılma fikri –tek başıma yaşama, kendi başıma çalışma, kendi arkadaşlarımı edinme,

sonuçları olmadan gelip gitme– düşünülemeyecek kadar ihtimal dışı görünüyordu. Ben istesem bile –ki istemiyordum– Damon buna izin vermezdi.

Sesimi alçaltarak gözlerimi kaçırdım. "Sahip olduğum tek şey o."

"Peki bunu sana kim söyledi?" diye karşılık verdi. "O mu?"

Ona bir bakış attım. *Pislik.*

Konuyu değiştirdim "Dövüşe doğru gidelim mi?" Uzaktaki bir grup çocuğu işaret ettiğimde başıyla onayladı.

Daha çok mezar taşının arasından geçtik, ilerideki dövüşten gelen tezahüratları duyabiliyordum. Kavga görmeye, adamların evde sıkıldıklarında sürekli birbirlerine dalaşmalarına alışkındım. Hatta birkaç hamle yapmayı bile öğrenmiştim.

Bir kızın "Kim bu kız?" diye sorduğunu duydum.

Lev'le birlikte durup baktığımda kollarını göğsünde kavuşturmuş ve akü asidini tükürmesine iki saniye kalmış gibi Lev'e bakan genç bir kızıl gördüm.

Ama Lev'in cevap vermesini beklemeden topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaşmaya başladı.

"Gel buraya" dedi Lev ve kızı kolundan tuttu.

Kız kolunu çekip kurtardı. "Git kendini becer."

Kızın yüzüne yaklaşarak, "Ne zamana kadar?" diye karşılık verdi Lev. "Erkek arkadaşının seni boşaltamadığı ve gelip bunun için bana yalvardığın bir dahaki sefere kadar mı prenses?"

Gözlerim kocaman açıldı. Bir Thunder Bay kızıyla mı takılıyordu? Ne düşünüyordu ki?

Kız için bu, fakir semtlere yaptığı bir gezintiden ibaretti. Lev bunu biliyor olmalıydı.

Kız kaşlarını çatarak çenesiyle beni işaret etti. "Kim bu kız?"

"Bunun bir önemi yok."

Kız arkasını döndü ve kızıl saçları uçuşarak ondan uzaklaştı.

Lev bana baktı. "Burada kal. Çok ciddiyim."

Arkasına dönüp kıza yetişmesini ve onu bir mezarın arkasına geçmeye zorlamasını izledim, vücutlarının kıyısı belli belirsiz görünüyordu.

"O nerede?" diye sordu Lev. Kızın uyluğunun onun beline doğru çıkışını izledim, aynı anda bir kumaşın yırtılma sesini duydum.

O? Erkek arkadaşı mı?

Derin nefesler, kızın eteğini yukarı kaldıran parmaklar ve... evet, bu kadarını görmem yeterliydi. Orada neler olduğunu bilmiyordum ve umurumda da değildi. Onları baş başa bırakarak arkamı döndüm.

Kapüşonumu aşağı çekip gözlerimi kapatarak kavgaya doğru yöneldim. Tezahüratları duyuyordum ve yere düşen bir beden gördüm. Kalabalığın arasındaki boşluklardan baktım ve koyu renk saçlı bir dövüşçünün diğerinin üzerine binmesini izledim. Başını yüzünü görebileceğim kadar kaldırdı.

Kalbim tekledi. *Kai.*

Saçları terden ıslanmıştı ve burnundan bir damla kan aktığını fark ettim. Maça, yuvarlanmaya, yumruklamaya ve güreşmeye devam ettiler ve ben de uzun bir mezar taşının arkasında durup kendimi saklayarak kenardan baktım.

Kai sırtüstü yuvarlandı ve çocuğu üzerinde ensesinden yakaladı. Rakibini kol mesafesinde tutarken kolları esniyordu, her kası belirginleşmişti. Sıkı karın kasları ve pantolonun mücadeleden dolayı aşağı inen bel kısmı yanaklarımın yanmasına neden oldu.

Abimin arkadaşı seksiydi. Neden onu istemek zorundaydım ki?

Damon bir gün benim âşık olmama razı olabilirdi ama onun en iyi arkadaşına olmama müsamaha göstermezdi.

Kai'ın şu an ne kadar mutlu göründüğünü görünce kendi kendime gülümsedim. Onu çok fazla görüyor değildim ama sanırım daha önce yüzünde bu kadar rahat bir ifade hiç görmemiştim. Sonunda hayattaymış gibiydi.

Onu bütün gece izleyebilirdim.

Ta ki abimin sigarasının çok tanıdık kokusunu alana dek. Başımı çevirerek onun dumanı üfleyişini, izmaritini yere atıp üzerine basarak söndürmesini izledim. Yürüyüp arkamda durdu ve kolunu mezar taşına dayadı.

"Görmemi istediğin şey bu muydu yani?" diye sordum, ikimiz de Kai'ın rakibini yumruklamasını izlerken. "Bizi şoke etmesi biraz zor, unuttun mu?"

"Bu değil." Başını salladı. "Sadece bekle."

Kai Mori hakkındaki büyük gizemin ortaya çıkmasını bekleyerek bakışlarımı geri çevirdim. Damon'ın neyin bu kadar şoke edici olduğunu düşündüğünü hayal bile edemiyordum. Onu etkilemek zordu.

Etrafına bakınarak yanımda bir iç çekti. "Seni yine yalnız bırakmışlar. Bu günlerde gerçekten birini öldüreceğim."

Beni izlemesi gereken adamlara üzülsem de gülümsedim. Bu boktan bir işti ve onlar daha fazlası için yaratılmışlardı.

"Sen o kadar merhametli değilsin." Ona baktım, bakışlarım hemen ağzının kenarına kaydı. "Ve dudağında hardal var. Ayrıca nefesin kokuyor."

Ağzını açtı ve yüzüme doğru üfledi, sigara ve sosisli sandviçlerin –ya da az önce ne yemişse onun– kokusu burun deliklerime hücum etti.

Yüzümü buruşturup arkamı döndüm.

"Az önceki kız umursamamıştı" diye takıldı. "Tabii dudaklarını öpmüyordum. En azından yüzündekileri."

Bir kolunu boynuma doladı ve yılışık bir köpek gibi yanağımı yaladı.

"İğrençsin!" Kızgınca homurdanarak onu ittim ve yüzümü sildim. "Tanrım."

Kahkahalara boğuldu.

"Evet, ihtiyacım olan tek şey o; bir kızın 'sularının' her yanımı kaplaması. Teşekkürler."

Kapüşonlumun içinden saçlarımı karıştırdı, hâlâ gülüyordu. Tabii ki hayattaki kahrolası zevki etrafındaki herkesle oynamakta buluyordu ve ben de onların dışında kalamıyordum. Hiçbir zaman.

Sakinleştim ve dövüşe geri dönüp Kai'ın çenesinin sol tarafına bir darbe almasını izledim. Sağ kroşe ile döndü ve rakibini göğsünden itti. Çocuğun kahverengi saçlarının ıslak bukleleri gözlerini kapatıyordu ama Kai'ın onun için geldiğini görmüş olmalıydı çünkü nefesini düzene sokmak için eğilip Kai'ya durmasını işaret ederek ellerini havaya kaldırdı.

Kai arkasını döndü, bizim tarafımıza baktı ve yüzündeki gülümsemeyi gördüm. Kanım ısındı.

Diğer çocuk pes edip Kai'ın galip geldiği kavgayı bitirirken herkes tezahürat yaptı. Gülümsememi küçük tuttum ama tamamen engelleyemedim. O çok iyiydi. İyiden de iyi. Muhtemelen dövüşü çok daha erken bitirebilirdi.

Yerden gömleğini alıp yüzünü ve vücudunu silerken sert bir şekilde nefes almasını izledim.

Ardından gömleğinin ucunu arka cebine sokarken bir sarışın gelip kemerini tutarak onu kendine çekti. Gülümsemem kayboldu.

Kız ona utangaç bir gülümsemeyle bakarken, Kai yaklaşıp ellerini beline koyarak ona tepeden baktı ve ifadesi yumuşadı.

Ne...

Abim ifadesiz bir ses tonuyla, "Bu Chloe" dedi. "Onun kız arkadaşı."

Göğsüm ağırlaşarak inip kalkmaya başladı ve gözlerimde bir yanma başladı. Kız arkadaşı yoktu. Yani, *vardı* tabii. Onu kızlarla görmüştüm ama...

Hayır. Bir kız arkadaşı olsaydı beni Çan Kulesi'nde köşeye sıkıştırmaz, yaptığı onca şeyi itiraf etmezdi. Kai öyle değildi. O... Damon değildi.

Kız dudaklarını onun çenesi boyunca gezdirirken Kai'ın elleri de kızın kıçına doğru kaydı. Kız bir şeyler fısıldıyormuş gibi görünüyordu, çünkü Kai gülerek ya da sırıtarak karşılık veriyordu.

Kızmaya hakkım olmadığını bilerek gözlerimi yere indirdim. O benim değildi.

Sadece onun farklı olduğunu düşünmüştüm.

Ve evet, biraz kıskanmıştım.

Damon, "Heyecanlandıktan sonra her zaman havaya giriyor" diye açıkladı. "Dövüşten sonra, araba yarışından, izlemekten..."

Bugün olanları ve abimin söylediklerinin ne kadar mantıklı olduğunu hatırlayarak, *Ya da bir kovalamacadan sonra* diye bitirdim içimden. Kai ön sevişme olarak oyunlar oynamayı seviyordu.

"Ve Chole her zaman onun yanında oluyor" diye devam etti Damon, yanımda durup çifti izliyordu. "O, bizim dışımızdaki en iyi arkadaşlarından biri. Teniste eyalet şampiyonu, matematik takımının kaptanı, okul gazetesinde çalışıyor ve Satranç Kulübü'nde oy-

nuyor... Kai'ın babasının Kai için istediği her şey. Gurur duyulacak bir kız arkadaş." Ben Kai ve kız arkadaşını izlerken elini koluma koydu ve hafifçe sıktı.

Abim devam etti. "Fırsatları, hırsı ve becerisi olan biri. Ayrıca geçen yaz sahilde kamp yapmaya gittiğimizde onları bir piknik masasının üzerinde gören biri olarak söyleyebilirim ki, sikmesi de güzel görünüyor."

Zihnimde canlanan resimle gözlerimi kapattım. Gözyaşlarım aktı.

"Aynen, buna bayılıyor. Özellikle Kai'ın yapmasına" dedi Damon bana.

Başımı eğdim ama gözlerimdeki yaşların arasından yukarı baktım ve kızın ellerinin Kai'ın her yerinde olduğunu, vücudunu onunkine yapıştırdığını gördüm.

Birbirlerine mükemmel uymuşlardı.

Damon kulağıma doğru, "Sana demiştim" dedi alçak bir sesle. "Erkekler her şeyi söyler. Ve o kadar iyi yalan söylemek zorunda da değiliz. Kızlar söylediklerimize inanmak istiyor." Yanağını şakağıma yasladığını, kolunu etrafıma doladığını hissettim. "Ama gözlerin sana ihtiyacın olan tek gerçeği söyleyecektir. Bunu biliyorsun. Sadece kıza bir bak."

Gözkapağımın kenarından sızan bir gözyaşı damlasını hızla sildim.

Abim, "Kai'ın çıkacağı, kucağına oturduğunda bir kız arkadaşın görünmesi gerektiği gibi görünen kişi o" diye devam etti. "Önümüzdeki mayıs ayında küçük, şirin bir balo elbisesiyle onun yanında yer alacak kişi o. Ailesiyle tanışan ve onlarla akşam yemeği yiyen kişi o. Gece geç saatlerde mesaj atarak onu azdıran kişi o. Kai'ın normali o, Nik. Senin bir yerin var ve orası onun yanı değil. Bu asla yürümez."

Çenem titredi ve başımı aşağı yukarı salladım. Onun ekoseli mini eteği mi yoksa benim eski püskü kot pantolonum mu? Onun dar tişörtü mü yoksa benim büyük beden kapüşonlum mu? Onun parası, eğitimi ve önünde uzanan geleceği mi yoksa benim elimdeki... hiçlik mi?

Başımı iki yana salladım. Siktir et Kai'ı. Bütün o şeylere ihtiyacım yoktu ve Kai'ın ilgi duyduğu şey buysa –dış görünüşse– o zaman onsuz daha iyiydim. Ben çok daha fazlası olabilirdim.

Arkamı dönerek abimin elinden kurtuldum ve ters yöne doğru yürüdüm. Damon beni takip etmezdi. Artık tehlikede olmadığımı biliyordu ve beni Kai'dan uzaklaştırdığı için hiç şüphesiz kendinden memnundu.

Duygularımı hiç gözetmediği ya da istediğim bazı şeyleri anlamadığı için abime kızabilirdim ama o bana her zaman gerçeği doğrudan söylemişti. Zavallı küçük kalbimden gerçekleri saklamanın bana bir yararı olmazdı.

Damon benim en iyi öğretmenimdi.

Eşofmanımı çıkarıp belime bağlayarak David'i aradım. Aniden çok sıcaklamıştım, tenimi acıtan yakıcı bir his vardı.

Mezarlıkta gezinirken, onu en son gördüğüm fıçının etrafını kontrol ettim ve sonra tepeye yönelerek küçük insan gruplarını taradım. İçime bir taş oturmuştu sanki, öfkem gittikçe yoğunlaşıyordu. Eve gitmeliydim. Bu insanlara daha fazla bakmak istemiyordum. Müziklerini dinlemek istemiyordum. Ya da dramalarına dahil olmak istemiyordum. Kai beni görmeden buradan gitmek istiyordum. Onu takip ettiğimi düşünebilirdi.

"Buna ne dersin?" dedi birisi.

Düşüncelerimden sıyrılarak başımı kaldırdım.

Dört çocuk açık bir mezarın etrafında dolaşıyordu, ikisi yakınlardaki mezar taşlarının üzerine oturmuştu. Parti alanının dışına çıkmıştım, tüm gürültü ve ışık arkamda kalmıştı.

Kahretsin. O mezar boş muydu?

"Kokutması kolay gibi görünüyor" dedi bir diğeri, taştan kalkıp sigarasını üfledi. "Bana uyar."

Ne?

Geri çekilip arkamı dönmeye başladım ama sonra biri önüme çıkarak yerimden sıçramama neden oldu.

"Oyun oynamak ister misin?" diye sordu; kahverengi gözlerinde haylazlık vardı.

"Hayır."

"Cennette Yedi Dakika adı." Elimi tuttu ve bana bir sent uzattı. "Bunu havaya at. Hangimiz yakalarsa, seni oraya götürecek."

'Oraya?' Cennete mi?

"Teşekkürler, almayayım." Bir daire çizerek döndüm ve birini görmeye çalıştım. Lev'in siyah Mohawk'ını*, David'in tıraşlı kafasını, Damon'ın havada dalgalanan sigara dumanını...

"Havaya at" diye emretti başka bir çocuk.

"Hadi oradan!" Lanet parayı ona fırlattım ve birdenbire her biri yakalamak için atıldı.

Siktir! Birbirlerinin üzerine düşüp gülüştüler ama ben arkamı dönüp kıçımı kurtarmak için kaçmayı düşünemeden siyah deri ceketli, kahverengi gözlü olanı ayağa kalktı ve yumruğunu muzaffer bir edayla havaya kaldırdı. Şüphesiz ki parayı o kapmıştı.

"Getirin onu!" diye bağırdı.

"Ne?" dedim.

Hepsi bana doğru koştu ve ben gerilerken kollarımı yakaladılar, beni ileri doğru çekerlerken bileklerim yanıyordu.

"Hayır hayır!"

Ama dinlemediler. Beni deliğin üzerine doğru sarkıttılar, kıvranıp mücadele ettim ama beni hızla kara mezarın dibine kadar indirdiler.

Yere düşüp sendeleyerek ayaklarımın üzerinde durdum ve mezarın duvarına çarptım; bileğim acıyordu. Mezarın boş olduğundan emin olmak için nefes nefese hemen etrafımda döndüm.

Her yer çamurdu... Buranın bu hafta sonu yapılacak bir cenaze töreni için kazılmış yeni bir mezar mı yoksa altındaki tabuta ulaşacak kadar derin kazılmamış eski bir mezar mı olduğunu bilemedim.

"Aman Tanrım." Zıplayıp tepede bir yeri tutmaya çalıştım ama sadece toprakla karşılaştım, parmaklarım kaydı.

"Beni buradan çıkarın!" diye bağırdım.

Tekrar tekrar zıplayarak tutunmaya çalıştım, deliğin diğer tarafını denedim.

---

* Başın her iki tarafının da tıraş edildiği ve ortada belirgin şekilde daha uzun bir saç şeridinin bırakıldığı bir saç modeli. (ç.n.)

Ama sonra sağ tarafıma bir figür indi ve arkamı dönüp tekrar kahverengi gözlü olanla karşılaştım.

"Sadece yedi dakika" dedi, kendini beğenmiş bir ses tonuyla. "Ne kadar zarar verebilirim ki?"

"Görelim bakalım!" diye bağırdı arkadaşlarından biri.

Kahverengi gözlü sırıttı ve bana doğru hareket etti. "Hadi bebeğim."

"Dur!" diyerek onu ittim, dönüp olabildiğince yükseğe zıpladım ve sonunda biraz çim yakaladım.

Fakat parmaklarım onları kopardı ve tekrar yere düşerek mezarın diğer tarafına çarptım. Çıplak kolum ıslak toprağa değiyor, dışarı fırlamış kökler tenimi çiziyordu.

Ve çocuk yine üzerimde bitiverdi. Belimden tutarak beni bir köşeye sıkıştırdı. "Adın ne?"

"Senin adın ne?" Dişlerimi sıkarak karşılık verdim.

"Flynn."

"Güzel." Ellerini aşağı itip köşeden çıkmaya çalıştım. "Umarım yılanları seviyorsundur Flynn."

"Ha?" Kafası karışmıştı ama abimin bana bulaşanlara işkence etmek için kullandığı en sevdiği yöntemi açıklama zahmetine girmedim.

Vücudumdaki her kas o kadar çok gerilmişti ki her yanım yanıyordu ama yumruğumu kaldırıp kafasının yan tarafına vurdum. Hedeften sapmış ve dikkatsiz bir yumruk olsa da çocuk sendeledi ve yüzünü buruşturdu. Onu tekrar göğsünden ittim ve kıçını tekmeledim.

"Yardım edin!" Doğrularak avucumu toprak duvara vurdum. "Çıkarın beni buradan!"

"Of, siktir!" Yukarıdan bir homurtu duydum ama bir an kimseyi göremedim.

Zorlukla nefes aldım, bakışlarımı yanımda sürünen pislikle, şimdi boş olan mezarın tepesi arasında gergin bir şekilde gezdirdim. Arkadaşları hangi cehennemdeydi?

Ve sonra biri mezarın kenarından çıktı ve nefes nefese aşağı baktı.

Kai? Neden sarışın balo kraliçesiyle değildi?

Bir adım atıp mezara atladı ve iki ayağının üzerine düştü. Bana baktığında kalp atışımdaki teklemeyi görmezden geldim, gözleri endişeyle vücudumu taradı.

"Kai, Tanrım, ne oluyor be?" dedi diğer çocuk, hâlâ başının yan tarafını tutuyordu. "Sadece oyun oynuyorduk."

Fakat Kai sadece ona doğru yürüyüp dibinde durdu. "Beş... dört... üç" dedi dişlerinin arasından ve adamın yüzü düştü.

"İki" diye devam etti Kai. "B..."

Ve Deri Ceketli, Kai daha saymayı bitirmeden fırladı, duvara koşup elleri ve ayaklarıyla uçurumun kenarına gelene kadar tırmandı.

Yok olmuştu.

Kai bana döndü ve yüzüme uzandı. "İyi misin?"

Ellerini iterek geri çekildim. Hepsinin sorunu neydi? Hasta, sadistler... Çocuk bu lanet olası yerdeyken aletinin tam üstüne basmalıydım.

"Hey" dedi Kai parmaklarını yüzümde şıklatarak. "Gittiler. Sorun yok. Yaralandın mı?"

Öfke içindeki halimle sorduğu şeyi kavramaya çalışarak gözlerimi kırpıştırdım.

Hayır. Hayır, yaralanmamıştım. Ama sinirlerim gerilmişti.

Yanından geçtim ve kendimi buradan çıkarmak için homurtular eşliğinde zıplayarak herhangi bir şeye tutunmaya çalıştım. O pislik nasıl o kadar kolay çıkabilmişti?

"Bu işe yaramaz" dedi Kai bana.

Durup ellerimi yumruk yaptım, sinirden köpürüyordum. "O zaman çıkmama yardım et."

"Tamam, bekle."

Mezarın kısa kenarına doğru geriledi, duvara tırmanabilmek için koşmaya hazırlanıyormuş gibi görünüyordu.

Ama sonra uzandı ve kolumu tuttu. "Bekle, ne oldu?"

Kolumu çevirdim ve dirseğimden akan kanı gördüm.

Ah. Bunu hissetmemiştim bile. Mücadele sırasında olmuş olmalıydı.

Kai arka cebinden gömleğini çıkardı ve kanı sildi.

"Banks!"

Adımı duyunca sesli bir nefes aldım ve gözlerimi yukarı kaldırdım. "Kahretsin" diye mırıldandım sessizce.

"Banks! Neredesin?"

Gözlerimi indirdiğimde Kai'ın kaşlarını çatmış bana baktığını gördüm. "Adın bu mu?"

Kahretsin. Bu benim hatam olmasa bile, beni Kai'la bulurlarsa çekip gitmezlerdi. Damon'a söylerlerdi ve ben bir daha asla evden çıkamazdım.

Kai kolumu bıraktı, koşup kenara sıçradı ve etrafa baktı. Kontrol ettikten sonra tekrar ayaklarının üzerine düştü.

"O adamlar kim?" diye sordu. "Gündüz seni yoldan alanlar da onlardı."

"Beni çıkar yeter."

"Onlar kim?"

"Kardeşlerim" dedim alayla. "Beni paylaşıyorlar, tamam mı? Bazen beni partilerde ödünç veriyorlar. Denemek ister misin?"

David'in "Banks!" diye bağırdığını duydum, sesinde artık sabır kalmamıştı. Endişeyle mezarın tepesine baktım ve köşeye çekildim.

Kahretsin.

Ama Kai sadece gözlerini devirdi, yüzünde eğleniyormuş gibi bir ifade vardı.

"O burada!" diye seslendi.

Ne?... Üzerine atıldım, bir elimle ağzını kapatırken diğer elimle ensesini tuttum. Fısıldayarak, "Kapa çeneni!" diye bağırdım.

Onu da kendimle birlikte geri çektim ve bizi köşenin karanlığına gömdüm.

"Şşşt" diye yalvardım fısıltıyla. "Beni seninle bulurlarsa, yaşlanıp saçlarım beyazlayana kadar evden çıkamam."

Elimin altındaki dudaklarının bir gülümsemeyle genişlediğini hissettim. Avuçlarını arkamdaki toprak duvara dayadı ve karanlık bakışları midemi altüst etti.

Başını sallayarak elimden kurtuldu. "Sen tam bir baş belasısın."

"Öyleyse benimle ilgilenmeyi bırak."

Birbirimize meydan okuyarak baktık. Vücudunu benimkine bastırmıştı, bu yüzden nefes alıp verirken oluşan hareketi hissedebiliyordum. *Nefes alıyor, veriyor. Nefes alıyor, veriyor.*

Gözlerimi dudaklarına indirip kendi dudaklarımı yaladım.

Eğildi, nefesi yüzümü okşadı, beni öpeceğini biliyordum.

Ama biri seslenerek bizi durdurdu. "Kai!" Gecenin içinde bir kadının sesi yankılandı.

Ve Kai'ın, gözlerini kapatarak ağzını "Siktir" der gibi oynattığını gördüm.

Gerçeklik acı bir şekilde geri döndü.

"Chloe mi yoksa?" diye dalga geçtim

Gözleri açıldı ve beni inceledi. "Onu tanıyor musun?"

"Ona ait olduğunu biliyorum."

"Bunu sana kim söyledi?"

Yüzündeki derin şaşkınlığı fark ederek sessiz kaldım.

"Hayır." Başını iki yana sallayarak güldü. "Tamam mı? Hayır. Uzun bir süre boyunca bir ayrılıp bir barıştık ama..."

"Ama?..."

"Ama şu an ayrıyız" diye devam etti. "Uzun bir süredir ayrıyız."

"Yine de yatıp kalkıyorsunuz, değil mi?"

Utangaç bir gülümseme ortaya çıkarken rahatsız olmuş gibi gözlerini kaçırdı.

"Kai?" diye bastırdım.

Özür diler gibi omuz silkti. "Tanıdığım şeytan, tanımadığım şeytandan iyidir, tamam mı?"

Her neyse. Onunla yatmaktan hâlâ hoşlanıyorsa, kız o kadar da kötü olamazdı. Sadece yeni birini baştan çıkarmak için çalışmaktansa kesin birine bel bağlamak daha kolaydı.

Tipik.

"Bak." Çenemi tuttu ve beni kendisine bakmaya zorladı. "Bir kız arkadaşım olsaydı seninle Çan Kulesi'nde asla bir şeye kalkışmazdım. O da başka erkeklerle görüşüyor. Birlikte *değiliz*."

"Bir önemi yok."

Duvara tırmanmak için yanından geçtim ama kot pantolonumun arkasını kavrayıp beni tekrar vücuduna çekti ve sıcak nefesiyle kulağımı yaktı. "Sen daha çok hoşuma gidiyorsun."

Gözkapaklarım aniden ağırlaştı ve karıncalanmalar tüm vücuduma yayıldı. Ama kendimi kızgın kalmaya zorladım. "Umurumdaymış gibi" dedim. "Ben burada olmasaydım, şu anda arabanın arka koltuğunda o daha çok 'hoşuna gidiyor' olurdu, değil mi?"

Kulağıma doğru güldü. "Çok kırıcısın." Sonra sustu, yüzüme bakmak için beni döndürürken sesi yumuşak ve içten bir hal aldı. "Yine de senden gerçekten hoşlanıyorum."

Ne diyeceğimi bilemedim. Ne diyebilirdim ki? Nedense bunu duymak gerçekten güzeldi. Kai iyi biriydi.

"Sana dokunmama izin ver" diye fısıldadı, gözlerini gözlerimden ayırmadan beni kendine çekti.

Eğildiğini gördüm ve boynuma erişmesini sağlamak için başımı yavaşça geriye attım. Dudakları tenime değdiğinde gözkapaklarım titredi. O, dünyadaki en iyi histi.

"Randevulara çıkmak istemiyorum" diyerek direkt konuya girdim. "İnsanları pek sevmiyorum."

Öpücüklerine devam ederken tenime karşı gülümsediğini hissettim. "Ben de öyle. O zaman sen, ben ve Netflix'e ne dersin?"

Kesinlikle evet! "Ayrıca kimse narin bir zengin bebesiyle takıldığımı bilmemeli, tamam mı? Yoksa sokaklardaki itibarımı kaybederim."

Homurdanarak bir kahkaha attı. "Hey, önemli olan dış görünüş değil, içinde ne olduğudur." Beni kaldırdı ve kıçımı kavrayıp beni kendisine bastırdı.

Aramızdaki sıcaklığı hissederek inledim. *Evet, tamam, ukala şey.*

Eğilip dudaklarımı araladığımda Kai onları hemen yakaladı. Ağzının içine doğru inledim. *Ah, Tanrım.* Sıcaklığı, tadı... Yavaş ama güçlü ve derindi. Onun yönlendirmesine uyarak emip dişlerken eriyiverdim.

Tüm vücudum canlanmıştı, dudaklarımdan vücudumun geri kalan yerlerine bir elektrik akımı yayılıyordu ve Kai'ın her yerimi öpmesini istiyordum.

"Nereden geliyorsun Banks?" diye fısıldadı dudağımı ısırarak. "Neden Torrancelar'la yaşıyorsun?"

Yüzünün yan tarafını tuttum, dudaklarımı çektim ama alnımı onunkine dayadım. "Önemli değil. Bu gece kendim olmak istemiyorum, tamam mı?" Geri çekilip ona hafifçe gülümsedim ve meydan okudum. "Günah çıkarma hücresindeyiz ve kimse bizi göremez. Bu gece sadece kaçıp gidelim ve arkamıza bakmayalım."

Gözleri parladı ve yüzümü okşadı.

"Aynen öyle" diye yanıtladı. "Ama bir şartla."

Beni tekrar ayaklarımın üzerine indirdi ve kotunun içine uzandı. Aşağı, bedenlerimizin arasına bakıp bir kart çıkarmasını izledim.

Onu kaldırdı, siyah plastik parçanın üzerinde *Meridian Şehri'nin Papası* yazıyordu.

Bir anahtar kartı mıydı?

İçimde bir heyecanın oluştuğunu fark ederek gözlerimi onunkilere diktim.

Bir odası mı vardı? Papa'da?

"O on ikinci katı bulmak istiyorum" dedi. "Benimle bir maceraya atılmak ister misin?"

Kocaman gülümseyip, kendime engel olamayarak üzerine atıldım ve kollarımı ona doladım. Kai dikkatli olmasaydı sert bir şekilde düşerdim.

Bu, sokaklardaki itibarımı *tamamen* yok ederdi.

Nasıl bir oda tutabilmişti? Sanırım bugünkü itiraftan sonra hemen ayırtmıştı.

Gerileyip başımla onayladım ve üzerinden inip ayaklarımın üzerinde durdum.

"Hadi gidelim..."

Ama sonra ansızın bir şey tişörtümü yakaladı ve beni kaldırarak ayaklarımı yerden kesti. Eller kollarımı sıktı ve yukarı çekilerek mezardan çıkarıldım.

"Hey!" diye çığlık attım, kalbim ağzımda atıyordu.

"Ne oluyor lan?" Kai'ın aşağıdan bağırdığını duydum.

Yukarıdaki soğuk çimenlerin üzerine indim, rüzgâr beni yere serdi. Arkamı döndüğümde birkaç çift siyah bot gördüm.

Kim...

Hemen yüzlerini buldum. David, Lev, Ilia ve... Damon tepemde durup aşağı bakıyorlardı. Abimin kara gözleri alev alev yanıyordu.

Of, hayır.

Gözlerimi kaçırmadan yavaşça ayağa kalktım.

Ama çenemi yukarıda tuttum. Korkmak bu kez bana bir şey kazandırmayacaktı.

Kai mezardan fırlayarak ayağa kalktı ve gelip önümde durdu. "Damon?" dedi, abime bakarken güçlükle nefes alıyordu. "Kanka ne yapıyorsun?"

Bir şey söylemek için ağzımı açtım –ne söyleyecektim bilmiyorum– ama Damon bileğimi tuttu ve beni arkasına çekti.

"Sakın kıpırdama" diye hırladı bana.

Kai onu üzerine yürüdü. "Ne yapıyorsun lan?"

Abim ona döndü. "Benimkine dokunmuyorsun, değil mi? Kardeş olduğumuzu sanıyordum."

Gözlerimi kapattım. Ah, Tanrım. Kai'ın bakışlarını, kafa karışıklığını üzerimde hissedebiliyordum.

"Seninki mi?" karşılık verdi. "Senin olduğunu bilmiyordum. Çan Kulesi'nde onu tanımıyormuş gibi davrandın!"

Abimle onun arasına hızlıca bir bakış attım, gözlerimden yaşlar akıyordu. İnsanlar etrafta toplanmaya başlamıştı ve Michael ile Will'in de olay yerine geldiğini gördüm.

Kai'ın gözleri benim üzerimde kısıldı, otel anahtarını hâlâ avucunun içinde tutuyordu.

"Ve kusura bakma" diye devam etti, "ama hiç de seninle olmak istiyormuş gibi görünmüyor." Bana, "Seni eve götürmemi ister misin?" dedi.

Hayır.

Beni başka bir yere götür.

"Seni eve götürmesini ister misin?" Abim buz gibi sesiyle bana meydan okuyarak baktı.

Bu bir seçenek değildi tabii.

Başka bir yerde, başka biri olmayı çok isterdim ama buydum işte. Damon'ın bana ihtiyacı vardı. Kai'ın yoktu. Kalbini kırarsam abime ne olurdu?

Uzanıp elini tuttum ve başımı iki yana salladım.

Kai'ın sessizliğini midemi delen bir bıçak gibi hissedebiliyordum.

"Pekâlâ, bu çok eğlenceli anasını satayım" diye araya girdi Will. "Hadi dostum, kızı rahat bırak." Kai'ı dürttü. "O, Damon'ın hakkı. Ne önemi var ki?"

Kai, Will'e, "Damon ne zamandan beri hakları umursuyor?" diye çıkıştı. "Biri müsait değilse, bir sonrakine geçer. Hiçbir kadın zahmete değmez, değil mi?" Abime meydan okuyordu. "Hiçbir zaman bir kıza bizden daha fazla değer vermezsin. Ya ben de onu istiyorsam?"

"Eh, onu alamazsın" diye karşılık verdi Damon. "Saf, temiz bir amcığın tamamen bana ait olması iyi oluyor."

Etrafımızda kahkahalar yükselirken midemden kusmuk yükseldi.

Damon bana döndü. "Kime aitsin? Kimi seviyorsun?"

Başımı iki yana salladım, öfkem az önce o mezarda hissettiğim tüm mutluluğu paramparça etmişti. Lanet olsun ona.

Lakin kan bağı sonsuzdur.

"Seni seviyorum." dedim ona bakarak.

Gözleri tekrar sertleşmeden önce içlerindeki rahatlama parıltısını yakaladım. Gerçekten bundan şüphe mi ediyordu?

Alnımı öptü. "Odama git ve orada bekle" diye talimat verdi, sonra kıçıma bir şaplak atıp arkadaşlarına baktı. "Eve geldiğimde tadına bakmak isteyebilirim. Ne zaman gelirsem artık."

Etrafımı yine kıkırdamalar sardı ve David elini sırtıma koyarak beni uzaklaştırdı.

Dördümüz abimi ve arkadaşlarını bırakarak SUV'ye doğru yürüdük ama kapüşonumu geri örterken Damon'ın Kai'a yaptığı uyarıyı duydum.

"Ona başka kimse dokunamaz" dedi ona. "Hiçbir zaman."

Evet. Hiçbir zaman.

Bölüm 9

Günümüz

Kai Genato Mori, diye okudum. *Doğum tarihi: 28 Eylül, Thunder Bay... kardeşi yok.*

Her sayfada hayatı, mükemmel notları, basketbol ve yüzme dereceleri ayrıntılarıyla yer alıyordu.

Tutuklanması ve bir yıldan fazla bir süre önceki salıverilmesi de.

Tutuklanmasına neden olan olay –aynı zamanda polis olan bir çocuk istismarcısına saldırması– dışında her zaman örnek bir çocuk olmuştu. Partilemeyi biliyordu ama asla Will gibi sınırları aşmıyordu.

Kadınlarla eğleniyordu ama kadınlar ondan hiçbir zaman Damon'dan nefret ettikleri gibi nefret etmiş görünmüyorlardı.

Ve sert, zorlu, korkutucu olabiliyordu ama asla Michael gibi kabalaşmıyordu.

Kai, küçük gruplarının en iyisiydi.

Ta ki hapisten çıkana kadar. Artık farklı biriydi.

Kadınlar yoktu, en azından görünürde. Asla bir kadehten fazla içki içmiyordu, en azından toplum içinde. Ve sadece kaba değildi, bazen neredeyse acımasız görünüyordu.

Hunter-Bailey'ye yürürken çekilmiş bir fotoğrafında durdum. Özel dedektif onu kaldırımda yakalamıştı; siyah takımının ceketi rüzgârda dalgalanıyordu, beyaz gömleğinin yakası açıktı, omzunda bir spor çantası asılıydı ve siyah saçları gözlerini öne çıkararak onu sert gösteriyordu. Temiz gömleğine baktım ve altındaki adamın tişört ve kapüşonlu giydiği zaman verdiği hissi hatırladım.

Sıcaklık. Hatırladığım buydu.

Gerçekten sıcaktı.

Derin bir nefes alarak dosyayı kapattım ve diğerleriyle birlikte koltuğun altına ittim. Abimin sayısız kızla oynadığını, onlara önemsiz oyuncaklarmış gibi davrandığını ve sonra onları çöp gibi bir kenara attığını görmüştüm. Erkeklerin seviştikleri kadınlara ne kadar korkunç davranabildiğini biliyordum. Ama kadınlar sadece bunu kabul etmekle kalmıyor, daha fazlasını istiyorlardı. Hatta bunun için yalvarıyorlardı.

Ben asla öyle olmazdım.

David sürücü koltuğundan, "Nerede bu?" diye homurdandı ve sigarasının külünü açık camından dışarı fırlattı.

Bakışlarımı arka tarafa çevirdim ve camdan aşağı dökülen yağmur damlalarının arasından tuğla eve baktım. On beş dakika önce gelmiştik ve ona burada olduğumuzu haber vermek için mesaj atmıştım. Cevap yazmamıştı ama evde olduğunu biliyordum. RS7'si garaj yolunda, bir ağacın altındaydı, yağmurda ağırlaşan devedikenleri düşerek üzerini pisletmişti.

Telefonuma baktığımda sekiz buçuk olduğunu gördüm. Dışarı çıkmazsa, çekip gidecektim. Onu beklemekten başka yapacak işlerim vardı.

Lev solumda esnedi, ona baktığımda koltuğunun arkaya yaslanmış ve gözlerinin kapalı olduğunu gördüm. Üzerinde hâlâ dün geceki siyah kot pantolon ve kolsuz beyaz tişörtü vardı ve bar tuvaleti gibi kokuyordu.

David bana, "Vanessa ne zaman gelecek?" diye sordu.

Pencereden dışarı baktım, kalbim kontrolüm dışında hızlanmaya başladı. "Yaklaşık bir hafta içinde."

"Haberi nasıl karşıladı?"

"Bir önemi var mı?"

Dikiz aynasından gözlerini hissedebiliyordum ama onu görmezden geldim. Gabriel dün gece geç saatlerde Londra'yı aramış ve geldiğinde onunla ilgilenmem için bana talimatlar göndermişti. Vanessa mutlu değildi ama bu günün geleceğini biliyordu. Er ya da geç birine satılacaktı ve bu kişi onu alıştığı yaşam tarzında tuttuğu sürece, kendisine söyleneni yapacaktı.

Gabriel'in dediğine göre Vanessa, Kai en azından genç ve yakışıklı olduğu için mutluydu.

Bir an için gözlerimin kapanmasına izin verdim. *Kai buna uymayacak.* Bu, değişmediğinden emin olduğum tek şeydi. Onun doğruluğu. Hapşırmak zorunda kaldığı için bile somurtan Nikova prensesi, onu son derece rahatsız ederdi.

Kendi kendime gülümsedim. Ona katlanmasının imkânı yoktu.

David, "Bana ihtiyacın olursa" dedi ve gözlerimi açarak aynada onunla göz göze geldim, "–her zaman– yanında olurum."

Onu başımla onaylamak istedim. Gabriel'in evinde şu an sahip olduğum ilgiyi ve saygıyı kazanmak için çok çalışmıştım. Harcanabilir biriymişim gibi gönderilmekten nefret ettim. Ama bunu gerçekten tek başıma yapmadığımı bildiğim için omuzlarım biraz gevşedi. Hâlâ benim için oradaydılar.

Sigarasını üfledi ve başını sallarken yüksek sesle düşünür gibi konuştu. "Bu heriften hoşlanmıyorum."

Gülümsememi kendime sakladım. "Nasıl heriflerden hoşlanıyorsun?"

Lev alçak sesle gülmeye başladı, gözleri hâlâ kapalıydı. Başımı kaldırıp baktığımda David'in dikiz aynasından bana orta parmağını gösterdiğini gördüm.

Tekrar eve döndüm. Pencerelerdeki stor perdeler çok ucuzdu. Buradan bile görebiliyordum. Evin dış boyası aşınmış ve pek çok yerdeki duvarları dökülmüştü. İçerisinin daha iyi olmasını umdum. Burayı iki haftada düzene sokmak için bir ton adam gerekirdi.

David, "Damon berbat biriydi" diye devam etti, "ama bunu asla saklamazdı. Bu herif ise..." Yolcu tarafındaki pencereden eve baktı. "Bilmiyorum."

Başını koltuk başlığına geri koydu. Aslında benim Kai ile baş başa kalmamdan endişe duyduğu için içim ısınsa da onun böyle olmasını istemiyordum. Elimdeki gücü korumak ve daha fazlasını kazanmak istiyordum. Birlikte çalıştığım adamların eteklerim çamurlanmasın diye beni her lanet su birikintisinin üzerinden geçirmeye çalışmalarının buna bir faydası olmazdı. Kai Mori ile baş edebilirdim.

David, "O çok kontrollü" dedi. "Bu kadar disiplinli insanlar tahmin edilemez."

Telefonumu kayak yeleğimin içine soktum ve kapüşonumun kollarını aşağı çektim.

"Banks için endişelenme" dedi Lev, gözleri hâlâ kapalıydı. "Adamın iki hafta içinde, oynayacağı sevimli küçük bir gelini olacak."

Ve dayanamadım. Dudaklarım hafifçe büzüldükten sonra hızla eski haline getirdim. Evet, yanında gelini olacaktı, değil mi? O evde tek başlarına birbirlerine baktıkları, çarpıştıkları, bağ kurdukları ve ona benzer saçma görüntüler zihnimde canlandı... Dikleşip emniyet kemerimi çıkardım.

"Gabriel sizin düşünmenizi isteseydi, sizi görevlendirirdi" diye mırıldandım. "Geri döneceğim."

Tombul yağmur damlaları şapkamı kafama yapıştırdı ve eldivenli parmaklarımı ceplerime sokup beton merdivenlerden yukarı koşarken sağanağın arasından gözlerimi kısarak baktım.

Kapı zilini çaldım.

Burası bir çöplüktü. Pis görünümlü, fazla büyümüş ve bakımsız çevre düzenlemesi, gazeteler, boş saksılar ve ölü yapraklarla dolu pis bir veranda. Neden burada yaşıyordu? Delcour'a –Michael Crist'in nehrin diğer yakasındaki büyük, lüks apartmanına– bedavaya taşınabileceğinden emindim. Erika Fane ve Will Grayson orada yaşıyordu, peki neden Kai burada, bu kadar uzakta ve arkadaşları olmadan kalmayı seçmişti?

Bir yıl önce burayı satın aldığında nerede yaşadığını elbette biliyordum ama o zamanlar bunu dert etmek aklıma gelmemişti.

Şimdi, bu çukuru bir eş için hazırlamam gerektiği için ne kadar çok işe ihtiyacı olduğunu anlamaya başlıyordum.

Gerginliğim artarken tekrar kapı ziline bastım. Hangi cehennemdeydi?

Sinekliği yumrukladım, eski ahşap her vuruşta çerçeveye çarpıyordu. "Kimse yok mu?" diye seslendim, cümlem sorudan çok, talep gibi çıktı.

Sağımdaki pencereden baktığımda tozlu bir zemin ve küçük, devrilmiş bir masayı seçebiliyordum, geri kalanı pencerenin bir köşesinden sarkan sararmış stor perde yüzünden görünmüyordu.

İçime bir şüphe düşerken doğruldum.

Bu doğru gelmiyordu. Burada kimse yaşamıyordu.

Kai Mori'nin hayatından memnun olmak için bir saraya ihtiyacı olduğu izlenimine asla kapılmamıştım ama kesinlikle kendisiyle ve ona ait olan her şeyle gurur duymak isteyen türden bir adamdı. Kendine ait şeylere iyi bakardı ve burası iyi bakılmış bir yer değildi.

Sağıma baktığımda büyük, gri bir taş ev gördüm. Bir malikâne sayılacak kadar büyük olmasa da çok yakındı. Uzun, siyah bir çitle çevrelenmişti ve Kai'ın tek komşusuydu. Orada kimin yaşadığını araştırmalıydım. Meraklı olmadıklarından emin olmalıydım.

Arabaya hızlıca bir göz attığımda, arkadaki filmli camlardan Lev'i göremedim ama önde David'in beni izlediğini görebiliyordum.

Siktir et. Arkamı dönüp sinekliği açtım ve kapı kolunu ittiğimde kilidin açık olduğunu gördüm. Kapıyı itip tereddütle içeri adım attım, Kai Mori'nin evinin içine bakarken bakışlarım oradan oraya kayıyordu.

Yağmur damlalarının gölgeleri kirli ahşapta dans ederken, kirli pencerelerden içeri sızan gri ışık zemine çarpıyordu. Sandalye, masa ve bir kanepe gibi görünen nesnelerin üzerine toz kaplı çarşaflar serilmişti.

Kapıyı açık bırakarak yavaşça oturma odasına girdim, is lekeli tuğlası ve bir yığın kömürleşmiş çırası bulunan şömineyi geçtikten sonra mutfağa girip 50'lerden kalma buzdolabını, ocağı, eski muşambayı ve retro-pembe tezgâhı inceledim.

Bir kahkaha patlattım. Tanrım. Kimi kandırıyordu? Burası onun evi değildi. İmkânı yoktu.

Antreye hızla geri dönerek merdivenleri ikişer ikişer çıktım ve iki yatak odası, bir banyoya girdim, hiçbirinde yaşam belirtisi yoktu. Yiyecek yoktu, bulaşık yoktu, diş fırçası yoktu, çamaşır yoktu, televizyon yoktu, lamba yoktu...

Ta ki koridorda ilerleyip son odaya girene ve etrafa bakana kadar. Bir yatak görerek durdum. Yatağı olan tek odaydı.

Yatakta çarşaflar vardı ve mükemmel bir şekilde yapılmıştı. O zaman, burada uyuduğuna mı inanmalıydım?

"Merhaba!" diye tekrar seslendim.

Ama dışarıdaki yağmurun sesinden başka bir şey duymadım.

Odadan çıkıp koridora girdim ve bazı dolap kapılarını açarak her yeri köşe bucak kontrol ettim. Raflar boştu, banyo havlusu bile yoktu.

Buranın gizemi ne Kai? "Kimse yok mu!" diye bağırdım.

Son kapıyı kapatıp döndüm ve aniden onun tam önümde durduğunu gördüm.

Nefesim kesildi, kalbim o kadar sert durdu ki canım yandı. O orada öylece dururken "Siktir!" diye kızıp hızla nefes aldım. "Hangi cehennemden çıktın sen?"

Koridorda duruyordu, kot pantolon ve pahalı görünen siyah bir kazak giymiş, altındaki beyaz tişörtü ortaya çıkarmak için fermuarını kısmen açmıştı.

Başını arkaya doğru salladı, mükemmel şekillendirilmiş saçları hareket etmiyordu. "Yatak odasından."

Ona gözlerimi kıstım. "Az önce oradaydım" dedim. "Ama sen orada değildin."

Bir yatak, mumlar ve bir şifonyer vardı, başka hiçbir şey yoktu. Neredeydi? Dolapta mı saklanıyordu?

Zor nefes aldığımı fark ettim, bu yüzden kendimi sakinleşmeye zorladım.

"Kapıyı çaldım ve seslendim. Kimse yok gibiydi" dedim.

Ama beni duymazdan geldi ve sıkılmış görünerek, "İstediğim planları, anahtarları ve kodları getirdin mi?" diye sordu.

Sert ifadesi sabırsız görünüyordu. *Tamam, öyle olsun.* Zaten yakında buraya gelip etrafa bakmam gerekecekti, bu yüzden merakım bekleyebilirdi.

Kısaca, "Arabada" diye cevapladım.

Başını aşağı yukarı salladı ve merdivenlere doğru yürüyüp aşağı indi, takip edeceğimi biliyordu. Verandaya çıktık ve bakışları ânında SUV'de oturmuş bekleyen David ve Lev'i buldu.

Kai kara gözlerini bana çevirdi. "Artık benimlesin. Onlara gitmelerini söyle."

Gözlerimi sinirle kapattım. Ama o, evin yan tarafına doğru yürürken arkamı dönüp merdivenlerden inerek arabaya doğru yöneldim.

David yolcu tarafındaki camı indirdi.

"Thunder Bay'e geri dönün" dedim ona, uzanıp Papa'nın dosyalarını ve planlarını koltuktan topladım. "Akşam görüşürüz."

Gözlerini kıstı, huzursuz görünüyordu.

"Sorun yok" diyerek onu temin ettim ve uzaklaşmaya başladım. "Koleksiyonları bitirin, Weisz ve Brother'ın envanterini unutmayın ve Ilia'nın kulübeleri bitirdiğinden emin olun." Göstergedeki saate baktım. "Ayrıca De Soto'nun üçte geleceğini unutmayın. Bir araba onu alsın."

O cevap verme şansı bulamadan arkamı döndüm ve Kai'ın Audi'sine doğru yürüdüm. Garaj yolunda geri geri çıkıyor, şiddetli yağmur her tarafındaki devedikenlerini yavaşça silip süpürüyordu ama benim ona doğru geldiğimi görünce durdu.

Arabanın etrafından dolaşıp yolcu koltuğuna atladım, her şeyi arka koltuğa fırlattım ve yüzümdeki yağmuru sildim. Suyun şapkamın kumaşından sızdığını hissedebiliyordum ve şapkamı çıkarmak istiyordum ama yalnız kalana kadar beklemem gerekecekti.

Kai konuşmadan frene basarak garaj yolunun geri kalanını geri geri çıktı ve ben de gözlerimi ondan başka her yerde dolaştırdım. Arabayı birinci vitese aldığında nefesim kesildi, motorun yumuşak sesi ayaklarımın altında titreşirken onun yanımda hareket ettiğini hissettim.

Gaza bastı ve cadde boyunca hızla ilerledik, arabayı ikinci vitese ve üçüncü vitese takarken gitgide daha da hızlandık.

"O evde yaşamıyorsun" dedim alçak ve düz bir sesle.

Direksiyonu tutarak önüne bakıyordu; pazuları çelik gibi sertti.

"Benim kötü şartlar içinde yaşayamayacağımı mı sanıyorsun?" diye takıldı ve uzanıp *Emotionless* şarkısının çaldığı radyoyu açtı.

"Kötü şartlar içinde mi yaşarsın?" Gülümsememi sakladım. "Bence Howard Hughes* bile senden daha az detaycıdır. O çöplükte asla yaşamazsın."

"Başka bir çöplükte iki buçuk yıl yaşadım" diye yanıtladı, sesi sertleşmişti. "İşler değişir."

Göz ucuyla ona baktım ve gözlerinin duygusuzlaşarak çok uzaklara daldığını gördüm. Boğazım aniden kurudu, yutkundum ve bir süreliğine sustum.

Temiz tırnakları ve pahalı kıyafetleri göz önüne alındığında unutması kolaydı. Ama kısa bir süre önce, üç dolarlık bir tişörtün içinde, ona günün her dakikasında ne yapacağını söyleyen insanlarla bir kafese kapatılmıştı.

Yine de hak etmişti tabii. Bir suç işlemişti.

"Artık Torrancelar'ın yanında kalmayacaksın" dedi, dördüncü vitese geçip gaza basarken. "Şu an benim için çalışıyorsun. Meridian'da olmanı istiyorum."

"Zaten Meridian'da yaşıyorum." Gözlerimi yolcu tarafındaki camdan dışarı çevirdim. "Ama orada yaşamıyor olsam bile nerede uyuyacağıma sen karar veremezsin."

Geçen yıl hapisten çıktıklarında, Damon'a yakın olmak için şehre taşınmıştım. Babam bana ödeme yapmaya başlamıştı, bir fareyi beslemeye anca yeterdi ama yine de uyuyacak bir yer bulmuştum.

"Peki nerede uyuyorsun?" diye sordu.

"Çok uzakta değil."

Dikiz aynasını ayarlayarak bana uzun uzun baktı. "Onlardan biriyle mi?"

Gözlerimi yavaşça ona çevirdim ve ardından arkamıza baktığımda bir Escalade'in bizi takip ettiğini gördüm. Dayanamayıp hafifçe gülümsedim.

Emrime itaatsizlik ettikleri için kızmalıydım ama...

Gabriel onlara eve gitmelerini söylerse, giderlerdi. Sadece onla-

* Howard Hughes, ünlü bir iş insanı ve mühendis olarak bilinirken aynı zamanda mükemmeliyetçi ve detaylara önem veren bir kişilik olarak tanınmaktadır. (ç.n.)

ra ödeme yaptığı sürece sadakatleri vardı. Ben onlara hiçbir ödeme yapmıyordum.

Başımı koltuğa yasladım ve ender rastlanan bir huzurun içime yayıldığını hissettim. "İyi olduğum tek şey bu, değil mi?

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Damon seni böyle sadık yapabilmek için sana çok şey yaşatmış olmalı" dedi. "Onu kadınlarla gördüm. Sana yaptıklarından gerçekten hoşlanıyor musun?"

Bana yaptıkları... Gözlerimi yağmurla kaplı ön camın ötesine sabitledim. Ben Damon'a aittim ve Kai bunun gerçek nedenini öğrense de öğrenmese de her zaman onun yanında duracaktım.

"O gece..."

"Yapma" dedim sözünü keserek.

Durdu, burnundan ağır bir nefes aldığını duyabiliyordum.

"O gece bizi görmesinden çok zevk aldım" diye devam etti, sesi neredeyse hırıldar gibiydi. "Seni üzerimde gördüğünde yüzünde beliren o öfkeli ifadeye bayıldım."

O anı hatırlayarak yüzümü buruşturdum ve bacaklarımı birbirine bastırdım. O gece korkunç biri olmuştum. Ve Kai'ın her santiminin üzerimde bıraktığı hissi hâlâ çok net hatırlıyordum.

"Sende bir şey var çocuk" dedi hâlâ ilerideki yola bakarken. "Ne olduğunu bilmiyorum ama çoğu zaman; ders verirken, ortaklarla toplantı yaparken, arkadaşlarımla konuşurken, kahretsin..." Başını salladı. "Zar zor dayanıyorum. Çoğu zaman lanet olası yemeğimi çiğnemekte bile sorun yaşıyorum." Sonra beşinci vitese geçerek bana baktı. "Ama senin yanında öyle değil. Senin yanındayken acıkıyorum. Açlıktan ölüyormuşum gibi oluyorum."

Bakışlarımı önümden ayırmadım, kendi içime çekilme ve görünmez olmaya çalışma içgüdüm neredeyse hakimiyeti ele geçiriyordu.

"Onun kemerini takıyorsun." Derin sesi tehlikeli çıkıyor ve tüylerimi diken diken ediyordu.

Damon'ın kemeri. Aniden kalçalarımın etrafındaki sıkı, deri kemerin farkına vararak koltuğumda kıpırdandım.

Gözlerini tekrar yola çevirmeden önce kemeri işaret etti. "Lisede aldığı her başarı için deriye çentik attığını hatırlıyorum. Hem saha içinde hem de saha dışında."

Hem saha içinde hem de saha *dışında* mı? *Tanrım, Damon.* İç çekmemek için kendimi tuttum.

Damon hapse girdiğinde kemeri ben almıştım ve bir daha geri istememişti.

"Onu her gün tak Banks" diye emretti Kai. "Her lanet gün tak."

"Ah, takarım" diye fısıldadım ama beni duyduğunu biliyordum.

Eminim kemerde benim için de bir çentik olup olmadığını merak ediyordu. Damon haklıydı. Onun için kim olduğumu kimsenin bilmemesi stratejik olarak avantajlıydı. Kai benim Torrancelar'ın oyuncağı ve aracı olduğumu düşünürse, tam olarak neye sahip olduğunu veya hangi kartları oynayabileceğini bilemezdi.

Ama öğrenirse, Tanrı yardımcım olsundu.

Kai arabayı sürmeye devam ederek Whitehall bölgesine girdi, nehirde sürüklenen bir kargo gemisiyle birkaç römorkörü yağmurun arasından görebiliyordum. Şehir uzakta belirdi, gökdelenler kısmen bulutlarla örtülmüştü ve en iyi alışveriş merkezleri ile en iyi restoranların merkezinde bulunan Delcour'un siyah ve altın rengini ancak seçebiliyordum.

Papa'ya yaklaşırken Kai yavaşladı ve Michael Crist'in yeni Rover'ının kaldırım kenarına park etmiş olduğunu fark ettim. Burada ne yapıyordu?

Dönerek otelin yanındaki küçük ara sokağa girdik, arka tarafa doğru sürdük ve arabayı aniden bir karanlık sardı. Bina tüm ışığı engelliyordu. Ellerimi yavaşça bacaklarımdan aşağı kaydırdım, tenimde bir uyuşma hissediyordum. Araba şimdi çok daha küçük görünüyordu.

Karanlık.

Günah çıkarma hücresi. Araba bagajı. Çan Kulesi. Mezar. Onunla bulunduğumuz küçük alanlar. Her zaman küçük, karanlık alanlardı.

Kai bana bakmadan ve tek kelime etmeden arabayı park etti ve kapısını açarak yağmura doğru adım attı. Çabucak onu takip ettim ve arkaya uzanıp getirdiğim planları almasını izledim.

Arka kapılardan birine doğru ilerlemeye başladı; yakınlarda iki

çöp kutusu, birkaç tahta palet ve ıslanan karton kutulardan oluşan bir yığın olduğunu fark ettim.

Kai'ın, "Burada ne yapıyorsun?" diye sorduğunu duydum. Başımı kaldırdığımda bir tentenin altında bekleyen Michael Crist ve Will Grayson'la konuştuğunu gördüm.

Will sadece bir kot pantolon ve beyaz bir tişört giymişti, Michael ise hava şartlarına göre giyinmişti ve kapüşonlusuyla, liselideki haline ürkütücü bir şekilde benziyordu. Kot pantolonunu su lekeleri kaplamıştı.

"Neden arabada beklemiyorsunuz?" diye sordu Kai.

Will dayandığı duvardan ayrılıp sakızını çıkardı ve yağmura fırlattı, bu sırada Michael'ın gözleri kısılarak bana kaydı. "Seni daha fazla özlemeyelim dedik" dedi.

Kai bana elini uzattı, ben de ona otel anahtarlarını verdim.

"Rika nerede?" diye sordu çocuklara.

Michael yaklaşırken döndü, onu kapıdan içeri takip etmeye hazırdı. "Derste." Sonra tekrar bana baktı. "Sadece biziz."

İçimden kötü bir şey olacağına dair bir his geçti ve arkada durup hepsinin önüme geçmesine izin verdim.

Karanlık bir tünelden geçtik ve 1.80'den uzun adamların arkasından net bir şekilde göremiyordum ama birkaç dakika sonra beyaz bir şeyler gördüm. Parlak duvarlar görüş alanıma girdi ve birkaç dondurucu, buzdolabı ve ocak fark ettim. Mutfaktan girmiştik. Sadece pencerelerden gelen zayıf ışık sayesinde görülebiliyordu.

Her biri el fenerlerini açtı ve Will bana da bir tane verdi. Alıp çalıştırdım.

Hepimiz mutfaktan geçerken Will, "Ee, Kai?" diye seslendi. "Bakire gelininin yolunu senin için açmama gerek yok herhalde, değil mi?"

Gülmeye başladı, sonra Kai cevap veremeden başını bana çevirdi. "Kai bakirelerden hoşlanmaz. Ne yaptığını bilen kadınlardan hoşlanır."

Sonra bakışlarını vücudumda aşağı yukarı gezdirdi.

Tek kaşımı kaldırdım. Tabii, buna inanmıyordum. Yıllar önce o gece bakireydim ve bu onu beni çok fazla istemekten alıkoymamıştı.

"Ama ben?" diye devam etti Will. "Deneyimsizleri severim. Böylece onlara tam olarak neyi sevdiğimi ve bunu istediğim gibi nasıl yapacaklarını öğretebilirim."

"Yani seni karşılaştıracak kimseleri olmamasından hoşlanıyorsun" dedim, "böylece bu işte ne kadar kötü olduğunu anlayamıyorlar."

Michael'ın kahkahası küçüktü ama fark ettim ve Kai'ın omuzlarının da sessiz bir kahkahayla titrediğini görebildim.

Will önüne döndü ve beni yalnız bıraktı.

Hepimiz Kai'ı takip ettik ve onlar elektriği açıp ışıkları yakmaya çalışırken ben kontrol odasının dışında bekledim. Yine de birkaç dakika sonra hiçbir şey olmadı.

"El feneri getirmemiz iyi oldu" diye mırıldandı Michael kontrol odasından çıkarken.

Kai onu takip etti ve durdu, hepimiz bekledik.

"Eh, en azından odaların kilidini açabileceğiz" dedi bize. "Kötü haber; merdivenlerden çıkacağız."

On ikinci kata kadar. *Harika.*

"Ayrılalım" dedi ve muhtemelen bir yemek odasına açılan mutfak kapılarına doğru yürümeye başladı. "Girdiğiniz tüm odaların fotoğraflarını çekin ve olası sorunlara yakın çekim yapın. Kemirgenler, su tesisatları, sızıntılar, her türlü hasar... Müteahhitlerin gelip daha iyi maliyet tahminlerinde bulunmasını sağlayacağım, ancak tamiratlar ve zararlar için ne kadar harcama yapmamız gerektiği konusunda bir fikir istiyorum."

Michael ve Will mutfaktan çıkıp gittiler ve Kai bana döndü. "Jeneratörü bulabilecek misin bir bak" dedi. "En azından birkaç ışığı yakabiliriz."

Tabii, hemen. Öfkemi kendime sakladım ve el fenerimi açıp merdivenlere yönelerek bodruma indim. Merdiven boşluğunda hiç pencere yoktu ve Damon'ın biz küçükken izlettirdiği aptal korku filmlerini hatırlayınca kalbim hızla atmaya başladı. El fenerimi tutarken birdenbire beyaz elbiseli, kanlı dişli bir kız üzerime atlayabilirdi.

Alttaki kapıyı açarak bodruma girdim ve ânında derin bir nefes verdim. Üst duvarda pencereleri olan büyük, açık bir kazan daire-

siydi. Yürümekte olan birkaç yayanın ayaklarını pencerelerden görebiliyordum. İçeri biraz doğal ışık giriyordu ama hâlâ oldukça loş olduğu için el fenerimi açık tuttum.

Koridorda yavaşça yürüdüm, ışığımı borulara, tanklara, fırınlara ve bilmediğim diğer makinelere tuttum. Aslında otel o kadar uzun bir süredir kapalı değildi. Bu şeylerin çoğu muhtemelen hâlâ iyi çalışır durumdaydı.

Duvarın yanında bir jeneratör gördüm ve oraya yöneldim. Bunların nasıl çalıştığına dair hiçbir fikrim yoktu ama onları görmüştüm ve gerekirse Google'ı nasıl kullanacağımı biliyordum.

Eğilip düğmelerin tozunu üfledim, kiri ovuşturdum. Bu şey fazla güç sağlayacak kadar büyük değildi ve kesinlikle asansörleri çalıştırmayacaktı ama belki koridor aydınlatmasını çalıştırabilirdi. Güç düğmesini çevirdim.

Ama hiçbir şey olmadı. Bir şeye mi takılıydı? Tabii ki bir duvara takılmazdı. Elektriğimiz olsaydı jeneratöre ihtiyacımız olmazdı.

Belki de bir tür bataryaya bağlanıyordu. Hızla ceketimi çıkarıp yere bıraktım ve ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm, el fenerini jeneratörün altında ve çevresinde gezdirerek herhangi bir tel veya kablo aradım.

Bir anda bir şey ayak bileklerimi tutup çekti, dizlerim altımdan kayarken ciyakladım ve vücudum yerde sürüklendi.

"Ne oluyor be?" diye bağırdım, beni kimin tuttuğunu görmek için arkamı döndüm. Kalbim deli gibi atıyordu. Michael ve Will önümde duruyordu, onlara tekme attım. "Çekilin üzerimden!"

Michael uzanıp tişörtümü tutarak beni ayağa kaldırdı.

Pislikler. Etrafıma baktım ama Kai burada değildi.

Michael yakamı kavradı ve beni duvara yaslayarak serbest bıraktı.

Ona ters ters baktım. Onlarla yakında hesaplaşmayı bekliyordum –geçen yıl Rika'ya yaptıklarını biliyordum, bu yüzden üstünlük sağlamayı ne kadar çok sevdikleri belliydi– ama nedense hareketsiz kaldım. Yakında benimle büyük bir problemi olacaktı ama hamlemi hazır olduğumda yapacaktım.

"Kai'ın şu anda ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok" dedi sert bir tonla, "ama sana sadece tek bir uyarıda bulunacağım."

Çenemi yavaşça dik tutarak kendimi tehdidine hazırladım.

"Bizimle uğraşırsan, seni yok ederiz" dedi hırıltıyla. "Elinde bir şey olduğundan azıcık bile şüphelenmeye başlarsam, tereddüt etmem. Anlıyor musun?" Gözlerini kıstı. "Onun için çalışacak, onunla ilgilenecek, o senden ne isterse onu yapacak ve bunu güzelce yapacaksın tatlım. Seni lanet nehrin dibine gömmem için bana bir neden verme yeter, yoksa o kadar hızlı yok olursun. Anladın mı?"

Ah, evet. Anladım.

Zor nefes almaya başladım. Parmaklarımı çekingen bir şekilde dudaklarıma götürdüm ve korku dolu bir bakış attım. *Ben size ne yaptım? Hayır, lütfen beni incitmeyin. Lütfen?* Hafifçe hıçkırdım ve şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım.

Sonra sahte hıçkırıklarımı durdurup gülümsedim ve küçük bir kahkahayla ona baktım.

Bu saçmalıklar Erika Fane'in üzerinde işe yaramış olabilirdi ama beni hiç tanımıyordu.

"İşimi yapacağım" dedim ona, "ama beni korkutamazsınız."

Bakışları derinleşti.

"Ne yapabilirsiniz ki?" diye sordum. "Sen halkın gözü önündeki bir sporcusun, hayatın boyunca sevdiğin kızla evlenmek üzeresin, yani kaybedecek çok şeyin var. Ve bu" –arkasındaki Will'i işaret ettim– "sadece sabah kıçını yataktan kaldırıp mutfağındaki bira soğutucusuna gidene kadar ayık."

Will bana kaşlarını çattı.

"Atlılar artık zayıf ve ölüyorlar" diye devam ettim endişeli rolü yaparak. "Düşmanların saldırması için mükemmel bir zaman." Uzanıp ceketimi aldım ve giyindim. "Damon'ın babası sizi seve seve yok eder. Senin baban birkaç emlak anlaşmanı engellemeye çalışıyor, Damon kim bilir nerede, Rika her gün ortalıkta sadece küçük kung fu numaralarıyla dolaşıyor." Will'e baktım "Ve senin de şu saldırdığın için hapse girdiğin polis, son zamanlarda intikam almak için peşine düşmedi mi?"

Michael'ın gözleri kısıldı ve bakışlarını başka yöne çevirdi, şaşırmış görünüyordu. *Aynen, haberin yoktu, değil mi?*

Ellerimi ceplerime soktum. "Gerçekten çok işin var Michael" diyerek onunla beş yaşındaymış gibi alay ettim. "Ve onları izleyeceğin yerde, beni izliyorsun."

İki elimi de ceplerimden çıkardım ve Michael sağ elimdeki gümüş parıltıyı görünce bileğimi kavrayarak beni durdurdu.

Küçük bıçağı yüzünden uzaklaştırıp bana sinirli bir ifadeyle baktığında güldüm.

Ardından sırıtmayı bıraktım ve diğer elimdeki fark etmediği bıçağın ucuyla kasıklarının hemen yukarısını dürttüm.

Neredeyse hırlayarak geri çekildi.

"Her şeyin düzensiz olmasını geçtim, aynı zamanda berbat durumda Michael." Bıçakları cebime geri soktum. "Siz çocukların bir rol modele ihtiyacı var."

Kenara kayarak yanlarından geçtim ve bodrumdan çıkarken arkamdan Michael'ın kızgın fısıltısını duydum. "Ne haltlar dönüyor?"

Will, "Size söyleyecektim!" diye fısıldayarak bağırdı.

Başımı iki yana salladım.

Nasıl da zaman kaybıydılar!

Yıllarca süren angarya işlerden –temizlik, envanter çıkarma, teslimat bırakma ve almadan– sonra nihayet biraz saygı görmüştüm. Şimdiyse Kai ve küçük ekibine göz kulak olmakla, birkaç dakikada elde edebilecekleri şeyler için saatlerce uğraşmalarını izlemekle görevlendirilmiştim.

Esme isteğime karşı koymaya çalışarak şapkamın ön tarafını biraz daha aşağı çektim.

Telefonum cebimde titredi ve merdivenlerden çıkarken cebimden çıkardım.

Benimle on üçüncü katta buluş.

Kai. Numaramı nerden almıştı? Sonra o sabah ona mesaj attığımı hatırladım.

Harika. On üçüncü kat ve ben, bodrumdaydım. Telefonumu tekrar cebime soktum ve korkuluğa tutunup merdivenlere hızla tırmanmaya başladım, koşarak ve bazı basamakları atlayarak, uçar gibi ilerliyordum. Her kata vardığımda, yukarı bakıp kat numarasını not ediyordum ama dokuzda durdum, ciğerlerim küçülmüş gibi hissediyordum. Yukarıya doğru baktığımda, üzerimdeki soluk merdivenleri gördüm, yalnızca acil durum ışıklarıyla aydınlatılmışlardı.

Derin bir nefes alarak kalan katları biraz daha yavaş koştum ve on üçüncü kata gelip merdiven boşluğunun kapısını açtım.

Yan tarafıma bir ağrı saplandı; boğazımdaki kuruluğun arasından yutkundum. Kondisyonumun iyi olduğunu sanırdım, kahretsin.

Loş koridora adım atıp etrafa bakındım, beyaz süslemeli gri halı, her karanlık köşede yavaşça kayboluyordu.

"Merhaba?" diye seslendim

Sağa dönüp el fenerimi yaktım ama sırtıma bir rüzgâr çarpınca arkama baktım. Hafif bir esinti dudaklarımı serinletti.

Sola dönüp koridorda yürüdüm, yanından geçtiğim her kapıyı inceledim ve sonunda bir tanesinin sonuna kadar açık olduğunu fark ettim. İçeriye baktım ve odanın diğer tarafında, rüzgârda dalgalanan beyaz tül perdeleri gördüm.

Balkon kapıları açık olmalıydı.

İki tarafıma da bakarak odaya girdim ve sonunda balkonda Kai'ın siluetini fark ettim. Perdeyi aralayarak dışarı çıktım.

Korkuluğa yaslanmıştı, bana bakmak için başını çevirirken "On ikinci katın balkonu" dedi.

Onu takip ederek korkuluğun üzerinden aşağı baktım. Her katta bir balkon vardı ve hemen altımızdaki balkon da farklı değildi. Taşa işlenmiş karmaşık süslemeler, kalın bir tırabzan, her şeyin yağmurda ıslanması...

Doğrulup başımı ona çevirdim. *On ikinci kat.*

İçine bir şüphe düşmeye başladı.

"Sence Damon'ın burada saklandığını düşünsem, Papa'yı aramanda sana yardım eder miydim?" diye sordum. "On yedi yaşım-

dayken sana anlattığım bir hikâye yüzünden bu oteli almıyorsun, değil mi?"

Ağzının kenarının bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldığını gördüm. "A. Evet" dedi. "Beni yanlış yöne yönlendirmekten başka bir nedenin yoksa eğer, aramama yardım edeceğini düşünüyorum." Doğrulup bana baktı. "Ve B, Damon'ın sana nerede saklandığını söylediğini sanmıyorum."

"O niyeymiş?"

"Çünkü sana karşı özellikle sahiplenici olduğunu hatırlıyorum" dedi. "Bence onun şehirde olduğunu biliyorsun ama sanırım bizi izlediği kadar seni de izliyor olabilir."

Kendi kendime güldüm.

On ikinci katı Damon ve babamın yanına taşındıktan sonra duymuştum. Gabriel mahremiyetine oldukça düşkündü ve o zamanlar dört otel inşa etmişti: en çok seyahat ettiği yerler olan Meridian'da, San Francisco'da, St. Petersburg'da ve Bahreyn'de. Mahremiyet, güvenlik ve görünmez olma ihtiyacı, parasının en azından bir kısmını kanun dışı kazanan biri için bazen bir gereklilik oluyordu.

Ama abim burada değildi. En azından son kontrol ettiğimde değildi. Kai zamanını boşa harcıyordu.

"Burayı bir kez gezmiştik, unuttun mu?" dedim ona.

Eğlenen gözlerini bana çevirdi ve ukala bir şekilde konuştu. "Fazla ilerleyememiştik, *unuttun mu*?"

Bir anda yanaklarım kızardı ve arkamı döndüm.

Kai tekrar tırabzanın üzerinden baktı ve ben de aynısını yaparak aşağıdaki uçsuz bucaksız açıklığı inceledim. Tekrar ona döndüğümde yüzünde bir merak vardı. Kara kaşları bir sonraki hamlesini hesaplarcasına çatılmıştı ve daha iyi görebilmek için boynunu olabildiğince uzatmıştı. Çok genç görünüyordu. Bir uçurumdan aşağı arkadaşlarını takip etme cesaretini bulmaya çalışan bir çocuk gibi.

Ne yapıyordu?

Doğrulup boynumdaki atkıyı çözdüm ve ceketimin içinden çıkardım. Onu tırabzanın üzerinde tutarken Kai beni izledi.

Hafif rüzgârı hesaba katarak atkıyı mümkün olduğunca aşağı indirdim ve sonra parmaklarımın arasından çıkıp on ikinci kattaki

balkona doğru süzülmesine izin verdim. Kumaş aşağı doğru dalgalandı, korkuluk parmaklıklarına takıldı ve sonunda rüzgâr onu balkonun içine uçurdu.

Kai'a bakmadan odaya geri döndüm. Takip etmekten başka çaresi yoktu.

Cidden, eğer o tırabzanın üzerinden atlayıp kendini öldürmek istiyorsa benim için sorun değildi ama...

Haklı olabilirdi. Damon onu aradığımda burada değildi ama bu, saklandığı yeri değiştirmediği anlamına da gelmiyordu. Burada olabilirdi ve benim biraz zaman kazanmam gerekiyordu.

Koridorda yürürken sağa döndüm ve geldiğim merdiven boşluğu çıkışına doğru yöneldim.

İkimiz de merdivenleri hızla indik ve on ikinci katı işaret eden bir kapının olması gerektiği bir sonraki boşluğa geldik. Ancak sadece çıplak bir duvar vardı. Kapı yoktu. Hangi kat olduğunu gösteren bir işaret yoktu. Hiçbir şey yoktu. Sadece beyaz bir duvar vardı.

Göz ucuyla ona bir bakış attım, aramızda sözsüz bir anlaşma geçti. Aşağı inmeye devam ettik ve ikimiz de aynı anda on birinci katın kapısına uzandık. Eli benimkine değince hızla geri çekildim, kolumdan yukarı bir elektrik akımı geçti. Kai kapıyı çekip açtı ve ikimiz de on birinci katın yirmi iki numaralı odasına doğru ilerledik, oda on üçüncü kattaki yirmi iki numaralı odanın hemen altındaydı.

Kolu çevirip içeri girdim, balkon kapılarına doğru yol aldım ve kapıları hızla açtım, şiddetli bir rüzgâr ânında yüzüme çarptı. Kai ve ben eşikten geçip eşarba bakındık.

Kısaca bakmak yeterliydi, bir şey bulamayacağımızı biliyordum. Ölü bir saksı bitkisi, paslanmış demirden bir masa ve bir yapraktan başka bir şey yoktu.

Atkı burada değildi elbette ama...

Balkonun sağ tarafına yürüdüm ve başımı eğip yukarı baktım.

Ve işte oradaydı. Siyah atkı güzelce sallanıyor, hemen üzerimizdeki balkonun ucundan sarkıyordu.

"Orada." Başımı yukarı salladım.

Kai kaşlarını çattı ve yana doğru eğilerek başını yukarı çevirdi.

Bakışı kafası karışmış ya da sinirlenmiş gibiydi ama ben yine de biraz gülümsedim.

"Bu da neyin nesi?" diye homurdandı.

"Yukarı çıkmamız gerekiyor" dedi bana.

Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun acaba? Asansörler şu anda çalışmıyordu ve halatımız falan da yoktu.

Korkuluğa tırmanmaya başlamasını izledim ama hemen uzanıp onu aşağı çektim.

"Boş ver" dedim kısaca. "Buna değmez. Unut gitsin."

Kaşları havaya kalktı. "Benim için endişeleniyor musun?"

"Tabii. Çin'deki çayın fiyatı kadar."

Kendi kendine gülümseyerek başını salladı. Yine de tırmanmak için bir hamle yaptı.

Onu geri çektim. "Seni tutamam. Çok büyüksün. Ama sen beni tutabilirsin, bırak ben çıkayım."

Etrafından dolaşarak tırabzana zıpladım, atılıp kolumdan tutarak beni sabitledi. Sağıma bakarsam, sadece bir hata uzaklıktaki düşüşten sonra boylayacağım yeri göreceğimi biliyordum, bu yüzden bakmadım.

Bacaklarım titriyordu ama ayak parmaklarımı kıvırıp kalın korkuluğa tutundum. Kahretsin. Lanet atkıyı geri almam gerekmiyordu ama Kai'ın oraya tırmanıp tırmanamayacağını öğrenmek de istemiyordum. Henüz değil.

Bir elimle onun kolunu tutarken diğer kolumu dengede durabilmek için uzattım ve yavaşça ayağa kalktım. İçimde bir heyecan dalgası hissediyordum.

"Seni tutuyorum" dedi Kai bana. Aşağı baktım, diğer kolunu bacaklarıma dolarken koyu renk gözlerinin benimkilere kilitlendiğini gördüm. Ellerim güçsüzleşti ve neden bilmiyorum ama bu beni daha iyi hissettirmedi.

Her iki elimi yukarı doğru uzattım ve yıpranmış kumaşı yakalamaya çalıştım, Kai'ın tutuşu daha da sıkılaştı. Ne yazık ki atkıya dokunmaktan en az 15-20 santim uzaktaydım.

Dengemi sağlamak için elimi Kai'ın omzuna koyarak parmak uçlarımda yavaşça yükseldim. Kollarımı uzatıp, kaslarımı ve ek-

lemlerimi santim santim esnettim ve sonunda uzanabileceğim kadar uzandım. Sallanan küçük kumaşı yakalamaya çalışırken yüzümü buruşturdum. Vücudumu hafifçe hareket ettirerek denemeye devam ettim ama faydası olmadı.

İç çektim. "Ulaşamıyorum."

Tekrar ayaklarımın üzerine inip Kai'a baktım.

Ve nefesim kesildi.

Sadece bana bakıyordu. Orada, kollarını kalçalarıma dolamış bir şekilde yukarı bakıyordu, yüzü bacaklarımın arasına çok yakındı. Ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı.

Gözlerinde alaycı bir gülümseme belirdi ve kalbim çılgınca atmaya başladı. Şu anda kafasından neler geçtiğini bilmek istemiyordum.

"İyi misin?" diye sordu. Pisliğin sırıtmamak için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum.

Aşağı atlayıp onu uzaklaştırdım ve kıyafetlerimi düzeltip tişörtümü ve ceketimi aşağı çektim. "İyiyim."

O seni sadece kullanır. Amacının Damon'ı bulmak olduğunu hatırlamam gerekiyordu. İntikam olduğunu. Ve Damon'ın beni önemsediğini biliyordu, bu da beni değerli kılıyordu.

Göğsümdeki ritmi görmezden geldim ve gözlerindeki bakışı zihnimden uzaklaştırdım.

Aynı hataları yapma. Sana dokunmasına izin verme. Onu isteme. Ona sahip olamazsın.

Bunu altı yıl önce unutmuştum ama bu kez unutmayacaktım.

Sessizlik tenimde tüyler ürpertici bir şekilde gezindi, etrafımızdaki hafif yağmurun sesine alışmıştık.

"Neden böyle şeyler giyiyorsun?" Kai'ın sesi sakin ve yumuşaktı.

Böyle şeyler. Kıyafetlerimden mi bahsediyordu?

Bakışlarımı kaçırdım, zırhım kalınlaştı. Yıllar boyunca görünüşüm hakkında gereğinden fazla saçmalık duymuştum.

Ne yani, uçları aşınmış, bağcıkları kopmuş, ikinci el botlarımı beğenmedin mi? Seni rahatsız mı ettiler? Kot pantolonumun dar olması gerektiğine dair bir kural mı vardı, tanımadığım erkeklere sokak-

taki bir arabaymışım gibi kıçımı seyrettirerek zevk vermek zorunda mıydım?

"İstediğimi giyerim" diye mırıldandım. "Başkalarını memnun etmek için giyinmiyorum."

"Aksine..." Yaklaştığını hissettim ve aşağı bakınca, ayakkabılarının bir adım ötemde durduğunu gördüm. "Aslında başka birini memnun etmek için böyle giyinip giyinmediğini merak ediyordum."

Bakışlarıyla buluştum, duygusuz görünmeye çalışmak uzun ve yorucu bir süreç olsa da artık çocukken olduğundan daha kolay geliyordu.

Tamam. Mesaj alınmıştı. Belki de Damon'ı memnun etmek için böyle giyinmeye başlamıştım. Bana hiçbir zaman kıyafetler için para ayrılmamıştı ve şu an bile maaşım çok fazla harcama yapamayacağım kadar azdı. Ama abimin bana verdiği şeylerle mutluydum ve onunla kalabilmek için her şeyi memnuniyetle giyerdim.

Ayrıca büyürken bu giysiler beni güvende tutmuştu. Etrafta çok fazla erkek vardı ve *böyle şeyleri* giyerek daha küçük görünüyordum. Vücut hatlarımı saklıyor ve görünmez kalmamı sağlıyorlardı.

"Bunlar erkek giysileri" dedi, sesi sertleşiyordu. "Kullanılmış erkek giysileri. Kimin bunlar? Hepsi Damon'ın mı?"

"Niye umursuyorsun?" diye karşılık verdim. "İşimi yapacağım. Sana şoförlük yapacak, boktan evini düzenleyecek, dojonu temizleyeceğim ve tüm bunlar için bir balo elbisesi giymeme gerek yok."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Sen tam bir muammasın ve ben seni merak ediyorum. Bu kadar. Öyleyse, basit şeylerle başlayalım. Adın ne?"

"Banks."

"Adın ne Banks?"

Neredeyse homurtuyla gülecektim.

Neredeyse.

Arkadaşlarından birazcık daha zekiydi, değil mi?

Banks benim soyadımdı. İsim hoşuma gidiyordu çünkü kulağa daha az kadınsı geldiği için daha çok saygı görüyordum ve babam da ilk adımdan nefret ettiği için bunu tercih ediyordu.

Ve bunların hiçbiri Kai Mori'yi ilgilendirmezdi.

Kai devam etti. "Peki nerelisin? Ebeveynlerin nerede? Gerçekten evde mi eğitim gördün?" Bana doğru yürümeye başladı, ben de sendeleyerek gerilemeye başladım. "Nerede yaşıyorsun? Hiç arkadaşın var mı? O boktan herif için nasıl çalışabiliyorsun, ha? Nasıl uyuyorsun?"

Cam kapıya çarptığımda yaklaşarak aramızdaki mesafeyi kapattı ve sesi bir fısıltıya dönüştü. "Ya da daha kolay bir soruya ne dersin?" Sıcaklığı ceketimden içeri süzüldü ve her santimim karıncalandı. "Bugün günah çıkarmaya gideceğim. Gelmek ister misin... *Banks*?"

Gözleri dudaklarıma kilitlendi ve nefesim sığlaştı. Ah, Tanrım. Rüzgârın burnuma getirdiği kokusunu içime çektim, dünya önümde dönmeye başladı.

Gözlerimi kırpıştırıp, başımı çevirdim. İlk karşılaşmamızın anısı, o gün günah çıkarma hücresinde bana anlattığı ve içime işleyen o hikâye... Tanrım, o his hoşuma gitmişti. Onunla böyle konuşmak hoşuma gitmişti.

Yumruklarımı sıkıp tekrar gözleriyle buluştum ve ses tonumun sakin çıkması için kendimi zorladım. "Ah, Bay Mori, unuttunuz mu?" diye cevap vererek masum numarası yaptım. "Her zaman ayın sonunda günah çıkarmaya gidersiniz."

Ona bilmiş bir gülümsemeyle baktım ve eğlenen ifadesinin karanlık bir hal almasını izledim.

Aynen. Hakkında her şeyi bildiğimi asla unutma.

Gözleri sakinliğini koruyordu ama meydan okumamı kabul ettiğini alaycı sözlerinde duyabildim. "İşte görüşürüz."

Başka tek bir kelime etmeden etrafımdan dolaşıp odadan çıktı ve beni tek başıma bıraktı.

Bir an öylece kaldım ve üstümdeki balkondan sarkan atkımın iplerine baktım.

Her zaman bir adım önde olduğum için kendimle gurur duyuyordum. Bilgi güçtü. Paradan daha değerliydi.

Ama endişe yine de içime sessizce sızdı.

Kai aptal değildi.

Er ya da geç, bana yetişecekti.

Bölüm 10

Günümüz

Delcour, nehrin diğer tarafında, Whitehall bölgesinde yer alıyordu. Çocukluğumda annemle birlikte yaşadığım şehir merkezindeki dairemizden binayı uzakta görebildiğimi hatırlıyordum. Uzun, siyah, altın süslemeli bu bina bana eski bir film sahnesini hatırlatıyordu. Çizgili takım elbiseli mafya babalarını, beyaz lastikli arabaları, şık elbiseler giymiş hanımları... Biraz art deco tarzı, biraz eski Hollywood ve tamamen gösterişliydi ama ona bir göz attığımda beni her zaman huşu ile doldururdu. Bir şeyin aynı anda nasıl hem büyüleyici hem de ürkütücü olabileceğini bilmiyordum ama Delcour böyle bir şeyin var olduğunu kanıtlıyordu. Şehrin ortasında, patates çuvalı giyen birinin üzerindeki süslü bir mücevher gibi duruyordu.

Ben böyle yerlere uymuyordum ve sinirlerim kendiliğinden geriliyordu.

Büyük olasılıkla orada benim gibi gençler olacaktı, ancak onlar benim gibi değillerdi, onların tamamen farklı öncelikleri vardı: Marka ayakkabılar ve üç shot espresso'lu, büyük boy, köpüksüz, soya sütlü latteler gibi şeylerle aşırı ilgileniyorlardı.

Asansör durdu ve kapılar açıldı, müziğin ayaklarımın altındaki titreşimleri şimdi kulaklarıma çarpıyordu.

Ağzım kurumuştu, bir adım attım ve Michael Crist'in çatı katına girdim.

"Merhaba." Siyah pantolonlu ve siyah gömlekli bir adam beni karşıladı. "Paltonuzu alabilir miyim?"

"Hayır."

Şaşırmış ifadesini görmezden gelerek girişteki palto raflarının yanından geçtim ve köşeyi dönüp evin diğer bölümüne girdim. Müzik yüksek sesle çalıyordu ama yine de yanından geçtiğim çiftlerin konuşmalarını duyabiliyordum. Etrafta dolaşan bazı erkekler takım elbiselerinin yakalarını açarak, diğerleri kot pantolon ve tişört giyerek rahat takılırken, kadınlar gösterişli giyinmişlerdi. Her zamanki gibi.

Loş ışıklar siyah mermer zeminin üzerinde parlıyordu. Oturma odasına girdim, bu kadar insan görmekten dolayı kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu.

Yine de kendimi rahatlamaya zorladım. Kalabalıklar beni geriyordu ama başa çıkabilirdim. Birkaç çift göz üzerimde gezinerek görünüşümü inceledi ama ben odayı taramaya devam ettim.

Hangi cehennemdeydi?

Keskin biçimli siyah saçları ve her zamanki kısılmış bakışlarını bulmak için partiyi inceleyerek yürüdüm ama bu imkânsız gibiydi. Çünkü konukların çoğu Storm oyuncuları –Michael'ın takım arkadaşları– gibi görünüyordu ve Kai'ın etkileyici 1.87'lik boyu bile buradaki 1.95'lik ve 2.10'luk adamların arasında kaybolurdu.

Hoparlörlerden *Cry Little Sister* çalıyordu ve Erika'nın teras girişinden içeri girdiğini gördüm. Mum ışığı teninde titreşti ve gözlerimiz buluştu. Bana doğru gelmeye başladı.

"Selam" dedi sakince, gülümsemesi küçük ama sıcaktı. Onunla hiçbir şey yapmak istemediğimi bilmesine rağmen bunu göstermiyordu.

"Kai hâlâ burada mı?" diye sordum elimdeki zarfı işaret ederek. "Bunu bu gece istedi."

Bir an hiçbir şey söylemedi, sadece gözlerimin içine baktı.

"Bu taraftan" diye yanıtladı sonunda.

Arkasına takılıp onu mutfak ve ardından koridor boyunca takip ettim, soluma baktığımda ve tam burada, apartmanın içinde bir basketbol sahası gördüm.

Tabii ki vardı.

Ceketsiz takım elbiseli birkaç adam sahada oradan oraya koşturuyordu. Hemen oyuncuların yüzlerine baktım ama Kai'ı orada da göremedim.

Erika loş bir koridorda daha da ilerledi ve bakışlarım sırtına takıldı, kürekkemiklerinin üzerinde çapraz askıları olan, şık ve dökümlü siyah tuluma hayranlıkla baktım. Güzel, basit ve Atlılar'ın merkeziydi.

Benim herhangi biri için asla olamayacağım her şeydi.

Yine de Damon'ın ona neden bu kadar takıntılı olduğunu anlayamıyordum.

Sağa dönüp bir kapıyı açtı, derin sesler ve kahkahalar hemen koridora yayıldı. Rika sırtını açık kapıya vererek girmem için yer açtı.

İçeri girdim ve etrafa baktım. Odanın ortasında, aralarında Michael ve Will'in de bulunduğu yarım düzine adamın olduğu bir oyun masası vardı ve Kai, sırtı bana dönük bir sandalyede oturuyordu. Odanın etrafındaki çeşitli masalarda birkaç adam daha vardı; bir kadın elinde içkiyle köşedeki duvara yaslanmıştı.

Aralarında Michael ve Will'in de bulunduğu birkaç kişi bir an duraksayarak baktı ama çoğu bana aldırış etmedi.

Rika'nın kalıp kalmadığını görmek için arkama bakmadan Kai'ın yanına yürüdüm.

"Bunu daha sonra evine getirebilirdim" dedim sinirle zarfı göğsüne bastırırken. "Ya da sabah dojoya."

Ne de olsa son iki gündür beni durmadan çalıştırmış ve ayak işlerini yaptırmıştı. Şu an saat geçti ve uyumaya ihtiyacım vardı.

Şikayetlerimi duymazdan gelerek zarfı aldı ve açtı.

Ayrılmak üzere döndüm.

"Kal" dediğini duydum.

Durup arkamı döndüm.

Kai, Gabriel'in bana verdiği kağıtları çıkarırken bakışlarım beni izleyen Michael'a takıldı. Neredeyse gülümseyecektim. Muhallebi çocuğu muhtemelen dün otelde olanlar için hâlâ kızgındı.

Kai'ın sözleşmeyi gözden geçirmesini izledim ama sonra durup ceketinin iç cebinden bir kalem çıkardı. Bu beklenen bir şeydi. Gabriel onun bazı şartlara karşı çıkacağını biliyordu.

Masanın diğer tarafındaki bir adam, "Arkadaşını bizimle tanıştırmayacak mısın Kai?" diye sordu.

Ama Kai kalemi kaldırdı ve okurken gözleri kısıldı.

Sonra koltuğunda kıpırdandığını ve bana baktığını gördüm. "Dalga mı geçiyor?" Kaleminin ucuyla sözleşmede yer alan, Vanessa'nın zamanında çocuk sahibi olmasını sağlamakla ilgili bir maddeyi işaret etti.

Sanki benim hatammış gibi bana bakarken kaşlarından biri neredeyse saç çizgisine değecekti.

Omuz silktim. "Eğer sen sağlayamazsan, onu daha iyi bir adama verebiliriz. Söylemen yeter."

Bana öylece baktı, heybetli yüzünü gölgeleyen en ufak bir kaş çatma bile yoktu. Belgeye döndü. Kalemini sayfanın üzerinde keskin bir şekilde hareket ettirerek maddenin üzerini çizdi ve bir sonraki sayfaya geçerek diğer birkaç maddenin üzerine de X işareti koydu.

"Demek bu, senin dünyanda o kadar kolay, ha?" diye sordu, sesi sadece ikimizin duyabileceği kadar yüksekti. "Bir kişiyi başka bir kişiye vermek?"

"Sen iyi bilirsin" diye karşılık verdim.

Ben de düğüne kadar *ona* verilmiştim sonuçta, değil mi?

Masadaki herkesin duyabilmesi için daha yüksek sesle, "Bu Banks" dedi. "Gabriel Torrance için çalışıyor. Ne zamandır onun için çalışıyordun?" Bana baktı ama cevap vermemi beklemedi. "Böylesine genç bir kızın milyoner bir pisliğin malikânesine bu şekilde alınması biraz tuhaf değil mi?" Kalemi, daireler çizerek ve notlar alarak sayfalar arasında hızla hareket ediyordu. "Aileni tanıyor mu? Ailenin onunla bağlantıları mı var?" Sözleşmenin geri kalanına bakarken sert yüzünü küçük bir gülümseme yumuşattı.

"Bunun nasıl olduğunu öğrenmek ilginç olurdu. Bir kadın, erkeklerle dolu bir evde ne işe yarar, merak ediyorum."

Masanın etrafındaki birkaç kişi onun imasına alçak sesle güldü.

"Ve sana ne kadar ödüyor ya da..." Son sözlerini uzatarak duraksadı. "Senin *için* ne kadar ödedi?"

Bana baktı, sayfaları yerine yerleştirdi ve belgeyi tekrar zarfa koydu. Yüksek sesle düşünüyor olabilirdi ya da cevapları kendisinin bulacağını ima ediyor olabilirdi. Zor olmazdı. Bir özel dedektifin sadece annemle konuşması yeterdi.

Will'in, "Benim bir kadına ödediğimden daha az olmalı" dediğini duydum, ardından odadaki diğer insanların sessizce güldüğünü gördüm. Bana bir bakış attı ve hoşnutsuz bir şekilde görünüşümü değerlendirdi.

"Ah, lütfen" diye sözünü kesti köşedeki kadın. "Sanki artık sana ücret çıkarıyormuşum gibi. Zaten sürenin yarısında tek yapmak istediğin sarılmak oluyor."

Masadaki adamlardan biri kahkahasını güçlükle bastırarak homurdandı, diğerleri ise bunu saklamaya bile çalışmadı.

Will kaşlarını çatarak ona döndü, "Sikeyim yaa" diye sızlandı.

Kız gülümsedi ve ona göz kırptı.

Bu Alex olmalıydı. On altıncı katta kalan üniversite öğrencisi ve pahalı eskort. Rika ile arkadaş ve Will Grayson da düzenli müşterisi.

Damon onun enerjisini beğenmişti. Yine de onun her istediğini yapmaması hoşuna gitmemişti.

"Pek çok soru..." Kai zarfı kaldırıp bana uzattı. "Neredeyse yanıtları bulması için birini işe alma isteği uyandırıyor."

Sıkılmış görünmeye çalışarak yavaşça gözlerimi kırpıştırdım ama kalbim hızla atıyordu. Bunu bekliyordum. Kai, öğrenme süreçlerini çoğundan daha hızlı yönetiyordu. Onu ve arkadaşlarını araştırmıştım. Tabii ki o da beni araştırmaya başlayacaktı.

Annemi ziyaret etmem gerekecekti.

Yarın.

"Bu değişiklikleri kabul etmesini sağlarsan, imzalarım" dedi.

Zarfı tuttum ama bırakmadı. Bunun yerine onu aşağı çekti ve beni de beraberinde taşıdı.

"Ve lütfen" diye fısıldadı, nefesi yanağıma değiyordu. "Beni hafife almaya devam et."

İkimiz de zarfı tutuyorduk; gözlerimi ona çevirince, bir an donakaldım.

Çok yakın. Uzaklaşmak istiyordum ama yapamadım. Göğsümde bir şey kabardı ve gözlerime kilitlenmiş koyu gözleri siyaha döndü.

Avlanmak istediğini söylemiştin. Tanrım, bunca zamandan sonra nereden gelmişti bu aklıma? Anıyla neredeyse gözlerimi kapatacaktım.

Kokusu, ağzı, benimkine bastırdığı bedeni... Her zaman buz gibi soğuktu.

Ta ki bir şeyi isteyene kadar. O zaman ne kadar açgözlü olabileceğini biliyordum.

Bacaklarımın arasında bir zonklama başladı ve zarfı elinden çekip alarak doğruldum.

"Sizin için yapmamı istediğiniz başka bir şey var mı Bay Mori?"

Elini kol dayanağına yerleştirdi ve tekrar kart oyununa odaklanmış gibi yaptı. "Havuzdaki misafirler için havluları yenile."

Tek kaşımı kaldırdım. "Arkadaşlarına hizmet etmek için burada değilim."

"Benim için ve sana yapmanı söylediğim her şeyi yapmak için buradasın." Uyarıcı bir bakışla beni yerime sabitledi. "Tabii Thunder Bay'e geri dönüp Gabriel'e sözleşmeyi bozduğunu söylemek istemiyorsan."

Evet, buna bayılırdın ha? Otelin anahtarları ve kodları sende, henüz sözleşmeyi imzalamadın ve anlaşmayı bozan ben olacağım için suç bana kalır.

Kai'ın bakışlarına karşılık vererek odadan çıktım ve arkamdan Michael'ın sesini duydum. "Yukarıdaki koridordaki dolaptalar!"

Arkamdan kıkırdamalar yükselirken dişlerimi gıcırdattım. *Şerefsizler.*

Köşeyi dönerek insanların arasına girdim, tırabzana tutunarak merdivenleri hızla çıktım. Hizmetçilik yapmaya hevesli değildim ama buradan gitmek istiyordum ve lanet havluları alır almaz, onun izni olsun ya da olmasın buradan ayrılacaktım.

Alt kattaki müzik azaldı ve tepeye ulaştım. Televizyonlar ve kanepelerle dolu geniş bir açık alan ve birkaç kişi beni karşıladı.

Karanlık koridorda ilerlemeye devam ettim, açtığım kapılardan birkaç yatak odası, bir banyo ve bir ofis çıktı. Sonra bir kapıyı açtım ve sonunda düzgün bir şekilde istiflenmiş yatak takımları ve havlularla dolu rafları buldum. Taşıyabileceğim kadar çok havlu toplamaya başladım.

"Selam."

Yerimden sıçradım, nefesim boğazımda takılı kaldı. Poker oyunundaki genç kadın, eli kalçasında, açık kapıdan içeri bakıyordu.

"Ben Alex" dedi bana.

"Kim olduğunu biliyorum."

Bir havlu daha alıp ellerimdeki yığına ekledim.

"Bunu iyi bir şey olarak kabul edeceğim."

Nasıl istiyorsan öyle kabul et.

"Rika'nın senin varlığına katlanabilmesine inanamıyorum" dedim dolabın kapağını kapatırken. "Bu gece onun kaç misafirini müşterin yaptın?"

Ama kız beni şaşırtarak güldü. "Aslında bu gece çalışmıyorum."

Gözlerinde bir ışıltı belirdi ve ona hakkını vermem gerektiğini anladım. Bilerek kaba davranmıştım, ancak o buna şampiyon gibi karşılık vermişti.

"Ve Rika benim etrafta olmamdan hoşlanıyor" diye alay etti eğilerek. "İyi öpüştüğümü düşünüyor."

Peki, tamam.

"Deneyimlerime göre zaten kadınlar genellikle daha iyi öpüşüyor" diye devam etti ve gözlerini üzerimde aşağı yukarı gezdirerek beni aşırı bir şekilde alarma geçirdi. "Yani, erkekler dilleriyle ne yapacaklarını hiç bilmiyorlar." Güldü. "Onlardan öpüşme için ekstra ücret alıyorum."

Aklım Kai ile öpüştüğüm anlara kaydı ve derimin altındaki sinirler aniden canlandı. Kai diliyle ne yapacağını kesinlikle biliyordu.

Alex gözlerini devirerek devam etti. "Zaten ya bir dondurma külahı gibi yalanıyorum" –gözlerini kapadı ve havayı yaladı, ho-

murdanarak diliyle abartılı hareketler yaptı– "ya da o şeyi lanet bir kasırga gibi döndürüyorlar." Ve yine gözlerini kapatarak diliyle havada kasırga gibi daireler çizdi. "Kusura bakmayın ama. Öpüşürken bir önlük mü giymem gerekiyor?"

Yüzünü buruşturdu ve ben de kendimi tutamayarak küçük bir kahkaha attım. Tanrıya şükür aynı talihsizliği yaşamamıştım. Ağzımda hoş olmayan bir şey olduğunda, ısırma isteğiyle karşı karşıya kalabilirdim.

Koridorda ilerleyip açık bir kapı aralığından içeri göz attı.

"Ama Will?" diye fısıldadı, odanın içinden gelen ışık gözlerini parlatıyordu. "O gerçekten iyi. Dilini tam da doğru miktarda kullanıyor, öyle ki onu bacaklarının arasındaymış gibi hissediyorsun. Her sinire dokunuyor."

Onu takip ettim ve odanın içinde Will'in, bir kızı duvara dayadığını gördüm. Ağzı kızın ağzına kapanmıştı, eli kızın kalçasının koyu renkli derisinde gezinerek onu kaldırdı ve kendini kızın bacaklarının arasına daha da bastırdı, artık aralarındaki tek şey kıyafetlerdi.

Kızın hafifçe inlediğini duydum.

Alex, "Başta nazik davranıyor" diye devam etti, olanları anlatıyormuş gibi onu izliyordu. "Tadını çıkarıyor, sataşıyor, sonra daha güçlü ve daha sert hareket ediyor ve aleti henüz içinde olmamasına rağmen daha önce hiç bu kadar iyi becerilmediğini hissediyorsun."

Will'in dilinin kızın ağzında çok derin olmayan bir şekilde hareket ettiğini görebiliyordum ama sonra kızın üstdudağını yaladı ve altdudağını hızla dişlerinin arasına aldı. Ardından tekrar dudaklarını yakalayarak ağzının içine daldı.

Dişlerim karıncalandı, onları sıktım ve bir an için gözlerimi kapattım.

"İşini iyi yapıyor, biliyor musun?" dedi Alex, nefes nefese kaldığını duyabiliyordum. "Bir kadının vücudunun hiçbir yeri öpülmeden bırakılmamalıdır. Will yeteneklerini gerçekten en iyi şekilde değerlendiriyor."

Alt kattaki müziğin ritmi bacaklarımda titreşiyordu ama müziği

duyamıyordum. Tek duyabildiğim Alex'in sesiydi. Odadaki kızın nefes alışı ve inlemeleriydi. Will'in ne yaptığını merak etmiyordum çünkü bunu çoktan zihnimde görebiliyordum.

Bir parçam beynimin bana söylediği her şeyin doğru olduğunu biliyordu. Erkekler bana zarar verir, beni kullanır ve beni bir kenara atardı falan filan...

Ama aklım ne derse desin, son zamanlarda içimde hızla büyüyen arzuya engel olamıyordum.

Büyümek istiyordum.

Kulağımın dibinde bir ses, "Şu anda bunu sana yapmayı gerçekten çok istiyorum" dedi ve gözlerimi açtığımda Alex'in arkamda durduğunu fark ettim. "Seni soyup dilimi bacaklarının arasına gömmek istiyorum."

Gözlerim kocaman açıldı ve havlular elimden düştü. *Siktir*!

"Alex." Derin bir ses aniden sessizliği böldü ve donup kaldım.

Alex de durdu ve arkamda kıpırdandığını hissettim.

"O olmaz" dedi Kai ona.

"Sen Michael ve Rika ile istediğim üçlüyü yaptın, şimdi de onla mı?" diye karşılık verdi. "Benim rakibim olduğunu düşünmeye başlıyorum Kai."

Üçlü. Boğazımdaki yumruyu yuttum. Bunu biliyordum ama hatırlatılmasına ihtiyacım yoktu.

Bir sessizlik oldu ve sonra gözümün ucuyla Alex'in koridordan ayrıldığını gördüm. Arkamı döndüğümde bacaklarımın arasındaki ıslaklığı hissederek uyluklarımı birbirine bastırdım.

Kai karşı duvara yaslanmış, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş bana bakıyordu. Ama gözlerinde hiçbir soğukluk yoktu. İçime işlediler.

Will ve kızın bulunduğu odadan gelen sesler yükselmeye başladı ve Kai'ın altı yıl önce üstümde olduğu bir görüntü beklenmedik bir şekilde aklımda belirdi.

Midem gerilirken nefesim kesik kesik çıkıyor ve başım dönüyordu. "Ben... sanırım hasta oluyorum."

"Hasta değilsin." Duvara dayanmaya devam ederken gözlerini üzerimde aşağı yukarı gezdirdi. "Tahrik oldun."

Yanaklarıma bir sıcaklık yükseldi ve nefesimi kontrol etmeye çalışarak başımı iki yana salladım.

Açık kapıdan Will'in, "Bacaklarını aç" diye buyurduğunu duydum. "Benim için aç bebeğim."

Kai'ın gözlerinde bir eğlence belirirken ikimiz de yerimizden kımıldamadık, bakışlarımız birbirine kenetlenmişti.

"Evet" diye soludu kız. "Acele et. Gelmek üzereyim."

"Of, bu çok seksi" dedi Will ona ve ekledi. "O amcığı ovmaya devam et. Güzelce ıslat."

Göğsümde bir ağırlık hissettim ve hemen kızın oradaki yatakta Will için ne yaptığını hayal ettim.

"Mm-hmm" diye inledi kız. "Hadi, yapalım."

"Arkanı dön."

Vücudumun her yerine soğuk bir ter boşandı ve Kai'a bakıp gözlerimi vücudundan aşağı indirdim. Kıyafetleri üzerindeyken bile ne kadar güzel olduğunu anlayabiliyordum. Bacaklarımın arasındaki ihtiyacı uzaklaştırmaya çalışarak bir anlığına gözlerimi kapattım. Dokunulmak istiyordum. Kıyafetleri çıkarmak istiyordum. Herhangi bir yerdeki bir yatakta, Kai'ın tüm ilgisini üzerimde istiyordum. Nerede olduğu umurumda değildi. O çok iyi hissettiriyordu, bunu hatırlıyordum. Her şeyi hâlâ çok net hatırlıyordum.

Odadaki yatak başlığı duvara çarpmaya başladı ve homurtular, küçük çığlıklar koridora sürüklendi.

Gözlerimi Kai'ın ince beline ve uzun bacaklarına indirdim ve bir an için o odadaki kişinin ben olmasını diledim.

Bir an için, buna izin verebileceğim düşüncesiyle keyiflendim.

Kai, "Bana öyle bakmaya devam edersen" dedi, "başımız belaya girecek."

Gözlerimi başka yöne çevirdim. Buradan gitmem gerekiyordu.

"Artık gidebilir miyim?" diye çıkıştım.

Ama cevap vermedi. Bunun yerine harekete geçip kollarını indirdi ve bana doğru yürüdü.

"Yıllar boyunca birçok kez ne düşündüm biliyor musun? Kabul etmek istemediğim kadar çok?" diye sordu ve elini başımın arka-

sındaki duvara dayadı. "Seni ve beni, o kulede ellerimin üzerinde olduğu, seni hissettiğim ânı. Hatırlıyor musun?"

Hiçbir şey söylemedim ve Kai eğildi. "Seni kontrol etmek hoşuma gitmişti" diye devam etti, sözleri yumuşak bir şekilde çıkıyordu. Düşünceli bir şekilde. "Diğer kızlardan farklıydın. Kontrol bir yanılsamadır. Genellikle sadece birkaç dakika sürer." Gözleri benimkilerle buluştu. "Ama seninle, seni sonsuza dek kontrol edeceğimi hissettim. Her şeyini avucumun içinde tutabilirmişim gibi hissettim. Çok az şey söylemiş ve yapmıştın ama seni istememe yetmişti."

Geri çekilip duvara çarptım. Benden ne istiyordu? Fakirlikten falan mı tahrik oluyordu? İğrenç ya da çirkin olduğumu düşündüğümden değil ama Tanrı aşkına! Dikkatleri üzerime çekmemek için bilerek çok büyük kıyafetler giyiyordum ve Kai kıyafetleri, dolaşık saçları, kirli tırnakları görmüyormuş gibi davranıyordu.

Altı yıl önceki gibi davranıyordu. Sanki sadece bir kızdım.

Ama ortalama bir kız da değildim. Özeldim. Aranan biriydim. Arzulanan biriydim.

Kulağıma eğildi. "Ceketini çıkar ve benim için gömleğini aç" diye fısıldarken mideme bir titreşim gönderdi.

Onu uzaklaştırma dürtüsü hissettim ama hareketsiz kaldım, çünkü benden istediğini gerçekten yapmak istiyordum. Ellerini yine üzerimde istiyordum.

Onun yerine sadece başımı iki yana salladım.

Uzanıp şapkamı başımdan çıkardı ve saçlarım serbest kalarak omuzlarıma döküldü.

Saçımdan bir tutam alıp parmaklarının etrafına doladı. Ufak bir heyecan, gözkapaklarımın titreşmesine neden oldu.

Ama sonra atılıp başımın arkasından bir tutam saçımı kavradı, nefesim kesilirken acıyla irkildim.

Kısık sesle homurdanarak, "Adil olmak lazım" dedi ve beni gözlerine bakmaya zorladı. "Sen beni izledin. Beni takip ettin. Günde kaç kez duş aldığımı saydın. Duş alırken de izledin mi? Ha?"

Dişlerimi sıktım, nefesinin sıcaklığı dudaklarıma çarpıyordu.

"Sikişmemi de izledin mi?" Gözleri ağzıma kaydı. "Gömleğini

benim için aç ufaklık. Bakalım zahmetlerimin karşılığı olarak aldığım şeyi beğenecek miyim?"

Dudakları benimkilerin üzerinde gezindi ve vücudumdaki ihtiyaç şiddetlendi.

"Hayır" diye fısıldadım ve ellerimi göğsüne koydum. "Sen gömleğini çıkar."

Durdu, başımı ondan birkaç santim uzakta tutarken bana merakla baktı. Tenim yanıyordu ve kıyafetlerim rahatsız ediyordu. Neredeyse acı vericiydi. Üzerimden çıkmalarını istiyordum. Kai'ı vücudumda hissetmek istiyordum.

Uzanıp yüzüne dokundum, elimi çenesinde ve boynunun arkasında gezdirdim. Sıcak ve pürüzsüzdü ama daha fazlasını istiyordum.

Beni temkinli bir şekilde izledi, gözleri kısa bir süre tekrar ağzıma indi ve dudakları aralandı. Yine de beni durdurmadı. Tutuşu gevşedi.

Parmaklarımı gömleğine doğru kaydırdım ve gözlerimi gözlerinden ayırmadan düğmelerini çözmeye başladım ama parmaklarım o kadar titriyordu ki gömleği iki elimle tutup yırtarak açtım, düğmeler iki yana saçıldı.

Tutuşunu sıkılaştırıp alnını benimkine dayarken, neredeyse hırıltı gibi çıkan ağır bir nefes verdi.

Ama onu ittim, sendeleyerek geriledi. "Bana dokunma." Ve karşı duvara çarpana kadar onu tekrar iterek üzerine doğru ilerledim.

Yüzünden şok ve öfke karışımı bir ifade geçti ama ona cevap vermesi için fırsat tanımadım. Hızla üzerine geldim, iki elimle bileklerini kavrayıp arkasındaki duvara dayadım ve parmak uçlarımda yükselip yüzümü boynuna gömdüm.

Ve dudaklarımı teninde gezdirdim.

Aşağıdan yukarıya doğru yavaşça ilerledim, boynundaki damarın üzerinden geçtim ve köprücük kemiğinin sıcak kıvrımına doğru indim.

Ürperdi.

Tanrım, o çok mükemmel ve sıcaktı, dudaklarım sızlamaya başladı ve o sızı yüzüme, sonra tüm vücuduma yayıldı. Ağzımı açıp

dudaklarımı her yerinde gezdirdim. Çenesinin altından diğer tarafa geçtim, ağzımla onu keşfediyordum ve onu öpmek çok cazip geliyordu. Sadece bir kez. Dudaklarımı tenine gömmek ve o acayip güzel kokan şeyi tatmak istiyordum. Burnumu kulağının altında gezdirdim, kokusunu içime çektim ve ardından sıcak nefesimi üfledim. Duvara yapışmış ve gözlerini kapatmıştı, başını geriye atarak beni daha fazlası için davet ediyordu.

Ellerinin serbest kalmasını isteyerek kavrayışımdan kurtulmaya başladı ama onu elimden geldiğince sıkarak ona bir uyarı gönderdim.

Tekrar ayaklarımın üzerine inip bileklerini serbest bıraktım. "Onları orada tut."

Gömleğini ve ceketini iyice açtım ve ellerimle ağzımı göğsüne yönelttim. Parmaklarım teninde aşağı kaydı, çıkıntılarının ve çukurlarının verdiği hisle uyuştu ve ağzım ellerimin çizdiği yolu takip etti. Orta parmağımla meme ucunu ovuşturdum ve aynısını sonra dudaklarımla yaptım, teninin ve o sert yumrunun hissiyle bacaklarım kasıldı.

Gözlerimi kapattım. Bu ânın sona ermesini istemiyordum. Kollarını etrafıma dolamasını, beni sıcaklığına ve sarhoş edici kokusuna hapsetmesini istiyordum.

Ama ona izin verirsem, bu benim ilk hatam olurdu.

Başımı kaldırdım ve göğsü ağır nefeslerle inip kalkarken beni izlemesini izledim.

"Ben senin ufaklığın değilim." Ellerimi indirip geri çekildim. "Ama kontrol konusunda haklısın. Kontrol bir yanılsamadır. Kendine bir bak. Sende hiç yok."

Sırıttım ve şapkamı almak için eğildim.

Ama sonra bir baktım ki Kai beni tutup tekrar kendine çekmiş. "Ve sende de yok" diye fısıldadı kulağıma. "Yalnızca sana izin verdiğim kadar kontrole sahipsin."

"Ah, tamam, sen kazandın. Kaba kuvvet her zaman zekayı alt eder sonuçta, değil mi? Ama bir şeyi unutuyorsun." Başımı çevirip yüzüne karşı konuştum. "İstediğim zaman hayır diyebilirim ve bu her şeyi durdurur. Tabii tekrar hapse girmek istemiyorsan."

Hiçbir şey söylemeden hareketsiz kaldı.

Haklı olduğumu biliyordu. Elbette o da hayır diyebilirdi ama bu pek olası değildi.

Nefesi saçlarıma düştü ve kollarımı bırakarak başını benimkinin yanına getirdi. "Haklısın" dedi sessizce. "İstediğin zaman hayır diyebilirsin." Ve tıpkı benim ona yaptığım gibi dudaklarını boynumda gezdirmeye başladı. "Ne zaman istersen."

Gözkapaklarım titreşti, eli yüzümün yan tarafını tuttu ve başımı ona doğru çevirdi. Burunlarımız birbirine değdi, dudaklarımız birbirinden birkaç milim uzaktaydı, o kadar yakındı ki, öpüşmememize rağmen onu tadabiliyordum.

Bacaklarımın arası zonkluyordu. O boktan evi ve üst kattaki odadaki tek yatağı düşündüm, şu anda olmak istediğim başka hiçbir yer yoktu.

Gerçekten kim kimin kontrolündeydi? İkimiz de berbat haldeydik.

Eli karnımdan aşağı kaydı ve bacaklarımın arasını avuçladığında ben de onu tuttum. "Ah, Tanrım" diye inledim. Onu uzaklaştırmak istiyordum ama çok iyi hissettiriyordu.

Siktir. Hava alamadım, nefesim kesildi. Kahrolası bağlar!

Nefes alamıyordum.

"Dur" diye bağırdım ellerini iterek. "Dur, dur, dur. Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum."

Havayı içime çektim ve destek almak için avucumu duvara dayadım. *Tanrım. Ne oluyordu ya?* Kaburgalarım ve ciğerlerim acıyordu ve çaresizce o boktan şeyi çıkarmak isterken yüzümü buruşturdum.

Buradan gitmem gerekiyordu.

Bir kadının, "Hey Kai" dediğini duydum.

Başımı çevirdiğimde koridorda yürüyen iki kızı gördüm, ikisini de tanımıyordum.

Tanımam da gerekmiyordu.

Bana bir bakış attılar, gözleri vücudumda aşağı yukarı inerek görünüşümü incelediler. Gözlerini tekrar başka tarafa çevirdiler ama yanımdan geçerlerken birbirlerine attıkları bakışları kaçır-

madım, kahkahaya boğulmak için banyoya girmeyi zar zor beklediler.

Yere baktım. "Artık buradan çekip gidebilir miyim?"

Kai bana baktı, ceketi ve gömleği kısmen açıktı ve göğsünün zeytin teni ortadaydı. "Onları takma. Sadece sarhoşlar."

Saçlarımı tekrardan toplamaya gerek duymadan şapkamı taktım. Sabrım kalmamıştı. "Sanki umursuyormuşsun gibi" diye çıkıştım. "Rahatsız olmamı istedin. Bu yüzden beni buraya, bu insanların yanına getirdin, bana yerimi hatırlatabilmek için."

"Öyle bir..."

"Saçmalıkların umurumda değil." Ona dik dik baktım, tanıdık bir öfke şu an kanımı kaynatıyordu. "O tür insanların bana böyle bakmalarına alışık olmadığımı mı sanıyorsun? Beni güzelleştirirlerse bana bir tür iyilik yapacaklarını düşünen erkeklere ve ellerinin arkasından gülen kadınlara. Benim bütün hayatım böyle geçti. Bana baktıklarında ne gördükleri umurumda değil. Senin dünyan boş ve bana hiçbir şey öğretemez."

Kendimi hüsrana uğratmıştım. Ona kapılmıştım. Yine. Ama neyse ki fazla ileri gitmemiştik. Suçu strese ya da ona karşı her zaman hissettiğim çekime bağlıyordum ama bunu durdurmuştum. En azından bu konuda kendimi iyi hissedebilirdim.

Çenemi dik tuttum. "Benim Damon'ım var. Tek istediğim o."

Kai'ın gözleri üzerimde kısıldı, yavaş ama sert nefesini buradan bile duyabiliyordum. Evet, istediğini düşün ama bu doğruydu. Abim benim güçlü olmamı isteyen tek erkekti. Beni asla incitmeyecek tek erkek.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve koridorda merdivenlere doğru yürüdüm.

Dönen merdivenlerden hızla indim ve göz ucuyla Kai'ın beni takip ettiğini gördüm. Yine de yavaşça takip ediyordu, bu yüzden beni yakalamaya çalışmadığını biliyordum.

İki dakika sonra dışarıda olacak ve buradan uzaklaşacaktım. *Sadece git.*

Ama zemine vardığımda, oturma odasının ortasında bir itişme görerek başımı kaldırdım. Bu da ne?..

Lev'in elleri başının arkasında kenetlemişti ve burun buruna duran David ve Michael'a sırıtarak bakıyordu. Ilia, kollarını siyah takım elbise ceketinin üzerinde kavuşturmuş bir şekilde geride dururken, Rika, Will ve birkaç seyirci yakınlarda durmuş olanları izliyordu.

Kai arkamdan "Ne oluyor?" seslendi ve yanımdan geçti.

Hâlâ üç parçalı takımıyla duran alt kattaki resepsiyon görevlisi döndü ve konuştu. "Üzgünüm, efendim" dedi tedirgin görünerek. "Bay Crist herkesin yukarı gelebileceğini söyledi ama olağan dışı göründükleri için kendilerini kontrol etmek istedim, durmayıp asansöre bindiler. Üzgünüm."

Endişeli gözlerle Michael ve Kai'a baktı. Kai'dan neden özür dilediğinden emin değildim. Burası onun dairesi değildi.

Michael onu, "Sorun değil" diye temin etti ve sonra adamlarıma baktı. "Kimsiniz?"

İnsanların arasından geçerken "Gabriel için çalışıyorlar" diye seslendim. "David, burada ne arıyorsunuz?

Onları birkaç saat önce Thunder Bay'de, sözleşmeyi alırken görmüştüm ve bu gece orada olmaları gerekiyordu. Bu kadar geç saatte şehirde olmalarını beklemiyordum.

David başını çevirip bana baktı. "Eve gitmek ister misin?"

"Ben de tam gidiyordum."

Ama Kai araya girerek bana baktı. "Otur" dedi bana.

Çenemi kasıp ona ters ters baktım. Ne?

Asla. Onu da bu güç yolculuğunu da sikerler. Bir gece için yeterince şey yaşamıştım.

"Bu adamlara bulaşmaya hazır değilsin" dedim ukalalaşarak.

Desteğim varken bunu yapmak çok kolaydı. Evet, hiç de fena değildim.

Ama Kai benim yerime David'le konuştu. "Gabriel bunu kabul etti. O artık benim için çalışıyor. Gidin."

"Bizi Gabriel göndermedi." Öne çıktı ve Kai'a yaklaştı. "Ve *onun* emriyle gideriz. Senin değil."

Kai döndü ve başını eğerek bana baktı. "Onunla git hadi. Git de görelim."

Kalbim tekledi. Şu an bana Damon'ı ne kadar da hatırlatıyordu...

Ancak sözleşme hâlâ imzalanmamıştı. İmzalandığı an kaçabilirdim ve beni kovalamak isteyip istemeyeceği onu ilgilendirirdi. Lakin anlaşmayı şimdi bozarsam, Gabriel beni suçlardı.

Kai sesini alçalttı, çevremizdeki herkes sustu ama mekânın geri kalanında müzik ve parti hâlâ devam ediyordu. "Kime aitsin?"

"Kai" diye azarladı biri.

"Sessiz ol Rika" dedi sinirle, hâlâ bana bakıyordu. "Kime aitsin?"

Herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ve çakımı çıkarıp onun kahrolası karnına saplamak istiyordum. *Lanet olasıca.* Yıllarca onun gibi pisliklerin üzerinden tırmanarak çitin üzerine bir göz atmaya çalışmıştım, o ise gelip bileklerimden tutarak beni çukura geri çekiyordu. Herkes öğrenecekti. Herkes beni burada güçsüz görecekti.

Bakışlarına karşılık verdim, gözlerim nefretle yanıyordu. Dişlerimi o kadar sıktım ki ağrımaya başladılar.

Bir adım atarak yanına gittim ve arkamı dönüp David, Lev ve Ilia'ya baktım. "Sana" diye fısıldadım.

Ve bunun için seni öldüreceğim. Boğazıma bir yumru oturmuştu ve midem bulanıyordu.

"Şimdi..." dedi Kai arkasındaki siyah minderli sandalyeye otururak. "Onu eve götürebilirsin."

Çocukların bir şey yapmasını beklemedim. Tüm insanları iterek geçtim ve onlar da dönüp beni takip ettiler. Bir elin sırtımda hafifçe durduğunu hissettim.

Kai arkamızdan, "Yürümeyi biliyor" diye bağırdı. "Ona dokunma."

Muhtemelen David'e ait olan el, hemen üzerimden ayrıldı.

Köşeyi dönüp asansöre bindik ve Ilia düğmeye bastı.

Kapılar kapanınca kendimi bırakıverdim. Duvarı tekrar ve tekrar yumrukladım, bacağımı geriye savurup bir tekme indirdim ve ciğerlerimi yırtarcasına hırladım. "Siktir!"

Dönüp dirseğimi geriye savurdum ve sağ kolumdaki, parmak boğumlarımdan omzuma kadar her yerim acıyla doldu. Duvara

defalarca vurdum, yumruk ve tekmeler attım. "Ihhh!" Bir yumruk daha attım.

Neyse ki çocuklar susmaları ve asansörün kendi taraflarında kalmaları gerektiğini biliyorlardı.

Zorlukla nefes alırken ileri geri yürüdüm. Beni orada küçük düşürmüştü. Avucumla tekrar duvara vurdum, koluma bir ağrı saplandı. *Beni küçük düşürmüştü...*

"Ne yapmamızı istersin?" diye sordu David.

Ama onlara bakmadım. Cevap da vermedim.

Ne yapılması gerektiğini biliyordum. Kai'ın o lanet sözleşmeyi imzalamasına ihtiyacım vardı. Bunu yaptığında, tek uğraşacağım o olacaktı. Abim geri dönebilecek ve güvende olacaktı, babam da istediğini elde ederek resimden çıkacaktı. O zaman işleri kendi yöntemimle yapabilirdim.

Ama Kai'ın sözleşmeyi imzalamaya niyeti olmadığından şüpheleniyordum. Sorun buydu. Bunu olabildiğince uzatacak ve beni de yanında sürükleyecekti.

Bana dokunmasına asla izin vermemeliydim.

Abimin bana bir defasında, *"Erkekler sadece becermek ister"* dediğini hatırladım. *"Elimize geçen her şeyi beceririz. Kimse seni sevmeyecek. Gerçek anlamda yani. O seni sadece oyalayacak, alabileceği her şeyi alacak ve sonunda, daha yeni ve daha ateşli birine geçecek. Kimsenin seni bu şekilde kullanmasına izin vermeyeceğine söz ver. Sürtük olma. Güçlü ol."*

Abim bana erkeklerin beni sadece kullanacağını ve bana zarar vereceğini öğretmişti ve şimdiye kadar hayatımda gördüklerime bakarak söyleyebilirdim ki o, kesinlikle haklıydı.

Kai da herkes gibi tahrik olabilirdi, ancak şehvet, onun ne kadar acımasız olabileceğini asla gölgede bırakmazdı. Veya geçen yıl Erika'ya karşı ne kadar acımasız olduğunu ve az önce de bunu kanıtladığını.

Benim üzerimde tam bir kontrole sahipti. Bunu biliyordu ve az önce bunu göstermişti.

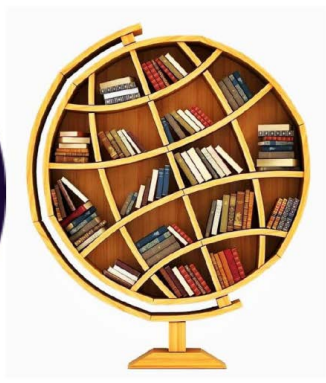
Ona karşılık vermeyi kesmem gerekiyordu. İster şehvet ister öf-

ke isterse de korku olsun, kendimi kapatmam gerekiyordu. Onun sıkılmasını sağlamam gerekiyordu.

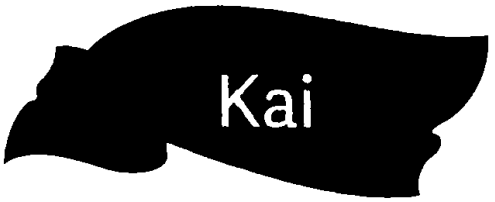
Yapamazsam, ikimiz de kontrolden çıkardık.

Ve sonra... savaş başlardı.

Bölüm 11

Günümüz

Dolabın kapısını çarparak kapattım ve kıyafetlerimi spor çantama tıkıştırarak fermuarını çektim. Geç olmuştu, spor salonu boştu ve umduğum kadar bitkin hissetmememe rağmen soyunma odasından çıktım.

Bir başka antrenman ve duştan sonra, gece saat on buçukta hâlâ fazlasıyla uyanıktım.

Soyunma odasından çıkıp ofise doğru yürüdüm, telefonumu masanın üzerinden aldım ve kapıyı kilitledim. Şimdiye kadar herkes gitmişti, her yer sessiz ve karanlıktı.

Telefonum çaldı.

Baktığımda annemin numarasını gördüm.

Omuzlarım biraz düştü ama arayacağını biliyordum. Akşam yemeğine katılmamıştım.

Annemle babamı severdim ama bazen Michael'ın anne babasının kendi-haline-bırakma yaklaşımını gerçekten kıskanıyordum.

Telefonu kulağıma götürdüm. "Bu saatte hâlâ ayaktasın."

"Uyumamaya çalışıyorum" dedi neşeyle. "Bu, oğluma iyi geliyor gibi görünüyor."

Lobide dolaşıp bilgisayarların kapalı olduğundan emin olurken kendi kendime güldüm.

"Bana ağzımın payını vermek için mi aradın?" diye sordum.

"Olabilir."

"Üzgünüm, tamam mı?" Ön kapıya doğru yürüdüm. "Bu akşam yanınızda olmalıydım."

Pazar günleri kahvaltı yapmak ve babamla antrenman için eve gidiyordum, bu yüzden onları hiç görmüyor değildim. Babamın hayal kırıklığını masanın diğer ucundan hâlâ hissedebiliyorken, kendimi bundan daha fazla orada olmaya zorlayamıyordum.

"Babam kızgın mı?"

"Hayır" diye yanıtladı. "Sadece..."

Başımla onayladım. "Hayal kırıklığına uğradı. Biliyorum."

Annem sustu çünkü o bile bunun doğru olduğunu biliyordu. Dönüp dolaşıp aynı yere geliyorduk ve babam bana nadiren bağırsa da sessizliğine katlanmak daha zordu.

"İki tane ekstra biftek marine ettim" dedi şarkı söyler gibi. "Yarın eve gelmek istersen, seni bekliyor olacaklar."

"Olabilir."

Bu da onu her zamanki gibi pazar günü göreceğim anlamına geliyordu.

"İyi gidiyorsun" dedi bana. "Ve baban bunu görüyor. Seni seviyor Kai."

"Evet, biliyorum." Teoride.

Eğer ölürsem, benim için yas tutardı. Bunu biliyordum. Yine de yıllar önce tutuklandığımdan beri kendimizi içinde bulduğumuz bu çıkmazdan başka herhangi bir şeyin bizi çıkaracağından şüpheliydim.

"Yakında görüşürüz, tamam mı?" Tuş takımına kodu girerek ön kapıyı açtım ve dışarı çıkıp tekrar kilitledim.

"Seni seviyorum" dedi sessizce ama bu üç kelimede söylemediği daha çok şey vardı. Annemi ağlatmış olmaktan nefret ediyordum.

"Ben de seni seviyorum" dedim ve telefonu kapattım.

Telefonu cebime koyup arkamı döndüm ve Papa'ya baktım.

Damon'ı bulamazsam, işler yine çığırından çıkacaktı ve muhtemelen babamın gözlerinin içine bir daha asla bakamayacaktım.

Köşedeki ara sokağa doğru yürürken, elleri ceplerinde tuğla duvara yaslanmış Banks'i gördüm.

"Ne yapıyorsun?" Bir saat önce gitmesine izin vermiştim.

"Alınmayı bekliyorum."

"Araban yok mu?" diye sordum.

"Beni hiç araba kullanırken gördün mü?"

Duraksadım. *Şey, görmedim.* Her zaman o aptallar şoförlüğünü yapıyordu.

Ve işte iti an çomağı hazırla...

Başımı kaldırdım ve aynı siyah SUV'nin kaldırıma yanaşıp hızla durduğunu gördüm. David ve o çocuk –adını unuttum– ön koltuklarda oturuyorlardı ve gözlerini Banks'le benim üzerime dikmişlerdi.

Ne zaman arasa koşarak geliyorlardı, değil mi?

Etrafından dolaşıp ara sokağa girdim. "Seni eve ben bırakırım. Atla."

"Dediğim gibi, ben hallederim" diye çıkıştı.

Durdum ve dönüp gözlerine baktım.

"Ayrıca ben Thunder Bay'e gidiyorum" diye ekledi. "İlgilenmem gereken birkaç şey var."

"Mükemmel. Ben de oraya gidiyorum." Dönüp arabama doğru yürüdüm ve kilidini açtım. Thunder Bay'e gitmeyi planlamamıştım ama sanırım artık gidiyordum.

Ayrıca kıskanç da değildim. Sadece bu adamların her zaman ortaya çıkmasından ve Banks hâlâ onlarınmış gibi davranmasından hoşlanmıyordum.

Onların değildi ve herkesin bir hatırlatmaya ihtiyacı olurdu.

Arabamın kapısını açıp kaputun üzerinden ona baktım. "Banks."

Bir an orada durup adamlara yandan bir bakış attı, utanmış görünüyordu. Muhtemelen tartışmak istedi ama söyleneni yaptı. Yürüyüp kapıyı açtı ve bindikten sonra çarparak kapattı, emniyet kemerini takma zahmetine girmedi.

Adamlara bir bakış attığımda onların da bana kaşlarını çattığını gördüm. Neredeyse gülecektim.

Park yerinden geri geri çıktım, arabayı döndürdüm ve yanlarından geçip ara sokaktan çıkarak sessiz yola girdim.

Banks hiçbir şey söylemedi, ben arabayı sürerken sessiz kalmasına izin verdim. Son zamanlarda onu çok fazla zorlamıştım ve sahip olduğumuz her etkileşimin böyle olmasını istemiyordum. Onunla konuşmayı seviyordum.

Michael'ın birkaç gün önceki partisinden sonra, kızgınlıktan çok, kafam karıştığı için onun yolundan çekilmiş ve onun da benimkinden uzak durmasına izin vermiştim.

Damon'ı arıyor olmam gerekiyordu. Elinde benimle ilgili olan şeyleri temizlemem gerekiyordu.

Ama geçen gece, Delcour'daki o karanlık koridorda her şey geri dönmüştü. Onunla iletişim kurmak, onunla konuşmak ne kadar da kolaydı ve neredeyse bana ihtiyaç duyduğu o ender savunmasız anlara nasıl da bayılıyordum... Ve beni istediği anlara.

O tam bir gizemdi ama şu anda isteyip durduğum tek bir gerçek vardı: Çarşafların arasında onu altıma alarak yaşayacaklarım. Gözleri nasıl görünürdü? Hangi kelimeleri fısıldardı? Ellerini nereme koyardı?

Fakat o, Torrancelar'a sadıktı. Hem yapmam gerekeni yapıp hem de onu elimde nasıl tutabilirdim?

Araba geceyi yırtarak köprüyü hızla geçti ve ön farları Thunder Bay'e doğru giden karanlık otoyolu aydınlattı. Derin bir nefes aldım, arabanın içinde her şey birdenbire çok ağırlaştı.

Tenim onun yanımdaki hissiyle karıncalanıyordu.

Bir bakış attığımda, pencereden dışarı baktığını gördüm, sırtı dimdikti ve elleri kucağındaydı. Yine de yavaşça ellerini uyluklarının üzerinde aşağı yukarı gezdirmeye başladı ve nefes alışının ne kadar derinleştiğini fark ettim.

Başını tekrar öne çevirdi ve göz ucuyla bana hızlı bir bakış attığını fark ettim. Dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdı.

Gülümsememi bastırarak gözlerimi yola çevirdim. "Kendini kontrol etmekte gerçekten iyisin, değil mi çocuk?" Sesimi sakin tuttum. "Bana bir şey mi söylemek istiyorsun? Bir şeyler olduğunu hissedebiliyorum. Söyleyebilirsin."

Ama tahmin ettiğim gibi sessiz kaldı. Dirseğimi kapıya dayadım ve parmaklarımı dudaklarımın üzerinde gezdirdim. İlgilenmeyen biriyle nasıl oynanırdı?

Ve sonra aklıma bir fikir geldi.

"Ee, o nasıl biri?" diye sordum.

Kaşları çatıldı. "Kim?"

"Vanessa."

Sabırsızca içini çekerek gözlerini yolcu tarafındaki camdan dışarı çevirdi. "Düğün gecende üzerinde zıplarken çok güzel görünecek biri."

Direksiyonu sıkıp avucumun içinde gıcırdattım. Tam bir yaramazdı.

"Yani onunla hiç konuşmadın mı?" diye direttim.

Kıskanmasını istiyordum.

"Birkaç kez konuştum" diye yanıtladı. "Ve bir defasında, ikimiz de on beş yaşındayken, bir partide göğüslerimi tutması için çocuğun tekine para ödemişti. Damon bunun için çocuğu bir ağaca bağlamış ve yılanı Volos'u çocuğun iç çamaşırının içine sokmuştu. Çocuk bir orospu gibi çığlık atmıştı."

Bir homurtu çıkararak güldüm.

Ve sonra yüzüm düştü, bir an için Damon'ı özledim ve bundan nefret ettim. Birinin Banks'e saldırdığını duymak hoşuma gitmemişti ama nedense Damon'ın onun intikamını aldığını bilmek içimi rahatlamıştı. Bu hiç Damon'lık değildi.

Neden Banks'e bu kadar bağlıydı?

Öte yandan ben de ona çok hızlı bağlanıyordum. Şu anda anlamaya bile cesaret edemediğim nedenlerden dolayı.

Ön camdan dışarı bakarken konuyu değiştirerek, "Bugün Michael'la konuştum" dedim. "Onu Papa'da tehdit ettiğini söyledi. O seni yakalayıp duvara sıkıştırarak tehdit ettikten sonra."

Zihnimde canlanan görüntü karşısında keyiflenmeme engel olamadım.

"Ona zayıf ve dikkatsiz olduğumuzu mu söyledin?" Yumuşak bir dönüş yaparken ona gülümsedim. "Gerçekten endişeli görünüyordu, sanki haklıymışsın gibi."

Kaşları daha da çatıldı, konuşma girişimlerimi görmezden gelmeye çalıştığı çok açıktı.

"Biliyor musun, seni en son altı yıl önce gördüğümde çekingen ve masumdun. Hafif bir esintide irkilecek türden bir kızdın." O kızın hâlâ içinde bir yerlerde olup olmadığını merak ederek uzun bir nefes verdim. "Artık bir yudum su içmen bile hesaplanmış gibi. Ve ondan sonraki on dokuz hamlen."

Yanımda gerginleştiğini hissedebiliyordum.

"O Şeytan Gecesi'nden birkaç yıl sonraki bir gecede Rika bize katıldı" dedim ama onun bu konudaki her şeyi çoktan bildiğinden şüpheleniyordum. "O gece, bana seni çok hatırlattı. Sadece onu neyin heyecanlandırdığını öğreniyordu. Aşmayı çok istediği o sınıra ilk adımı atmaya başlıyordu. İkiniz de birbirinize çok benziyorsunuz."

Rika o gece bana Banks'i hatırlatmıştı. Çekilebileceğim biriydi. Benimle tavşan deliğine inecek biriydi. Arkadaşlarım vardı ama onlarla aynı şekilde değildi.

"Kontrol dışında. Rika içgüdüsel olarak tepki veriyor" diye ekledim dudaklarımı yalayarak. "İstediğini istediği an alıyordu."

Banks ben burada değilmişim gibi davranarak gözlerini tekrar pencereden dışarı çevirdi.

"Ama büyürken o da çok farklıydı." Arabayı yumuşakça sağa döndürdüm. "Küçükken, zorunda olduğumuz, bize öğretilen kişiler oluruz. Özgürlükle birlikte, ufkumuzu genişletme özgürlüğü de gelir. Hesap vermemiz gereken tek kişi kendimiz oluruz" dedim ve tekrar ona baktım. "Sen o özgürlüğe henüz sahip olamadın, değil mi? Neden? Çizgiyi aştığında canını yakacak insanlar mı var? Uygunsuz davrandığında ya da haddini aşarak konuştuğunda Gabriel sana zarar mı veriyor? Damon seni incitti mi?" Yorulacağını umarak kışkırtmaya devam ettim.

Derin bir nefes aldı ve boğazını temizleyerek tekrar önüne döndü. "Sen ve Michael, Will'in zararlı alışkanlıklarını kontrol altına alarak başlayabilirsiniz. Damon gittiğinden beri daha da kötüledi" dedi, tüm sorularımı görmezden gelerek. "Depresyonda. Ona üzerinde uğraşacağı bir iş vermelisiniz. Aslında pek çok iş, böylece düşünecek zamanı olmaz. Ona bir amaç verin."

Kaşlarımı kaldırdım. Konuyu tekrar Michael'la tartışmasına çevirmesine sinir olmamıştım. Sonuçta konuşuyordu.

Söylediklerini düşündüm. Will neredeyse hiç ayık değildi ve bu onu zayıf ve kolay bir hedef yapıyordu. Belki de haklıydı. Ne de olsa ben Will'den daha iyi durumdaydım ve belki de bunun nedeni gerçekten meşgul olmamdı, böylece geçmişe takılıp kalmıyordum.

Araba tekrar sessizleşti ve bir kez daha ellerini uyluklarında aşağı yukarı hareket ettirdiğini gördüm. Uzandım ve üşümüş olabilir diye ısıyı azıcık açtım.

Gösterge panelinden gelen ışık, çenesini, burnunu ve boynundaki deriyi seçebileceğim kadar aydınlık veriyordu. Direksiyonu tekrar sıktım, bedenim yeniden enerjiyle doldu. Çok fazla bastırılmış enerjiyle.

Biriyle birlikte olmayalı uzun zaman olmuştu.

Belki beni de avlamana izin vermeliyim.

Gözlerimi kırpıştırarak içime yayılan sıcaklığı dağıtmaya çalıştım. İlgimi çok fazla çekiyordu ve benim dikkatimin dağılmasına ihtiyacım yoktu. Oynayacak başka kadınlar da vardı. Kahretsin, Alex bana kartını on beş kere falan vermişti. Onu istediğime karar verirsem, hazırda bekliyordu.

Küçük bir ses sessizliği bozduğunda Banks'ten geldiğini anladım. Midesi guruldamıştı. Gösterge panelindeki saate baktığımda on biri geçtiğini gördüm.

"En son ne zaman yemek yedin?" diye sordum.

Ama cevap vermedi.

"Aslında seni yemek yerken hiç görmedim." Yola bir bakış attıktan sonra ona döndüm.

"Bence herkes senin için de aynı şeyi söyleyebilir."

Doğru. Değişik saatlerde aktif oluyor, bu yüzden işleri kendi hızıma göre yapıyordum.

Ama kendi midemdeki hafif ağrıyı da görmezden gelemezdim. Sabahki toplantılardan sonra maaş bordroları ve aramalarla meşgul olmuştum, yemek yemeyi unutmuştum.

"Haklısın" dedim yol ayrımı için direksiyonu kırarken. "Ve açlıktan ölüyorum. Ne yemek istersin?"

"Eve gitmek istiyorum."

Tabii. Eminim istiyorsundur.

"Nasıl istersen" diye yanıtladım.

"Kendi *evimi* kastetmiştim" dedi yarım saat sonra sinirlenerek.

Banks annemle babamın yemek odasındaki bir duvarın yanında kök salmış gibi dururken, sessizce gülerek yanından geçtim.

Onu Gabriel'e geri götürmek yerine kendi evime getirmiştim. Ailemin evine yani. Annem ve babam –ikisi de üst katta uyuyordu ve bizim aşağıda olduğumuzdan habersizlerdi– tıpkı Michael ve Will'in ebeveynleri ve tabii ki Damon'ın babası gibi hâlâ Thunder Bay'de yaşıyorlardı.

Yukarıda asılı olan demir avizenin yumuşak ışığıyla parlayan uzun ahşap masaya tabakları taşıdım. Babamın geleneksel Japon tarzı dekorasyona olan sevgisine rağmen annem üstün gelmiş ve evimizi bolca koyu renkli ahşap, halı, tablo ve renkle donatmıştı.

Ama aynı zamanda babamı da memnun etmeyi amaçlıyordu. Mülkümüzün harika manzaraları vardı ve eve bol miktarda doğal ışık giriyordu.

Gümüş çatal bıçaklar, iki tabak ve peçete rulosunu masaya koydum.

Kolumun altında taşıdığım bir şişe suyu ona verirken, "Burası şehirdeki en iyi restoran" dedim. "Otur."

Ama kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, altına su şişesini sıkıştırdı ve gözlerini kaçırarak beni görmezden geldi. "Artık gidebilir miyim?"

Sandalyemi çektim. "Aç olduğunu biliyorum."

Gözleri tabağa kaydı ama hemen bakışlarını tekrar kaçırdı.

Peçetemi açıp oturdum ve çatalla bıçağı alıp, annemin buzdolabında beklediğini söylediği fileminyolardan* birini kesmeye başladım.

---

* Küçük bonfile parçası. (ç.n.)

Duvarın dibinde durmaya devam etti, sabrım tükenerek dirseklerimi düşürdüm. "Otur."

Muhtemelen beni kızdırmak için üç saniye kadar bekledi ama sonunda sandalyeyi çekip oturdu.

Su şişesini bıraktıktan sonra hemen kollarını tekrar kavuşturdu. "Biftek sevmem."

Evet, tabii. Her neyse.

Onunla bu konuda tartışmamaya karar verdim.

Yalan söylediğini bilmeme rağmen. Bu bir bahaneydi, böylece benimle yemek yiyerek samimi davranmak zorunda kalmayacaktı.

Yani kim bifteği sevmezdi ki? Tabii vejeteryan değilse ve kusura bakmasın ama ona ne verilirse onu yiyerek büyüdüğü izlenimini veriyordu. Ve bu çoğu zaman organik brokoli ve kahrolası badem sütü yerine muhtemelen McDonald's ve diğer insanların artıklarıydı.

Gözlerimi indirip yemeğin bulunduğu tabağa baktım. Bebek patates, yeşil fasulye ve tereyağı gibi kesileceğini bildiğim kalın bir biftek vardı.

Birden düşüncelere daldım. Muhtemelen onun düşündüğünden daha çok benziyorduk.

Bıçağımı ve çatalımı bıraktım, etimin üzerindeki çok sevdiğim yanmış kenarların kokusuyla midem gurulduyordu.

Sandalyemde geriye yaslanarak, "Ben küçükken" dedim ona, "şehirde iki yatak odalı, berbat bir apartman dairesinde yaşardık." Her ayrıntıyı hatırlamaya çalışarak zihnimde oraya geri sürüklendim. "Yatak odamın duvarlarındaki delikler o kadar derindi ki komşularımızın içtiği otların ve üst kattaki hanımın pişirdiği körinin kokusunu alabilirdin."

Masa örtüsüne baktım, her gün çıktığımız merdivenleri, yanımda korumam gibi duran zavallı annemi hatırladım.

"Ama annem orayı güzelleştirmek için elinden geleni yapardı" dedim ve annemin benim kargacık burgacık çizimlerimle duvarları süslemesini hatırladım. "Para konusunda gerçekten iyiydi ve bu, idare etmemizi sağlıyordu."

Banks sessiz kaldı.

"Babam hem okulu bitiriyor hem de sürekli çalışıyordu, bu yüzden eve neredeyse hiç gelmezdi" diye açıkladım. "O kadar çok makarna ve peynir yerdim ki, akşam yemeğinde ne var diye sormazdım bile. Umursadığımdan değil tabii. Makarna ve peynir harika bir şey." Yarım bir gülümseme gönderdim. "Üstelik annem elinden geleni yapıp, şefin elinden çıkmış gibi gösterirdi. Üzerine biraz ekmek kırıntısı ya da bir dal maydanoz eklerdi."

Şimdi düşünüyordum da, sanırım o daireden ayrıldığımızdan beri makarna ve peynir yememiştim.

"Bir gece –beş yaşlarımdayken– babamın eve geldiğini hatırlıyorum" diye devam ettim, sesim kendi kendime konuşuyormuşum gibi kısıktı. "Yemeğimi çoktan yemiştim. Tabii ki makarna ve peynirdi. Oturmuş televizyon izliyordum ve annem mutfak masasında onun önüne bir biftek koydu. Etin tabaktaki cızırtısını, kızarmış tereyağının kokusunu hâlâ hatırlıyorum. Babam öfkelenmişti."

Başını kaldırıp anneme öfke ve kafa karışıklığıyla baktığını hatırlıyordum. Babam yoksulluğa alışkındı. Fakir bir ailede büyümüştü. Ama annem öyle değildi. Varlıklı bir aileden geliyordu ve zengin nişanlısını babamla evlenmek için bırakmıştı. Ailesi onu reddetmişti. Büyükannem ve büyükbabam benimle hâlâ tanışmamışlardı.

"'Parayı nasıl israf edersin?'" Babamın sözlerini onun sert sesiyle Banks'e tekrarladım. "'Ailem biftek yemiyorsa, ben de yemem.' Ama annem önemli adamların biftek yediğini söyledi ve babamın, önemli bir adam olduğunu unutmasını istemiyordu."

Bakışlarımı kaldırdım ve Banks'in gözlerine bakarken gülümsemeye çalıştım. "Fakat babam bunun yerine harika bir adam oldu ve artık istediğimiz zaman biftek yiyebiliyoruz." Bakışlarımı yere indirdim ve tabağı dalgın dalgın itelerken içimden mırıldandım. "Benim önemli olmama bile gerek yok."

Önemli değildim.

Henüz.

Babam anneme onu seçerek feda ettiği her şeyi geri vermek için canını dişine takmıştı, peki ben ona borcumu nasıl ödemiştim? Aptalca şeyler yaparak, parasını onun ödediği arabaları sürerek ve

parası ne olursa olsun istediğim her şeyi yiyerek. Hiçbir şey kazanmamıştım.

Onun başardıklarının gölgesinde bir hiçtim.

Geçen yıl hapisten çıktıktan sonra vakıf fonumu çekmiş, çokça yatırım yapmış ve kendi kendime bir şeyler kazanmaya çalışmıştım, ancak suçlu olarak etiketlenmenin kara bulutu hâlâ üzerimde asılı duruyordu. Bunu babamın gözlerinde her zaman görebiliyordum. Bu utancı asla silemeyecektim.

Gözlerim yanmaya başlayınca onları kırpıştırarak başka tarafa baktım. Bırakın onun kahrolası etini yemeyi, bu masada olmayı bile hak etmiyordum.

Ama sonra Banks'in hareket ettiğini gördüm. Peçetesini açıp gümüş takımlarını çıkardığını görecek kadar baktım. Yavaşça eti kesmesini ve ürkekçe ağzına bir dilim koymasını izledim.

Eti yumuşak bir şekilde çiğnedi ve sonra aniden gözlerini sımsıkı kapatıp elini ağzına götürdü.

Bedenim ısındı. "Güzel mi?" diye sordum sessizce.

Gözlerini tekrar açtı ve küçük bir inilti çıkararak başını aşağı yukarı salladı.

Omuzlarım gevşedi ve onun bir dilim daha almasını izledim, bu kez daha hızlıydı. Gülümsedim.

Annemin ev yapımı terbiyesi harikaydı ama ben de onu doğru şekilde pişirmekte oldukça iyiydim.

Kendi tabağıma baktım ve tekrar önüme çekip, bıçağımı ve çatalımı geri aldım. "Pekâlâ, biftekle ilgili fikrini değiştirebildiğime sevindim" dedim kendiminkini keserken.

Lokmasını yuttu. "*Aslında* hiç biftek yemedim."

Yumuşak etten bir ısırık aldım, suları zevkimi artırdı. "Hiç mi?"

Omzunu silkti ve bir lokma daha çiğnerken bakışlarını kaçırdı.

"Genellikle ne yemeyi seversin?"

Tekrar bifteği dilimlemeye başladı ve kısa sürede halletti. Aç olmalıydı. "Yumurta, tost..." dedi bana. "Bu tarz bir şey."

"Fazla doyurucu olmasa gerek."

Fakat Banks daha fazlasını öğrenme isteğimi görmezden gelerek tekrar başını çevirdi. Bakışlarım ellerine düştü. Tırnaklarının

altında ince siyah lekeler vardı ve giydiği siyah ceketin manşetleri yıpranmıştı. Yumurta ve tost ha? Kahretsin, karşılayabildiği tek şeyin bu olduğuna dair sinsi bir şüpheye kapıldım. Gabriel ona ne kadar ödüyordu?

Pekâlâ, sanırım bu artık benim görevimdi, değil mi? O halde yarın bir şeyler ayarlayacaktım.

Giydiği parmaksız deri eldivenleri işaret ederek, "O eldivenleri hiç takmazdın" dedim. "Şimdi takmanın bir nedeni var mı?"

"Sana vurduğumda parmak boğumlarım acımasın diye takıyorum." Yemeğinden bir lokmayı daha ağzına tıktı.

İçimde tuttuğum bir kahkahayla göğsüm sarsıldı. Hey, yumruk atmasına izin verebilirdim. Yine de kazanamazdı.

Bifteği, yeşil fasulyeyi ve patateslerin çoğunu mideye indirdi ve sonunda su şişesini açıp büyük bir yudum aldı.

Garip bir şekilde... tatmin olmuş görünüyordu.

Neden bilmiyorum ama onu beslemek iyi hissettirmişti. Başkalarının onun için bir şeyler yapmasına izin verecek türden bir insan değildi, bu yüzden bu çok nadir bir an olacaktı. Ben de keyfini çıkarabilirdim.

Bir yudum daha aldı ve ağzını koluna silerek şişeyi kapattı.

O sessizce oturup masanın üzerindeki peçeteyle oynarken ben de kendi lokmalarımı bitirdim.

Ve sonunda söze girerek sessizliği bozdu. "Nerede olduğunu bilmiyorum." Yürekli gözlerini benimkilerle buluşturdu. "Bilsem bile, sana söylemezdim."

Zoru oynamaya çalışmıyordu. Sadece bana karşı dürüst ve açık oluyordu. Sözlerini kafamda evirip çevirdim ve sonunda başımla onayladım.

Peçeteyi alıp ağzımı sildim, sonra tekrar yerine koydum ve gözlerine baktım. "Anlıyorum. Yine de gitmene izin vermeyeceğim."

Bölüm 12

Günümüz

Ertesi sabah tiz bir sesin havada yankılanmasıyla sarsılarak uyandım ve elimi komodinin üzerinde gezdirerek telefonumu aradım. Kenardan sallanıyordu ki onu yakaladım ve yorgunluğumu kovuşturmak için gözlerimi kırpıştırırken şarj cihazından çıkardım. Ekranda Gabriel'in adı gözüküyordu. Hemen cevapladım.

"Banks" dedim ve hızla boğazımı temizlerken doğrulup bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım.

"Bu sabah bir kurye sözleşmeyi dojosuna getirecek" diyerek beni bilgilendirdi. "İmzaladığından emin ol."

Yüzümü ovuşturup uyanmaya çalıştım. Kahretsin, dün gece o yemeği yememeliydim. Daha az yediğimde daha fazla enerjim oluyordu. "Sana söyledim, imzalamaya niyeti olduğunu sanmıyorum. Papa'ya erişim istedi çünkü Damon'ın orada olduğunu düşünüyor. Bizimle oyun oynuyor."

"Planı neden umurumda olsun ki?" diye tersledi babam. "Bu noktaya o getirdi. Şimdi sonuçlarına katlanacak."

Kai lanet sözleşmeyi imzalamayacaktı. Benden ne istediğinden emin değildim -bunu kendisinin bile bildiğini sanmıyordum-

ama Kai'ın yanlış işler yapmaktan hoşlanmadığını kesinlikle anlamıştım. Dün gece duyduklarımdan yola çıkarak söyleyebilirdim ki asla tanımadığı biriyle evlenmez ve babasına kendini Gabriel Torrance'a bağladığını açıklamak istemezdi. Babam ve Kai'ın yolları sık sık kesişmezdi ve oğulları bir zamanlar iyi arkadaş olmasına rağmen, Katsu ve Gabriel birbirlerinden nefret ediyorlardı.

"Damon, Papa'da değil, değil mi?" diye sordu.

Ayağa kalktım ve pencereye doğru yürüdüm, yırtık pırtık stor perdeyi kaldırdığımda yağmur yağdığını gördüm.

"Söylediğim gibi, bence bir ara oradaydı" dedim. "Ama şu an ayrılmış görünüyor."

Abimin şehirde birkaç saklanma yeri olduğundan emindim. Papa'da saklanıyorsa da geldiğimizi görüp zamanında kaçmış olmalıydı.

"Seni arasaydı, bana söyler miydin? Ya da onu görmüş olsaydın?" diye bastırdı, sesi tehditkârdı. Gergin olduğunu söyleyebilirdim. Damon bir saatli bombaydı ve Gabriel onunla başa çıkma konusunda kontrolünü kaybediyordu. "Ona sadık olduğunun farkındayım ama sana ödeme yapan benim. Sen sadece benim iyi niyetim sayesinde korunuyorsun küçük kız. Bunu unutma."

Sinirlenerek perdeyi bıraktım. "Ve senin Damon'ı kontrol altında tutmanın tek yolu da benim. Sen de bunu unutma."

Söylediklerimden ânında pişmanlık duyarak gözlerimi kapattım. *Siktir.*

Babam sustu. Ona bir defasında böyle karşılık vermiştim. Ve o zaman, haddimi bilmem için yeterli olmuştu.

Derin bir nefes alarak ses tonumu sakinleştirdim. "Seninle aynı taraftayım" diyerek onu temin ettim. "Endişelenme ve işimi en iyi şekilde yapacağıma güven. Damon'ı herkesten daha iyi tanıyorum. Onu eve getireceğim."

Bir süre hiçbir şey söylemedi ama arkadan sesler duyuyordum. Çok şükür ki şu an karşısında değildim. Öyle olsaydım, küstahlığımla başa çıkma seçenekleri bu kadar sınırlı olmazdı.

Ama beni şaşırtarak sadece içini çekti ve "İyi" dedi. Ardından,

"Erkek olarak doğmalıydın. Sen Damon'ın olması gerektiği oğulsun" diye ekledi.

Öylece durdum, omuzlarımdaki yük çok ağırdı. Bir parçam bunu duymaktan hoşlanmıştı. Benim abim gibi değil de abimin benim gibi olmasını dilediğini duymaktan yani. Kalbim gururla doldu.

Ama yine de bir erkek değildim. Ve *asla* olmayacaktım. İşte her şey bundan ibaretti. Bacaklarımın arasında neyin olup neyin olmadığından.

Ve ne yaparsam yapayım veya ne kadar çok çalışırsam çalışayım, her zaman böyle olacaktı.

"Yine de kadınlar tamamen işe yaramaz değiller" diye devam etti. "Kai senden hoşlanıyor, bu yüzden Tanrı'nın sana verdiği şeyi kullan ve sözleşmeyi imzalamasını sağla. O imzalayana kadar da eve gelme zahmetine girmeyin."

Ve sonra telefonu kapattı.

Telefonumu kapatıp yatağın üzerindeki çarşafa fırlattım. Kollarımı göğsümde kavuşturup dişlerimi birbirine bastırdım ve tekrar odaklanmaya çalıştım.

Çok yorulmuştum.

Dün gece eve gelmeliydim. Kai'ın arabasına binmemeli, yemeğini yememeli ya da bana hissetmemem gereken şeylerle içimi burkan aptalca hikâyeler anlatmasına izin vermemeliydim.

Tanrı aşkına, makarna ve peynir sevmesi neden umurumdaydı ki?

Elimi başımın üstünde gezdirerek iki balıksırtı örgümden ayrılan saçlarımı geriye doğru ittim.

Kahretsin. Gözlerimi sımsıkı kapatıp inleyerek tırnaklarımı kafa derimin içine batırdım. Saçlarım birdenbire o kadar sıkı hissettirdi ki lastik tokaları yırtıp örgüleri dağıtmak istedim. Başım ağrıyordu. Tenim yanıyordu. Ve midem açlıktan ağrıyordu, dün gece olduğu gibi tekrar tok olmak için can atıyordu.

Kendimi nefes alıp vermeye zorladım.

Neredesin Damon? Böyle yaşamak zorunda değiliz. Neden beni geride bıraktın?

Ama cevabı biliyordum. Bekleyeceğimi bildiği için gitmişti. Hep beklerdim.

Yine de günlerim ne kadar çok Kai ile geçiyorsa, kafam o kadar çok karışıyordu. Dün gece eski çocukluk dairesi anılarını anlatırken çok samimiydi ama sonra babasının bu kadar büyük bir adam olmayı nasıl başardığını hatırlayınca ifadesi hüzünlü bir hal aldı. Söylenmemiş çok şey bırakmıştı. Ama söylemesine gerek yoktu sanırım.

Kendisinin bir hayal kırıklığı olduğunu düşünüyordu.

Küçük, tek odalı daireme baktım, biri kapımın dışındaki koridordan her geçtiğinde ayaklarımın altındaki çatlak döşeme tahtaları sallanıyordu.

Kirli pencere sararmış bir stor perde ile örtülmüştü. Lavabo boştu ve yanındaki bulaşık sepetinde, sahip olduğum bir tabak, bir kâse, bir kupa ve birer adet gümüş çatal bıçak ve kaşık seti duruyordu. İkinci el bir mağazadan satın aldığım bir şilte ve üstüne bir tahta koyarak sehpa yaptığım beton tuğlalar vardı.

Kai Mori ne kadar şanslı olduğunu bilmiyordu. En azından güvenebileceği insanlar, eğitimi, fırsatları ve şansları vardı.

Benim lise diplomam bile yoktu.

Param da yoktu ve umursadığım tek kişiyi asla bırakamazdım.

Kai her zaman daha yükseğe çıkabilirdi ve ben onun yanında olmaktan, benim bunu yapamayacağımın hatırlatılmasından bıkardım.

Ben hep böyle yaşayacaktım.

Dar dönen merdivenden yukarı doğru koşarak ikinci kata çıktım. Kırık ahşap zeminlerde sigara izmaritleri vardı ve binada olup biten diğer her şeyin pis kokusu midemi bulandırmasın diye ağzımdan nefes aldım. Damon ve Gabriel'le büyümek güllük gülistanlık değildi ama on bir yıl önce abim beni buradan alıp götürdüğü için çok minnettardım.

Annemin dairesinin kapısını yumrukladım, gözetleme deliğinin

üzerindeki 232 numarasının 3'ü eksikti. Sadece 3 şeklindeki yapıştırıcının karanlık izi kalmıştı.

Kapıyı tekrar yumruklarken "Anne!" diye seslendim. "Anne, benim!"

İkimiz de Meridian'da, aynı yıkık dökük mahallede yaşıyorduk, bu yüzden buraya yürümem on dakikadan az sürmüştü.

Damon hapse girdikten sonra şehre taşındığımda, sanırım –gelir giderlerimizi birleştirmek için falan– onunla kalabilirdim ama bunu istememiştim ve çok şükür ki o da teklif etmemişti; hâlâ çocukların sıkıntı çekebileceği bir yaşam tarzı vardı, bu yüzden...

Yine de onunla konuşmam gerekiyordu. Kai gibi birinin gelip benim hakkımda soru sorma ihtimaline karşı düzgün bir hikâyeye ihtiyacımız vardı. Doğum belgemde Gabriel'in adı geçmiyordu ve onun kızı olduğumu bilenler sadece onun için çalışanlardı, yani tek zayıf halka annemdi. Çenesini kapalı tuttuğundan emin olmalıydım. Kai'ın elinde tam olarak ne kadar koz olduğunu öğrenmesine gerek yoktu.

Bir dakika boyunca ne bir cevap ne de içeriden bir ses gelince, çaldığım anahtarımı çıkarıp kapının kilidini açtım. Kapıyı açıp içeri bir adım attım ve hemen etrafa bakınarak darmadağınık oturma odasını inceledim.

"Bu da ne?" Kokuyla yüzümü buruşturarak bir nefes verdim.

Kanepede bir bacağı aşağı sarkan bir adam yatıyordu ama sessiz olma endişesi duymadan kapıyı arkamdan kapattım. Belli ki biraz önce kapıya vurduğumu duymamıştı zaten.

Anahtarlarımı tekrar cebime sokup karanlık ve kasvetli odayı inceledim, tek ışık storların ve mavi renk pejmürde kadife perdelerin ardında bir yerden geliyordu. Dünden kalma gibi görünen Çin yemeği kaplarının, sigaraların ve devrilmiş bira şişelerinin bulunduğu sehpaya doğru yürüdüm. Üzerindeki bir pipoyu aldım, içinde yanan şeyin kalıntılarıyla buğulanmıştı. Ona bakarken tüm kaslarım gerildi ve başımı iki yana salladım.

Pipoyu tekrar sehpaya fırlatıp, kot pantolonu ve kemeri açık bir şekilde koltuğa yayılmış motorcuya baktım. Gözlerimi azıcık çevirdiğimde kanepenin kolunda duran kamerayı gördüm. Mikrofonu olan, yüksek teknoloji bir üründü.

Siktir anne.

Arkamı dönerek mutfak masasına koştum, sandalyelerden birini devirdim ve ayaklardan birinin üzerine basarak onu kırdım. Ayağı alıp koridordan yatak odasına doğru koştum ve kapıyı sertçe açtım.

Kapı tokmağı duvara çarptı ve annemi kahrolası başka bir herifle buldum. Bu adam daha gençti ve yatakta annemin yanında uyuyordu. Çarşaflar bacaklarına dolanmıştı, yerde devrilmiş bir lamba vardı ve açık pencere pervazından içeri yağmur sıçrıyordu. Kıyafetler her yere dağılmıştı ve sigara kokusu üzerime dalga gibi çarptı. Öksürmemek için direndim.

Gözlerimi sağa çevirdiğimde kamera için bir tripod gördüm.

Orospu çocuğu. Sandalye ayağını sağımdaki şifonyere çarptım.

"Çık dışarı!" Bağırdım. "Siktir git lan!"

Tahta çubuğu bir kez daha vurdum ve şifonyerin üzerindeki parfüm şişelerini devirdim.

"Ne oluyor be?" Adam aniden uyandı ve gözlerini ovuşturarak doğrulmaya çalıştı.

"Kalk ulan pislik!" Ayağımla yatağın kenarına sertçe vurdum. "Hemen çık git buradan!"

Siyah saçları bir gözünün üzerine düşen annem çarşafı üzerinden çekti ve oturdu. "Ne? Ne oluyor?"

"Kapa çeneni" diye gürledim sopayı kaldırarak.

Muhtemelen benden sadece birkaç yaş büyük olan genç adam, bana hem korkmuş hem de kafası karışmış gibi baktı.

Tamam, o zaman daha net olayım.

Dibine girdim. "Çık. Dışarı!" Sopayı kafasının üzerindeki duvara defalarca vurdum ve yüzüm alev alev yanarken bağırdım. "Siktir ol git! Git! Git! Git!"

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı, yataktan fırladı ve kıyafetlerini almak için koşturdu. "Senin derdin ne?"

Annemin, "Nik, ne yapıyorsun?" dediğini duydum ama onu görmezden geldim.

Sert nefesler alıyordum. Kamera, adamlar, uyuşturucu... kahrolası sürtük. Boğazımdan yükselen safrayı yuttum.

Adam kot pantolonunu giydi, ayakkabılarını kaptı ve gömleğini sandalyeden çekip odadan fırlarken bana kaşlarını çattı.

Annem hemen geceliğini ve sabahlığını giydi ama ben adamı takip ederek arkadaşını da aldığından emin oldum.

Ayakkabılarını giymeye çalışırken tek ayağı üzerinde zıplıyordu. "Adamım, kalk!" diye fısıldayarak bağırdı arkadaşına.

Diğeri kanepeden kalkmaya başladığında fırlayıp kamerayı kaptım.

"Hey, o bizim!" diye bağırdı genç olan. "Ona para ödedik! İçindekiler bizim!"

Ama ben orada öylece durdum ve onlara meydan okurcasına elimdeki sandalye ayağını sıktım. "Gabriel" dedim yavaşça. "Torance."

Hızla bakıştılar, yüzlerinin düşmesini izledim. Evet, aynen öyle. Bu isim, ihtiyacım olduğunda faydalı oluyordu.

Babamın, annemin yaptıklarını hiç umursamayacağını bilmiyorlardı tabii.

"Çıkın dışarı" diye tekrarladım son kez.

Yavaş hareket ettiler ama yine de hareket ettiler. Paltolarını ve uyuşturucularını alıp kapıdan çıktılar, genç olan çıkmadan önce bana bir kez daha hoşnutsuz bir şekilde kaşlarını çattı. Gözleri arkama yöneldi ve "Zaten kadın o kadar da iyi değildi" diye söylendi.

Dışarı çıktılar, arkalarından kapıyı tekmeleyerek kapattım. Arkamdan bir hışırtı duyunca hızla döndüm ve sopayı kanepeye fırlattım.

Annem koridordan çıkıp oturma odasına girdi, kırmızı sabahlığı uyluğunun ortasına kadar açıktı, pembe geceliğini kısmen kapatıyordu. Çenesi titreyerek tırnaklarını yedi.

"Video kamera ne için?" diye sordum.

"Paraya ihtiyacım vardı."

"Sana para veriyorum!"

"O, kirayı bile karşılamıyor!"

Gözleri yaşlarla doldu ve ben de kanepeye doğru yürüyüp aldığı yeni yastıkları fırlattım.

"Peki ya bu bok ne?" Yürüyüp sehpanın üzerindeki kristal kâseyi salladım, hızlı hareketlerim duvardaki bir tabloyu titretti.

Arkamı dönerek Fransız manikürlü tırnaklarını ve bronzlaştırıcı spreyini inceledim. Gabriel bana kuş kadar ödeme yapıyordu, David, Lev ve Ilia'nın kazandığına kıyasla bir "kadın maaşı" idi ve ben kiram ile sahip olduğum birkaç faturayı ödedikten sonra kalan parayı anneme veriyordum. Ben bir şekilde daha azıyla yaşamayı başarıyordum! Neden o da yapamıyordu? Boğazımda bir hıçkırık hissettim ve onu boğmak istedim.

"Dünyada benzer gelirde milyonlarca insan var ve bir şekilde geçiniyorlar!" diye bağırdım ve ilerleyip dibinde durdum.

Her şey berbattı ve duvarlar üzerime geliyordu. Hayatımdan nefret ediyordum. Damon'dan, babamdan, Kai'dan, herkesten nefret ediyordum. Sadece bir yıl boyunca uyumak istiyordum. Her şey ne zaman farklı olacaktı?

"Haklıydı" dedim dişlerimin arasından, ona bakıyor ama sadece kendimi görüyordum. "Sen sadece pis, keş bir fahişesin! Artık kimse senin yıpranmış, yaşlı amcığın için para ödemek istemediğinde ne yapacaksın? Memelerin şimdiden dizlerine kadar sarkıyor!"

Eli yüzüme çarptı ve başım sağa savruldu.

Nefesim kesildi, tüm vücudum hareketsiz kaldı.

Yüzümdeki yanma, yılan sokması gibi derinleşerek tüm vücuduma yayıldı ve gözlerimi kapattım.

Tanrım. Annem daha önce bana hiç vurmamıştı.

Çocukken popoma birkaç şaplak yemiş olabilirdim –hatırlamıyordum– ama yüzüme hiç vurmamıştı.

Yavaşça başımı öne doğru çevirdim ve bana baktığını gördüm, kırmızı gözlerinde bir dünya acı vardı. Elini ağzına götürdü ama yaptığı şey yüzünden şoke mi oldu, yoksa bu noktaya geldiğimiz için mi üzüldü bilemedim.

Cebime baktım, aşağı bakarken gözümden bir damla yaşın süzüldüğünü hissettim. Cüzdanımdaki altmış dört doları aldım ve sehpanın yanına gidip üzerine koydum.

"Bu kadar param var" dedim.

Bugün, ona vereceğim her şey bu kadardı diye söz verdim kendime.

Ama yarın "birkaç gün yaşamasına yeter" diyecektim.

Ve gelecek hafta daha fazlasıyla geri dönecektim.

Her zaman geri dönüyordum. Ne yapacaktım ki? Annemin sokakta yaşamasını istemiyordum. Onu hâlâ seviyordum.

Hafifçe ağlamasına ve başını ellerinin arasına gömmesine aldırış etmeden çıkmak için ön kapıyı açtım.

"Yiyecek alacak paran var mı?" dedi.

Sessizce güldüm. "Birkaç fırt çek" dedim pipoyu işaret ederek. "O zaman umurunda bile olmaz."

Kapıyı çarparak kapattım ve bir nefes verdim, göğsüm sarsılırken gözlerimi sımsıkı kapattım.

"Ben önemliyim" diye fısıldadım kendi kendime.

Tüm düşünceleri uzaklaştırmaya çalışırken gözyaşlarım sessizce aktı. Kullanıldığıma dair şüpheleri uzaklaştırdım. *Hayır*. Hayır, babamın bana her geçen gün daha çok ihtiyacı vardı. Ve Damon da beni kullanmıyordu. Benim mutlu olmamı istiyordu. İstediğini biliyordum. Ve sonunda mutlu olacaktım.

Ayrıca anneme ben bakmazsam, kim bakacaktı?

Ben gerekliydim. Ben değerliydim.

Onun gibi bir kenara atılmayacaktım. Bunu bana yapamazlardı. Benim onlar için yaptığımı kim yapardı ki?

Kamera yumruğumun içinde çatırdadı, hıçkırıklarımı engellerken yüzümdeki her kas ağrıyordu çünkü artık kendi sözlerime ben bile inanamıyordum.

Ah, Tanrım. Koşmaya başlamamla önümdeki dünya bulanıklaştı ve gözyaşları dökülmeye başladı. Annem gibi olacaktım. Aylar yıllara dönüşür ve benim gibi insanlar kurtulamazdı.

Annem o apartmanda ölecekti. Ve ben de bu şehirde ölecektim, tıpkı şu an olduğum gibi aptal, eğitimsiz ve fakir bir şekilde.

Merdivende dönerek hızla aşağı indim ve kapıdan dışarı fırladım.

Soğuk yağmur yüzümü bir buz parçası gibi deldi ama şu anda derimin altında lav gibi akan hisler için hoş bir rahatlama oldu.

Derin bir nefes aldım, neredeyse soluğum kesilircesine koşarak günlük işlerine giden yayaların arasından geçtim. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Sadece uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Mümkün olduğu kadar uzağa ve olabildiğince hızlı bir şekilde. Sadece git, git, git.

Böylece koştum. Yağmur etrafımdaki kaldırımı dövüyordu ve sokaklarda insanların yanından hızla koşarken bacaklardan başka bir şey göremiyordum. Kornalar çaldı ama benim yüzümden mi diye dönüp bakmadım.

Bağcıklarımı bağlamadığım için yağmur botlarımın içine girdi ve sudan ağırlaşan şapkam çok geçmeden başıma yapıştı.

Su birikintilerinin üzerinden geçtim, üzerimdeki her giysinin yavaşça tenime yapışmaya başladığını hissediyordum. Yüzümdeki yağmuru sildim ama sağanak o kadar şiddetliydi ki beş metre önümü zar zor görebiliyordum.

Yine de durmadım. Sisin içinden yaklaşan bir uçurum ya da bir araba olsa bile umursamadan koştum.

Bunların hepsi onların suçuydu. İlk önce Michael'ın erkek kardeşi, Damon'ı tutuklatmıştı ama Tanrı'ya şükür ölmüştü, yoksa bunu ben yapardım. Damon hapse girmeseydi, üniversiteyi bitirecekti ve biz de gitmiş olacaktık.

Ardından diğerleri... Abim onlar için kurşun yerdi ama onlar tereddüt bile etmeden Erika Fane'i seçtiler. Abim yıllarca onların yanında olmuştu ama onlar abimi bir hiçmiş gibi kenara attılar. Onun için savaşmadılar bile.

Havada tiz bir çınlama duydum ve başımı kaldırdığımda kendimi köprüden geçen kaldırımda buldum. Yorgun gözlerimi suya doğru çevirdim ve bir deniz taşıtının yük indirdiğini gördüm, sis düdüğü fırtınada yankılanıyordu.

Elimdeki kameraya baktım ve onu kaldırıp nehre fırlattım. Karanlık suda kayboldu.

Başımı iki yana sallayarak gözlerimi yere indirdim. Aslında bu doğru değildi, değil mi? Olayları Damon'ın tarafından görebiliyordum, çünkü canının ne kadar yandığını biliyordum. Nasıl düşündüğünü biliyordum.

Evdeki kimse onu sevmiyordu. Babamız bir zorbaydı ve annesi... Ona korkunç şeyler yaşatmıştı. Abimin o kulede görmemi asla istemediği onca şeyi hatırlayınca mide bulantısıyla inledim.

Annesinin orada olup gördüğümü bilmediği her şeyi.

Tüm o yaşananlar yüzünden Damon hayatındaki birkaç iyi insanı fazlasıyla sahipleniyordu.

Beni, arkadaşlarını...

Bizi tehdit eden her şey ânında düşmanı oluyordu.

Bu yüzden Erika'dan ya da herkesin ona seslendiği şekliyle Rika'dan nefret ediyordu. Haklı değildi ama yaşadığı şeyleri biliyordum, bu yüzden anlayabiliyordum.

Ama yasak olduğunu bildiği bir kız olan Winter'la takılarak kendini tutuklatmıştı. Birden fazla şekilde yasaktı hem de.

Ve geçen yıl çok ileri gitmiş, kendini saklanmak zorunda bırakmıştı.

Gerçekten birlikte olmamızı isteseydi, beni de yanına alırdı. Arkadaşlarını unuturdu. Rika'yı unuturdu. Sadece ikimiz buradan gider ve sonunda özgür olurduk.

Ama bu olmadı ve artık bunun asla olmayacağını anlıyordum.

Daha fazla ağlamamak için altdudağımı ısırdım. Hiçbir zaman çekip gitmeyecektik, değil mi? O da beni kullanıyordu.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak tekrar yürümeye başladım, her şeyi içimde tutmaya çalıştım ama yapamadım. Yürüdüm, yürüdüm, yürüdüm... Köprünün üzerinden, State Caddesi'ndeki eski çiftçi pazarını geçtim ve Whitehall'ın harap, boş sokaklarında yürüdüm. Ağlamadım ama titrer ve dişlerimi sıkarken gözyaşlarım yine de akmaya devam etti.

Yağmurdan kıyafetlerim sırılsıklam olmuştu, şapkamdan sular akıyordu ve tenimi buz gibi bir soğuk kaplamıştı. Vücuduma bir ürperti yayılırken tüylerimin diken diken olmaya çalıştığını hissedebiliyordum.

Sonunda durdum, dişlerim takırdarken kollarımı etrafıma sardım ve yukarı baktım.

İçinde iç içe geçmiş bir labirent ve yanında Japonca yazılar bulu-

nan Sensou amblemi kırmızı renkte parlıyordu. Sanırım ayaklarım benim nerede olmam gerektiğini biliyordu.

Bir makine gibi. Buydum ben işte.

Titreyen ellerimle manşetimi yukarı çektim ve saatime baktığımda sabahın sekizi olduğunu gördüm. Kai dün gece, saat dokuzda burada olmamı söylemişti.

David'i arayıp bu sabah arabaya ihtiyacım olmadığını söylemem gerekiyordu.

Dojonun önüne yürüyüp kapıyı çektim ama kapı açılmadı. Kilitliydi.

Binanın yanından dolaşarak karanlık sokağa girdim, etrafımdaki tüm tuğla binalar ve hatta yangın merdivenleri bile siyaha boyanmıştı.

Yan kapıya koşup tentenin altına girdim ve kapıyı çektim.

Ama o da açılmadı.

Kollarımı tekrar kendime doladım ve sırtımı binaya yasladım.

Soğuk iliklerime işliyordu, başımı öne eğdim, gözkapaklarım kapandı.

Annem şu an ya verdiğim parayı uyuşturucuya harcıyor ya da yeni bir kıyafet alıyordu.

Kendini daha iyi hissettirmek için ne gerekiyorsa artık.

Daha fazla para kazanmak için ne gerekiyorsa yaptığımı görmek hoşuna giderdi değil mi? Elbette buna üzülürdü ama gerçekten, Damon beni yıllar önce satın aldığında bana ne olacağını sanmıştı? Ona beni ne için istediğini sormuştu ve Damon sadece "Fark eder mi?" diye cevaplamıştı.

Fark etmiyordu. Annem kusursuz bir dünyada umursayabilecek durumda olmayı isterdi ama bu dünyada, Damon'ın bana neler yapabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu ve bilinmezlik, beni ona vermesini engellemeye yetmemişti.

Ben, Kai'ın söylediği kişiydim. Bir araç. Başkalarının kullandığı bir şey.

Gözlerim tekrar doldu ve kolumla yanağımı sildim.

"Günaydın."

Sağıma hızlıca bir bakış attım.

Kai'ın siyah pantolonu yağmur damlalarıyla kaplıydı ve omzunda bir spor çantası, başının üstünde ise katlanmış bir gazeteyle yaklaştı. Kızarmış ve lekeli olduğunu bildiğim yüzümü başka tarafa çevirdim. Beni böyle görmesini istemiyordum... sokaktaki itibarım yüzünden falan.

"Ne..." Tentenin altında yanımda durdu. "Sırılsıklam olmuşsun. Ne ol..."

"Bana soru sorma lütfen" diye yalvardım alçak bir sesle. "Az önce yağmura yakalandım ve... iyi olacağım."

Ellerimi ısıtmak için yumruklarımı sıktım ama titrememe engel olamıyordum.

Yüzüne bakmamıştım ama bir an hareket ettiğini duymadım, bu yüzden ne yaptığını anlamadım.

Sonunda, kapının kilidinin açıldığını duydum.

"İçeri gir. Hadi" dedi bana.

Kapıyı benim için açık tuttu ve ben de kolunun altından geçerek dojonun mutfağına girdim. David'i arayıp bana kıyafet getirmesini isteyebilirdim. Ya da belki de çalışanların giydiği polo tişörtlerden fazladan vardır. Şimdilik ıslak pantolonumla idare edebilirdim.

Kai içeri girip çantasını bıraktı ve ışıkları açtı, titreyerek dudağımı ısırdım. Başımı kaldırıp baktığımda beyaz bir gömlek giydiğini ve yağmur damlaları arasından göğsünün göründüğünü gördüm. Bir an sadece ona bakakaldım. Islak ve dikilmiş saçlarıyla inanılmaz güzel görünüyordu ve bir an için aklımın soğuktan uzaklaşmasını sağladı.

Gelip bana bir havlu verdi ama sonra diğer elimi tuttu ve beni bir yere götürmeye çalıştı.

Elimi çektim.

İlgilenilmeye ihtiyacım yoktu.

Ancak dönüp bana öfkeli bir bakış attı. "Şu anda benimle kavga etmek istemezsin" diye uyardı beni. "Sadece sana söyleneni yap. Bunda iyisin."

Ve tekrar elimi tutup beni arkasından çekti. Sendeleyerek onu

mutfaktan lobiye kadar, sonra da koridorda takip ettim. Duvarların dibindeki pervazları kaplayan ışıkların küçük parıltısı dışında her yer boş ve karanlıktı.

Kadın soyunma odasının kapısını itti ve beni dolapların yanından geçirerek duşlara doğru götürdü.

Bir duş kabininin kapısını açarak içeri uzandı ve suyu açtı, tepedeki sabit duş çalıştı. Su dökülmeye başladı ve ânında buhar yükseldi.

Tanrım, bu iyi görünüyordu.

"Donuyorsun" dedi bana dönerek. "Çıkar şu kıyafetleri."

Ceketimin düğmelerine uzandı ama ellerini uzaklaştırdım. "Hayır."

Kollarımı önümde kavuşturdum, içimdeki utanç kabarıyordu. "Bana dokunma."

"Sana dokunmayacaktım" dedi, sesi aniden yumuşamıştı. "Sadece ceketini çıkarmak istiyorum, tamam mı?"

Başımı iki yana salladım.

"Bak, kıyafetlerini çıkarmana gerek yok" diye açıkladı, sesi yeniden daha ısrarcı bir hal almıştı, "ama ısınman lazım."

Yumruk şeklinde sıktığım ellerimin hâlâ bembeyaz olan eklemlerine baktım. "Kıyafetlerim kurur."

Hafif bir hırıltıya benzeyen bir iç çekti ve ben daha ne olduğunu anlayamadan kollarını etrafıma dolayarak beni yerden kaldırdı ve duşa soktu.

Duş kapısını kapatıp ikimizi de sıcak yağmurun altına soktuğunda göğsünü ittim.

"Hayır!" diye karşı çıktım.

Ama bana kızgın bir şekilde "Şşşt..." dedi, dudakları gergindi. Beni ayaklarımın üzerine indirdi, kolları vücuduma dolandı ve beni sıkıca tuttu.

Pislik!

Ellerimi göğsüne yerleştirip ona ters ters baktım ama kısa bir süre sonra suyun sıcaklığı giysilerime nüfuz etmeye başladı ve ardından su tenimden aşağı aktı.

Ah...

Tenim sıcaklıkla birlikte hoş bir şekilde karıncalanarak zevke gelmeye başladı.

Gülümsemek istedim, çok iyi hissettiriyordu.

Gözkapaklarım ağırlaşmaya başladı, sıcak su sırtımı örtüyor, bacaklarımdan aşağı akıyor ve başımla boynuma yayılıyordu.

Sıcak. Çok sıcaktım. Tek istediğim...

İnledim ve titremeye başladım.

Bedenim çok yorgundu. Kai beni daha sıkı tuttu ve kollarının arasında rahatlamama izin verdi. Ben de öyle yaptım. Ona direnmedim.

Başımı göğsüne yasladım ve bir an sonra, örgü şapkamı dikkatlice başımdan çektiğini hissettim. Su, kafa derime çarptı ve dünyanın geri kalanı yok oldu.

Gözlerimi kapatıp bu hissin tadını çıkardım.

Sadece bir dakika dedim kendi kendime.

Kollarımı kıstırarak Kai'ın göğsüne sokuldum ve bir an için kendime teslim olma izni verdim. Kolları etrafıma dolandı ve biri belime, diğeri koluma yerleşti. Suyun sıcaklığı ve ıslak gömleğinin içindeki teninin sıcaklığı birbirine karışarak beni daha önce hiç yaşamadığım bir huzur hissiyle sarmaladı. Damon'la bile yaşamamıştım.

En son ne zaman birine bu kadar yakın olduğumu hatırlayamıyordum.

Su etrafımızda gümbürdüyor, dışarıdaki fırtınanın sesini, nefeslerimizi, hatta düşüncelerimi bile bastırıyordu... Düşünmek istemiyordum. Kahrolası beş dakika boyunca konuşmak istemiyordum, endişelenmek, savaşmak, korkmak, kızmak veya her şeyden nefret etmek istemiyordum. Ayakta durmak bile istemiyordum.

"Bu hiçbir şey ifade etmiyor" diye mırıldandım, hâlâ vücuduna sokulur vaziyetteydim.

Başımın altındaki göğsü sarsıldı. "Kesinlikle etmiyor. Söz veriyorum."

Bir şey alnıma dokundu ve parmaklarının yanağımdaki saçları kenara çektiğini hissettim. Eli saç tellerimi başımın üzerine doğru düzeltti ve küçük bir zevk dalgası daha ayak parmaklarımdan baş-

layarak beni sardı. Aniden ıslak bacaklarımın onunkine yapıştığını ve vücudumun geri kalanının ona dayandığını fark ettim.

Cennet gibi bir histi.

Eli saçlarımı birkaç kez daha, daha yavaş ve nazik bir şekilde düzeltti ve sonra tekrar kollarını etrafıma sararak beni sıkıca tuttu.

"Örgülerini beğendim." Derin sesi aniden boğuklaşmıştı. "Saçlarının rengi çok güzel. Maun* gibi. Neden saklıyorsun?"

Ona kötü bir söz söylemek için ağzımı açtım ama sonra kapattım. Bunun bitmesini henüz istemiyordum ve sanırım merak etmesi normaldi.

Ama yine de bu onu ilgilendirmezdi.

"Saçlarını saklıyorsun, erkek kıyafetleri giyiyorsun" diye devam etti. "Sen kimsin çocuk?"

Sanki sadece yüksek sesle düşünüyordu, neredeyse öylesine sorulmuş bir soru gibi geldi. Ve bir parçam her şeyi açıklamak istedi.

Göremediği için, hafifçe tebessüm ettim. "Hiç kimseyim."

"Bu doğru değil" diye karşı çıktı, sesi kulağıma daha yakın gelmişti. "Damon'ın bir kadına karşı sahiplenici olduğunu hiç görmedim ama o gece sana karşı öyleydi." Çenemi yukarı kaldırıp ona bakmamı sağladı. "Onun neyi oluyorsun?"

Ağzımı açtım ama bir kez daha ne diyeceğimi bilemedim. Başımı iki yana salladım.

"Damon canını mı yaktı?" Kai'ın oniks gözleri bana daha fazlasını söylemem için yalvarırken sesi bir fısıltıya dönüşmüştü. "Burada ikimizden başka kimse yok. Canını mı yaktı? Neden onlara sadıksın?"

Ona baktım, abime olan sevgim ve içimde büyüyen, birine tutunma isteğiyle dolu acınası arzum arasında mücadele ederken gözlerim yeniden yanmaya başladı.

Su siyah saçlarına dökülüyor, boynundan ve oradaki damarın üzerinden akıyor ve yakasının altında kayboluyordu. Gözlerimin tekrar köşeli çenesinden ağzına kaymasına izin verdim. Dudakları dolgundu, altdudağında biri parmağını oraya bastırmış ve bir

* Kızıl kahverengi. (ç.n.)

çukur kalmış gibi benzersiz bir küçük nokta vardı. Ona bakarken aniden dişlerim sızladı. Dün gece bana yedirdiği eti ve onu ısırma hissini tekrar ağzımda hissedebiliyordum.

Kafa karışıklığından beynim mahvoldu. Kai gerçekten benim düşmanım değildi. Tam olarak değil.

O cevaplar istiyordu. Bense abimin geri dönmesini istiyordum.

"Hapishane senin için nasıldı?" diye sordum ona. "Biz Damon'ı güvende tutmaları için insanlara para ödedik, peki ya sen ve Will? Sizin için kötü müydü?"

Aniden gözlerinden bir acı geçti ve bir an için kaybolmuş bir şekilde bana baktı.

"Michael da aynısını yaptı" dedi bana. "Hepimizi güvende tutmak için insanlara para ödedi ama..."

Dalıp gitti, ben de bekledim. Yıllar önce günah çıkarma hücresinde olduğu gibi, konuşmak için cesaretini toplaması gerekiyordu.

Yutkundu. "Bir defasında Rika'ya oraya asla geri dönmeyeceğimi söyledim. İnsanların o kadar çirkin olabileceğini asla tahmin etmezdim dedim ona." Gözleri gözlerimle buluştu. "Ama kendimden bahsediyordum."

Saçlarımı okşadı, üzgün görünüyordu.

"Michael'ın düşündüğü kadar basit değildi. İnsanlara rüşvet vermekten bahsediyorum. Zengindik, gençtik, ayrıcalıklıydık ve başkalarının aynı suçlar için aldığı cezanın yarısını almıştık. Tehditler, bakışlar, hücrelerden gelen gece alayları..." dedi bana. "Sadece eve gitmek istiyordum."

Boğazımda acı verici bir yumru oluştu, hem ona hem de abime üzüldüm.

"Babam bana dövüşmeyi öğretti" diye devam etti. "Gerekirse nasıl öldüreceğimi öğretti. Ama aynı zamanda bana dünyayı daha iyi hale getirmeyi de öğretti." Duraksayıp düşündü ve sonra tekrar konuştu. "Hapishanede hayatta kalmanın püf noktası, ilk gününde orada başın dik yürümek ve herkesin gözlerinin içine bakarak saldıracak birini bulmaktır. Gücünü gösterirsin ve herkesin bunu gördüğünden emin olursun."

Aynı şeyi başka bir yerde duyduğumu hatırlayarak dinlemeye devam ettim.

"Ben üçüncü güne kadar bekledim" dedi. "Bulabildiğim en iri yarı adamı seçtim. Etrafta gücünü kullanan, ilk günümüzde Will'i tehdit eden biriydi. Yanına gittim ve ona vurdum."

Neredeyse zihnimde canlandırabiliyordum.

Kai yüzünde yarım bir gülümsemeyle, "Yine de hemen yılmaması beni şaşırttı" diye devam etti. "Sonunda kırık bir burun, üç çatlak kaburga ve şişmiş bir dudakla kalakaldım."

Biraz güldüm. Bir Atlı kolay kolay yenilmezdi, bu yüzden hakkını verdiğini düşünüyordum.

Kai'ın ifadesi ciddileşti. "Onun ise omurgası kırıldı."

Tanrım.

"Eğitimli olan bendim" dedi, hâlâ kendine kızgınmış gibi görünüyordu. "Nereye tekme attığımı bilmeliydim."

"İyileşti mi?"

Başıyla onayladı. "Evet ama birkaç ay sürdü ve biraz sinir hasarı oluştu. Sağ elinin üç parmağında artık his yok."

Eh, daha kötüsü olabilirdi. Çok daha kötüsü.

"Ertesi gün" diye devam etti, "hücre bloğundaki en dolu yemek masası benimkiydi."

"Yani saygı gördün."

"Evet, bir hayvan gibi davranarak" diye dikkat çekti. "Bu beni korkuttu, çünkü böyle bir tepki vermemem gerektiği halde şiddetle tepki vermeyi seçtiğim ilk sefer değildi. Bu bir alışkanlık mı olacaktı? Sahip olmak istediğim hayatı ve olmak istediğim kişiyi kaybediyordum çünkü aptalca davranmaya devam ediyordum." Gözlerini yere indirdi, çok hızlı nefes alıyor ve savunmasız görünüyordu. "Hayatımı mahvetmek istemiyorum."

Ona baktım, gözlerimi ondan alamıyordum. O ise bana bakmıyordu ve onun da benim her zaman hissettiğim gibi işe yaramaz ve yetersiz hissettiğini fark ettim.

Birden onu iyi hissettirme arzusuyla doldum.

"Hey." Elimi kaldırıp çenesini dürttüm.

Bana baktı.

Ona küçük bir gülümseme gönderdim. "Bazen etrafımdaki her şeyle ve herkesle yüzleşmek zorlaştığında yukarı bakıyorum."

Anlamamış gibi kaşlarını çattı, ben de başımı geriye yatırıp tavana baktım.

Bakışlarımı takip ederek yavaşça aynısını yaptı.

Buhar tepemizde dalgalanıyor, ara sıra dağılarak duşun beyaz granit tavanını gösteriyordu. Taştaki kristal parçacıklar loş ışıkta parladı ve bir an için beynim sisin arasında süzülüyormuş gibi hissettim. Bulutların üzerinde süzülen bir tüy kadar hafiftim.

"Manzaranı değiştirmek..." deyip durakladım. "İşe yarıyor. Değil mi?"

Gülümsedi ve omuzları gevşedi. "Bunu bir ara geceleyin, dışarıda denemeliyiz."

Biz mi?

Aniden boğazını temizledi ve doğrulup beni bıraktı. "Sana birkaç kıyafet getireceğim, tamam mı?" dedi bana. "Neden oturmuyorsun? Suyun altında biraz daha ısın."

Başımı aşağı yukarı salladım ve o çıkarken gönülsüzce geri çekildim. Utanmış mıydı? Gitmesini istemiyordum ama buradan çıkmak için acele ediyor gibi görünüyordu. Belki bana tüm bunları anlattığı için pişman olmuştu ama ben anlatmasına sevinmiştim.

Duşu işaret etti. "Burada kal, tamam mı?"

Yürüyüp kapıyı açtı ve dışarı çıktı. "Alex" diye seslendiğini duydum ama daha bakma fırsatı bulamadan kapıyı tekrar kapatmıştı.

Orada kaldım, artık tüm soğukluk gitmişti. Bacaklarım yorgundu, ağırlığımı desteklemek için yavaşça duvara yaslandım.

Bana dokunmamıştı. Sadece kollarını etrafıma dolamış ve beni tutmuştu, açgözlülük yapıp benden daha fazlasını almaya filan çalışmamıştı. Damon bile bana karşı hiç bu kadar sabırlı ve teselli edici olmamıştı.

Nadir durumlarda, abim biraz sevgi göstermek zorunda hissederdi ama hiçbir kucaklama birkaç saniyeden fazla sürmezdi. Muhtemelen beni böyle tutan son kişi annemdi.

Duvardan aşağı kayıp fayansa oturdum ve dizlerimi yukarı çek-

tim. Gözlerimi kapattım, kanımın tenimin altında aktığını, nefesimin yavaş ve düzenli olduğunu hissettim.

Zihnim başka yerlere kaydı; her uzvum on ton ağırlığında gibiydi. Ne kadar süre sürüklendiğimi bilmiyordum.

"Banks?" diyen yumuşak bir ses duydum.

Bir saat sonra da olabilirdi, bir dakika sonra da. Emin değildim.

Biraz inleyerek kıpırdandım.

"Banks?" dedi ses bu kez daha yakından ve yavaşça gözlerimi açtım.

Partideki kız Alex yanıma çömelmişti, üzerinde pembe bir antrenman şortu ve beyaz bir spor sütyen vardı. Duş başlığından uzak duruyordu.

"Kai sana kıyafet getirmemi istedi" diye açıkladı. "Dışarıda bekliyordum. Sadece giymen için bir şeyler olduğunu bilmeni istedim. Burada istediğin kadar kalabilirsin."

Burnumu çekip gözlerimi açtım ve dik oturdum. "Ben iyiyim."

Ayağa kalktım ve Alex de benimle birlikte kalktı.

"Tamam" dedi, geri çekilip duvardaki kancayı işaret ederek. "Havlular burada ve ıslak giysilerin için de bir çanta var. Kuru kıyafetler hemen dışarıdaki bankta duruyor."

Her şeyi nasıl düşündüğünü gönülsüzce takdir ederek başımla onayladım. Adamlarımın hiçbirini aramamıştım, bu yüzden kıyafetim yoktu ve kendi kıyafetlerim kururken bir şeyler giymem gerekiyordu. Spor salonu havlu servisi için çamaşır ve kurutma makinelerinin bulunduğunu biliyordum.

Alex hızla çıktığında uzanıp suyu kapattım. Havlulardan birini askıdan alıp hâlâ örülü olan saçlarımı kuruttuktan sonra tekrar astım ve aceleyle kıyafetlerimi çıkardım. Sırılsıklam olmuş ceketimi yere bıraktım, ardından oduncu gömleğim, ayakkabılarım, çoraplarım, kot pantolonum ve iç çamaşırlarım hızla çıktı. Göğsümü saran bağların her çözülüşü, gittikçe daha muhteşem hissettiriyordu, ta ki sonunda göğüslerim serbest kalıp havaya çarpana kadar.

Gözlerimi kapatıp küçük bir inilti çıkardım. Aynı havluya sarındım ve ıslak kıyafetleri hızla Sensou'nun resepsiyonda sattığı ve anlaşılan Alex'in bana getirdiği beyaz bez çantalardan birine tıkış-

tırdım. Saçımdaki örgüleri çözdüm, diğer havluyla saç derime masaj yaparak bukleleri serbest bıraktım.

Kapının dışına uzanıp küçük giysi yığınını aldım ve soyunma odasında birkaç kadının daha konuştuğunu duydum. Spor salonu şimdiye kadar açılmış olmalıydı.

Kapıyı kapattıktan sonra, kıyafetlere bir göz attım.

"Ne?" diye söylendim.

İkinci bir deri gibi görünen siyah streç tayt ve ortasında Nike sembolü olan gri bir spor sütyen vardı. İnledim. Geri kalanı neredeydi? Bu saçmalıkları giyemezdim.

Sütyeni tutup pantolonu giyerken "Off" diye homurdandım. Orada başka şeyleri de olmalıydı. Ya da en azından bir sweatshirt falan.

Taytı yukarı çektim, yumuşak kumaş bacaklarımı ve arkamı sardı. Rahatsız bir şekilde inledim. Cildimi böyle bir şeyin sarması garipti. Ama havluyu çıkarıp asmak için uzandığımda, üzerime tam oturan taytın içinde hareket etmenin ne kadar iyi hissettirdiğini fark ederek duraksadım. Bir ton daha hafiflemiş gibiydim.

Kollarımı sütyenin açıklıklarından geçirip başımı ortasından çıkardım ve sütyeni aşağı çekerek göğüslerimi hızla içine sığdırdım.

Uzun ve sert bir şekilde gözlerimi kırpıştırdım. *Aman Tanrım.* Kendimi çıplak hissediyordum. Saçlarımı bir omzumun üzerinden çekerek, neredeyse tepeden fırlayacak olan göğüslerimi örtmeye çalıştım ve ellerimi çıplak karnımın üzerinde kavuşturdum.

Kapıyı hafifçe aralayıp dışarı baktım. Orada bu şekilde yürümek istemiyordum.

Of, kimi kandırıyordum ki? Buradaki neredeyse her kadın böyle giyiniyordu. Ben dikkat çekmezdim. Damon beni o kadar çekingen yapmıştı ki, sanki ayak bileğimi göstersem erkekler kurt gibi saldıracaktı.

Ayaklarımı tekrar kurulayarak dışarı çıktım, kıyafet çantasını aldım ve havluları duşun hemen dışındaki sepete attım.

Soyunma odasına girdim ve birkaç kadının antrenmanlarına yetişmek için telaşla koşturduğunu gördüm.

"İyi görünüyorsun" dedi bir ses.

Başımı kaldırdığımda Alex'i gördüm. Elleri belindeydi ve beni baştan aşağı süzerken başını onaylarcasına sallıyordu.

Gerildim.

Yanıma gelip elimi tutarak, "Aynı bedenmişiz" dedi. "Her zamanki kıyafetlerinin içinde kaybolduğun için bilememiştim."

Çantayı benden kaptı ve bir görevliye –siyah Sensou polo tişörtü giymiş genç bir kadındı– uzattı, kadın çantayı kurutucu olduğunu umduğum bir yere götürdü.

"Kıyafetlerim o kadar da büyük değil" diye mırıldandım.

Beni makyaj masasına götürdü ve omuzlarımı aşağı itti, yorgun bacaklarım altımda gevşedi ve kıçım koltuğa düştü. Hemen saçımı taramaya başladı.

"Ben yapabilirim" diye çıkıştım tarağa uzanırken.

Ama geri çekildi. "Yapamazsın" dedi, tezgâhtan folyoya sarılı bir nesne alıp kucağıma bıraktı. "Yemek yemek zorundasın."

Yumuşak, sıcak ruloyu aldım. "Bu ne?"

"Kai kahvaltılık burrito getirtti."

Kucağıma geri bıraktım. "Gerek yok."

"Böyle diyeceğini söylemişti." Bir tutam saçımı tuttu ve dikkatle uçlarını taramaya çalıştı. "Ayrıca nerede savaşacağını bilecek kadar zeki olduğunu ve senin kadar pratik birinin aptal bir burrito için kılı kırk yarmayacağını da söyledi."

Gülümsememe engel olamadım. Tamam. Anladım.

Tortillanın unlu kokusu burnuma çarptı ve midem aniden guruldadı. Bu sabah yemek yememiştim.

Ben paketi açıp burritoyu ısırırken, Alex saçlarımı taramayı bitirdi. Yumuşak yumurta, baharatlı sosis, biraz soğan, biber ve peynirli jalapeno beni benden aldı. İlk lokmayı yutmayı beklemeden tekrar ısırdım.

"Aferin kızıma." Alex bana göz kırptı ve saç kurutma makinesini çalıştırdı.

Saçlarım etrafımda uçuştu, sesi ben ve bu kahrolası burrito dışındaki her şeyi bastırdı. Genellikle hareket halinde olduğum için durana kadar aç olup olmadığımı anlayamaz, bu yüzden genellikle bütün günü bir yumurta ve bir parça kızarmış ekmekle geçirirdim.

Marina'nın da her zaman pişirdiği bir şeyler olurdu, bu yüzden ocakta tuttuğu tencereden birkaç lokma yemek veya bir kâse çorba alabilirdim, ama genellikle 'al-götür ya da hiçbir şey yeme' olurdu.

Alex, saçlarımı kuruturken fırçayla da düzeltti, uzun tutamlar kollarımın ve sırtımın çıplak derisini gıdıklıyordu. Tenime bir ürpertinin yayıldığını hissettim ve ona daha iyi bir erişim sağlamak için kendimi başımı geriye doğru yatırırken buldum. Yemeğimi çiğnerken gözlerimi kapatıp bir nefes verdim. Fırçasının sivri uçları kafa derimin üzerinde sürüklendi.

Kısa süre sonra burritomu bitirdim ve saçımı tarayan fırçanın verdiği hissin tadını çıkararak oturdum. Saç kurutma makinesinin artık çalışmadığını fark ettiğimde gözlerimi açtım ve Alex'in aynada bana baktığını gördüm. Sevimli, yüksek bir atkuyruğu ve yüzünün yanlarına dökülen saçları vardı.

Kendi saçlarım dümdüz bir şekilde sırtımdan aşağı dökülüyordu ve Alex bir kısmını yana yatırmıştı. Saçlarımı aynı anda hem temiz hem de düzgün görmeyeli yıllar olmuştu.

"Sana en son ne zaman dokunuldu?" diye sordu beni inceleyerek. "Gerçekten dokunulmaktan bahsediyorum?"

Gözlerimi ondan kaçırarak başımı tekrar öne eğdim. Sanırım saçımın taranmasından biraz fazla keyif almıştım.

Bankta yanıma oturup yüzünü bana dönüktü.

"Hepimizin buna ihtiyacı var, biliyorsun değil mi?" dedi sessizce. "Temasa ihtiyacımız var. İnsanı bir şey bu. Ama bunu başka birinden alamıyorsan, kendi kendini sevmende de yanlış bir şey yok. Sadece söylüyorum. Bana gergin geliyorsun ve bu yardımcı olacaktır. Ben günde en az iki kez kendimi seviyorum."

Ona kaşlarımı çattım. Kendileriyle ilgili çok fazla şey paylaşan insanları sevmezdim.

Güldü ve ona çocuksu, komşu kızı tatlılığı veren parlak, geniş gülümsemesini fark ettim. Geçen gece o partideki erkeklerin yarısının muhtemelen yattığını bildiğim vücuduyla bir tezat oluşturuyordu. Kai onunla yatmış mıydı?

"Ciddiyim ama." Beni dürterek düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Dokunulmak bir ihtiyaçtır. Benim için gözlerini kapat."

Ha?

"Bu bir deney" diye açıkladı muhtemelen şaşkın bakışlarımı görerek. "Özel hiçbir yerine dokunmayacağım."

Hayır. Uzaklaştım.

Ama beni takip etti. "Gözlerini kapat ve benim *o* olduğumu hayal et."

"O?"

"Fantezin."

Fantezim mi? Ne...

"İki dakikalığına dediğimi yaparsan" diye fısıldadı, "sana sweatshirt'ümü veririm."

Homurdandım.

Ama yine de... Bir sweatshirt istiyordum.

Öyle olsun. Siktir et. Gözlerimi kapattım

Beni koruyan gözlerim kapalıyken, beynim havada süzülüyor gibiydi ama yine de onun yanımda kıpırdandığını hissettim ve sonra bir el karnıma dokunarak yerimden sıçramama neden oldu.

"Onu kafanın içinde görüyor musun" diye fısıldadı, nefesi çeneme çarpıyordu. "Fantezini. Adamın –ya da kadının– ne giydiğini, odayı, sana doğru geldiğini hayal et."

Gözkapaklarım titredi ve görüntüler içgüdüsel olarak kafamda belirdi.

"Hayır" diye mırıldandım, kelime yanlışlıkla ağzımdan çıkmıştı.

Parmak uçları karnımda gezindi ve kollarıma hoş bir ürperti gönderdi. "Evet" diye fısıldadı kulağıma. "Onu görüyorsun, değil mi? Şu anda sana dokunuyor. Karnındaki el onun eli. Bedeni yanında. Kulağındaki ses onun sesi. Onu görüyor musun?"

Titredim, nefesim sığlaştı. Aniden mezarlığa geri döndüm.

Kai'ın çıplak göğsü önümdeydi ve parmaklarımı beline dolayıp burnumu boynuna gömmek istedim. Sabununun ve ayakkabılarımızın altındaki ıslak toprağın hafif kokusu etrafımı sardı. Kai'a ait başka bir koku daha vardı. Saçında, ağzında, tenindeydi...

"Seni istiyorum" dedi Kai, sıcak nefesi kulağıma çarptı. "Seni ağzımda istiyorum."

Eli ensemden yukarı kaydı ve saçlarımı hafifçe kavradı. Göğüs uçlarımın sertleştiğini hissederek inledim.

Ağzını boynuma gömdüğünde dişlerimin arasından bir nefes aldım, dudakları tenimi öpüyor ve emiyordu. Aman Tanrım. Başımı yana yatırıp daha çok alan açtım ona.

"Seni öyle bir yiyeceğim ki" dedi Kai, sahiplenici eli karnımda aşağı, uyluklarımın iç kısmına doğru süzüldü.

Bizi bir yatakta, kafasını bacaklarımın arasına gömmüş bir şekilde görebiliyordum ve utançtan yüzümün kızardığını hissetmeme rağmen onun orada olmasını istiyordum.

"Beni hissediyor musun?" diye sordu. "Seni ne kadar istediğimi hissediyor musun? Boşalmana izin vermem için çığlıklar atana kadar dilimi içine sokacağım ve seni yalayacağım. Sen benimsin."

Göğsüm titredi ve kulağımı dişlediğini hissedince inledim, elleri daha da talepkâr olup beni terletti.

"Ellerimi tut bebeğim" diye fısıldadı Kai. "Ellerimi üzerine koy."

Dudaklarımı yaladım ve hiç tereddüt etmedim. Uyluğumdaki elini tuttum ama erkek eline benzemeyen, yumuşak ve ince bir el hissedince durdum.

Gözlerimi açınca yanımda Alex'i gördüm.

"Aman Tanrım." Elimi ağzıma götürdüm, utanç içimi kasıp kavurdu. Hepsini yapan oydu. Hassiktir. Elini bıraktım ve isteksizce geri çekilip derin bir iç çekmesini izledim.

"Şanslı adammış. Her kimse artık."

Başımı iki yana salladım, az önce olan şey beni şaşkına çevirmişti. Ve midemde hâlâ parendeler atılıyordu.

Eğildi. "Gece bu fanteziyi hatırlamalı ve sonunu getirmelisin, yatağında tek başına olsan bile."

Will'in onu maaşa bağlamasına şaşmamalıydı.

"Ya da istersen" dedi ve alay edercesine sırıttı, "beni ara, işini bitireyim."

Bacaklarımın arasındaki nabız daha güçlü attı.

Harika diye düşündüm kendi kendime. Yüz kiloluk bir adamla baş edebiliyordum ama yirmi yaşında bir eskort beni utandırıyordu.

Soyunma odasından bir bağırış duyulduğunda ayağa kalkmak üzereydim. "Banks'in işi bitti mi?!"

Kai'dı.

Alex banktan indi, fırçasını kaptı ve saçımı omuzlarımın arkasına itti. "Evet, kuru ve giyinik!"

"O zaman onu oradan çıkar."

Hızla ayağa kalktım ve Alex'in dolabına giderek önündeki bankın üzerindeki gri fermuarlı hırkayı aldım. Uzundu, umarım kıvrımlı kısımlarımı da kapatırdı.

Kapıya doğru yürürken kapının kısmen açık olduğunu ve buzlu camın ardından Kai'ın şeklini gördüm. Sweatshirt'ü üzerime geçirdim.

"Geldim" dedim kapıyı açarken. "Ne istiyorsun?"

Hemen döndü ve bana bakmadan yürümeye başladı, onu takip etmemi beklediği çok açıktı.

"Bir saatliğine resepsiyonla ilgilenmeni istiyorum. İlk vardiyacı trafiğe takılmış."

Hırkanın fermuarını çekmeye çalıştım ama bir anda üzerimden çekildi ve arkamı döndüğümde Alex'in gülümseyerek onu geri kaptığını gördüm, beni kapının dışına itti.

Bu da neydi şimdi?

Soyunma odasının kapısını çarparak kapattığında koşup tokmağı zorladım ama kapıya yaslanmıştı, beni içeri almıyordu.

Bağırmak için ağzımı açtım ama sadece ellerimi yumruk yapıp alçak sesle homurdandım.

Lanet olsun ona.

"İnsanlar daha önce hiç yağmur görmemiş gibi her şey yavaşladı" dedi Kai, koridorda yürümeye devam ediyordu. "Sadece kartları tara, isterlerse havlu dağıt ve telefonlara cevap ver. Çok uzun sürmez."

Saçımın bir tarafını kulağımın arkasına sıkıştırdım ve isteksizce onu takip ettim, ellerimi birleştirerek kollarımla önce karnımı, sonra göğüs dekoltemi kapatmaya çalıştım.

"Bana ihtiyacın olursa diye dahili telefondan nasıl arama yapacağını sana göstereyim."

Kai masanın üzerinden uzanıp bir dizi anahtar ve bir telsiz telefon alırken ben de masanın yanında durdum.

Ama sonra lobinin ortasına bir şey düştü, ikimiz de oraya baktık ve Michael'ın, kahrolası kaşları saç çizgisine yaklaşmış bir halde donakaldığını gördük. Bana bakıyordu.

Dişlerimi birbirine bastırarak gözlerimi etrafta gezdirdim. *Tabii, gül bakalım pislik.*

Kai, lobinin ortasında yere dökülen enerji içeçeği ile hareketsiz duran Michael ve Rika'ya bakarken sinirlenerek ellerini uzattı.

"Senin sorunun ne?" diye çıkıştı.

Sonra onların bakışlarını takip etti ve sonunda dönüp bana baktı.

Kaşlarını kaldırdı, sırtını dikleştirdi ve bana bir köpek yavrusunu tekmelemişim gibi baktı.

Bakışları çıplak ayaklarıma indi ve sonra yavaşça Alex'in dar antrenman taytına, çıplak karnıma, spor sütyenime ve serbestçe salınan uzun saçlarıma doğru çıktı.

Yumruklarımı iki yanımda sıktım.

Kai'ın gözleri sonunda benimkilerle buluştu ve midem altüst oldu. Bu bakışı biliyordum. Şeytan Gecesi'nde, beni kovalamadan hemen önce gözlerinde beliren bakışın aynısıydı.

Kaşlarını kaldırdı ve başını arkadaşlarına çevirdi. "Neye bakıyorsun?" diye hırladı Michael'a. "Soyunma odası şu tarafta."

Michael'ın yüzünde saklamaya çalıştığı bir sırıtış vardı ve Rika ona kaşlarını çattı.

"Nefes al pislik" dedi ve sonra koridorda ağır adımlarla yürüdü.

Michael sesinde boğuk bir kahkahayla onu takip etti. "Bebeğim, sadece biraz şoke oldum. Epey değişmiş!"

"Kapa çeneni."

"Rika, hadi ama..."

Ve tartışmaları koridorda kayboldu.

Orada durdum, başım dik ama bakışlarım yerdeydi ve yanağımın içini çiğniyordum. "Kıyafetlerim kurur kurumaz üstümü de-

ğiştireceğim" dedim ona bakarak. "Diğer resepsiyon görevlilerinin giydiği polo tişörtleri nerede bulabilirim?"

Bir an cevap vermedi, bakışları tereddütle aşağı ve tekrar yukarıya kaydı. Gözlerini kapatıp etrafımdan dolaşarak koridora doğru yürüdü. "Elimizde hiç kalmadı."

Bölüm 13

Şeytan Gecesi
6 Yıl Önce

Anahtarlarımı masanın üzerine fırlatıp kapıyı kapattım ve odanın diğer tarafına geçip perdeleri çektim. Sweatshirt'ümü ve ayakkabılarımı çıkarıp Damon'ın şifonyerinin en üst çekmecesini karıştırarak bir boxer ve bir tişört çıkardım. Esneyerek banyoya girdim, beyaz mermer zemin ayaklarımın altında serin ve pürüzsüzdü.

Abim en azından sabaha kadar evde olmazdı. Kai bu gece hâlâ Papa'ya gitmeyi planlıyor muydu? Anahtarı bu sabahki konuşmamızdan sonra, benimle tekrar karşılaşacağını bilmeden önce almış olmalıydı.

Bensiz gitmesi fikrinden nefret ettim.

Kıyafetlerimi sepete attıktan sonra üstümü ve boxer'ımı giydim, yüzümü yıkadım, dişlerimi ve saçımı fırçaladım ve banyodan çıkarak ışığı kapattım.

Yatağa tırmandım, uzanıp lambanın içindeki zinciri çektikten sonra yastığı alıp ona sarıldım. Oda karardı ve evin içindeki kli-

manın hafif uğultusu beni rahatlattı. Nefesim yavaşladı, kalp atışlarım sakinleşti.

Kai muhtemelen bana çok kızmıştı. Damon'a inanmamak için hiçbir nedeni yoktu. Muhtemelen ihanete uğramış ve kandırılmış hissediyordu ve kızgındı.

Hem de tanımadığı şeytandansa tanıdığı şeytanla kalması gerektiğini düşünecek kadar kızgın. Belki de bu gece o otel odasını Chloe ile paylaşırdı.

Nedense içimdeki acı hoşuma gitmişti. Öfke duymak daha kolaydı ve neredeyse o kıza koşarak gitmesini isteyecektim. Bu, onu tanıdığım diğer erkeklerle aynı yapardı. Bencil, samimiyetsiz ve açgözlü.

Beni yüzüstü bırakırsa, onun benim olmamasını umursamamaya geri dönebilirdim, değil mi?

En azından Damon'a sahiptim ve burada, kraliçeydim. Odasına hiç kız getirmezdi. Yalnız kalabilmek için beni asla odadan çıkarmazdı. Burası bizim alanımızdı ve onun evdeki hayatında hiçbir kadın benden üstün değildi.

Sahip olduğum şeylerle memnun olmam gerekiyordu.

Tekrar esnedim, gözkapaklarım ağırlaştı ve kapandı.

Ama sonra arkamdaki kapının açıldığını ve yerin gıcırdadığını duydum.

Başımı omzumun üzerinden çevirdim, uzun boylu, siyah bir figürün yatağa doğru ilerlediğini görünce gerildim. Tepemde dikilip gömleğini çıkarırken onu ancak seçebiliyordum.

"Erkencisin?" dedim hareketsiz kalarak.

Ama sadece "Şşşt" diye yanıtladı, ben de daha fazla irdelemeden başımı geriye çevirip karanlığa baktım.

Işığı açmadı, bu iyiye işaretti çünkü sanırım bana bağırmak istemiyordu.

Arkamda yatağın ağırlığıyla çöktüğünü ve sonra uzandığını hissettim.

Beni neden burada istediğini bilmiyordum. Yani, çoğunlukla onun yanında uyuyordum ama kızgın olduğunu bildiğimden, bu gece ona biraz alan tanımak daha iyi olurdu.

Ama sonra onu sırtımda hissettim, bana doğru yanaşıp kolunu belime doladı.

Nefes almaya çalıştıkça ciğerlerim küçüldü ve boynumdaki nabzın atışını hisseder oldum.

Ne yapıyordu?

Nefesi boynuma çarptı ve ben daha ne olduğunu anlamadan tenimi öpmeye başladı. Tişörtümün altına uzanıp göğsümü sahiplenircesine tuttu.

Bir çığlık boğazımda takıldı. "Sen ne..."

Eli bacaklarımın arasına gitti ve beni kavradı, kalçalarını kıçıma bastırırken beni sıkıca tuttu.

"Damon, hayır!" diye haykırdım ve ellerini itip yataktan kalkmak için çabaladım.

Ama beni sıkıca tuttu. Beni sırtüstü çevirerek üzerime tırmandı, ellerimi başımın üzerine kenetledi ve sert, sahiplenici bir tavırla ağzımı öpmeye başladı.

Gözlerimden yaşlar süzülürken saldırısına karşı çığlık atmaya çalıştım. *Hayır, hayır, hayır, lütfen! Bunu yapma.* Gözlerimi sımsıkı kapatıp kafamı başka yöne çevirmeye çalıştım. Bir bulantı midemi çığ gibi sardı. Hayır hayır hayır...

Ta ki dilini ağzımın içine zorla sokana kadar. O zaman bir şeylerin yanlış olduğunu fark ederek duraksadım. Donup kaldım ve burnumdan derin bir nefes aldım.

Davidoff* kokusu yoktu. Teni, nefesi, saçı... azıcık bile sigara kokmuyordu.

Ağzına doğru çığlık atıp savaşarak ellerimi kurtardım ve yüzüne bir tokat attım.

"Sen Damon değilsin." diye bağırdım.

Bileklerimi tuttu ve bir kez daha başımın üzerinde sabitledi. Sıcak nefesi yüzüme çarptı, üzerimdeki bedeni çok ağır olduğundan hızlı ve sığ nefesler alıyordum.

"Ve sen de Damon'ın dediği gibi onunla sikişmiyorsun, değil mi?"

---

* Sigara. (ç.n.)

Micheal? Burada ne halt ediyordu?

"Kimsin sen?" diye sordu.

"Üzerimden kalk" diye hırlayıp kıvrandım. "Ne yapıyorsun?"

Şansıma adamlardan biri –ya da daha kötüsü abim– şu anda içeri girip bunu benim hatam haline getirebilirdi.

Bileğimden birini bırakıp soluma uzandı, bir an sonra ışığın yandığını ve Michael Crist'in bana baktığını gördüm.

Diğer kolumu bırakarak doğruldu ve gözleri vücudumda gezindi. Hızlıca tişörtümü aşağı çektim.

Sırıttı. "Seni gizli tutmasına şaşmamalı."

Üzerimden yuvarlanıp sırtüstü yattı ve bir kolunu başının altına kaydırarak yanıma uzandı. Bakışlarını bana çevirerek, "Bazen ben de Rika Fane'e karşı böyle sahiplenici hissediyorum" dedi. "O benim *kız kardeşim* olmamasına rağmen."

Kaşlarımı çattım ve aniden alarma geçtim. Nasıl...

Biliyor muydu?

Ya da belki de sadece şüphelenmişti ve ben de bunu küçük oyunu sırasında çıldırarak doğrulamıştım.

Muhtemelen yüzümdeki kafa karışıklığından eğlenerek yarım bir gülümseme sundu. "Ona tıpatıp benziyorsun. Kai bunu nasıl göremedi anlamadım."

"Ben onun kardeşi değilim ve..."

"Damon'ın meselesi beni ilgilendirmez." Oturup bacaklarını yataktan sarkıttı ve ayağa kalktı. "Ama Kai'ın gecesini mahvediyorsun çocuk."

Gözlerimi devirerek aynı şekilde oturdum. "Eh, artık yolunuzdan çekildim" diye belirttim. "Sen ve kankan keyfinize bakabilirsiniz."

Bana bakarak güldü. "Daha iyi bir fikrim var" dedi bacağıma bir tokat atarak. "Hadi şehre gidelim."

Sonra uzandı, bileklerimden tuttu ve beni yatağın ucuna çekti.

"Ne?" Sırtüstü düşüp çarşafların üzerinde kaydım. "Olmaz!"

İtirazımı duymadı bile. Beni yukarı çekip omzunun üzerine atarken kalbim boğazıma çıktı ve yerden neredeyse iki metre yüksekte sallanırken tüm dünyam altüst oldu.

"Bunu yapamazsın!" Sırtını döverek sendelemesini sağladım. "Giyinik bile değilim!"

"Tanrı aşkına!" diye bağırarak komodinin üzerine doğru düşmeye başladı. Elimi duvara dayayarak ikimizi de düşmekten kurtardım.

"Var ya, pisliklere beni bırakmalarını söylemekten bıktım" dedim ona.

"Öyleyse söyleme. Gitmek istediğini sen de biliyorsun."

Sırtıma düşen bir şeyi yakaladım, kapüşonlusunun kolu olduğunu görünce attığı yerden almış olduğunu fark ettim.

Yürümeye başladı ve yataktan, komidinlerden ve yatak odasından uzaklaştık.

"Hadi ama dostum" diye inledim, omzu mideme batıyordu. "Damon bundan hiç hoşlanmaz."

"O öğrenmeyecek."

Evet, öğrenecek! Onlar neredeyse abim de orada olur. Nasıl olur da görmez beni?

Kollarını sıkıca bacaklarıma doladı, merdivenlerden inmeye başlar başlamaz direnmeyi bıraktım. Beni düşürmesini istemiyordum.

Durdu, alttaki kapıyı açtığında bacaklarımda bir hava akımı hissettim.

"Cidden" diye yalvardım. "Gitmek istemiyorum. Damon beni tekrar Kai ile görürse öldürür."

Ama Michael beni umursamadı.

"Hadi ama!" diye bağırdım, tekmeler savuruyor ve sırtına vuruyordum. "Pislik yapma! Hem zaten onu görmek istemiyorum. Korkak herif ben ayrılırken mücadele bile etmemişti, şimdi de benim için kendisi gelecek kadar adam değil herhalde, ha?"

Kıçıma bir tokat attığında acıyla ciyakladım. Acı yayıldı ve yüzümü buruşturmama neden oldu.

Merdivenlere doğru yürüdü. Babamın yatak odası kapısının açıldığını ve karanlık koridora sızan ışığı gördüm.

"Neler oluyor?" Dışarı çıktı, ben baş aşağı sarkarken göz göze geldik.

"Gabriel" diye soludum ve Michael durdu. "Az önce Damon'ın odasına geldi. Onunla gitmek istemiyorum."

Babam tek kaşını kaldırdı ama Michael onunla yüzleşmek için döndüğünde görüş alanımdan çıktı.

Bir sessizlik oldu ve Michael'ın beni yere indirmesini berklerken hareketsiz kaldım.

Ama beni bırakmadı.

Bunun yerine babam söze girdi ve Michael'ı, "Kapılar bu gece için kilitlenecek" diye bilgilendirdi. "Onu bu evden çıkarırsan, sabaha kadar geri getiremezsin."

Gözlerimi sımsıkı kapattım, sinirden kanım köpürdü. Şaşırmamıştım. Yarı çıplak bir adam kızını kaçırmak için evine gizlice girdiğinde ne demesini bekliyordum ki?

Kesinlikle hiçbir şey.

Kapının tekrar kapandığını duydum ve Michael arkasını dönüp merdivenlerden aşağı inerken kahkahalarla sarsıldı.

"Örnek bir baba." Uyluğumun arkasını sıktı. "Sanırım benimle daha güvende olursun."

Merdivenlerden aşağı indik ve ön kapıyı açıp dışarı çıktı.

"Dinle" dedim, garaj yolunu görüyordum ama saçım görüşümü kapatıyordu. "Seninle gelemem. Zaten bana yeterince kızgın."

"Sana söyledim, senin orada olduğunu bilmeyecek."

Sonra beni döndürdü ve ayaklarım zemini buldu.

Başım dönüyordu ama onun G-Serisi Mercedes'inin arka kapısını açtığını gördüm ve birdenbire müzik ve kahkahalar yükseldi. İçeri baktığımda arabanın insanlarla dolu olduğunu gördüm. Tanıdığım kimse yoktu.

"Yer açın" dedi Michael birine.

Sonra döndü ve beni koltuğa oturttu. "Ty, yüzünü yap" dedi birine ve kapı arkamdan çarparak kapandı.

Etrafıma bakındım ve arka koltuğa yığılmış insanlar, kucaklara oturmuş kızlar buldum, ön tarafta ise yolcu koltuğunu paylaşan iki kişi vardı. Michael arabanın önünden geçerek sürücü tarafına yöneldi. İnsanlar bana bakıyor ama gülümsüyor ve konuşmalarına devam ediyorlardı.

Çoktan sarhoş olduklarını varsayıyordum.

Michael arabaya bindi, gömleğini ve kapüşonlusunu sağındaki insanların üzerine fırlattı ve arabayı çalıştırdı.

Ve ardından bir kız üzerimde bitiverdi.

Nefesimi tutarak yukarı baktım, bacaklarını açarak üzerime oturdu. Kısa bir şort giymişti ama aynı zamanda kahverengi bir deri ceketi, çizmesi ve atkısı da vardı. Yüzü şeker iskeleti* gibi boyanmıştı. Gözlerinin çevresi siyahtı ve şakağında güzel çiçek desenleri vardı.

Ne yapıyordu?

Bir tür süngeri kaldırıp beyaz bir makyaj ürününe batırdı ve bana doğru geldi.

Geri çekildim. "Ne yapıyorsun?" diye bağırırken arka planda radyoda *Save Yourself* çalıyordu.

"Seni gizlemeye çalışıyor" dedi Michael arabasını çalıştırıp garaj yolundan çıkarak kapıya doğru ilerlerken. "Karşı gelme."

Kız gülümsedi, bordo dudakları inci beyazı dişlerini ortaya çıkaracak şekilde açıldı. Eğilip makyajımı yapmaya başladı.

"Neredeyse gece yarısı" diye fısıldadı heyecanla. "Dia de Muertos."

Ölüler Günü mü? Cadılar Bayramı'ndan, kasımın ayının ilk günü olan Azizler Günü'ne kadar sürdüğünü biliyordum ama neden...

Ah, makyaj. Neden yüzünü boyadığını ve bana ne yaptığı şimdi anladım. Mezarlıktaki mumları da öyle.

Çocukken Meridian'da gördüğüm bir geçit töreni dışında tatiller hakkında pek bir şey bilmiyordum.

"Üşüyor musun?" diye sordu Michael ve sonra bir sweatshirt uçarak arkaya geldi.

Onu kaptım. *Mükemmel.* Üzerimde sadece ince bir boxer ve tişört vardı.

Ardından Vanslarım geldi. Çıkarken ayakkabımı da mı almıştı? Aceleyle her şeyi giydim ve ânında daha sıcak hissettim.

* Meksika'nın Ölüler Günü (Día de los Muertos) kutlamalarında kullanılan bir sembol olarak yüze çizilen renkli ve süslü iskeletler. (ç.n.)

"Nereye gidiyoruz?" Ty'ın işini kolaylaştırmak için saçımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım.

Kızın gözleri parladı. "Saklambaç oynamaya."

Michael, Papa'nın çift kanatlı kapılarını açarken, bağırışlar ve tezahüratlar ânında kulaklarıma çarptı.

Meridian'a varmak kırk beş dakikadan az sürmüştü, sahil kasabamızdan hareketli metropole kadar uzanan sokaklar akşam için artık karanlık ve sessizdi.

Etrafa bakıp yüz boyasının beni gizlemeye yetmeyeceğinden endişelenerek içgüdüsel olarak kapüşonumu –ya da Michael'ın kapüşonunu– çektim, en az otuz kişi lobide aylak aylak dolaşıyordu. Gençlerden oluşan gruplar, süslü ahşap işçiliği ve kristal avizelerle dolu, karanlıklar içindeki yüksek tavana kadar uzanan siyah sütunların arasına dağılmıştı. Bazıları kanepelerde ve minderli sandalyelerde oturuyor ya da güzel beyaz perdelerin, önünde uzun saksı bitkileri ve genç ağaçlar olan büyük pencerelerin yanında duruyordu.

Daha önce burada hiç bulunmamıştım. Babamız bizi –ya da Damon'ı desek daha doğru olur– şehre getirmek için nadiren bir neden bulurdu. Yine de kapanma tehlikesi olduğunu biliyordum. Yıllar önce yapılması gereken stadyum bir türlü yapılmamıştı ve işler sarpa sarmıştı. Bu kadar boş olması ve ihtişamının takdir edilmemesi gerçekten çok kötüydü.

Bir kol boynuma dolandı ve Michael'ın yanımda durduğunu gördüm. Gömleğini hâlâ giymemişti.

Lobiye göz gezdirerek, "Güzel bacakların var" dedi. "Şu anda Damon'dan korunuyor olabilirsin ama geri kalanımıza karşı güvende olduğunu sanma."

Sonra gözlerinde bir meydan okumayla bana baktı.

"Sen de başımın çaresine nasıl bakacağımı bilmediğimi sanma" diye karşılık verdim. "Bir kıza vurmaktan çekinmem."

Dudakları genişçe açıldı ve alçak sesle güldü. Michael düşünce-

lerini çok belli eden birine benzemiyordu ama en azından beni eğlenceli buluyor gibi göründüğü için gurur hissettim.

Herkes dağıldı, makyajımı yapan kız elimden tuttu ve beni asansörlere doğru sürükledi. Michael ve birkaç kişi daha onu takip etti.

"Oyun" dedi kız, "*Saklambaç* ile *Cennette Yedi Dakika* arası bir şey."

Cennette Yedi Dakika mı? İçimden inledim. O oyunu bu gece çoktan oynamıştım.

"Saklanacaksınız ve eğer bulunursanız" diye devam etti, "sizi bulan çocukla birkaç dakika baş başa kalacaksınız."

"Peki ya oynamak istemiyorsam?"

"Neden istemeyesin ki?" Michael on üçüncü katın düğmesine bastı ve kapılar kapanmaya başladı. "Eğlenceli olacak."

Tabii, çok eğlenceli. Bana abimin bu oyunu sadece karanlık bir dolapta birini yakalama umuduyla oynadığını mı söylüyorsunuz? Ya yalan söylüyorlardı ya da benim için bu oyunu aşırı bir şekilde tatlı sözlerle süslüyorlardı. Oynamayı hiç istemiyordum.

"Kaç 'arayan' olacak?" Michael'ı görmezden gelerek kıza baktım.

Kız omuz silkti. "Her birimiz için bir tane. Bazen daha fazla."

Daha fazla?

Asansör yükseldi ama midem bulanıyordu. Bacaklarıma bir titreme yayıldı ve ağzım kurudu.

Sonra Michael kulağıma eğilip, "Kai'ın başka birini bulmasını istemezsin, değil mi?" diye fısıldadı.

Dudaklarım hafif bir homurtuyla kıvrıldı. "*Beni* bulacağının da garantisi yok."

"O zaman bulmasını sağla."

Dudaklarımı yaladım ve ânında kızın sürdüğü vişneli siyah rujun tadını aldım. Kapılar açılırken kız elimi bıraktı ve herkesin yanımdan hızla geçip asansörden dışarı fırlamasını izledim.

Ama ben adımlarımı yavaşça attım.

Koridor karanlık ve gürültülüydü, gevezeliklerin arasında rahatsız edici bir Fear Factory şarkısı çalıyordu. Aniden gergin hissederek yumruklarımı sıktım. İçinden çıkamayacağım bir duruma

girmek istemiyordum. Aslında David burada olsaydı kendimi biraz daha rahat hissederdim.

Bu ironiye kendi kendime güldüm.

Daha fazla insanla dolu olan ve oda kapıları sanki burası büyük, ortak bir alanmış gibi ardına kadar açık olan koridorda ilerleyenleri takip ettim.

Duvar aplikleri loş bir ışıkla parlıyordu, ancak tepedeki avizeler yanmıyordu ve zeminde rahatsız edici, mağara benzeri bir his yaratıyordu. Açık kapıların önünden geçtik; her odadan müzik sesi geliyor ve burası bir otelden çok yatakhaneye benziyordu. Tüm katı satın almış olmalıydılar.

Maskeli gençler sadece mum ışığıyla aydınlatılan karanlık odalara girip çıkıyorlardı ve bir odaya baktığımda, birkaçının yavaş ve seksi bir şekilde dans ettiğini gördüm. İki kız sevişiyor, elleri birbirinin her yerinde dolaşıyordu ve başka bir kız sandalyede oturan bir çocuğun üzerine oturmuştu.

Abim beni görürse, suçu Michael'ın üstüne atacaktım. Burada olmam onun suçuydu.

"Pekâlâ!" diye bağırdı biri, başımı kaldırıp baktım. Will, bir odanın dışına taşınmış bir soğutucunun üzerinde duruyor, koridorda ileri geri bakıyordu.

Bir düzine kadar insan toplanmaya başladı ve ben de kapüşonumu örtük, başımı aşağıda tuttum. Henüz Kai'ı görmemiştim ama Michael hâlâ yanımdaydı, bu yüzden kendimi azıcık da olsa güvende hissediyordum. Sağımdaki odadan dışarı sürüklenen oda servisinin kokusunu aldım ve bir açlık hissettim. Sanırım en son... bu öğlen yediğim ekmek ve çorbayla duruyordum.

Will, "Bunu uygulanabilir kılmak için 1312'den 1322'ye kadar olan odalarla sınırlayacağız" diye talimat verdi. "Hanımlar, olayı biliyorsunuz. Bu odalardan herhangi birinde saklanacak bir yer bulun ve iyi bir yer olduğundan emin olun. Saklanma yerlerini değiştirebilirsiniz ama o sırada yakalanırsanız yakalanırsınız." Etrafındaki çocuklara bakıp onları uyarırken yüzüne bilmiş bir gülümseme yayıldı. "Ve eğer size uzak durmanız söylenirse, uzak duracaksınız."

Etrafta birkaç kıkırdama oldu ve ben hemen bir adım geriledim. Kai neredeydi? Eğer o oynamıyorsa, ben de oynamak istemiyordum. Ve Tanrı aşkına, ya beni bulan kişi abim olursa?

Ne yapacaktım? Bu saçmalık bitene kadar oyalanmak için güvenli bir yer mi bulsam yoksa şimdi gidip en iyi saklanma yerini mi?

Ve sonra Will'in arkasındaki odalardan birinden karanlık bir siluetin çıkıp yavaşça yaklaştığını gördüm. Apliğin ışıltısı maskesinin üzerine düşerken gümüş olduğunu görmeyi diledim.

Ama siyahtı ve boğazımdaki damar atmaya başladı. Abimim maskesiydi. Gözlerimi tekrar yere indirdim.

"Saklanmak için bir dakikanız var" dedi Will ve sonra erkeklere baktı, "ve eğer kankalarınızın kız arkadaşlarını bulursanız, kankalarınızı yenip kendinizi kızla bir dolaba kilitlemek için on beş dakikanız olacak." Bazı laflar atılıp ardından kahkahalar koptu. "Bu düdüğün sesini duyduğunuzda" diyerek bir sis düdüğünü kaldırdı, "süre dolacak ve dışarı çıkacaksınız."

Will soğutucudan atlayıp maskesini yüzüne çekerken yanındaki, muhtemelen alt sınıftan boktan işlerini yaptırmak için seçtikleri bir çocuğa düdüğü fırlattı. Sanırım Will de oyunda olacaktı.

Geriye doğru adım adım ilerlemeye başladım. Burada kalıp Damon'ın beni görmesine izin veremezdim ama yakalanmaya da niyetim yoktu. Mükemmel saklanma yerini biliyordum.

"Hazır?" diye seslendi Will. "Ayarla?"

Sağıma bakınca 1332 numaralı odayı gördüm. *Biraz daha ileride.*

"Veeeeee... başla!" diye bağırdı.

Diğerlerinin ne yaptığını görmek için beklemedim. Arkamı dönerek karanlık koridorda koştum, 1312'ye koşarken arkamda kahkahalar ve ciyaklamalar duyuyordum. Kapıyı ittim ve içeride kimse var mı diye hızlıca başımı sağa sola salladım.

Ama boştu. *İşte bu.*

Koridorda koşan diğer kızların yarattığı titreşimleri hissederek yatağa koştum ve üzerine çıkıp yatak başlığına dayalı üç sıra yumuşak, serin yastığın arkasına geçtim. Bir elimle yastıkları kaldırıp yerlerinde tuttum, arkalarından kaydım ve sırtımı başlığa dayaya-

rak yatağa uzandım. Yastıkların arkasına gömüldüm, hızla uzanıp hâlâ dik durduklarından ve beni ele vermediklerinden emin olmak için onlara dokundum.

Kalbim hızla atıyordu ve ciğerlerim küçülüyor gibiydi. Korkudan zar zor nefes alabiliyordum. Yine de korkup korkmadığımdan pek emin değildim. Sadece kovalamacanın heyecanıydı.

Ama iyi bir saklanma yerim olduğunu biliyordum. Göz önünde, fark edilmeyen bir yerdi.

Küçükken bir sabah Damon sinir krizi geçirirken uyanmıştım. Nasıl olduysa gece yastıkların içine gömülmüştüm ve on üç yaşıma gelmeme rağmen hâlâ oldukça küçüktüm. Sıskaydım. Damon o sabah uyanmış, beni koca yatakta görememiş ve çoktan kalktığımı düşünmüştü. Ancak aşağı inip beni bulamayınca bana seslenerek evi ve araziyi aramıştı.

Tüm o gürültü patırtıyla, onca zamandır burnunun dibinde uyuduğum yerden çıktığımda hiç mutlu olmamıştı.

Sanırım o gün biraz korkmuştu. Ayrıca beni gerçekten önemsediğini de fark etmiştim.

Aniden kapının açılıp duvara çarptığını duydum, ardından kırkırdamalar geldi. Gerildim ve nefes almayı bıraktım.

"Perdelerin arkasına!" diye fısıldadı bir kız. "Ben de dolaba sığabilecek miyim bir bakacağım."

Bunu başka bir gıcırtı takip etti ve itişmeler, menteşe gıcırtısı ve bir gümbürtü duydum. Müzik hâlâ duvarlarda yeraltından geliyormuş gibi yankılanıyordu, titrememi durdurmaya çalışarak yanımdaki yastığı sıktım.

Ve sonra duydum. Uzak bir yerdeki ulumaları.

Ardından gök gürledi. Bir düzine kişi koridorda koşuyormuş gibi ağır ayak sesleri geldi.

Gözlerimi kapattım. *Beş oda*. Burayı altüst etmedikçe beni bulamazlardı.

Kapılar tekmeleniyormuş gibi duvarlara çarparak açılıyor ve derin sesler duyuluyordu ama söylediklerini anlayamıyordum. Daha fazla kapı açıldı, her biri bir öncekinden daha yakın geliyordu, ta ki sonunda...

Odamın kapısı ardına kadar açıldı, kapı kolu tekrar duvara çarptı ve korkuyla sıçradım. Donakaldım, kanım hızlandı.

Pürüzsüz bir ses, "Çıkın dışarı hadi, çıkın her neredeyseniz" dedi sataşarak.

Ve odanın bir yerinden bir kıkırdama duydum.

Aynen öyle. Onu kendine yönlendir. Erkekler diğerlerini bulana ve yapmak istedikleri her şeyi yapmakla meşgul olana kadar burada kalmam gerekiyordu.

Koridordan çeşitli sesler ve başka bir odadaki bir kızın ciyaklaması geldi. Birisi bulunmuştu.

Bir başkası, "Dolabın içine bak" dedi.

Burada iki kişi vardı.

Olabildiğince hareketsiz kaldım ama sonra bir hışırtı duydum ve kulaklarımı açarak dinledim.

Kızlardan biri "Hayır!" diyerek güldü. Perdedeki halkalar çubukta kaydı ve çocuklardan birinin kızı perdelerin arasında bulduğunu anladım.

"Defol git" diye çıkıştı kız. "Alt sınıflarla takılmam."

"Eh, şanslısın" diye yanıtladı, "Ben de büyüklerden hoşlanıyorum zaten."

Kızın homurdandığını, çocuğun da kıkırdadığını duydum.

"Kabinde bir kız var. Ona git" dedi kız.

Tam o sırada bir tahta ahşaba çarptı ve bir dolabın metal kulpu dönüyor gibi bir ses çıktı. "Orospu!" Sanırım dolapta saklanan diğer kız bağırmıştı.

"Hey, teşekkürler" dedi diğer çocuk. Biraz daha ayak sürüme ve itirazdan sonra bir kapının (banyo muydu?) çarparak kapandığını ve ardından ayak seslerini duydum.

Bunu bir sessizlik takip etti ve ardından perdelerin arasında saklanan kızın sesi duyuldu. "Bundan kimseye bahsetme."

Yatak altımda çöktü ve sağa sola itelendim, gözlerim endişeyle iri iri açıldı.

"Merak etme" dedi çocuk. "Asıl sen bunu herkese anlatmak isteyeceksin."

Ve ikisinin de yatakta hareket ettiklerini hissettim.

Onlar üzerime gelmeye başladıklarında yastıklara tutunarak beni örttüklerinden emin olmaya çalıştım. Derin nefesler, sürekli bir sallanma, öpüşme, kızın inlemeleri ve sonra aniden yatak başı duvara çarptı.

Tanrım! Alt sınıflarla takılmayan bir kız için, kesinlikle her şeyini ortaya koyuyordu.

Vücudum ileri geri sallanırken başımı iki yana salladım. Onlar seks yaparken burada kalamazdım.

Yüzüstü dönerek dirseklerimi yatağa dayadım ve kendimi yandan çekerek yere kaydım. Halının üzerine çömelip bir an için hareketsiz kaldım ve inlemeleriyle öpüşmelerini dinledim.

Halen devam ediyorlardı.

Beni fark etmediler bile.

Yatağın etrafında sürünerek, koridorun boş olup olmadığına bakmak için kapıya yöneldim. Şimdiye kadar herkes bulunmuş olmalıydı.

Ama tam o sırada otel odasının kapısı tekrar açıldı ve maskesini başının üstüne kaldırmış bir genç beni hemen fark etti.

"Bak sen şu işe."

Of, olamaz.

Ayağa kalkıp yanından hızla geçerek koridora koştum.

Ve bir başkasının kollarına düştüm.

Çığlık atıp elimi geriye çekerek yumruğumu maskesinin tam ortasına indirdim.

Geriye doğru sendeledi. "Siktir!"

Maskesini çıkarıp yere attı ve iki eliyle burnunu tuttu.

Will Grayson.

Mesafemi koruyarak geri çekildim. Ama gülmek istiyordum. Bu insanlar bütün gece beni kaçırıp durmuşlardı. Bunun olması an meselesiydi.

Koridoru birkaç kahkaha doldurdu ve Will kanı kontrol etmek için ellerini çekti.

Biri, "Kızı alt edemiyor musum dostum?" diye bağırdı.

İnsanlar güldü ama ben gözlerimi ondan ayırmadan hazır bir şekilde bekledim. Yakalanmayacaktım.

"Ne yapmamı istiyorsun yani?" Arkadaşlarıyla tartışarak ellerini havaya kaldırdı. "Kıza vuramam!"

"Evet, gücün yetmez, değil mi?" diye kışkırttım onu.

Ve kalabalık çılgına döndü.

Will bana başını salladı. "Seni küçük pislik."

Ellerim titrese de gülümsedim. Böylesi benim için daha kolaydı. Erkeklerle uğraşmaya alışkındım.

Will ileri atıldı ve beni, "Bunun için seni bir dolaba kapatacağım" diye tehdit etti.

"Beni yakalayabilirsen tabii." Sonra derin bir nefes alıp ileri atıldım ve yumruğumu yüzüne doğru savurdum ama onu savuşturdu. Hızla sol avucumu çenesinin altına vurdum ve başını geriye doğru savurdum.

Hassiktir, işe yaramıştı!

Sendeledi ve hırlayarak kapüşonumu yakaladı, beni kendine çekti ve omzunun üzerine attı. Yine mi ya!

"Kazanmanın tek yolu bu ha?" diye bağırdım ve çevredekiler eğlenirken debelenmeye başladım. "Dövüştüğün herifleri de böyle omzuna atıyor musun? Yoksa adamların domalması mı hoşuna gidiyor?"

Koridoru kahkahalar doldurdu ama sonra tekrar uçmaya başladım ve ciyaklarken kıçım yere çarptı. Ne oluyordu be?

Rüzgâr nefesimi kesti ve öksürerek nefes almaya çalıştım.

Will üzerime çıkıp beni sırtüstü yere serdi ve bileklerimden tuttu. Kaslarım yanarken ellerinden kurtulmak için mücadele ettim ama sonunda zorlayarak ellerimi başımın üzerine tuttu. Yeterince güçlü değildim. *Orospu çocuğu.*

Ağırlığının altında kıpırdandım, o beni yere sabitlerken kalabalık etrafımızda tezahürat ediyordu.

Will beni tutmaya çalışırken homurdandı, nefesi bira kokuyordu. "İstediğin buydu, değil mi cüce?"

"Bok ye!"

Altında kıvrandım, ancak o sadece kahkahalarla güldü.

Hepsi gülüyordu. Abim haklıydı. Kadınlara her zaman bunu yapıyorlardı. Direnmeden yerde hareketsiz kalmaya mecbur bıra-

kılıyordum, şüphesiz ki Kolay Lokma'nın ait olduğumu düşündüğü yer burasıydı.

Bağırarak tüm ağırlımı üzerine verdim ve onu ters çevirdim. Burnuna bir yumruk attıktan sonra beni üzerinden fırlattı. Yere düştüm ve ikimiz de ayağa kalktık, Will acılı bir ifadeyle burnunu tutuyordu.

Tekrar üzerine atıldım.

Ama birisi kapüşonumu arkadan yakaladı ve bir kol belime dolanarak beni yerden kaldırdı.

"Sakin ol Kaplan." Arkamdaki erkek gülerken sırtımdaki geniş göğsü sarsıldı.

Derin bir nefes aldım ve başımı çevirip baktım.

Gümüş bir maske ile göz göze geldim. Siyah kapüşonlusunun şapkasını indirmişti ama o bana bakıp gözlerimle buluşurken siyah saçlarını görebiliyordum.

Kai.

Önüne baktı ve maskesinin çenesini sertçe hareket ettirdi. "Ne yapıyorsun lan?"

Will'e baktım, başını geriye yatırmıştı, parmağı burnunun altındaydı ve kan üstdudağına doğru akıyordu. Kalabalığın neşeli gevezelikleri etrafımızı sararken, "Beni dövüyordu" diye homurdandı. "Kavgacının teki."

"Sadece bana izin verdiğin için sana vurabildim" diye bağırdım. "Hadi bitirelim bu işi. Bu sefer gerçekten." Will gözlerini devirdi. Kai beni daha da sıkı tutarken arkamda boğuk bir kahkaha attığını duydum. "Kimse senin incindiğini görmek istemiyor bebeğim" dedi Kai, ayaklarımı yere indirip yanıma geldi ve bana baktı. "İyi misin?"

Saçımı kulağımın arkasına ittim ve şapkamın başımdan indiğini fark ettiğimde duraksadım. Sağa sola baktım. *Lütfen Damon burada olduğumu fark etmesin.*

Sweatshirt'ümün şapkasını başıma çektim ve kendimi olabildiğince örttüm.

"Başka bir okuldan mısın?" diye sordu Kai. "Bu bir Thunder Bay partisi. Burada mı olman gerekiyor?"

Beni tanımamıştı.

Makyaj. Yüzümdeki makyajı unutmuştum.

Ayrıca üzerimde pijama ve sweatshirt vardı, mezarlıktakilerden farklı giysiler içindeydim. Geri çekilmeye başladım.

Ne kadar uzun süre kalırsam keşfedilme şansım o kadar artıyordu. Gitme zamanıydı.

"Bir dakika" dedi bana doğru gelerek. "Bu özel bir parti. Sen kimsin?"

Bakışlarım koridorda bizi izleyen insanlara kaydı.

"Seni götürecek birini bulabilirim" diye teklif etti Kai, ben geri çekilirken o da yavaşça ilerliyordu. "Araban var mı? Kaç yaşındasın?"

Will, "Kai, bırak gitsin. Hadi!" diye seslendi ve başka bir odaya yöneldi.

Gözlerimi Kai'dan ayırmadan bir adım attım, kalbim hızla çarpıyordu. "Daha kötüsünü görecek ve duyacak kadar büyüğüm" dedim ona.

Ve Kai bir adım daha atacakken durdu.

Boğazımda bir heyecan dalgası yükseldi ve bacaklarım koşma dürtüsüyle yandı.

Kai bana bakıyor, göğsü daha hızlı inip kalkıyordu. Hatırlamıştı. Hatırlamaz diye korkmuştum. Belki de bu sabahki günah çıkarma hücresini rüyamda görmüştüm ve gerçekte hiç yaşanmamıştı.

Ancak Kai başını yana eğdi ve sanki odağını tamamen bana veriyormuş gibi hissettim.

Siktir.

Bir adım daha gerileyip kalabalığı geçtim ve yoluma devam ettim.

"Beni buraya Michael getirdi." Yutkundum, ağzım kupkuruydu. "Seninle hiçbir ilgisi yok. Burada olmak bile istemiyorum."

Yerdeki bir şeye takıldım ve dengemi sağlamak için bir an bakışlarımı kaçırdıktan sonra hızla ona geri döndüm. Fakat Kai olduğu yerde durmuş, beni izliyordu.

Bir şey söylemeyecek miydi?

Ona sırtımı dönmekten korkarak geri geri gitmeye devam ettim.

Ve sonra Kai bir adım attı.

Kısa bir nefes aldım. "Ne yapıyorsun?"

Bir adım daha attı. "Sana başlangıç avantajını veriyorum."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Ama ben... oynamak istemedim!"

"Ah ama bütün gece benimle oynadın" dedi, sesine bir hırıltı eşlik ediyordu. "Kaç. Çünkü kimse bakmıyorken çok farklı bir insana dönüşüyorum."

Nefesim kesildi ve arkamı dönerek hızla kaçmaya başladım. Lobi. Lobide insanlar olurdu. Ve resepsiyon görevlileri. Arkama bakmadan koridorun sonuna doğru koştum, asansörü geçtim ve merdivenlere açılan *Çıkış* kapısından hızla geçtim.

Parlak ışık beni kör etti, dönen tırabzana tutunarak merdivenlerden aşağı koştum ve bir sonraki kata indim. Yukarıdaki kapının çarparak kapandığını duydum ama sonra merdiven boşluğunda yüksek bir *gong* sesi yankılandı ve bunun, kapının tekrar açıldığı anlamına geldiğini biliyordum.

Nefesim boğazıma tıkandı, basamakları atlayarak hızla bir sonraki kata indim. Ama arkama bakmadan edemedim. Başımı omzumun üzerinden çevirerek ayakkabılarını veya herhangi bir hareketini görmeyi bekledim ama hiçbir şey yoktu. Hatta adımlarının sesi bile duyulmuyordu.

Ama sonra birdenbire, korkulukların üzerinden merdiven boşluğuna atlayarak iki kat aşağı iniş yaptı.

Bükülmüş dizlerinin üzerinde yükselirken, kara gözleri korkunç maskenin ardından beni delip geçti. Kalbim boğazıma takıldı ve bir çığlık attım, merdivenlerden aşağı daha hızlı koşarken onun varlığını sırtımdaki kıyafetler gibi hissediyordum.

Bacaklarımdaki kaslar yanıyordu ve alnım terle kaplanmıştı ama Tanrım, çok heyecanlanmıştım.

Beni yakalamasını istiyordum.

Kendimi merdivenlerden aşağı adeta fırlatırken, Kai'ın adımlarının gittikçe yaklaştığını duyabiliyordum. Ama arkama bakmadım. Geldiğini görmek istemiyordum. Sadece hissetmek istiyordum.

Kollarının etrafıma dolandığını ve tehlikenin beni onunla yüzleşmeye zorladığını hissetmek istiyordum.

Kısa, sığ nefesler aldım, tenimin her santimi çaresizce yakalanmak, sıkılmak, öpülmek, ısırılmak ve emilmek istiyordu. Tanrım, bana ne yapıyordu?

Lobiye vardığımda kapıyı açtım, gözümün ucuyla siyah bir görüntü yakaladım ve neredeyse çılgınca gülümsedim, çünkü tam arkamda olmasından o kadar korkmuştum ki...

Kapıdan koşarak geçip lobiye girdim ve etrafıma bakındım, loş otelin çevresinde hâlâ oturan birkaç kişi vardı ama resepsiyonun arkasında hiçbir görevli yoktu. Etrafımda döndüm, fakat herhangi bir güvenlik görevlisi veya hizmetli görmedim. Yardım için koşmayı planladığımdan değildi, ama Kai'ın ne yapıp ne yapmayacağı kimin izlediğine bağlıydı.

Hızla dönüp geriye doğru sendeledim, kapıdan ve küçük dikdörtgen pencereden görünen merdiven boşluğunun beyaz duvarının, Kai'ın formu ile aniden siyaha dönmesini izledim.

Karnımda şiddetli bir ateş yanıyordu ve Kai kapıyı savurarak açıp içeri girerken nefes almayı bıraktım, gözlerini bana dikmişti.

Şimdi çok daha büyük görünüyordu. Zaten uzun boyluydu ama korkuyordum ve korku onun boyunu benimkiyle kıyaslamama neden oluyordu. Muhtemelen kollarını neredeyse iki kez etrafıma sarabilirdi.

Gözlerimle ona *Yap hadi* diye meydan okudum. Çok uzun bir gün olmuştu ve çok yorgundum ama damarlarımda bir ateş dolaşıyor ve kendimi hiç olmadığım kadar canlı hissettiriyordu. Onun her halini görmek istiyordum. Sessiz, düşünceli, sabırlı ve içine kapanık Kai Mori. *Hadi, uğraş benimle.*

Dilimi dışarı çıkarıp dudaklarımı yaladım ve tenimdeki terin tadını aldım.

Ve Kai hızla peşime düştü.

Soluğum kesilirken etrafımda döndüm ve gördüğüm ilk kapıya doğru koştum. Lobide oturan insanların bize gösterdiği ilgiyi görmezden geldim ve hızla kapıyı açıp içeri girdim.

Kapı arkamdan çarpıp kapanırken, balo salonunun içinden ko-

şarak geçip, siyah bir perde takımının arkasına saklandım, tam o sırada kapı tekrar açıldı.

Çaresizce nefes almak istesem de elimi ağzıma bastırdım ama burnumdan aldığım hızlı nefeslere engel olamıyordum. Çok gürültülüydü. Kapı tekrar kapandı ve başka bir şey duyamadım, kalbim kulaklarımda deli gibi atıyordu. Odada mıydı?

Vaz mı geçmişti?

Beni bulmasını istiyordum, kovalamacanın verdiği adrenalin kanımı ısıtıyordu ama aynı zamanda çok da korkuyordum.

"Hissediyorsun değil mi?" diye seslendi.

Gözlerimi kapattım, kontrolsüzce titriyordum.

"Çoktan senin içindeyim."

Klitorisim zonklayıp sızladı ve uzanıp bacaklarımın arasını tuttum. *Ah, Tanrım.*

"Burada olduğunu biliyorum" diye devam etti. "Perdelerin hareket ettiğini görebiliyorum."

Ellerim yanlarıma düştü, arkamdaki pencere perzavına oturdum ve önümdeki siyah kumaşa baktım.

"Benim olmayan bir şeyi istiyorum" diye homurdandı, hemen önümde olduğunu biliyordum. "Ama biz burada değiliz, değil mi?"

Ne?

"Biz yokuz ve şu an yaşanmıyor" dedi bana.

Gülümsememek için dudağımı ısırdım. Damon bunu asla bilmeyecekti ve bilmediği şey bana zarar vermezdi.

"Burada değiliz" diye fısıldadım ona uyarak.

Sonra perdeler açıldı, Kai maskesini çıkarmış bir şekilde üzerime geldi ve ensemi tutarak beni kendine çekti.

Ürperdim, ağzım onunkine çarptı ve birdenbire Kai her yerimdeydi. Boynumu sıkıyor, bir eli kıçımı kavrıyordu; kollarımı boynuna doladım ve ince beli bacaklarımın arasına acı verecek bir şekilde baskı yaparken ona daha da yaklaşmaya çalıştım. Onu her yerimde istiyordum. Ağzı benimkinin üzerine kapandı ve öpüştük, sert ve hızlı bir şekilde, birbirimizi canlı canlı yer gibi öpüştük. Tadı, ihtiyaç duyduğum her şeymiş gibi geldi.

Beceriksizce kemeriyle uğraşırken dudağını dişlerimin arasına alıp çektim.

Yumuşak dudaklarımız birbirine sataşırken, "Ben sadece seni istiyorum" diye soludum ağzına doğru. "Onunla böyle değilim. Sadece seninle konuşabiliyorum."

Beni geriye itti, sweatshirt'ümü ve tişörtümü yukarı kaldırıp mememi emerken bacaklarımın arasına girip şiddetli bir şekilde bana sürtünmeye başladı.

Gözlerimi kapatıp inledim. Meme uçlarımdan alevler yükseliyor ve tenime yayılıyordu. *Ah, Tanrım.*

"Şu anda konuşmuyoruz" dedi dişlerinin arasından ve diğer mememe geçti. Dili çok sıcaktı ve bacaklarımın arasında adeta bir şenlik ateşi yakıyordu.

Kot pantolonu inmişti, üzerime sürtünüyordu, ben de kalçalarımı tekrar tekrar sallayarak onunla buluşuyordum. İç çamaşırının altındaki kalın çıkıntı klitorisimle oynuyor, onu durmadan ovalıyordu.

Bir çığlık attığımda Kai eliyle ağzımı kapattı ve eğilip kulağımı ısırırken beni sürtünerek becermeye devam etti.

"Hissedebiliyorum" diye fısıldadı ve diğer eliyle kalçamı kavradı. "Beni istiyorsun, değil mi? Bunu istiyorsun?"

Başımla onayladım; inliyor, terliyor ve daha sert sürtünerek doruğa ulaşan orgazmımı yakalamaya çalışıyordum.

"Bu bacakları açıp seni ulaşabildiğim her köşede sikeceğim."

Tekrar inleyerek başımı çevirdim ve dudaklarına yapıştım, çok aç hissediyordum. O sözleri... Tanrım, o sözleri yok muydu? "Sik beni" diye soludum. "Kovala beni, kaçır beni, sik beni. Sakla beni, umurumda değil."

Başımın arkasını tuttu ve beni göğsüne çekip daha sert becerdi. İkimiz de nefes nefese kalmış, inliyorduk ve sonunda öpüştüğümüz sırada boşalıverdik. Üzerimden bacaklarıma doğru bir elektrik akımı yayıldı, bacaklarımın arası sırılsıklamdı ve sıcacıktı.

"Benimsin" diye inledi Kai.

Ellerimi kapüşonlusunun altına kaydırıp ıslak sırtını hissettim; orgazm uçup giderken yüzümü göğsüne gömdüm, kalbim kulaklarımda atmaya başladı.

Öylece durduk, sıcaklamıştık ama hareket edemiyorduk. Bacaklarımı arkasına doladım ve sadece nefes alıp verdim, saniyeler bir dakikaya, bir dakika da ikiye dönüştü.

Parmakları saçlarımın arasından geçerken başımı geriye çekip gözlerime baktı ve eğilip beni nazikçe öptü. Derin, uzun ve yavaşça... Onu sonsuza dek öpebilirdim.

"Yarın benimle Çan Kulesi'nde buluş" dedi.

Ama başımı iki yana salladım. "O kadar erken olmaz. Ev hapsinde olacağım."

"Bekleyemem." Eğilip kulağıma doğru öpücükler kondururken eli aşağı uzandı ve bacaklarımın arasını ovmaya başladı. "Ya sen evden çıkmanın bir yolunu bulursun, ya da ben oraya girmenin bir yolunu bulurum. Mecbur kalırsak bunu başka bir perdenin arkasında yapmaktan çekinmem." Sonra elini uyku şortumdan içeri kaydırdı ve parmak uçlarını içime soktu.

"Ah" diyerek irkildim. Bu acıtmıştı.

Ama aynı zamanda ürpermiştim de; hâlâ hissedecek çok şey vardı.

"Seni kovalamak hoşuma gidiyor" dedi, dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Oynaşma şeklimiz hoşuma gidiyor."

Başımı aşağı yukarı salladım. "Benim de hoşuma gidiyor."

"Benimle saklan o zaman?"

Yani abimden mi saklanacağım? David, Lev ve Ilia'dan saklanıp Kai ile gizlice mi buluşacağız?

Tekrar başımı aşağı yukarı salladım. "Olur."

Beni öptü ve gerçekçi olmadığımızı –birbirimizi uzun süre saklayamacağımızı– bilsem de yaşayacağımız gizli anların vaadiyle heyecanlanmaktan kendimi alamadım. Sadece onunla olmak istiyordum. Onu hissetmek istiyordum.

Dudaklarında kaybolmuşken, önce müziği fark edemedim. Etraftan yağmur damlacıklarının sesi geliyordu ve tam yağmur mu yağıyor diye pencereden dışarı bakacaktım ki melodiyi duydum. Balo salonunun sessizliğinde bir ksilofonun ya da buna benzer bir çalgının, ninniyi andıran tiz notaları gezindi.

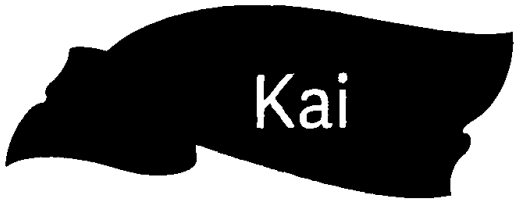
İkimiz de durduk ve başımızı kaldırıp etrafa baktık.

Ve gördüklerime inanamadım. Aniden, güzel bir kadın sahnenin etrafından dönerek dans pistine çıktı. Siyah bale ayakkabıları hayalet gibi beyaz ama güçlü bacaklarını sararken, gece yarısını andıran saçları etrafında dans ediyordu. Ürkütücü melodide bir rüya gibi dönmeye başladı. Onu kuğu gibi gösteren yırtık ama gösterişli siyah kostümü tüyler ve parıltılarla süslenmişti. Rüya gibi bir kadındı.

"Sen de benim gördüğümü görüyor musun?" diye fısıldadı Kai.

"Evet" dedim gözlerimi kadından alamayarak. "Dans eden kadın."

Bölüm 14

Günümüz

Banks ofis kapısının önünden geçerken "Hey çocuk" diye seslendim. "Bir dakika buraya gel."

Durdu ve içeri girmeden önce tereddüt etti. Giydiği eski kıyafetlerini inceledim, tamamen kurumuş ve teninin olası her santimini yeniden kapatmışlardı. Alex'in kıyafetlerinden kurtulmayı bekleyememişti değil mi?

Masanın arkasında durup bir halkaya takılı anahtarları aldım ve ona fırlattım.

Anahtarları yakalayıp inceledi. "Bunlar ne?"

"Dojonun anahtarları. Bir şey alıp bırakmanı istersem diye... Ayrıca duşlar, üst katta karyolalar, çamaşırhane ve personel mutfağında yemek var..." Ayın makbuzlarını çekmecedeki bir dosyaya tıkıştırırken devam ettim. "İstediğin zaman kullanabilirsin."

"Bir duşum, yatağım ve çamaşır yıkayacak bir yerim var."

Başımı kaldırıp inatçı gözlerine baktım, bu kadar zeki olmasına zerre şaşırmamıştım.

Evet tamam. Belki de kendimi çok açık etmiştim.

Ama umurumda değildi. "Ben de olmadığını söylemiyorum. İşinin bir parçası olarak anahtarlara ihtiyacın var. O kadar da karmaşık değil."

"Seni soymayacağımı nereden biliyorsun?"

Çekmeceyi kapattım ve dudaklarımda bir gülümsemeyle doğruldum. "Çünkü ben tam bir insan sarrafıyım ve küçük hırsızlıklar senin tarzınmış gibi gelmiyor" dedim ona.

Buraya girmesi gerekirse, kapalıyken anahtarlara ihtiyacı olabilirdi ama ilk şüpheleri de doğruydu. Gabriel onu bir fare gibi yaşamaya zorluyordu –bu, giyim tarzından belli oluyordu– ve ben hâlâ onun yaşam koşullarının nasıl olduğundan emin değildim. Şehirde yaşadığını söylemişti ama kaldığı yerin azıcık bile güvenli ya da güzel olduğunu düşünmüyordum. İstediği takdirde başka bir seçeneği olduğundan emin olmak istiyordum. Dojo güvenli ve temizdi, ihtiyacı olan her şeyi burada bulabilirdi.

Bir araba hariç. Bu sabahki gibi yağmur altında kalmaması için bir arabaya sahip olmasını sağlamalıydım.

Anahtarları cebine soktu ve gitmek için arkasını döndü.

"Görüyorum ki kıyafetlerin kurumuş." Gözlerim bacaklarının arkasına kaydı –daha önce tenini sadece bir kez gördüğüm bacaklarının.

Boğazımı temizleyerek, "Sözleşme için Gabriel'e götürebileceğin birkaç hüküm var" dedim. "Masanın üzerinde."

Yürüyüp zarfı aldı ve yanında tuttu. "Başka bir şey?"

Hayır, pek bir şey yoktu.

Ama henüz gitmesini de istemiyordum.

"Evet." Kalemimi tutucuya yerleştirdim ve gözlerimi ona doğru kaldırdım. "Kendini ne kadar gizlersen gizle, asla yeterli olmaz. Çok güzelsin."

Kaşlarını çattı ve topukları üzerinde dönüp elinden geldiğince hızlı bir şekilde ofis kapısından dışarı çıktı.

Kendi kendime gülümseyerek başımı salladım. Hayatımda tanıdığım en inatçı kadındı.

Açık kapı eşiğinden Alex'in koridora doğru ilerlediğini gördüm.

"Alex?" diye seslenirken masamın etrafında dolaştım.

Omzunda beyaz bir havlu ve göğsünde parıldayan terle odaya girdi.

Cüzdanımı karıştırdım ve siyah bir kart çıkardım. Kredi kartını uzatarak, "Önümüzdeki birkaç gün içinde Banks'i alışverişe götür" dedim. "Will'in partisi yaklaşıyor ve giyecek bir şeye ihtiyacı olacak."

Kredi kartını kaparken sabırsız ifadesi sevince dönüştü. "Ben kişisel alışveriş danışmanı mıyım?" diye sordu şakacı bir şekilde. "İşte bu be!"

"Harcadığın zamanın faturasını bana ilet."

"Eh." Omuz silkti. "Bana da bir kıyafet ısmarlarsan ödeşiriz."

Etrafında döndü ve kapıya yöneldi.

"Alex?" diye seslendim. "Ona birkaç kıyafet de al. Sadece günlük, ortalama kıyafetler."

"Ya karşı çıkarsa?"

Masa lambasını söndürdüm ve kapıya doğru ilerledim. "O zaman ona kafana göre bir şeyler al. Kıçındaki sopayı çıkarmaya karar verirse bazı seçenekleri olur."

Kapıyı iyice açtım ve ikimiz de dışarı çıktık.

"Ne kadar harcayabilirim?" diye sordu.

"Harcama mesajları beni korkutmaya başladığında seni ararım."

Tüm zarfların etrafına bir lastik geçirip spor çantamı aldım. Saat altıyı geçiyordu ve hâlâ düzenli bir şekilde içeri girip çıkan müşteriler olmasına rağmen benim işim bitmişti.

Will yardım etmiyordu, Rika ya ders vermekle ya da okula gitmekle meşguldü ve Michael neredeyse hiç ortalıkta yoktu. Gün içinde yapacak başka hiçbir şeyi olmayan tek kişi bendim.

Aldırıyor değildim. Burada yaptığımız şeyi ve diğer emlak işlerimizin gittiği yönü seviyordum ama bir an önce Papa'ya geçmek istiyordum. Bu kez tek başıma.

Maaş çeklerini dağıtsın diye Caroline'a verdim, el sallayarak vedalaştım ve ön kapıdan çıktım.

Bulutlar karanlık şehrin üzerinde okyanus dagaları gibi yuvarlanıyordu ve hava alışılmadık derecede ılıktı. Hatta sıcaktı. Sokaklardaki asfalt kokusunu alabiliyordum.

Telefonum çaldı ve arabamın kapısını açarken kot cebimden telefonu çıkardım.

"Alo?"

Spor çantamı arabaya atıp telefonu diğer kulağıma getirdim.

Hattın diğer ucu sessizdi.

"Alo?" dedim tekrar.

Ardından ses, "Onu becerdin mi bari?" dedi.

Başımı kaldırıp dik durdum. Damarlarım yanmaya başladı.

Damon.

Sesinde beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Her zaman bir şekilde rahatsız etmişti ama şimdiye kadar fark etmemiştim. Sesini duymadan o kadar uzun süre geçirdikten sonra anlayıverdim.

Buz gibiydi. Buydu rahatsız eden. Deriye saplanan bir bıçağın ucu gibiydi sesi.

"Uyurken güzel görünüyor" dedi bana. "Pek çok defa yanımda uyuyuşunu izledim ve öyle uyuyabilmeyi diledim."

Elim seğiriyordu ve yumruğumun kapı kolunu sıktığını fark ettim. Parmaklarımı açtım.

"Şeytan Gecesi yaklaşıyor. Birkaç gün kaldı" dedi sanki bilmiyormuşum gibi. "Bu yıl bir planınız var mı?"

Cevap vermedim. Bakışlarımı kaldırdım ve başımı yavaşça sağa sola çevirerek ondan bir iz bulmaya çalıştım.

Onu becerdim mi? Sanırım Banks'i kastediyordu. Bu da onun artık benim için çalıştığını bildiği anlamına geliyordu.

"Aptal olmadığımı biliyorsun." Soru sormuyordu, *biliyorsun* kelimesine vurgu yapmıştı. "Hatta bunu herkesten çok sen biliyorsun. Gerçekten beni Papa'da bulacağını mı sanıyorsun? Her yerde kameraların olmadığını ve senin geldiğini göremeyeceğimi mi düşünüyorsun? Banks benim orada olduğumu bir an bile düşünse, seni içeri alır mıydı sanıyorsun? O her zaman benim olacak."

Park ettiğim ara sokakta sıcak bir rüzgâr eserken arabalar gelip

geçiyordu. Bir yanım onun haklı olmasını umuyordu. Banks beni ona götürebilirdi.

"Çok sıkıldın değil mi?" diye sataştı. "Çok sıkıldın, çünkü etrafında olmam içindeki sapkınlığı ortaya çıkarman için sana bir bahane veriyordu. Kendi içindeki o canavara iyice bakman için bir bahane. Kapalı kapılar ardında sen de şerefli biri değilsin Kai."

"Neredesin?" diye sordum.

"Etrafında."

Kibirli cevabıyla dudaklarım yukarı kıvrıldı.

"Rika çok fazla yalnız kalıyor" diye devam etti. "Michael sürekli dışarıda, sen de nehrin karşısında, ondan bu kadar uzakta durmamalısın."

Konu değişikliğini zar zor fark ederek gözlerimi kapattım.

"Dün gece acayip cezbedici, beyaz bir saten külotla uyudu." Ses tonu neredeyse kendinden emindi, elimin telefonu sıktığını hissettim. "Öyle bir vücudun o soğuk yatakta tek başına harcanmasını izlemek neredeyse dayanılmazdı. Tanrım, onu becermek istedim. Oda karanlıktı, yarı uykuluydu... aradaki farkı anlamayabilirdi."

Yalan söylüyordu. Benimle uğraşıyordu. O daireye girmesine imkân yoktu. Michael bazen uzakta olabiliyordu ama ciddi önlemler almıştı. Güvenliği artırmış, tüm şifreleri değiştirmiş, ek personel işe almıştı... Hatta Rika'nın telefonunu ve arabasını takip ediyordu. Rika benim de arkadaşım olduğu için bu konuda kendimi suçlu hissetmeliydim ama onun buna karşı çıkacağını biliyorduk ve söylemek anlamsız olurdu. Michael haklıydı. Tüm bunlar gerekliydi.

Mücevherlerine de takip cihazı koymamasına cidden şaşırmıştım, çünkü Damon onu Rika'nın kendi arabasına bindirmez ve telefonunu da bir kenara atması gerektiğini bilirdi.

"Ama doğru an için sabretmeliyim" dedi Damon özlemle. "Çok bekledim. Aceleye getirmeyeceğim."

Neyi aceleye getirmeyecekti?

"Papa'yı satın alarak o kadar zahmete boşuna girdin" diye devam etti. "Beni bulamayacaksın."

"O kadar da boşuna olduğunu söyleyemem." Gözlerimi otelin

önündeki yola diktim. "Küçük eşkıyan düşündüğümden çok daha zevkli çıktı."

Bu tamamen doğru bir ifadeydi. Damon istediği gibi yorumlayabilirdi.

"Sanırım onu neden bu kadar çok sevdiğini artık anlıyorum. Dar ve kısa kıyafetleri, makyajı ve açık saçları olmadan da onu çok çekici bulmanı anlıyorum." Derin bir nefes aldım, oyunun bu tarafında olmak daha çok hoşuma gidiyordu. Hücumda olduğum taraf yani. "O çok baskılanmış. Rahatlayıp kendini kaybettiğini görmek büyüleyici. Kadın olarak görülmekten hoşlandığını fark etmek de." Sonra yavaşça, "Ve bir kadının yaptığı şeyleri yapmaktan hoşlandığını görmek de" dedim.

Sessizliğini, sanki elleri beni itiyormuş gibi hissedebiliyordum. Tek fark geri adım atmamamdı.

"Ne oldu, sessizleştin birden?" diye dalga geçtim

"Nik benim" dedi sert bir sesle. "Sen onun için asla benim olduğum kişi olamazsın."

Nik? İlk adı bu muydu?

"Ve seni onun önünde öldüreceğim" diye ekledi.

"Gel hadi o zaman. Neden Şeytan Gecesi'ne kadar bekliyoruz? Halledelim bu işi." Arabanın kapısını çarptım ve sokakta, havada uçuşan yağmur damlalarına doğru yürüdüm. Papa'da olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama oradaymış gibi ona doğru döndüm. "Tabii tekrar kaçabilirsin de. Hangisini tercih edersen artık."

"Ama senin istediğin bu değil" dedi sesinde kurnaz bir haylazlıkla. "Sana aptal değilim demiştim Çekik. Neyin peşinde olduğunu biliyorum. Ve o hesaplaşmak değil, intikam almak değil, hatta Banks bile değil."

Gözlerimi onun ortaya çıkmasını dileyerek yukarıdaki bir pencereye diktim.

"Devam et" diye meydan okudu. "Sor hadi bana. Will, Michael ve Rika'nın öğrenmesini istemediğin, sadece ikimizin bildiği o şeyi sor bana."

Göğsüm sessiz nefeslerle inip kalktı.

"Altı yıl önce yediğin boku temizlediğimde cesedi nereye gömdüğümü sor bana."

Gözlerimi kapattım, kalbim kulaklarımda atıyordu.

Unutmamıştı. Asla unutmayacaktı. Gerçekten unutacağını mı düşünmüştüm?

Bir polis memuruna saldırdığım için üç yıl hapse girmek, hayatımda yaptığım en kötü şey değildi. Diğer suçlarımın bedelini ödemeye bile başlamamıştım.

"Bana söyleme" dedim önüme bakarken, modum tamamen düşmüştü ama güçlü olmaya çalıştım. "Çünkü söylersen seni onun yanına gömerim. Ve bundan nefret edeceğini biliyorum."

Telefonu kapatıp sokağın ortasında durdum, o gecenin kâbusu kafamda canlanırken yüzüm hâlâ otele dönüktü.

Bir an eğlenirken, her şeyin elimden alınması. Kafamın karışması, kızgın oluşum ve kendimi durduramamam, öfkenin beni tüketmesi. O kadını pek tanımasam da ona zarar vermek isteyişim, ondan nefret etmem.

Bir zamanlar Damon'ı seviyordum ve Gabriel Torrance'ın yanıldığını biliyordum. Oğlu için her şeyi yapardım. Oğlu için her şeyi *yapmıştım.*

Ben onun için birini öldürmüştüm, o ise geçen yıl neredeyse beni öldürüyordu.

Damon'ın haklı olup olmadığını merak ederek tekrar otele baktım. Zamanımı boşa mı harcamıştım? Belki bunun yerine değerli küçük kız arkadaşını mı takip etmeliydim?

Yine de iki şey kesindi.

Damon burada, şehirdeydi ve hâlâ Rika'yı istiyordu. Onu beklemek bir hata değildi.

Yarın Gabriel'i arayacak ve otel üzerindeki hakkımdan feragat edecektim. Sözleşmeyi imzalamamıştım, yani bir anlaşma yoktu.

Arkamı dönmek için hareket ettim, başıma düşen hafif serpintiler ağırlaşmaya başladı ama sonra durdum. Sokağın karşısındaki ara sokağa baktığımda, Banks'in bir SUV'den tek başına indiğini gördüm. Etrafına bakındı, beni görmedi ve birkaç gün önce girdiğimiz aynı arka kapıya koştu.

Ne yapıyordu?

Tepemdeki gök gürledi, gökyüzünü yarıp geçti ve bir arabanın farları sisin arasından parlarken koşarak caddenin karşısına geçtim.

Binanın arkasına ulaştığımda anahtarlarımı çıkardım ve Banks'e otelin anahtarlarını verdiğimi fark ettim. Ama kodu hâlâ ezberimdeydi. Anahtarlarımı tekrar cebime tıkıştırıp tuş takımına yedi rakam girdim ve kapıyı açıp hızla içeri girdim.

Ona bugün otelde bir şey yapmasını söylememiştim. Benim için burada değildi, o kadarını biliyordum.

Telefonumu çıkarıp el fenerini yaktım ve mutfaktan çıkıp yemek odası ve lobiden geçtim. Açık alana adım attığımda başımı sağa ve sola çevirerek onu aradım. Nereye gitmişti?

Ama sonra donuk bir uğultu duydum, sanki duvarlara ya da yerin altına gömülmüş bir sesti. Sesi takip ederek bakışlarımı sola çevirdim ve asansörlerden birinin üzerinde yanan sayıları gördüm.

Gittikçe yükseliyordu.

Asansörler çalışıyor muydu?

Yukarıyı gösteren oka basmak için uzandım ama sonra duraksayıp geri çekildim. Hangi katta duracaktı?

Yanan sayıları izledim –sekiz, dokuz, on, on bir, on iki...

Ve durdu. Sayılar daha fazla yükselmedi.

On ikinci kat.

Kanım kaynamaya başlarken hızlıca üste çıkan butona birkaç kez bastım.

Benimle taşak geçiliyor olmalıydı. Asansör on ikinci kata *çıkmıştı*.

Işığa ihtiyacım olursa diye cep telefonumu elimde tutarak asansörün tekrar alçalmasını bekledim.

Asansörleri nasıl çalıştırmıştı?

Kapılar açılır açılmaz içeri girip on ikiye ve ardından kapıları kapatma tuşuna bastım.

Damon'ın tüm zaman boyunca burada olduğunu biliyordu. Onunla görüşüyor, beceriksizce onu arayışımızı izliyor ve konuşmalarımızı dinliyordu. Yani, tabii ki bizim tarafımızda olmadığını biliyordum. Sadakatinin nereye olduğunu hiç gizlememişti değil

mi? Öyleyse neden şu anda Damon'dan çok onu boğmak istiyordum?

Kahrolası çenemi o kadar çok sıktım ki dişlerim ağrıdı. Acımasız erkeklerden bu kadar hoşlanıyorsa, ona ne kadar acımasız olabileceğimi gösterirdim.

Elimi tekrar *12*'ye vurdum, o kadar kızgındım ki butonun yanmadığını yeni fark ediyordum. Ya da asansörün henüz hareket etmediğini.

Bu da neydi? Daha bir dakika önce hareket etmiyor muydu? Neden şimdi çalışmıyordu?

Butona birkaç kez daha basarak asansörün hareket etmek istediğim yere gidebileceğini gösterecek herhangi bir ışık aradım ama hiçbir şey yoktu.

Asansörün içindeki floresan aydınlatma sönmüştü, basılacak başka buton veya olağandışı görünen herhangi bir şey için etrafa bakındım. Gitmek istediğim yere nasıl gideceğimi gösteren herhangi bir şey.

Asansör on ikinci kata çıkmıştı. On ikinci kat vardı. Bunu artık biliyordum.

Çalışıp çalışmadığını görmek için *11*'e bastım.

Ve çalıştı. *11* aniden aydınlandı, etrafımdaki kabloların kaydığını ve yükselmeye başlarken yerçekiminin beni aşağı çektiğini hissettim. Kapılar on birinci katta açıldı ve önümde uzanan karanlık koridoru görecek kadar baktıktan sonra *13*'e bastım ve tekrardan kapıları hızla kapattım. Bir kez daha yükseldim ve *13*'te durdum, kapılar çıkmam için açıldı.

Asansör kapılarını tekrar kapattım. Asansörü on ikide nasıl durdurmuştu?

Belki de bu katlardan birinde başka bir merdiven boşluğu vardı? On ikinci kata ulaşan bir merdiven olmalıydı. Ya yangın çıkar veya asansörler bozulursa?

Uzandım ve aklıma gelen diğer tek şeyi denedim. *11* ve *13*'e aynı anda bastım.

Şaşırtıcı bir şekilde ikisi de yandı.

Ama yine de asansörün hareket ettiğini hissetmedim.

Bunun yerine arkamdan kısa bir vızıltı geldi, aniden arkama döndüm ve asansör duvarındaki gümüş renkli bir panelin yükselerek gizli bir tuş takımını ortaya çıkardığını gördüm.

Kalbim tekledi. Demek buydu. On ikinci kata bu şekilde çıkmıştı.

Ve buraya son geldiğimizde bunu biliyordu.

Tuş takımına doğru yürürken yeşil renkte yanan küçük bir ekranın yanı sıra üzerlerinde siyah rakamlar bulunan butonları fark ettim.

Bildiğim tek şifreyi girdim. Binanın girişindeki dış kapıların şifresini.

Hiçbir şey olmadı.

En son # sembolüne basarak tekrar denedim.

Yine hiçbir şey olmadı.

Farklı bir koddu. Bende olmayan bir kod.

Aklıma, bir defasında Banks'in söylediği bir şey geldi.

"...ve araştırıldığında asansörün orada durma ihtimali bile yokmuş. Kat duvarlarla çevriliymiş."

Ama bu doğru değildi. O, bu katta durmuştu.

Sırtımı asansörün kapılarına dayayarak arka duvara iyice yaslandım ve başımı çeliğe yasladım. Elimi kenardan yukarı kaydırdım ve duvarın panelle birleştiği yerde bir boşluk olduğunu fark ettim.

Bir boşluk.

Bu bir duvar değildi. Bu bir kapıydı ve bu asansör hem önden hem de arkadan açılıyordu.

Tanrım.

Birden kapı önümde kaydı ve açılmaya başladı. Gümüş duvar –ve gizli giriş– açılırken geri çekildim. Banks önümde belirdi ve beni fark edince hızla başını kaldırdı.

Bir an için arkasındaki karanlık devasa boşluğa baktım. Numaralı oda kapıları yoktu, koridorlar yoktu, boktan halılar yoktu...

Büyük bir daireydi.

Sert bakışlarımı ona çevirdim. "Başından beri biliyordun."

Bana baktı, vücudu hareketsiz ve kaskatıydı.

Daireye giriş yaparak onu geri adım atmaya zorladım. "Beni ona götür."

"O burada değil."

Ona doğru ilerledim ve uyarıcı bir bakışla dibine girdim.

"Burada değil!" diye hırladı.

"Sen lanet bir yalancısın!"

"Burada olabileceğinden şüphelendim, bu yüzden kontrol etmeye geldim. Tekrar" diye ekledi ben yanından geçip uzun uzun etrafa bakınırken.

Odalar karanlıktı, oturma odası köşeyi kaplıyor ve bir kütüphane ile görüşme odasına açılıyordu, birkaç koridor da çeşitli yerlere, muhtemelen yatak odalarına çıkıyordu. Kanepeler, lambalar, masalar ve kilimler vardı, her şeyiyle daha iyi manzaralı bir ev gibi tasarlanmıştı.

Asansörün köşesinden dönerken, iki çift Fransız kapının ardında geçen gün ulaşmaya çalıştığımız balkonu gördüm.

Bu daire bütün bir katı kaplıyor gibi görünüyordu. Ve bu da binanın her tarafında birkaç balkona sahip olabileceği anlamına geliyordu.

"Elektrikler yokken asansörü nasıl çalıştırdın?" diye sordum.

Ellerini ceplerine soktu. "Asansörler farklı bir sigortaya bağlı."

"Ve geçen sefer burada olduğumuzda da bunu biliyordun?"

Gözlerini kaçırdı.

Elbette.

Burnuma karanfil kokusu geldi ve hemen tanıdım.

Damon genelde Davidoff içiyordu, ancak arada bir Djarum Blacks de kullanırdı. Kokusu havada asılı kalırdı ve asla unutamazdım.

"Onu sana asla vermeyeceğimi bilmeliydin." Banks'in sesi ciddiydi. "Senin ve arkadaşlarının neler yapabileceğini biliyorum."

Yüzümdeki tiksintiye engel olamayarak arkamı döndüm.

"Neler yapabileceğim mi?" diye sordum. "Yani, kurban o mu oluyor?"

Ona yaklaştım, sabit fikirlerinden ve her şeyi ya siyah ya da beyaz görmesinden bıkmıştım. "Ben onun dostuydum. Her zaman

yanında durdum ama o bizi incitmeye çalışmaktan başka bir şey yapmadı. O bir tehdit."

Arkamı döndüm ve dairenin içinde ilerleyip kısa koridorlardan birine girdim.

Yatak odalarına hızla baktığımda biraz toz, buruşmuş çarşaflar ve muhtemelen uzun süredir kapalı kalmasından kaynaklanan nemli bir kokuyla karşılaştım.

Bir odaya girdim, çift kanatlı kapıların ardındaki balkon görülebiliyordu. Bir şifonyerin üzerindeki kül tablasını hemen fark ettim ve incelemek üzere ilerledim.

Beyaz sigara izmaritlerinin arasındaki, Damon'ın siyah sigara izmaritlerinden birini alıp burnuma götürdüm. Toprağımsı ve baharatlı bir kokusu vardı ve hatırladığım aynı güçlü tatlılığa sahipti.

Sigarayı kül tablasına geri koyarken beyaz Davidofflar'ı da fark ettim. İkisi de onundu.

Yatak odasının etrafına bakınarak, yatağın ayak ucundaki yastıkları ve dağınık çarşafları, çöpteki Corona şişelerini ve sigara paketlerinin içinden çıkan folyo ambalajlarla dolu yeri gördüm. Onları artık katlanamayacak hale gelene kadar katlayarak küçük parçalar haline getirmek Damon için seri katil takıntısı gibi bir şey olmuştu.

"Şu anda burada olmayabilir ama bir ara buradaydı" dedim ona bakmak için arkamı dönerek.

Göz temasını sürdürerek sessiz kaldı.

"Nerede şimdi?" diye sordum ona doğru yürürken.

"Bilmiyorum."

Başımı yana eğip sorumu tekrarladım. "O nerede?"

"Bilmiyorum."

Ona doğru bir adım daha attım. "O *nerede*?"

"Bilmiyorum."

Onu duvara yasladım, bakışlarım öfkeyle doldu. "Sana karşı çok sahiplenici, değil mi?"

Dolgun dudaklarını dişlerinin arasına aldı ve henüz anlamadığım çok fazla şey olsa da –Damon ona neden bu kadar bağlıydı, Banks ona neden bu kadar sadıktı ve gerçekten kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu– kesin olarak bildiğim bir şey vardı.

Gabriel'le uğraşabilirdim, Rika'yı oltaya takılmış bir solucan gibi sallayabilirdim ama tam önümdeki bu kız, Damon'ı deli eden tek kişiydi.

Damon'ın zayıf noktasıydı.

"Belki de onu aramama gerek yoktur" dedim ona. "Sana sahibim, bu yüzden o bana gelecektir, değil mi? Doğru motivasyonla."

Gözleri hızla bana döndü ve içlerinde bir endişe gördüm, ancak hemen sakladı.

Ama o endişe her şeydi. Sert, soğuk dış görünüşünde gördüğüm yegâne çatlaklardan biriydi.

Ve bir an için Damon Torrance'ı tamamen unuttum.

"Benden ona zarar vermememi iste" dedim, sesim beklenmedik bir şekilde çatlamıştı.

Ancak bana sadece dik dik baktı, bakışları sadece hafifçe kararsızlaşmıştı.

Yaklaştım ve vücudunun sıcaklığını hissettim. "Tek yapman gerekenin istemek olduğu hiç aklına geldi mi?"

Damon'a ihtiyacım vardı, bana karşı kullanmaya karar vermeden önce o lanet olası cesedin yerini öğrenmeliydim ama onun canını yakmak zorunda değildim. Bu ona bağlıydı. Ve belki de Banks'e.

Gözlerimi araştırdı ve yeşil gözlerinin uçsuz bucaksız uçurumu parlamaya başladı. Çenesi titredi ve kendi kendisiyle savaşırcasına başını yavaşça iki yana salladı.

"Yapamıyorsun, değil mi? Benden hiçbir şey istemeyeceksin."

Gözlerini yere indirdi, göğsü titriyordu.

"Onu seviyor musun?" diye sordum.

"Evet."

Fısıldarken başı hâlâ aşağıdaydı ama hızlı yanıtını yeterince iyi duydum.

Başıyla onaylayarak "Evet" diye tekrarladı. "Onu çok seviyorum. Hiç kimseyi sevemeyeceğim kadar çok." Başını kaldırıp yaşlı gözlerini tekrar benimkilerle buluşturdu. "Onu kontrol edebilirim. Eğer onu bulabilirsem. Sadece bana bir şans ver."

Ama son kısmı zar zor duydum.

Evet.

Onu çok seviyorum.

Hiç kimseyi sevemeyeceğim kadar çok.

Görünüşe göre kalbini açmıştı ama sadece Damon'a.

Doğruldum, içimi buz tutuyordu sanki.

"Ağlıyor musun?" diye sordum. "Onun için?"

Sözleri söylemeyecekti, bana yalvarmayacaktı ama her şey gözlerinden belli oluyordu. Eskiden olduğu gibi, şimdi de onundu.

"İyi" dedim ve meydan okurcasına ona doğru eğildim. "Onun için ağla o zaman ve bana yalvar. Onu rahat bırakmam için bana yalvarırsan, bırakırım."

Çenesi kasıldı ve yüzü öfkeyle kızardı.

"Onun hayatını kurtarmak için bir şansın var Banks. Tek yapman gereken bana yalvarmak. Hadi. Görmek istiyorum. Onun için ne kadar ileri gideceksin?" Öfkeyle dişlerimi gösterdim. "Yalvar!"

Bağırdı ve eldivenli eli yüzüme indi.

Başım sertçe yana döndü ve tokatın yakıcı hissi dudaklarıma yayıldı.

Kalbim kahrolası yerinden söküldü.

Yine.

"Siktir, tam bir zavallısın." Kibirli bir şekilde gülümseyerek tekrar ona döndüm. "Onun küçük kucak köpeğisin değil mi? Eğer uslu durursan, gerçek bir kadınla yattıktan sonra sikini yalayarak temizleme ayrıcalığını da tanıyor mu sana?"

"Lıh!" diye gürleyerek aynı yanağıma bir tokat daha indirdi.

Bu kez ani darbeyle boynum ağrıdı ama acıyı sindirerek derin bir nefes aldım. Epey güçlüydü.

Dilimi dudaklarımın kenarına bastırdım ve dişlerimin deriyi yırttığı yerdeki metalik kesiğin tadını aldım.

"Asla şu an olduğundan daha fazlası olamayacaksın." Ellerimi arkasındaki duvara vururken burun buruna geldik. "Erkeklerin kullandığı bir şeysin. Hepsi bu kadar. Ve elli yıl sonra, bunun nasıl bir his olduğunu asla öğrenemeden, yalnız başına öleceksin."

Başparmağımı ağzımın kenarındaki kan damlasında gezdirip yanağına sildim.

Sinirle homurdanıp elimi itti ama ben kendimi kaybetmiştim ve

bu yüzleşmeyi yaparken kızgın mıydım, tahrik mi olmuştum yoksa çaresiz miydim bilmiyordum, sadece devam ettim ve kontrolü kaybettim. Düşünmeyi bedenim yaptı.

Bir elimle boynunu, diğer elimle kıçını tuttum ve vücudunu benimkine yapıştırdım.

Dudaklarına doğru "*Bunun* nasıl bir his olduğunu bilemeyeceksin" diye hırlarken sert ve çoktan çaresizce onu isteyen aletimi kasıklarına bastırdım.

Ürperdi ve korkmuş gibi vücudu ânında kaskatı kesildi ama yine de omuzlarımdan tuttu, parmakları gömleğimin üzerinden tenime saplandı.

"Ve *bunun* nasıl bir his olduğunu" diye fısıldadım, elimi kotunun arkasından içeri kaydırarak onun pürüzsüz, yumuşak kıçını avucumun içinde sıktım.

Nefesi kesilirken gözlerini sımsıkı kapattı ama bacağını benimkinin arkasına doğru hareket ettirişini, bacaklarını benim için biraz daha açıp kalçalarını sallamasını kaçırmadım.

Bunu yapmak isteyip istemediğini bilmiyordum, belki de o da tıpkı benim gibiydi. Sadece kontrolün bizi ele geçirmesine izin veriyorduk.

"Sana hiçbir bok için yalvarmayacağım" derken yanağından bir damla yaş süzüldü.

"Siktir et Damon'ı." Onu tekrar duvara çarpıp kaldırdım ve sikimi bacaklarının arasına sürtmeye başladım. "Bu sen ve benle ilgili."

Bacaklarını vücuduma dolarken nefes nefeseydi. Yanağındaki küçük kan lekesi teriyle parlamaya başladı ve ne ona dokunmayı ne de onu bırakabildim, çünkü ona düşünmesi için bir saniye bile verirsem bunu durdururdu.

"Senden hoşlanmıştım" diye fısıldadım. "Yaşadığımız o gizli anların ne kadar iyi hissettirdiğini hâlâ hatırlıyorum."

Tüm kadınlar arasında, aklımda her zaman o olmuştu.

Ve daha fazlası için sabırsızlanıyordum. Dudaklarını yakaladım ve tüm sözlerimizi, endişelerimizi, yüklerimizi, saçmalıklarımızı susturarak onu öptüm. Dilimi ağzının içine daldırdım ve o sanki benim kahrolası yemeğimmiş gibi tadına baktım.

Neden soğuk kıza –sert kıza– takıntılıydım? Neden bana tek kelimelik bir cümleyi bile çok görürken muhtemelen o evdeki kim bilir kaç erkeğe kendinden bir parça vermiş olmasını kıskanıyordum?

Sikerler böyle işi. Beni istiyordu. Ağzından çıkan saçmalıklar umurumda değildi. Artık ergen değildik ve ben de iyi bir adam değildim. Damon, David ya da Torrance'a girip çıkan her kimse onlar için yaptığını benim için de yapacaktı ve benim de aynı derecede acımasız olduğumu görecekti. Beni hafife almıştı ama bunu unutmayacaktı. Tıpkı onlar gibi benim de onun bir parçasına sahip olduğumu unutmayacaktı.

Ceketini açtım ve kollarından aşağı çektim. "Tişörtünü çıkar."

Onu ayaklarının üzerine indirdim, şapkası başından kayıp saçlarını serbest bırakırken kazağımı ve tişörtümü başımdan çekip yere attım.

Durdu ve kollarını kaldırıp hâlâ kıyafetli olan vücudunu örttü. "Ben..."

Ama onu yakaladım ve tekrar öperek sözünü kestim. Ağzımın içine inledi. Oduncu gömleğini yırtarak açtım, düğmeleri etrafa uçuştu ve geri çekildim, göğsünü örten bandajları görünce bir an duraksadım.

Bu da neydi?

Aklım yerine geldiğinde bunu ona sormalıydım.

Masaya baktığımda bir mektup açacağı görüp aldım, soğuk pirinç bıçağı sargının içine kaydırıp sertçe çekerek kumaşı kestim ve güzel göğüslerinin serbest kalışını izledim. Derin bir nefes alarak, bu kadar sıkı sarılmasından kaynaklanan izlere baktım, sonra gömleğini kollarından aşağı itip yanına gittim ve göğsünü göğsüme yapıştırdım.

"Ve bunun nasıl bir his olduğunu" diye soludum kulağına, meme uçlarının sertleştiğini hissedince başım döndü.

Kollarımı etrafına doladım, sırtının su gibi yumuşak oluşuyla ve saçlarının kollarımı okşayarak yarattığı ürpertiyle deliye döndüm.

Bana sarıldı, nefes nefese ve gergindi. "Ben onunum. Ona aitim."

Başımı aşağı yukarı salladım ve onu geri geri yürüterek yatağa doğru yönlendirdim. "Tekrar söyle."

Boynuna dalıp derisini ısırdım.

"Ben ona aitim." İnledi ve başının geriye düşmesine izin verdi. "Asla senin olmayacağım. Senden nefret ediyorum."

"Ama beni istiyorsun."

Ve onu iterek yatağa düşürdüm.

Gözlerine bakarak kemerimi çözdüm, fermuarımı indirdim ve üzerimdekilerin hepsini bacaklarımdan aşağı itip vücudumdan çıkardım.

Daha hızlı nefes almaya başladı, gözleri genişledi ve bana vurmaya başladığından beri kaya gibi sert ve hazır duran aletime kilitlendi.

Buna şimdi ihtiyacım vardı. Tutkuya. Ve öfkeden olması önemli değildi. Önemli olan duyguların güçlü olmasıydı.

Gözleri yaşlarla dolmuştu. Elimi dolduracak büyüklükteki göğüslerini izledim, onun her santimine sahip olmak için sabırsızlanıyordum.

"Durmamı ister misin?" diye meydan okudum ve yatağın yanına gidip ona tepeden baktım. "Bir şansın var. Durmamı istersen, dururum."

Sessizdi ama sonra çenesi kasıldı, gözleri öfkeyle dolmaya başladı ve homurdandı. "Tabii ya, boş konuştuğunu biliyordum. Devam et ve dur o zaman seni korkak."

Gülümsedim.

Eğilip kot pantolonunun ve külotunun üstünü kavradım ve bacaklarından aşağı çektim, büyük beden kıyafetler sorunsuz bir şekilde kaydı. Gözlerini sımsıkı kapatarak bağırdı ama ses çıkaranın sadece gururu olduğunu biliyordum.

Banks benden daha kaba adamların etrafındaydı ama bunu unutmadığından emin olacaktım.

Küçük Torrance kaltağı, bacaklarını açık tuttuğu sürece tamamen benimdi.

Üzerine çıktım, tenime değen teninin her santiminin sıcaklığıyla inledim.

Dizini kaldırdım ve kendimi bacaklarının arasına yerleştirirken dudaklarını emdim. Tanrım, bacaklarının ortasındaki ıslak sıcaklığı hissedebiliyordum. Vücudum titremeye başladı.

Ağzına kapandım, sızlanmalarının ve inlemelerinin dudaklarımın altında titreştiğini hissettim. Elimi aramızda gezdirerek kendimi yerleştirdim ve itmeye başladım.

Nefesi kesildi, kasları aniden gerildi. "Korkuyorum."

"Korkma. Seni benim becermemden daha çok hoşlandığını Damon'ın bilmesine gerek yok."

Sonra sert ve derin bir şekilde kendimi ittim ve inleyerek sıkı vücuduna gömüldüm. Beynim ince bir bariyerin varlığını zar zor algıladı.

Banks yüzü acıyla buruşmuş bir halde bağırarak başını geriye attı. "Ah! Of, Tanrım!"

Ne oluyordu be? Durdum.

Vücudu titriyor, tırnakları omuzlarıma batıyor ve çok hızlı nefes alıyordu.

Zevkten değil, acıdan.

Nefes almayı bıraktım.

Hayır, hayır, hayır... Ne? HAYIR.

Orada durup, aletim içinde zonklarken ona baktım.

Bakire miydi?

Kafa karışıklığının yüzüme kazındığını hissedebiliyordum.

Bir bakire miydi?

Nefesini düzene sokmaya çalışarak tekrar tekrar soludu. Şok hafiflerken yavaşça sakinleşti ve ikimiz de orada öylece durduk, ifadesi gevşemeye başladı.

Gözlerini açtı, acı içindeki yüzüme baktı.

Aman Tanrım. Ben ne yaptım?

Dudakları yavaşça yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Evet, bunu beklemiyordun değil mi?"

Bölüm 15

Günümüz

"Nasıl oldu bu böyle?" Bana ıstırap içinde baktı, daha önceki tüm acımasızlığı ve kendini beğenmişliği artık gitmişti.

Neden şaşırdığını biliyordum ama cevap vermedim. Gözlerimdeki yaşların arasından gözlerimi kırpıştırdım.

Canım yanmıştı. Tıpkı Damon'ın söylediği gibi.

Kai'dan uzaklaşmak istedim ama o zaman olanları kaldıramadığımı anlardı. Yine de altında kıvranmadan edemedim ve acıyı hafifletmeye çalıştım.

Bir yanma vardı ve rahatsız hissediyordum. Gözyaşlarımı tutmaya çalıştığım için boğazım düğümlenmişti.

Bunun sadece bir kez canımı yakacağını elbette biliyordum ama bir kez bile yetmişti. Çenemin titremesini engellemek için dişlerimi sıktım. Hissettiğim utancı ele vermek istemiyordum. Bunu bir daha asla yapmayacaktım. Hiç iyi hissettirmemişti.

"Kalk üstümden" diye homurdandım. Üşüyordum, sızım vardı ve o, davetsiz misafir gibi hissettiriyordu. İçimde olmaması gereken bir şey gibi.

"Sorun yok" diye fısıldadı ve nazikçe saçımı gözümden çekti. "Sorun yok."

"İstediğini aldın, o yüzden artık üzerimden kalk."

Dayanamadım ve gözyaşlarım serbest kalıp şakaklarımdan saçlarıma doğru aktı. Mahvolmuştum. Damon artık benden nefret edecekti.

Ama Kai sadece yavaşça başını iki yana salladı, hâlâ şaşkın şaşkın bana bakıyordu. "Bilmiyordum. Ben... ben sandım ki..." Parmakları yüzümün yan tarafına ve sonra koluma indi. "Bu da neyin nesi?"

Alnı benimkinin üzerine düştü ve neredeyse onu itecektim ama tereddüt ettim. Neden umurundaydı ki? İstediği bu değil miydi? İster ilk, ister yüzüncü seferim olsun, beni oyuncağı gibi kullanacaktı. Ne önemi vardı?

"Onun nesi oluyorsun?" diye sordu ve bana bakmak için başını kaldırdı.

"Fark etmez. Yine de onu seçiyorum. O beni hiçbir zaman böyle incitmedi. Senin incittiğin gibi incitmedi."

İrkildi, böylece sözlerimle onu yaraladığımı anladım. Kai kötü biri olduğundan endişeleniyordu ve tehditkâr olmaya çalışsa da içten içe iyi biriydi. Yapısı böyleydi. Ve asla değişmezdi.

Beni incitmek hoşuna gitmemişti.

Vücudunu kaydırıp içimden çıktı ve bacaklarımı kapatmaya çalışırken hissettiğim yeni sızıyla irkildim.

Fakat Kai üzerimden ayrılmadı. Bacaklarımın arasında kaldı.

"Bana bak" dedi.

Yavaşça gözlerimi tekrar kaldırdım ve yüzüme dokundu.

"İlk seferinde daha nazik olurdum" dedi.

"Umurumda değil." Başımı salladım. "Hiçbiri umurumda değil."

Avuçlarımı göğsüne bastırarak onu üzerimden ittim ve yataktan fırladım.

Ama beni arkadan yakaladı. Bir kolunu belime dolayarak beni geri çekti ve nefesim kesilirken ikimiz de yatağa düştük. Üstünde yatıyordum, sırtım göğsüne yaslanmıştı.

Parmaklarını saçlarımın arkasından geçirip başımı çevirdi ve ağzımı ağzına bastırarak çığlığımı kesti.

Dönüp kurtulmaya çalışarak ona dirsek attım ama beni bırakmadı. Güçlü ve talepkâr ağzı çenemde, yanağımda ve kulağımda gezindi, emiyor ve ısırıyordu. Homurdandım ve sol elimi vücudumun üzerinden geriye doğru savurup ona bir tokat attım.

"Canımı yak. Bana istediğini yap" diye soludu kulağıma. "Bunu hak ettim."

Bacaklarını benimkilerin arasına aldı ve dizlerini bükerek benimkileri ayırdı.

Eli bacaklarımın arasından kayınca birdenbire korkuyla haykırdım ama beni avucunun altında tutarken kıpırdamadan öylece durdu.

"Kai!" diye bağırdım onunla savaşarak.

Dudakları yanağımda durdu, sert ve sıcak nefesler alıyordu. "Bu akşam değil."

Ne?

"Ben Kai değilim" dedi, "ve sen de Banks değilsin."

Sesinde duraklamama neden olan bir yalvarış vardı.

"Thunder Bay diye bir yer yok ve şu an Papa'da değiliz" diye devam etti. "Altı yıl öncesinde, benim mutlu ve heyecanlı, senin her şeyi merak ettiğin ve sana dokunmam için sadece sözlerimin yeterli olduğu zamandayız."

Tüm vücudum hareketsiz kaldı ve o bana fısıldamaya devam ederken gözyaşlarım aniden görüşümü bulanıklaştırdı.

"Sen tanımadığım o kızsın ve o günah çıkarma hücresinde herhangi biri olabilirdik. Diğer her şey yok olmuştu. Her şey. O küçük odada saklanabilir ve dünyayla dalga geçebilirdik. Sadece biz vardık."

Gözlerimi kapattım, yorgunluk beni ele geçirdi.

Onca yıl önce. O kız gerçekten ben değildim, değil mi?

Kollarında rahatladım, savaşacak gücü kendimde bulamıyordum.

Bir zamanlar öyle bir kız olduğumu neredeyse hatırlıyordum. Hâlâ olasılıkların olduğunu umduğum zamanlardı. Ona sahip ol-

manın ve normal kızların yaptığı eğlenceli şeyleri yapmanın bir yolu olduğunu düşündüğüm zamanlardı. Kendime o gizli öpücükleri ve onun gözlerinin üzerimde olmasını özlemeye izin verdiğim; bir erkeğin bir kadından istediği şeyleri benden istediğini hayal ettiğim zamanlardı.

Ciğerlerim yandı ve nefes almayı unuttuğumu fark ederek derin bir nefes aldım. Tanrım, tüm o ihtiyaç geri döndü ve beni sarıp tenimi ısıttı. Kendimi kurutmuştum ve aniden kırılabilecek kadar zayıf kemiklerden başka bir şey olmadığımı hissettim. Çok açtım.

Başımı çevirdim ve bakışlarımı benimkinden birkaç santim ötedeki bakışlarıyla buluşturdum. Parmakları saçlarımın arasında gevşedi, onun karanlık gözlerine bakarken, zihnim düşünemeyeceğim kadar sisliydi.

"Gözlerime bak" dedi yumuşak bir sesle. "Bana bakmaya devam et."

Ben de baktım. İçlerine daldım, teslim oldum ve düştüm.

Günah çıkarma hücresi.

Günah çıkarma hücresine geri dönmüştük. Daha küçüktük ve bizden başka kimse yoktu. Gizlenmiş ve güvendeydik.

Güvendeydim.

Bacaklarımın arasındaki eli hareket etmeye başladı, beni çok nazik ve yavaş bir şekilde ileri geri ovuşturdu. "Kimse bizi görmüyor" dedi nefes nefese. "Sen ve benden başka kimse yok. Görünmeziz. Yokuz."

Zayıfça başımı aşağı yukarı salladım ama okşamalarının verdiği hisle gözkapaklarım düşmeye başladı. Ah, Tanrım.

"Gözlerini üzerimde tut bebeğim" dedi bana.

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım ve eli karnımın üzerinde gezinirken yeniden odaklandım. Dokunuşu kollarımda bir ürperti yarattı ve eli göğsüme geldiğinde, gözlerimi ondan ayırmamaya çalışarak inledim. Mememi avuçlayıp çok yumuşak bir şekilde yoğurdu ve benimle uğraştı.

Onu göğsüme bakarken yakaladım, ağzı açılmıştı ve bakışları, sanki elindeki şeyi ağzına sokmak istiyormuş gibi ağırlaşmıştı.

Dudaklarımı yaladım ve diğer mememe geçtiğini hissettim, onu

da ucu büzüşene kadar okşadı. Karnımda kelebekler uçuşuyordu, klitorisimin zonklamaya başladığını hissettim ve elinin tekrar oraya gitmesini istedim.

Parmakları hafifçe tenime saplandı ve karnımdan aşağı indi, bu sefer bacaklarımın arasını biraz daha sert kavrarken vücudumdaki her gözenekten şoklar yaydı.

Gözlerimi kapattım ve Kai'ın ereksiyonunun altımda seğirdiğini hissederek sırtımı yay gibi gerdim. "Kai..."

Her dokunuş, her nefes bedenimi ele geçiren hafiflik hissini artırıyordu. Uçuyor gibiydim, oda dönüyordu ve bu yolculuktan çıkmak istemiyordum.

Başımı çevirip araladığım dudaklarımla onunkileri aradım.

Dişleri altdudağımı yakaladı ve alay edercesine dışarı çekiştirdi.

"Olması gereken buydu" dedi bana. "Önce seni hazırlasaydım o kadar acıtmazdı. Üzgünüm. Yavaş davranmalıydım."

Gözlerimi açarak ona baktım. İçgüdülerim bana kaçmamı söylüyordu. Kabuğuma geri çekilmemi ve karanlıkta kalmamı söylüyordu.

Ama bu gece ben Banks değildim. O da Kai değildi ve biz burada değildik. Bunların hiçbiri olmuyordu.

"Öyleyse yavaş davran bana" diye fısıldadım.

Altımdan çıkıp beni yatağa yatırmadan önce sadece bir an tereddüt etti. Hemen kendimi korumak için kollarımı kaldırdım, boğazımda bir golf topu vardı sanki ve kalbim hızla çarpıyordu.

Onu istiyordum ama yine de utanıyordum. Hiç kimse beni çıplak görmemişti.

Hayat son on dakikada çok daha karmaşık bir hal almıştı.

Üzerime doğru gelirken gözlerimden başka hiçbir yere bakmıyordu.

"Seni istiyorum." Yavaşça kollarımı aşağı çekti.

Elini gövdemin ortasından yukarı kaydırdı, göğüslerimin arasından boynuma doğru süzülürken bakışları içime işliyordu. Eğilip meme ucumu ağzına aldığında, inleyerek başımı geriye attım. Tekrar, "Kai" dedim.

Bir elinin üzerinde durup diğerini öptüğü mememi sıkmak için

kullanırken ben de ellerimi onun kollarına koydum. Sıcak ağzı gergin, sert tenimi emiyor, meme ucumu çekiştiriyor ve sonra geri dönüp her yerimde geziniyordu.

Titredim. "Bu çok iyi hissettiriyor."

Hemen diğer mememe geçti ama eli olduğu yerde kalarak beni sıcak tuttu.

Kai karnımdan aşağı inerken titreyerek parmaklarımı saçlarına geçirdim.

"Bacaklarını aç" dedi boğuk bir sesle.

Başımı kaldırdım ve gözlerim ânında bacaklarının arasına düştü, sert ve kalın olduğunu gördüm.

"Aaa" diye sızlandım. "Hayır."

Bana bakmadan aşağı indi ve bacağımı dizimin arkasından tutarak kaldırdı.

"Seni hazırlamalıyım bebeğim."

Başını bacaklarımın arasına daldırıp ağzını oraya dayadı. Onu itmeye çalıştım. "Hayır, bunu yapma..."

Ancak dilinin hafif bir hareketiyle gözkapaklarım aniden çok ağırlaştı.

Dili klitorisimin üst tarafından dönerken ağzıyla beni ovuşturuyordu ve eli kalçalarımda gezinirken vücudu bacaklarımın arasına yerleşti.

Yalama ve dişleme saldırısı ilk başta yumuşaktı, midemi sersemletip, bacaklarımdan aşağı havai fişekler fırlattı. Yirmi kat yukarıda bir salıncaktaymışım ve saçlarım havada uçuşuyormuş gibi hissettim.

Daha fazlasını istiyordum. Daha derinden.

Sonra emmeye başladı. Her yerimi. İçimi, dışımı ve etrafımı. Oramı öperken, bir eliyle de hâlâ mememi yoğuruyordu. Başımı kaldırıp onu izledim.

"Buran acayip dar" dedi soluk soluğa ve beni nazikçe ısırdı. "Ama esneyeceksin. Söz veriyorum."

O bana bakarken dudağımı ısırdım.

"Bu hoşuna gidiyor mu?" diye sordu ve beni yavaşça aşağı yukarı yaladı.

Yanaklarım kızardı ve yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

"Peki ya bu?" Beni izlerken dilini klitorisimin etrafında defalarca döndürdü.

Nefesim kesildi, gözkapaklarım titriyordu.

Sırıttı, benimle uğraşıyordu. "Ya da belki de bu?"

Sonra klitorisimi dudaklarıyla kapattı ve güçlü bir şekilde emip çekiştirdi, ağzının sıcaklığı bana işkence ederken yatakta yay gibi gerildim. "Ah" diye inledim nefes nefese.

"Çok güzel" diye fısıldadı. "Hazır mısın çocuk?"

Heyecandan karnım kasıldı ve bana yine "çocuk" demesine bile kızmadım. Bu defa kulağa sevimli gelmişti.

Başımla onaylayıp elimi saçlarına daldırdım. Daha fazlası dışında neye hazır olduğumdan emin değildim. Sadece daha fazlasını istiyordum.

Yukarı çıkıp beni öptü, ağzımı açıp dilini içeri daldırdı. İnledim, kalçalarımı kavrayıp bacaklarımı ayırırken vücudum kontrolü ele aldı ve dizlerimi kaldırıp içime girmesine izin verdim.

Meme uçlarım göğsüne sürtünüyordu. Yükselip onu tüm gücümle öptüm. Kokusu, teni, tadı... o anda, yepyeni biriydim.

Dizlerinin üzerinde durup aramıza uzandı ve kendini girişime yerleştirdi. Ucunu içime itti ve sıkı yanma ânında tekrar donmama neden oldu.

"Acıyor." Her kasım gerilmişti ve hareket etmeye korkuyordum.

"Bana bak" dedi.

Titreyen gözlerimi kaldırıp altdudağındaki düz noktaya baktım.

"Dizlerini biraz daha bük" dedi.

Dediğini yaptım, parmaklarım kalçalarının üzerinde kıvrıldı.

"Şimdi bacaklarını gevşet" diye talimat verdi. "Onları genişçe aç ve yatağa düşmelerine izin ver, tamam mı? Benim için aç. Sadece aç."

Uyluklarımı kendime doğru çektim, dizlerimi büktüm ve onun için açtım.

Kendini biraz daha itti, derin bir nefes aldım ama onu durdurmaya çalışmadım. Durdu ve eğilip dudaklarıma doğru fısıldadı.

"Bana işkence ediyorsun. İçine gömülmeyi o kadar çok istiyorum ki."

"Daha içimde değil misin?"

Sarsılarak güldü. "Tamamen değilim; hâlâ acıyor mu?"

Evet demek üzereydim. Kesinlikle rahatsız ediciydi ama... Sanırım gerçekten acımıyordu.

Başımı iki yana salladım.

Gözlerimin içine bakarak, yavaşça daha derine girdi, esnemeye ve dolmaya başladım ve biraz da tuhaf hissettim.

"Şimdi nasıl?"

Ona alışmaya çalışırken "Ben... ben..." diye kekeledim. "Bilmiyorum."

İçime tamamen, en dibe kadar girdi ve o kadar derin bir yerime çarptı ki gözlerim kaydı. Of, siktir.

"Kai..."

"Banks, Tanrı aşkına." Beni öptü. "Bu hisse bayılıyorum."

Kai ağzımı, boynumu ve kulağımı dişlerken kalçalarını kavradım ve daha ne olduğunu anlamadan, artık hiçbir şey rahatsız edici hissettirmemeye başladı.

"Bir elini omzuma koy" dedi ve bana bakmak için geriye doğru çekildi. "Hareket edişimi hissetmeni istiyorum."

Dediğini yaptım ve yavaşça içimden çıkmaya başladı. Bir an ıslak bir şey fark ettim ama kalçalarını sallayarak tekrar içime girdi.

"Ah, Tanrım" diye inledim.

Artık canım hiç acımıyordu.

Oda soluk alıp verme ve inleme seslerimizle dolarken, ona tutunarak vücudunun hareket edişini izledim. Gözleri benim bakışlarımdan dudaklarıma ve altındaki vücuduma kayarken içime daha hızlı girip çıkmaya başladı.

"Sana nasıl hissettiriyorum?" diye sordu.

O içime tekrar çarparken onu kendime çektim, çok daha fazlasını arzuluyordum.

"Saçlarımdaki parmaklar gibi" diye soludum. "Hoş ve sert –daha fazlasını almak istiyorum. Ve baskı... ayh, tam oraya."

Gözlerimi sımsıkı kapatarak homurdandım. Geliyordum.

Daha önce kendi kendimi boşaltmıştım ama böylesi farklıydı. Sanki gitgide daha sıkı kasılan bir kas ve yükselen bir kasırga gibiydi ve bir an önce rahatlamayı çok istiyordum.

Yukarı yükselerek boynunu tuttum ve onu sert ve aç bir şekilde öptüm. Terden saçları ıslanmıştı. Kulağına, "Boşalt beni Kai" diye fısıldayıp gülümsedim. "Boşalt beni, ben de duşta seni düşünerek yaptıklarımı izlemene izin vereyim. İzlemeyi seviyorsun, değil mi?"

Hırlayarak bileklerimden tuttu ve tek eliyle başımın üzerinde kilitledi. Güldüm, şaşkındım, gergindim ve çok azmıştım.

"Ben de kibar davranıp seni fazla zorlamayayım diyorum." Diğer eliyle kıçımı sıktı ve beni aletine bastırdı.

İnledim. "Evet."

İçime hızlı ve sertçe girer, üzerimde çılgına dönerken dayanabildiğim kadar dayandım. Kendimi sadece onun tatmin olması için yapılmış bir oyuncak gibi hissedene kadar dayandım ve o anda bununla ilgili hiçbir sorunum olmadı.

Beni böyle görmesine bayılmıştım. Benden bunu istemesi çok hoşuma gitmişti.

Tekrar tekrar içime girdi ve dizlerim daha da yükseldi, vücudumu bir sıcaklık kapladı ve zevk içimde patlayarak bacaklarımdan aşağı indi. Haykırdım, orgazm olurken vücudum ona kilitlendi.

Homurdanarak içime girip çıktı ve sonunda kendini o kadar derine itti ki adeta içime gömüldü ve başını geriye atarken kendini orada tuttu.

"Tanrım, bebeğim. Siktir!"

Üzerime yığıldı, vücutlarımız ve terimiz sıcaklık ve coşkuyla birbiri içinde eridi. *Tanrım.*

Bunca zaman boyunca neyi kaçırdığımı biliyordum ama... Buna karşı koyabileceğimi sanmıştım.

Artık bunu hiç başarabilecek miydim bilmiyordum.

Nefesim yavaş yavaş sakinleşti ama ondan ya da boynuma değen dudaklarından uzaklaşmadım. Gerçeklik çok yakında içeri sızacaktı ve ben bu son birkaç ânın tadını çıkaracaktım.

Orada öylece uzandık. Sıcaklığı ve yakınlığı çok hoşuma gitti.

Bunu hissetmeye bayıldım.

"Niye ağda yapıyorsun?" diye sordu.

Ağda mı?

Ah. Aşağı tarafımdan bahsediyordu.

Arkasına yaslanırken burnu yanağıma değdi, yüzü kızarmıştı ve bana bakarken gözleri yorgundu. "Şikâyet etmiyorum" diye temin etti yarım bir gülümsemeyle. "Sadece beklenmedikti. Özellikle de... aşağıda herhangi bir hareket beklemeyen bir bakire için."

Gözlerimi devirdim ve şakacılığını bir kez olsun umursamadım.

Ama sonra ona nasıl cevap vereceğimi düşünürken keyfim kaçtı. Sonuçta bu onun ilgilenmesi gereken bir şey değildi.

Yıllardır kendime ağda yapıyordum. İlk başta zordu ama yıllar geçtikçe acısına katlanmak kolaylaştı ve zaten bunu sadece birkaç ayda bir yapmak zorunda kalıyordum.

Ergenlik öncesi yaşlarımda tüylenmelerim ilk ortaya çıkmaya başladığında tıraş etmeye çalışmıştım ama kıllar çok hızlı uzamış ve çok sert çıkmaya başlamıştı. Kısa bir süre sonra bacaklarımı ve koltuk altlarımı da almaya başlamıştım.

Erkek gibi giyinmek, saçlarımı saklamak, göğüslerimi düzleştirmek... kadın olmamak için yapabileceğim her şeyi yapmıştım.

"Değişmemem gerekiyordu" dedim sessizce. "Büyümemem gerekiyordu."

Bölüm 16

Şeytan Gecesi
6 Yıl Önce

"Haklıydın" diye yanıtladı Kai.

Dalgınca başımı aşağı yukarı salladım, gözlerime inanamıyordum. İkimiz de dans eden kadının yerde uçuşmasını izledik, neredeyse bir kelebek gibiydi ama aynı zamanda bir çocuğa da benziyordu. Çok masum ve uhreviydi. Güzel bir kadındı.

Çok güzel ve... tanıdık.

Kim...

Saçları etrafında savruldu ve yüzünü gördüm, bir anda kalbimi acı verici bir his kapladı. Ciğerlerimdeki havanın her zerresi yok oldu.

Aman Tanrım. Olamaz.

Müzik. *Gece Sisi.* Bunu daha önce duymuştum.

Perdelerin arkasına saklandım.

O olamazdı.

"Bunun sadece bir hikâye olduğunu düşünmüştüm" dedi Kai alçak bir sesle, hâlâ kadının başını eğmesini ve kollarıyla ayaklarını

ağırlıksız bir zarafetle hareket ettirmesini izliyordu. Kadın uçuyordu. Her zaman yerçekimi onun gerçekliğinin bir parçası değilmiş gibi süzülür ve uçardı –hâlâ çok zarifti.

"Onun kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu Kai.

Ona baktım ve kaşları endişeyle çatılmış bir şekilde beni izlediğini gördüm.

Başımı bir kez aşağı yukarı salladım. Midem bulandı, bir yalan uyduramayacak kadar dehşete düşmüştüm. "Natalya Torrance. Damon'ın annesi."

"Annesi mi?" Tekrar ona dönerken kafası karışmış görünüyordu. "Ama..."

Ama hiçbir şey. Üç yıl önce, Damon nihayet yeterince acı çektiğinde ortadan kaybolmuştu. O zamanlar Damon kendi canını yakıyordu, onun canını yakmam için beni zorluyordu ve kendi dehşet gösterisinin içine çekildiği bir gece, annesi onun üzerine fazla gitmişti.

Uzun, ipeksi siyah saçları dalgalar halinde uçuşan Natalya'yı izledim. Onu iyi tanımıyordum ama o gece Damon'ın öfkesinden kurtulup kaçana kadar birkaç yıl aynı evde yaşamıştık.

O zamandan beri ortalıkta yoktu.

Yine çok güzeldi. Elbette öyle olacaktı. Şu an otuz dört yaşında falan olmalıydı. Gabriel onu ilk kez on üç yaşındayken, St. Petersburg'daki bir balede görmüştü. Hemen ona göz dikmişti. On altı yaşına geldiğinde karısı olmuş ve çoktan Damon'ı doğurmuştu. Yaş olarak oğluna kocasından daha yakındı.

Yine de beni tanımak için çaba sarf ettiğinden şüpheliydim. Onun için bir hiçtim. Benim kim olduğumu ve Gabriel'in nesi olduğumu biliyordu ama hiç umurundaymış gibi görünmüyordu ve beni ancak banyo lavabosunun altındaki bir toz zerresi kadar fark ediyor olabilirdi. Kendine ait bir dünyada yaşıyordu.

"Evet, haklısın." Kai onu inceledi ve sonunda tanıdı. "Ama birkaç yıl önce çekip gitmişti, değil mi? Burada ne yapıyor?"

Başımı iki yana salladım. Tanrım, hiçbir fikrim yoktu. Ve eğer Damon onu burada görürse, ne olacağını bilmiyordum. O, Damon'ın yakınında olmamalıydı.

Burası kocasının oteliydi –bildiğim kadarıyla o ve Gabriel hâlâ evliydiler– ama Damon onun gitmesini emretmişti. Onu bir daha görürse öldüreceğini söylemişti.

Damon bunu yapmadan önce onu buradan çıkarmam gerekiyordu.

"Damon'a söyleyelim mi?" diye sordu Kai.

"Hayır" dedim hızlıca ve elini tuttum. "Hayır, onu görmek istemeyecektir."

Ya da onu görmese iyi olur. Sadece Damon'a ulaşmam ve onu otelden çıkarmak için bir bahane bulmam gerekiyordu. Babam, Damon'ın haberi olmadan Natalya ile başa çıkabilirdi.

Kai'ı perdelerin arkasından çıkardım ve duvarın kenarından ilerleyerek hızlı ve sessizce kapılara doğru yürüdüm.

Fakat Natalya'nın "Ah" dediğini duydum.

Ve gözlerimi kapatarak durdum. *Kahretsin.*

"Burada birilerinin olduğunu bilmiyordum" dedi. "Siz çocuklar ne yapıyorsunuz?"

Kai'ın elini bıraktım ve başımı yavaşça ona çevirdim. Orada, dans pistinin ortasında durmuş, sanki bir dönüşün ortasındaymış gibi kollarını hafifçe açmış bir halde duraksamıştı.

"Senin Thunder Bay'de ya da Meridian'da olmaman gerekiyor" dedim öne çıkarak.

Bir an bana baktı, muhtemelen makyajım yüzünden beni tanımakta zorlanıyordu ama sonra fark etti.

"Sen" dedi.

Beni hatırlamıştı.

Ona doğru ilerlemek üzereyken o kapıya doğru döndü, gözleri bir çocuğunki gibi ışıldadı. "Oğlum da burada mı?" diye sordu. "Çok uzun zaman oldu."

"Ondan uzak dur." Birkaç adım daha yaklaştım. "Çok ciddiyim."

Bakışları yine üzerimdeydi, tütüsünü tutarken çekingen bir şekilde gülümsedi. "Beğendin mi?" Sanki hiçbir şey söylememişim gibi bana umutla baktı; "hâlâ eski kostümlerimin içine girebiliyorum. Hâlâ güzelim, değil mi?"

Güzel mi? Ne? Tam bir deliydi.

"Neler oluyor?" Kai yanıma geldi ama Natalya gözlerini kapılara çevirmeden önce ona zar zor bir bakış attı.

Damon'ı arıyordu.

"Artık bir erkek oldu" dedi özlemle. "Genç ve güçlü."

Başımı iki yana salladım ve arkamdaki Kai'ı kapılara doğru ittim. "O kötü biri. Gitmemiz gerekiyor."

Arkamı dönüp Kai'ın elini tuttum ve kapı kulpuna uzandım.

"Ona annesinin onu sevdiğini söyle" diye seslendi. "Onu seven tek kişi benim."

Kai'ı bırakıp hızla arkama döndüm. "Bu, sevgi değil" diye gürledim ona.

Boğazıma bir hıçkırık takıldı, öfkeme rağmen kendimi çok çaresiz hissediyordum. Onu bir daha incitemeyecekti. Yapamayacaktı. Damon buna izin vermezdi.

Ama Natalya beni görmezden geldi, sakin ve hatta biraz heyecanlı görünüyordu.

"Artık tam bir hayvan olduğunu duydum" diye laf attı. "O kasabadaki hiçbir kız güvende değil. Annesinin oğlu işte."

Kai'ın yanımda, "Tanrı aşkına" diye mırıldandığını duydum. "Damon'a ne yaptı?"

Natalya, "Sana dokundu mu?" diye sordu bana.

Dişlerimi sıktım.

"Dokunacak, biliyorsun değil mi?" Bir adım daha yaklaştı. "O tam bir yağmacı. Tıpkı babası gibi."

Başım hafifçe iki yana sallandı. Bu asla olmayacaktı. Abim beni asla öyle incitmezdi.

"Seni almasını istemiştim." Gözlerime bakarken sözleri dudaklarından usulca çıkıyor ve içime doğru sürünüyordu. "Sen odasında uyurken, değerli kızının kokusuna karşı koyamayacak." Uzandı ve parmak boğumlarını nazikçe çeneme sürttü. "Küçük hazinesinin."

"Hey, hey." Kai onun elini aşağı itti ve beni geri çekti.

Ve Natalya sonunda bakışlarını ona çevirdi. "Seni hatırlıyorum. Oğlumun arkadaşısın" dedi. "Yani, o da mı burada?"

Nefesim boğazımda takıldı. *Damon.*

Arkamızdaki kapılar aniden açıldı ve hemen başımı çevirip omzumun üzerinden baktım. Abim hızla içeri girdi, yüzündeki kaslar gergindi ve bana kilitlenmiş gözleri öfkeliydi.

"Yukarıdakinin sen olduğunu biliyordum" dedi kızgınca. "Ne haltlar dönüyor? Buraya nasıl geldin?"

Annesini görmesini engellemeyi umarak hızla önünde durdum.

Ama işe yaramadı.

Natalya'nın sesi arkamda çınladı. "Damon."

Ve gözlerimi kısıp ellerimi sıktım. *Damon.*

"Lütfen Nik" diye yalvardı, dudakları titriyordu.

Abim yatağın kenarında oturuyor, bense yanında ayakta duruyordum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu.

Şimdi gitmişti. Ondan istediğini almıştı.

Ama parfümü hâlâ üzerindeydi. Damon hemen sonrasında her zaman duşa giderdi. Neden şimdi girmiyordu?

"Çürüyorum." Başını eğip yere bakarken fısıltısı son bir nefes gibi çıktı.

Bacaklarındaki yeni kesiklere baktım –çoğu insanın fark edemeyeceği bir yerdeydiler. Onları birkaç gün önce yapmıştı. Geçen seferden sonra.

Annesi artık odasına daha sık geliyordu. Damon geçen yıl çok hızlı büyümüştü, boyu gitgide uzuyor, elmacık kemikleri ve çenesi yumuşaklığını kaybediyor ve daha çok bir erkeğe benziyordu. Omuzları genişlemişti ve yaz boyunca yaptığı basketbol antrenmanı kaslarını doldurmuştu.

Yıllar önce taşındığımda neler olduğunu öğrenmiştim ama abim birilerine söylemeyi reddetmişti. Benim kimseye söylememe de izin vermemişti. Annesinin eninde sonunda, Damon büyüdükçe ona olan ilgisini kaybedeceğini ummuştum.

Kaybetmemişti. Kelimenin tam anlamıyla bir sübyancı olmadığını fark etmiştim. Mesele Damon'ın vücudu ya da gençliği değildi. Damon'ın kendisiydi ve kadın sadece bir psikopattı.

Ve kıskanç. Damon artık lisedeydi. Dikkatini ondan uzaklaştıracak birçok kız –daha genç kızlar– vardı. Annesi bundan hiç hoşlanmamıştı.

Yanına gittim ve titreyen elimi uzatıp çıplak omzuna dokundum. Hâlâ çıplaktı, siyah çarşafı kucağına çekmiş ve üzerini örtmüştü.

Çömelip gözlerine bakmaya çalıştım ve ona yalvardım. "Kendime zarar vermeyi tercih ederim. Lütfen. Bana bunu tekrar yaptırma. Lütfen."

Başını eğip alnıma dayadı ve sanki hıçkırıklarını tutmaya çalışıyormuş gibi sığ bir nefes aldı. "Bir şekilde olmalı" diye fısıldadı. "Biri yapmalı. Kendim mi yapayım istiyorsun? Ha?" Çenemi sıkıca tuttu. "Se-myah. *Sana ihtiyacım var. Yap şunu."*

Se-myah.

Aile.

Rusçayı iyi konuşamıyordum –Damon gibi duyarak büyümemiştim– ama anlayacak kadar öğrenmiştim.

Tuttuğu başımı mümkün olduğunca iki yana salladım. Daha da kötüye gidiyordu. Ne zaman son bulacaktı? Her zaman daha fazlasına ihtiyacı vardı. Daha sertine, daha güçlüsüne, daha çok acıya... Sessizce "Lütfen" diye ağladım.

Homurdanıp kemerini yataktan aldı ve kolunu uzatarak sırtına ilk kırbacı geçirmek için hazırlandı.

"Hayır!" Onu elinden kaptım. Kendi, çok sert yapıyordu. Antrenmandaki arkadaşları sorular sorardı.

Ayağa kalktım, kemeri yere düşürdüm ve bir tutam saçını avuçlarken hıçkıra hıçkıra ağladım. Kimse yüzündeki kesikler ve morluklar hakkında soru sormazdı. Damon her zaman kavga ederdi, bu yüzden bu, arkasına saklanabileceği inandırıcı bir hikâye olurdu.

Korkumu ve ıstırabımı öfkeye çevirdim ve bağırarak yanağına elimden geldiğince sert bir şekilde vurdum.

Tekrar vurdum. Tekrar, tekrar ve sonra tekrar. Bir an önce bitirmeliydim. Sadece yapmalıydım. Daha yüksek sesle ağladım, gözyaşlarım yüzümden sel gibi akıyordu.

Bir şekilde olmalı *demişti.*

Haklıydı. Alkol yeterli değildi. Sigaralar, okuldaki kullandığı ve bok gibi davrandığı kızlar ve acı da değildi. Sonunda hepsine alışmıştı ve daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Biri yapmalıydı. Kırılmadan önce ne kadar acıya dayanabilecekti? Hiçbir şeyin onu yatıştırmaya yetmeyeceği âna ne kadar vardı?

Damon'a koştum. "Gidelim" dedim kolundan tutarak. "Hadi gidelim. Hadi."

Kai'ın yüzündeki şaşkın ifadeyi görmezden gelerek onu çektim ama abim bir ağaç gibi kök salmıştı.

Sert ve keskin gözleri annesinin üzerindeydi.

"Bebeğim" diye cıvıldadı Natalya ve ona doğru geldi. "Çok güzelsin. Seni çok özledim."

Başımı iki yana salladım ve dikkatini çekmek için Damon'ı çekiştirdim. Ama donup kalmıştı.

Ona tatlı bir şekilde, "Kendini kaybettiğini biliyorum ama sorun değil" dedi, dışarıdan her zaman narin bir çiçek gibi görünürdü. "Ben iyiyim. Ne olursa olsun seni seviyorum. Ve söz veriyorum, bu sefer daha iyi olacak. Seninle ilgileneceğim."

Onu transtan çıkarmak için "Damon" diye bağırdım.

Ama gözleri ona kilitlenmişti, annesi yavaşça ilerleyip, daha da yaklaşırken onu takip ediyordu.

"Seni özledim" diye devam etti. "Sana ihtiyacım var. Çok yalnızım. Kaybolmuş bir haldeyim bebeğim, ben..."

Tam o sırada Damon harekete geçti ve onu boynundan yakaladı; iri eli onun ince, solgun boğazını sardı.

"Damon..." Ne yapacağımı bilemez halde bakışlarımı ikisi arasında gezdirdim.

Kadının nefesi kesildi ama Damon onu parmaklarının üzerinde yükseltip kendine yaklaştırırken hareketsiz kaldı. Abimin çenesi gergindi ve birbirlerine bakışlarını izlerken damarlarımdaki sıcaklık akmaya başladı.

"İşte benim güçlü oğlum" diye fısıldadı. "Çok güçlü oldun."

"Damon" diye yalvardım ona. "Bana bak."

Orada öylece transa geçmiş gibi durmuş, onun boynunu tutuyordu.

"Benim için gelmeni bekledim" dedi nefes nefese. "Kontrolü ele almanı bekledim. Artık koca adamsın. Oğlumun neye ihtiyacı varsa..."

Gözlerimi kapattım.

Kai yanımda, "Kadın manyak" diye fısıldadı.

"Damon!" diye bağırdım. "Bana. Bak!"

Annesine bakmaya devam etti, dikkatini tamamen ona vermişti. Natalya beni kastederek, "Al onu" diye kışkırttı onu. "Onu iyice yıka. Tıpkı annenin seni yıkadığı gibi."

Dayanamadım, gözyaşlarımın arasından abime bakarken yıllar öncesinin ıstırabı geldi aklıma.

"Artık koca adamsın" diye tekrarladı Natalya. "Her şey senin. Her şey."

Başımı iki yana salladım. *Damon.*

Natalya, "Onu seviyorsan, sana zarar verebilir" dedi. "Ama onu incitirsen, senden asla kaçamaz. Ona her zaman sahip olursun. O senin. Sorma bile, umursama. Senin olanı al. Al onu." Sesi o kadar alçalmıştı ki zar zor duyabildim. "Al onu."

Ve aniden Damon sonunda döndü ve gözlerimle buluştu.

Hayır.

Ona sessizce yalvarırken gözlerimden yaşlar döküldü. Dünyada yapayalnızdık. Sadece birlikteyken güvendeydik. Onu asla incitmezdim. Bunu bilmesi gerekirdi!

Natalya ondan bizi mahvetmesini istiyordu. Onun içindeki iyi olan her şeyi yok etmek istiyordu, çünkü Damon ailenin geleceğiydi ve canavarlar her zaman güçlü olurdu.

Damon sonunda babamın olduğundan çok daha kötü biri olabilirdi.

Natalya elini Damon'ın göğsünden yukarı kaydırarak "Al onu" diye kışkırttı onu. "Seni besleyecek. Al onu. Ona nasıl biri olduğunu göster."

Benimle kal. Gözlerine bakmaya devam ettim. *Ben senin kim olduğunu biliyorum. Sen beni koruyorsun, doğum günümde beni alışverişe götürüyorsun, ne istersem almama izin veriyorsun ve gecenin bir yarısı eve geldiğinde beni en sevdiğim milkshake ile uyandırıyorsun. Senin kim olduğunu biliyorum.*

Natalya "Onu temizle" diye soludu. "Onu eve götür ve ona sahip ol."

Damon'ın gözlerindeki korkunun izi kayboldu ve aniden bana sanki bir makineymiş gibi baktı. Sanki gerçekten orada değilmiş gibi.

Sanki artık Damon değilmiş gibi.

Küçük bir nefes aldım, hareket edemiyordum.

Ama Kai buradaydı. Öne çıkıp beni çekti ve Damon'ı bileğinden tuttu. "Bırak" diye emretti. "Bırak gitsin Damon."

Natalya, sanki Kai orada değilmiş gibi, "Hepimiz seniniz" diye fısıldadı oğluna. "Seninle ilgileneceğim bebeğim. Onun tatlı, küçük amının senin olduğundan emin olacağım."

Kai ona "Kapa çeneni!" bağırdı. "Seni hasta kaltak!" Sonra hâlâ bana bakan Damon'a döndü. "Bana bak dostum. Ona bakma!"

Yapmazdı. Hayır. Bana asla öyle yaklaşmazdı. Asla.

Natalya tekrar, "Al onu" diye ısrar etti.

Ağladım. "Damon!" Uyan.

Kai "Ona bakma!" diye bağırarak onu itti.

"O senin bir parçan" diye fısıldadı annesi, alay eden bir hayalet gibiydi. "Seni güçlü yapacak. Al onu."

"Kapa çeneni!" Kai arkasını döndü ve kendini kaybederek Natalya'nın yüzüne vurdu.

Ve vücudunun hızla savrularak yuvarlak bir yemek masasının üzerine yüz üstü düşmesini izlerken nefesim kesildi. Bardaklar çarpışarak devrildi, vazo yan yattı ve çatal-bıçaklar ile tabaklar Natalya ile birlikte yere kaydı.

Ama sonra derin bir nefes duydum ve Natalya'dan uzaklaşıp abime baktım. Kambur durarak bir sandalyenin arkasına yaslanmıştı ve Natalya tükürüp öksürürken Damon başını öne eğerek öğürmeye başladı.

Hıçkırıyordu, yanına koştum. "Sorun yok." Kollarımı ona doladım. "Sorun yok. Sorun yok. Ben buradayım. Sesimi dinle."

Nefes almakta zorlanırken ağzından tükürükten başka bir şey çıkmadı. Ona daha sıkı sarıldım.

İstismara uğrayan pek çok çocuk dokunulmaktan hoşlanmazdı ama Damon düşüşe geçtiğinde benimle duygusal bir yakınlık kurmak isterdi. Sanki kafamın içinin güvenli olduğunu bilir ve oraya saklanmak isterdi.

"Senin üzerinde hiçbir kontrolü yok." Ona sıkıca sarıldım ve nemli boynuna doğru fısıldadım. "Özgürüz. Sadece ikimiziz."

"O hâlâ içimde" diye mırıldandı. "Acıtıyor."

Gözlerimi sımsıkı kapatıp daha çok ağladım. "Bana tutun. Sadece bana tutun."

Ne istediğini biliyordum. Neye ihtiyacı olduğunu biliyordum. Ve Damon'ı reddedemezdim. Bu akşam yapamazdım.

Ağzımı açtım ve boynuyla omzu arasındaki deriyi ısırdım. Kollarımı ona dolayıp dişlerimi derisine daha çok batırırken inlediğini hissettim. Kolları etrafıma dolandı ve beni sıkıca, yakınında tuttu. Kai bakarsa, sarılıyormuşuz gibi görünürdük gözüne.

Ama onun odağı hâlâ abimin arkasından göremediğim Natalya'da idi.

O hâlâ içimde. O. Natalya'yı mı, yoksa yaşadığı dehşet ve korkuyu mu ya da başka bir şeyi mi kastediyordu bilemiyordum. Sadece kendimi çok çaresiz hissettiğimi biliyordum.

Gözyaşları yüzümden aşağı akıyor, tenimi gıdıklıyor ve sırılsıklam kirpiklerimden sarkıyordu.

"Daha sert" diye fısıldadı.

Tuzlu teninin tadına alır ve etrafımı sigaralarının tanıdık kokusuyla çevrelerken biraz daha sert ısırdım. Bana zarar vermezdi. Bana ihtiyacı vardı.

Beni seviyordu.

Bakır tadı aldım ve derisini deldiğimi anladım. Bir nefes verdi ve geri çekildi.

"Teşekkür ederim" dedi ve her zamanki ürkütücü sakinliği vücuduna yerleşirken bana baktı. "Sen iyi misin?"

Başımı aşağı yukarı salladım. "Sen?"

Yorgun bir şekilde başıyla onayladı, arkasını döndü ve diş izlerimin örtüldüğünden emin olmak için kapüşonlusunu düzeltti.

Sonunda Kai'a baktım.

Natalya'nın yattığı yere bakıyordu ve yanına giderken yüzündeki ifadeyi seçemedim. Saniyede değişiyor gibiydi.

Korkuyor muydu? Yanlış bir şey yapmamıştı. Eğer onu susturmasaydı, o...

Şu an bunu düşünmek bile istemiyordum. Abim tamamen kilit-

lenmişti ve ona ne olduğu konusunda aklımı toplayamamıştım. Bu tekrar olur muydu?

Kai ona vurduğu için memnundum.

Damon yanına gitti ve ikisi de Natalya'ya dik dik baktı. Sırtı bir sandalyenin ayağına dayanmış bir şekilde yerde yatıyordu, yaralanmış olabilirdi. Gözleri kapalıydı ama yan tarafını tutarken başı hafifçe sallanıyordu.

"İyi misin?" Kai, Damon'a döndü. "Dostum, üzgünüm. Bilmiyordum..."

"Kapa lan çeneni" diye çıkıştı Damon. "Saçma sapan konuşuyordu. Unut gitsin. Anladın mı?"

Abim arkadaşına dik dik baktı, sözlerinde bir tehdit vardı.

Kai cevap vermedi, sadece sustu ve Damon'a baktı. Bunun bir yalan olduğunu biliyordu.

Natalya'nın parmaklarından kan sızıyordu ve masaya baktığımda bir şarap kadehinin kırıldığını gördüm. Keskin kenarlardan biri kana bulanmıştı. Natalya'yı kesmişti.

"Yaralanmış" diye devam etti Kai. "Bir ambulansa ihtiyacımız var. Sanırım kafasını da çarptı."

"Ben hallederim. Sen yeterince şey yaptın." Omzunun üzerinden bana baktı. "Onu tehlikeye attın. Burada olmamalıydı."

"Senin de bir şey yapmak için harekete geçtiğini görmedim."

"Yeter." Öne çıktım.

Daha büyük sorunlarımız vardı. Açıkça görülüyordu ki Natalya'nın akıl sağlığı, üç yıl önce ortadan kaybolduğundan beri daha da bozulmuştu. Kai'ın önünde söylediği onca şey... Ne kadar kontrolden çıkacağını kimse bilemezdi. Gabriel utanmaktan hoşlanmazdı. Onunla ne yapacaktık?

"Git" dedi Damon, Kai'a. "Babamı ararım."

Kai kararsız görünerek ona baktı. "Hayır, onun yaralanması benim suçum. Doktora gittiğinden emin olmak istiyorum."

"Peki ya hastanede birine senin ona vurduğunu söylerse?" diye karşılık verdi Damon. "Aynen, eminim bu, üniversite başvurularında harikalar yaratacaktır." Başını iki yana salladı. "Git yeter.

Ailem onun iyi olduğundan ve sessiz kaldığından emin olacak. Merak etme. Kimse olay yaratmak istemez."

Kai tereddüt etti, muhtemelen Natalya'ya bakılacağından emin olamıyordu ama Torrancelar'ın ciddi bir aile geçmişi olduğu belliydi ve Damon'ın, Natalya'yı babasının görmesini istediğini anlamalıydı. Hastane olmazdı. Polis olmazdı. Onun sessiz kalması hepimizin yararınaydı.

Kai elimi tuttu. "Hadi."

Ama Damon beni yakaladı ve kendine çekti. "O benim" dedi arkadaşına.

"Bok senin." Kai ona kaşlarını çattı. "Yüzünü gördüm dostum. Berbat haldesin. Ona zarar verebilirdin."

Damon kendini savunma zahmetine bile girmeden ona sadece başını salladı. Bu, abimde hayran olduğum ve kendimde kontrol edebilmeyi dilediğim bir şeydi. İnsanlar, düşünmek istediklerini düşünürlerdi ve bunu haklı olduklarına inandıkları için değil, haklı olduklarını savunmak doğalarında olduğu için yaparlardı. Kendinizi savunarak drama ihtiyacınızı giderirdiniz. Yoksa sohbeti sonlandırırdınız. Siz. Onlar değil.

Ama kendime engel olamadım ve Kai'ın haklı olup olmadığını da merak ettim. O arayaya girmese, ne olurdu?

Damon bana dönerek çenesini bana doğru salladı. "Onunla git o zaman. Git."

Ne?

"Sorun değil" dedi bana. "İstiyorsan git."

"Damon..."

"İstediğini biliyorum. Sana ihtiyacım yok. Hiçbir zaman olmadı."

Göğsüm sıkıştı. Bunu neden yapıyordu? Neden her zaman bunu yapıyordu?

"Hadi." Kai elimi tuttu.

Ama geri çekildim. "Sen git." Başımı öne eğdim, ona bakamıyordum. "Partiye geri dön."

"Banks."

Kai'a, "Onu asla bırakmam" dedim dişlerimin arasından.

Asla. Abimin yanına gittim ve elini tuttum, Kai'ın gitmesini istiyordum.

Bu gece ikinci kez Damon'ı seçiyordum. Kai bizim aile olduğumuzu bilmiyordu ve bilseydi bunu anlayabilirdi ama bu bilgi yine de hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Damon önceliğimdi. Her zaman.

Abim elimi sıktı ve bu hafif hareketle beni affettiğini söyledi.

"Hatunlar işte dostum" dedi Kai'a, sesinde biraz mizah vardı.

Aralarında bir sessizlik oluştu ve Kai'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. O iyi bir adamdı ama üçüncü kez aldatılmayı kabul etmezdi. Natalya'ya baktım, Kai'ın orada durduğu her saniye sonsuzluk gibi uzuyordu.

"Evet" diye yanıtladı. "Çılgın bir geceydi ha?" Sonra göz ucuyla uzaklaştığını gördüm. "Pazartesi okulda görüşürüz."

Ardından gitti, benim için geri dönmediği her an kalbim daha çok sızladı. Daha sonra, yalnız kaldığımda ve kafamın içinde kaybolduğumda, onun peşinden gitseydim ne olurdu diye merak edecektim. Elini tutup gecenin geri kalanında onunla saklansaydım?

Damon alnımdan öperek beni kendine çekti. "Aferin kızıma. Beni asla hayal kırıklığına uğratmadın."

Natalya inledi, gözkapakları titreyerek açıldı. Eli kana bulanmıştı ve kötü bir kesik –ya da birkaç kötü kesik– gibi görünse de kanın akışı o kadar da kötü değildi. Yine de onu bir doktora götürmemiz gerekiyordu. Dikiş falan atılması lazımdı.

Damon bana telefonunu verdi ve çömelerek ona baktı. "David'i ara" dedi bana. "Seni alması için buraya gelmesini söyle ve onu lobide bekle."

"Neden beni eve sen götürmüyorsun? Hadi sadece gidelim..."

"Eve daha sonra geleceğim" dedi, gözleri hâlâ onun üzerindeydi. "Burayı temizlemem gerekiyor."

Bölüm 17

Günümüz

İşlek caddede hızlı adımlarla yürüdüm, bir elim ceketimin cebindeydi, diğerinde Kai'ın imzalaması için başka bir sözleşmenin olduğu büyük bir zarfı tutarken yayaların etrafından geçtim. Dojoda olması gerekiyordu ama onun yerine bu sabah işlerimi hallettikten sonra mesaj atmış ve onunla kulübünde buluşmamı söylemişti. Arabam olmadığını biliyordu, kahretsin.

Ve onunla yüzleşmeye hazır değildim.

Dün gece, o otelde, gizli bir zemine gömülmüş, telefonsuz, televizyonsuz ve bizden başka kimsenin olmadığı bir odada... hayali bile inanılmazdı. Uyandığım ve sırf oraya geri dönebilmek için tekrar uykuyu kovalayarak gözlerimi kapatıp durduğum bir rüya gibiydi. Bu sadece birkaç saat önce mi yaşanmıştı?

Dün gece benden biraz daha fazla bilgi almaya çalışmıştı ama fazla zorlamadı. Gardımı aldığımda, yaşananları mahvetmek istemediğini anlamıştım. Sinyallerimi okuma konusunda çok iyiydi, bu konuda ona hakkını vermeliydim.

Beni eve götürmek istemişti ama benimle tekrar tartışamadan çıkıp gitmiştim. Yağmurlu geceye dalmıştım, bana çok iyi hisset-

tiren her şey birdenbire uçup gitmişti ve geri nasıl kazanacağımı bilemiyordum. Suçluluk ve utanç, Damon'ın gözlerinin üzerimde olması, beni yargılaması... neden aşamıyordum bunları?

Bir adamla yatmıştım yani. Kimin umurundaydı? Hoşuma gitmişti. Beni mahkemeye verin isterseniz.

Ama artık gündüzdü ve sonuçlar yavaşça da olsa yaklaşıyorlardı. Becerilerim, birine olan arzumla diğerinin taleplerini dengeleyecek kadar ileri gitmiyordu.

Hunter-Bailey'nin merdivenlerini koşarak çıkıp, çift kanatlı kapılardan birini açtım ve içeri girdim, narenciye rengi mobilya cilası hemen etrafımı sardı. Ahşap her yerde parlıyordu ve lobideki büyük saat solumda tıkırdıyordu.

Küçük masaya doğru ilerledim. "Kai Mori'yi görmem gerekiyor, lütfen."

Siyah saçlı, sade takım elbiseli ve ince kravatlı genç adam, sanki beni bekliyormuş gibi başını salladı.

"Salonda olması gerekiyor." Masasının etrafından dolaşarak bir sonraki çift kanatlı kapıya doğru yürüdü. "Sağa dönüp yemek odasına girin."

Hmm. Kadınların kulübe girmesine genellikle izin verilmiyordu. Beni bu kadar kolay içeri almasına şaşırdım. Sanırım Kai bununla ilgilenmişti.

Kapıları açtı, girebilmem için kenara çekildi ve hemen sola saparken yemek odasındaki personelin öğle yemeği için masaları hazırladığını fark ettim.

Salona girerken bir an etrafa bakınarak büyük odanın çalışma odasını andıran havasını inceledim. Kahverengi deri koltuklar lamba ışığında parıldıyor, orman yeşili perdeler odanın etrafındaki zeminden tavana kadar olan pencereleri süslüyordu. Altın aplikler, geyik ve hatta bir aslan başı yukarıda asılıydı ve sandalyelerle kanepelere ekose kırlentler yerleştirilmişti. Arkada bir bar, duvarlarda raflar dolusu kitap vardı ve şöminenin üzerinde bir tür savaşı tasvir eden bir duvar halısı asılıydı.

Tanrım. Bu oda "Naziler kazansaydı..." temasıyla dekore edilmişti.

Odaya baktım ve hemen pencerelerin yanında Kai'ı gördüm. Paltosunu çıkarmıştı, kollarını sıvamıştı ve onu görünce birden ağzım kurudu. Kâğıtlarla dolu bir masanın üzerine eğilmiş halde orada otururken ona bakmak neredeyse canımı yakıyordu.

O eller dün gece benim üzerimdeydi. Ve neredeyse kızgın görünen, ayrıca bende gülümseme isteği uyandıran o güzel, ciddi ifade, onu son gördüğümde zevk içinde kaybolmuştu.

Çok kontrollü ve çok soğuktu ama çok kaba da olabilirdi.

Michael ve Will iki yanında oturuyorlardı; biri telefonuyla ilgileniyor, diğeri buzlarla dolu bardağını alnına dayıyordu, gözleri kapalıydı. Odadaki bir düzine kadar erkeğin bakışlarını görmezden gelerek oraya gittim.

Ben yaklaşırken Kai başını kaldırıp baktı. "Geç kaldın."

Ses tonu sertti ama sanki dün gece neden neredeyse hiç uyuyamadığımı düşünüyormuş gibi ağzının köşeleri kıvrılmıştı.

"Bu sabah Thunder Bay'e gitmem gerekti" dedim ona.

"Neden?"

"Gabriel sözleşmeyi neden imzalamadığını öğrenmek istiyor."

Yaptığı işi bırakıp tekrar bana baktı. Michael telefonunu bıraktı.

"Ona ne söyledin?" diye sordu Kai.

İçinde yeni bir sözleşme olan zarfı önündeki masanın üzerine fırlattım. Kâğıtlarından bazıları itiraz edercesine uçuştu. "Geciktirdiğini" dedim. "Sürekli söylediğim şeyin aynısı."

"Ne..."

Ama sözünü yarım bıraktı ve çalan telefonunu eline aldı.

Yüzünde sinir olmuş bir ifadeyle yanıtladı. "Evet."

Karşı taraftaki konuşurken dinledi ve kaşları daha da yukarı kalktı.

"A&J Tesisat mı?" dedi kafası karışmış gibi. "Ben kimseyi aramadı..."

Masanın üzerine eğildim ve elimi uzattım. Durup bana baktı. Telefonu kaptım.

Dojoda olduğunu bildiğim çocuğa, "Anahtarları onun yerine ben bir zarfın içinde masanın altına bıraktım" dedim, "ve evde-

ki alarm sistemini kapattım. Tesisatçıya yukarı banyolardan başlamasını söyle. Mümkün olan en kısa sürede tam bir tahmine ihtiyacım var."

"Aa, emredersiniz hanımefendi" diye kekeledi ve telefonu kapattım.

Thunder Bay'den dönerken tesisatçı, elektrikçi ve müteahhit ayarlamak için telefon etmiştim. Yine de dojoda olacağımı düşünmüştüm, bu yüzden arayanla orada buluşurum sanmıştım.

Kai'ın telefonunu ona geri verdim.

"Bu benim evim için mi?" diye sordu. "Sana ne demiştim?"

Dik durup ellerimi ceplerime soktum. "Vanessa üç gün sonra geliyor" dedim ona.

Kaşlarını çattı ve gözümün ucuyla Will'in içkisini bırakıp başını kaldırdığını gördüm.

Kai hiçbir şey söylemedi.

"Bu sabah Gabriel'den gelen güncellemenin bir parçası" diye açıkladım ve Gabriel bana anlattığında midemde oluşan düğümün aynısını hissettim. "İnanılmaz, değil mi? Kendini neyin içine soktun?"

Üçü de orada öylece oturdu ve şaşkına mı döndüler, kızdılar mı, yoksa başka bir şey mi anlamadım ama kesinlikle mutlu değillerdi.

"Eminim kendini büyük bir planın mimarı olarak görüyorsundur" diye devam ettim, "ama yaptığın anlaşma, sen hazır olsan da olmasan da işliyor. Gelinin yakında buraya gelecek. Biz evde tamirat yaparken onun için Mandarin'de bir süit ayarladım."

Kai zarfı aldı, yırtıp açarken çenesini esnetiyordu, evrakları çıkardı ve sayfaları çevirmeye başladı.

"Revizyonları yapmamış" dedi tarayarak.

"Hiç yapmayacağını da söyleyebilirim. İster kabul et, ister etme."

Kai köşeye sıkıştırılmıştı ve bunu biliyordu. Ama gerçekten, sorun neydi? Artık on ikinci kata nasıl çıkacağını biliyordu. Otele ihtiyacı yoktu ve Torrance ailesiyle herhangi bir bağ kurmak is-

temiyordu. Neden geri çekilmiyordu? Neden bunu en başta kabul etmişti?

"İmza atmazsam, Damon için av sezonu başlar" diye uyardı. "Michael, ben, Will, Rika... üstesinden geliriz ve nasıl istersek öyle yaparız."

Anlayarak başımı salladım. İmzalamasa, Damon'ın şehre güvenli bir şekilde geri döneceğine dair hiçbir sözü olmayacaktı. Eve gelirse, peşine düşebilirlerdi.

"Ama imzalamazsam" dedi sesini alçaltarak, "sen gideceksin."

Gidecek miyim? Onu bu aptal anlaşmaya bağlayan şey bu muydu?

Boğazındaki yumrunun hareket ettiğini gördüm.

Gitmemi istemiyordu.

Ve ben de ne kadar istediğimden emin değildim ama gerçekten gitmek istersem, o sözleşme kalmamı sağlayamazdı. Bunu bilmesi gerekiyordu. Sadece Gabriel'in emriyle buradaydım.

"İstediğim zaman gidebilirim" diye hatırlattım ona.

"Ona geri dönersin, değil mi?"

Gözlerimi yere indirdim, bu tartışmayı yapmak istemiyordum ve özellikle de arkadaşlarının önünde yapmak istemiyordum.

Sesi ürkütücü derecede sakindi. "İmzalamamı istiyor musun?"

"Evet" dedim dişlerimin arasından. "Damon'ı evde istiyorum."

Bana baktı, gözleri sertti ama başka bir hareket yapmadı. Çocuklar sessizce dinliyordu.

"Dün gece seni tekrar isteyerek uyandım" dedi.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı, utancın sıcaklığı yanaklarıma yükseldi.

Minderli sandalyesinde arkasına yaslanarak derin bir nefes aldı. "İşleri berbat ettim beyler" dedi bu kez arkadaşlarına.

Michael ona baktı. "İsteklerimizi kontrol edemeyiz, değil mi?"

Kai bana bakarak başını iki yana salladı.

Yani buradaki tek hedef Damon değildi. Süreç içerisinde bir yerlerde, mesele benimle de ilgili olmuştu. Gabriel benim Kai için çalışmamı istemişti, ben de öyle yapmıştım. Ama sözleşme yoksa, Banks de yoktu.

"Onun kıyafetlerini giyiyorsun" dedi Kai bana. "Zar zor besleniyorsun. Özgürlüğünü, yemeğini, arkadaşlıklarını kontrol ediyor... Ne istiyorsun çocuk? Onun yerinde olsaydın, bir erkek olsaydın, ne yapardın? Ne isterdin?"

Hızla Will'in sandalyesinin etrafından döndüm ve Kai'ın yanına geldim. Eğilip masadan sözleşmeyi ve dolmakalemlerinden birini kaptım ve son sayfayı çevirdim. Dojodaki diğer belgelerde gördüğüm şekilde, neredeyse aynı el yazısıyla *Kai Mori* yazdım.

Kalemi yere atıp sözleşmeyi yırtık zarfın içine kaydırdım ve ona uzattım.

Bunu bitirmeliydik. Blöf yaptığını görüyordum. Ya bu aptalca anlaşmayı iptal edecek ve beni bırakacak ya da belgeleri Gabriel'e verecek ve abimin eve dönmesine izin verecekti.

"Artık düğününe kadar bir kölen var" diye meydan okudum. "Benimle ne yapacaksın? Giysilerimi hemen buradan çıkarmamı emredecek ve beni masanın üzerine mi eğeceksin koca oğlan?"

Dudaklarında acı bir gülümsemeyle zarfı aldı. "Yok. Bu hoş ve tatlı olurdu. Yeni küçük karıma yapacağım bir şey" diye alay etti. "Oyuncaklarıma biraz daha sert davranıyorum."

Will'in solumdan homurdanarak güldüğünü duydum ve sonra bir nefes verdi. "Vay anasını."

Micheal elini yüzünde gezdirdi, bıkkın görünüyordu ve Kai sadece bana bakıyordu. Ayağa kalktı, ceketini sandalyeden aldı ve kollarını aşağı indirdi.

"Dojoya git" diye emretti bana. "Uzun bir gün olacak."

Saatler sonra, ter içinde kalmıştım. Beni eşek gibi çalıştırmıştı.

Her ikisi de bana Kai'ın yaşadığı o boktan kulübe için bir yılın makul bir tahmin olduğunu söyleyen tesisatçı ve iki müteahhitle uğraştıktan sonra, günün geri kalanında onun saçmalıklarıyla uğraşmak için dojoya geri dönmüştüm. Bir çamaşır makinesi patlamıştı, Michael'ın aptal bir Storm oyuncusu arkadaşı cep telefonunu tuvalete düşürmüştü, bu hafta dördüncü aikido dersindeki bir

hatun lobiye kusmuştu ve ne demeye bu saçmalıklarla ben uğraşıyordum ki?

Kai sinirliydi ve ben bugün çekip gitmemek için kendi kendime konuşmaya devam ettim. Kimse beni burada tutamazdı ve aptalca bir sözleşmeye bağlı değildim. Kendi kendime bunun abim için olduğunu söyledim. Zamanı gelene kadar dayanacak ve derin nefesler alacaktım.

Kendime Kai'ın kazanmasına izin vermeyeceğimi söyledim. Beni zorlamaya çalışıyordu ve gururum tehlikedeydi.

Ve kendime bir görevim olduğunu söyledim. Gabriel'in evine bağlılık sözü vermiştim ve sözümden dönmeyecektim.

Ama gerçek şu ki, gidecek başka yerim yoktu. Bugün bir maaş çeki almıştım. Babamdan bir ayda kazandığımdan daha fazla bir ücret için *Nakit* olarak kesilen gerçek bir çekti. Şimdi başka bir planım olmadan gidersem, yalnız kalacaktım. Anlaşmayı bozarsam Gabriel beni geri almazdı ve Damon'ın gözleri ve kulakları olduğum döngünün artık dışında kalırdım.

Kalmak için her türlü nedenim vardı.

Ama ben pis yerleri temizlerken içeri Rika ve Alex'in girmesi öfkemi yatıştırmadı, dalgalanan saçları, yüz dolarlık parfümleri ve on beş derecelik havada giydikleri sevimli kısa şortları tüm kötü hislerimi daha da artırdı.

Özellikle de kıskançlığımı.

Dün gece Kai'ın bana dokunan her santimi, bir seferinde Rika'ya da dokunmuştu.

Ona karşı içimde her zaman bir kin vardı. Hunter-Bailey'deki buhar odasında onun, Michael'ın ve Kai'ın yaşadıklarını duyduğum ilk andan itibaren. Ama şimdi işler farklıydı. Kai'a olan bağlılığım artıyordu ve onunla aynı odada olduğumuz ama bana dokunmadığı her an onu daha çok özlememe neden oluyordu.

Her lanet olası gün birbirlerini görmelerinden nefret ediyordum. Soyunma odasına yürüyen Rika'nın sırtına bakarken nefretimi zar zor zaptedebildim.

Kirli havluları çamaşır makinesine atmayı bitirdim ve çamaşır

odasından dışarı fırladım, sallanan kapıyı o kadar sert ittim ki duvara çarptı.

Eve gitme zamanıydı. Bir molaya ve buradan uzaklaşıp güzel, uzun bir yürüyüş yapmaya ihtiyacım vardı.

Kai'a söylemek için ofise gittim ama orada değildi. Onu aramaya çıkmak üzereydim ama masanın üzerindeki sabit hat çalmaya başladı. Telefonu hızlıca kaldırdım.

"Sensou."

"Sen kimsin?" diye sordu bir adam, kafası karışmış gibiydi.

"Sen kimsin?" diye karşılık verdim.

"Ah. Banks" dedi sonunda sesimi tanıyarak. "Ben Michael. Kai nerede?"

Telefonu aldım ve koridora çıkarak tembelce etrafa baktım. "Sanırım birkaç dakikalığına çıktı. Ona iletmemi istediğin bir mesaj var mı?"

"Yok. Sana güvenmiyorum, unuttun mu?"

Koridorda daha da ilerlerken içimden güldüm. "Bu çok akıllıca Michael. Öğreniyorsun."

Ama lobide Rika ve Kai'ı görünce durdum. Koridorda saklanarak sohbet edişlerini izledim. Kai'ın her zaman disiplinli bir öğrencininkini andıran gözlerindeki sertlik şu an daha azdı. Rahattı.

Nefes almak zor geldi.

Kai ona fazla yakın duruyordu. Ona fazla yumuşak bir şekilde gülümsüyor ve koluna fazla uzun bir süredir dokunuyordu.

Hâlâ onlara bakarken, "Ama Kai'a güveniyor musun?" diye sordum Michael'a. "Her konuda?"

"Bu ne anlama geliyor?"

Kai'ın Büyük Salon'a doğru ilerlemesini ve Rika'nın koridordan bana doğru gelmesini izleyerek başımı iki yana salladım.

Dönüp rahatlayarak duvara yaslandım ve o geçerken aşağı baktım. Egzersiz odalarından birine girdi.

Boğazımı temizledim. "Hiçbir şey" dedim. "Sıkıldım. Herhangi bir mesajın var mı, yok mu?"

Hiçbir şey söylemedi.

"İyi, ona aradığını söylerim."

"Bekle."

Ahizeyi kulağıma dayayarak durdum. "Evet?"

Diğer taraftan iç çekişini duydum ama birdenbire tekrar sustu. Sadece sessizliği duyarak bekledim.

"Alo?" dedim.

"Kendini çok zeki sanıyorsun, değil mi?" diye sordu sonunda. "İyi madem. Benim yerimde, benim durumumda sen olsaydın, tüm işlerindeki hakimiyetini güçlendirmek için ne yapardın? Zayıf olduğumuzu söyledin. Nerede? Ne ile?"

Neredeyse gülecektim. Ciddi miydi?

Koridora geri döndüm, aniden meraklanmıştım. "Benden tavsiye mi istiyorsun?"

"Bilmiş ağzından çıkanları icraata dökmeni istiyorum velet" diye çıkıştı. "Şimdi ekibimi senin yönettiğini farz et. Ne yaparsın?"

"Sana yardım edeceğimi düşündüren ne?"

"Yeteneklerini gerçek bir şeylerde kullanmak için yanıp tutuştuğunu düşünüyorum."

Eh, bu konuda haklıydı. Kai benim tam potansiyelimi kullanmıyordu ve masada yer almaya bayılıyordum. Ona kendisi ve ortaokul öğrencileri hakkında tam olarak ne düşündüğümü söylemek için canımı verebilirdim.

Egzersiz odasının girişinde durdum ve geri çekilip Rika'nın Wing Chun* tahtasına vuruşlar yapmasını izledim. Direklere hızlı ama metodik bir şekilde vurarak manevra yapıyor ve duruşunu düzeltmek için ara sıra duraklıyordu.

Ve aniden anladım.

Michael gururumu okşuyordu.

"Sensou" Japonca'da "savaş" anlamına geliyordu. Bu yer, bu isim, burada yaptıkları... daha büyük bir hedefin parçasıydı.

Rika yumuşak olabilirdi ama antrenman yapıyordu. Michael dikkatsiz olabilirdi ama farkındaydı. Will zayıf olabilirdi ama yanında Kai vardı.

* Güney Çin kökenli bir dövüş sanatı. (ç.n.)

Ve Kai hazırlanıyordu.

Bu insanlar benim düşmanımdı.

"Yerinde olsam" diye yanıtladım sakince. "Yapacağım ilk şey beni kovmak olurdu. Ben senin arkadaşın değilim."

Ve aramayı sonlandırdım.

Bunun bitmesini istiyordum.

Dolaşıp beklemekten bıkmıştım ve geçen yıl kendini soktuğu saçmalıklardan kısmen abimin sorumlu olduğunu bilsem de bu insanlara kızmak için her türlü nedeni vardı. Onun için savaşmamışlardı. Ondan çok kolay vazgeçmişlerdi, değil mi?

Ve benim de *Rika'dan* nefret etmek için her türlü nedenim vardı.

Kapıya ilerledim ve çerçeveye yaslanıp çalışmasını izledim.

Damon eve gelse, bir mucize eseri arkadaşlarıyla barışsa ve artık aralarında bir düşmanlık kalmasa bile, Kai Mori benim için asla şu an olduğundan daha fazlası olmazdı. Rika etraftayken olmuştu. Kai onu becermişti çünkü onu istemişti ve bu arzu zamanla azalsa bile asla yok olmayacaktı. Ona bir baksanıza. Mükemmeldi. Akıllı, zengin, güzel... Ve hepsi de onun dünyadaki en tatlı şey olduğunu düşünüyordu.

Ellerimi kaldırıp dalgınca eklemlerimi çıtlattım, çıtlama seslerini duyana kadar her parmağımı geriye doğru büktüm.

Evet, öfke daha iyiydi. Dün gece her şeyin ne kadar güzel olduğunu, kucaklanmanın, dokunulmanın, öpülmenin ne kadar iyi hissettirdiğini düşünerek o kadar kaybolmuştum ki... Fakat bu, kafa karışıklığından başka bir şey getirmemişti.

Öfke ise düz bir çizgiydi. Bir hedefi vardı.

"Bir şeye mi ihtiyacın var?"

Gözlerimi kırpıştırarak başımı kaldırdım. Rika nefes nefese başını çevirmiş, omzunun üzerinden bana bakıyordu. Beni fark ettiğini fark etmemiştim.

Keyfimi gizleyemeyerek yavaşça odaya girdim ve ona doğru ilerledim. Damon da ben de babamızın sistemli doğasını miras almıştık ama Damon ayrıca sabırlıydı. Ben değildim.

"Hiç gerçek bir kavgada bulundun mu?" diye sordum mankeni işaret ederek.

"Evet. Neden?" Sırtını dikleştirerek boyunu biraz daha uzun gösterdi.

Tahta Wing Chun'un etrafında dolaşıp onu değerlendirdim. "Duruşun ve şeklin için çok zaman harcıyorsun" dedim ona. "Dövüşen çoğu insan hayatta kalmak için dövüşür. Kural olmaz. Adil oynanmaz. Uygun vuruş mesafesini korumak için zaman olmaz. Ve tüm planların uçup gider."

"Endişelenme" diyerek beni temin etti. "Gerekirse saç çekmeyi, tırmalamayı ve tekmelemeyi biliyorum."

Mankenine dönmesini izleyerek "Ve ısırmayı" diye ekledim. "Damon seni tekrar bağladığında, ona ne kadar kavgacı olduğunu göster. Bu onu eğlendirir."

Gözlerinde öfkeyle etrafında döndü.

Ve içimden gelen gülümsemeye engel olamadım. Evet, geçen yıl Michael'ın ailesinin yatı *Pithom*'da olanları ve Damon'ın onu nasıl korkuttuğunu biliyordum. O zamanlar bunu onaylamamıştım ama Tanrım, umarım Damon şimdi ona sorun çıkarmak için elinden gelen her şeyi yapardı.

Sesimi alçalttım. "Geçen yıl çocukların onun peşine düşmesini engellediğini biliyorum. Michael şehir dışındayken çatı katında korumasız bir şekilde tek başına kalmakta ısrar ettiğini biliyorum." Bir kez bile gözümü kırpmadan ilerledim. "Ayrıca bir erkeğin sana dokunmasından hoşlandığını da biliyorum ve o kişi nişanlın olmasa da olur, değil mi? Bu yüzden, Damon senin için geldiğinde, önlem almak için güzel bir mücadele verdiğinden emin ol, tamam mı? Böylece Michael, ona hiçbir ânından hoşlanmadığını söylediğinde yalanlarına inanır."

Yüzü öfkeyle buruştu, bağırarak yumruğunu geriye savurdu ve çeneme indirdi. Yan tarafa doğru bir adım tökezledim, nefesim kesildi ve refleksle gözlerimi kapattım.

Ama adrenalinin sıcaklığı içimi doldurdu. *İşte bu.*

Hızla doğruldum ve kendimi onunla yüzleşmeye zorladım. Ağrı kemiğimin derinliklerine battı ve tenim yandı. Dudağımın kenarına dokunup elimi geri çektiğimde parmak uçlarımda kan gördüm.

"Teşekkürler" dedim ona.

Sahip olduğum her şeyi kullanarak döndüm ve elimin tersiyle yüzüne vurarak onu yere fırlattım. Kendini ancak ellerinin ve dizlerinin üzerine düşerek durdurdu. Nefes almaya çalıştığını duyabiliyordum, nefesi kesilmişti. Yumruklarını bir kez yere vurarak öfkeyle homurdandı ve ben daha ne olduğunu anlamadan döndü, bana doğru atıldı ve ellerini göğsüme bastırdı, ikimiz de matların üzerinde yuvarlandık.

"Senin sorunun ne?" diye bağırdı üstüme çıkarak.

Ama döndürüp onu yere yatırdım ve onun yerine ben onun üstüne çıktım. Başının tepesindeki sarı saçlarını tutarak ona doğru eğildim. "Sadece dünyana bir bütün olarak bakıyorum Erika Fane! Herkes ayaklarına kapanacak diye bir şey yok!"

Yumruğumu yüzüne indirdim ama beni itti ve vurmamı engelledi. Bunun yerine boynunu tuttum ve ona iki kez fazla vurdum.

Hırlayarak şapkamı başımdan fırlattı ve saçımı çekti, başımı geriye doğru zorlarken kafa derim yandı. Yüzümü acıyla buruşturdum.

Hay lanet!

Saçımı kesmeliydim. Yıllar önce. Banks değil de hâlâ Nik olan tek parçam saçlarımdı ve nedense onları yok edemiyordum.

Hakimiyetimi kaybetmiş ve ona beni itmesi için yeterli zaman vermiştim. Beni serbest bıraktı ve doğrulup bacağıyla mideme bir tekme attı.

Nefes alamadım. Boğazım düğümlenmişti, nefes almakta zorlanıyordum. Eğilerek öksürdüm. Midem lanet olası omurgamdan mı çıkmıştı?

"Duracak mısın artık?" diye bağırdı ve burnundan kan geldiğini fark ettim.

Acının arasından anlık bir tatmin duygusu hissettim. Ne de olsa o da benim kanımı akıtmıştı. Adil olan buydu.

"Henüz değil." Ona doğru fırladım, tekrar boynunu tuttum ve parmaklarımı o kadar sert kıvırdım ki tırnaklarım derisine saplandı.

Nefesi kesildi, bileğimi tutarken gözleri kocaman açıldı. Derisini yırttığımı biliyordum.

Eller beni arkamdan tuttu ve beni ondan uzaklaştırdı.

"Ne oluyor be?" Kai'ın bağırdığını duydum. Başımı döndürerek bakışlarımı ona çevirdim.

Altında hâlâ önceden giydiği antrenman eşofmanı vardı ama şimdi saçlarının uçları terle kaplıydı ve göğsü parlıyordu.

"Hayır, boş ver!" Rika öfkeyle Kai'ı itti. "Bitirelim bu işi!"

Halihazırda küçük bir yara izinin bulunduğu şahdamarına işlenmiş dört kırmızı yarım ayı görünce alçak sesle güldüm. Tırnaklarıma baktım ve kirle karışık kan gördüm.

Tekrar üzerine yürüdüm ama Kai beni yakaladı ve geri çekti.

"Yeter!" Bağırarak aramıza girdi. "Herkes ikinizi izliyor. Ne halt ediyorsunuz?"

Çevredekiler odanın dışında oyalanarak kavgayı izliyordu. Rika'ya dönerek yanağımdaki kesiği emdim ve kanı ayaklarının dibine tükürdüm.

Tekrar üzerime doğru fırladı.

"Kahretsin!" Kai beni yakamdan tutup geri çekti. Parmağını yüzüme doğrultarak bana uyaran bir bakış attı.

Rika'ya dönüp başını kaldırdı ve kanamış burnunu kontrol etti. "İyi misin?"

O mu? İlk yumruğu küçük prensesin attı seni pislik.

"İyiyim." Rika başını onun elinden çekip bana meydan okudu. "Elinden geleni ardına koyma, ben de koymayacağım!"

"Eminim! Duyduğuma göre koydurmadığın delik kalmamış!"

Tekrar üzerime yürüdü ama Kai onu geri iterek bana döndü. "Senin sorunun ne be?"

"Ondan hoşlanmıyorum ve onun için çalışmıyorum, bu yüzden ne istersem onu yaparım!" dedim dişlerimin arasından.

"Ben ne istersem onu yaparsın" diye fısıltıyla bağırdı dibime girerek. "Hikâyenin sonu."

Arkama bakarak toplanmış seyircilerle konuştu. "Devam edin millet. Bitti." Ve Rika'ya, "Bizi yalnız bırak lütfen" dedi.

Önce kıpırdamadı, hâlâ bana dik dik bakıyordu ve harcadığı efordan dolayı kıpkırmızı olmuş, atkuyruğu dağılmıştı. Ama sonunda yanımızdan geçip odadan çıktı.

Herkes işine dönerken seslerin yavaş yavaş azaldığını duydum.

"Rika'yla sorunun ne?" diye sordu Kai. "Onunla bir kez bile konuşmadın ya da ona zar zor bir bakış attın. Neden?"

Ona cevap vermeyerek ağzımdaki kanı sildim.

"Kıskanıyor musun?"

Ona bir 'siktir git' bakışı attım ve arkasındaki aynaya bakmak için döndüm.

Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, aramızdaki küçük mesafeyi yiyip bitiriyor ve vücudumu bir kafes gibi sarıyordu.

"'Koydurmadığın delik kalmamış' derken ne demek istedin?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Buhar odasındaki küçük üçlü sekslerini. Kai önden girmişti. Michael da arkadan. Ondan sonra daha kaç kez yapmışlardı?

"Rika ile aramda geçenleri mi duydun?" Sesi alçaktı. "Buhar odasında olanları?"

Kim duymamıştı ki? Herkes görmüştü, kulübün her yerinde bahsediliyordu ve Rika'ya olan hisleri de bir sır değildi. Ona her baktığında görülebiliyordu.

"Ben..."

"Hayır." Sözünü kestim. "Hikâyenizi yeterince duydum ve umurumda bile değ..."

"Şşşt, şşş, şşş..." Parmağını dudaklarıma bastırdı ve bana bakarak başını iki yana salladı. "Bunu burada yapmayalım olur mu? Bunun hakkında konuşmamız gerekiyor ama gerçekten konuşabileceğimiz bir yerde."

Ve bakışları kararararak bana sözlerinin başka bir anlamı olduğunu söyledi.

Gerçekten konuşabileceğimiz mi? Nerede?

Elini indirerek yanımdan geçti ve kapıya doğru yürüdü.

Arkasından "Ne demek istiyorsun?" diye bağırdım.

Omzunun üzerinden "Öğreneceksin" dedi ve gözden kayboldu.

Bölüm 18

Günümüz

Bir saat sonra, hâlâ gergindim. Dojodaki kavgadan önce yorgundum ama şimdi gergindim, uyanıktım ve kendime kızıyordum. Kartlarım artık masadaydı.

Rika ondan nefret ettiğimi biliyordu, bu yüzden ihtiyacım olursa ona yaklaşamazdım ve Kai muhtemelen iğrenç kıskançlığımdan zevk alıyordu. Damon bana defalarca ne demişti? Mümkün olduğunca az şey söylemek her zaman en iyisidir. Ne kadar gizemli olursan, karşı tarafın elinde o kadar az koz olur.

Ve ben de gidip her şeyi mahvetmiştim.

Meridian'ın alışveriş bölgesi olan Halston Park'a girerek sakin sokakta yürüdüm. Saat dokuzu biraz geçiyordu ve gökyüzüne baktığımda sonunda birkaç yıldız görebildim. Bu kasabadaki ışıklar, artık yıldızların pek görünmeyeceği kadar parlaktı.

Alex ne istiyordu? Kai'ın onunla McGivern ve Bourne'da buluşmamı istediğini söyleyen bir mesaj atmıştı. Oraya hiç gitmemiştim ama lüks bir alışveriş merkezi olduğunu biliyordum.

Binanın cam kapılarına yaklaşırken bir köşeyi dönüp gözüme düşen bir tutam saçı şapkamın altına sıkıştırdım.

Kapıyı çalmak için elimi kaldırdım ama içerisinin karanlık olduğunu görünce durdum. Arkada koridorları aydınlatan birkaç acil durum ışığı vardı ama mağaza kapalıydı. Neden buraya gelmemi söylemişti?

Boşversene. Elimi indirdim ve gitmek için arkamı döndüm.

"Ah, sakın cüret etme!" diye bağırdı bir kadın sesi.

Arkamı döndüğümde Alex'in kapıdan çıktığını gördüm. Omzundan sarkan dalgalı, seksi beyaz bir bluz, siyah tayt ve dizlerine kadar kahverengi deri çizmeler giymişti. Onu hep antrenman kıyafetleri içinde görmüş olduğumu fark ettim. Michael'ın partisi dışında.

Atılıp elimi tuttu ve beni kendine çekti.

Direndim. "Ne oluyor? Burası kapalı değil mi?"

"Bizim için değil" diye şakıdı. "Gel hadi."

Kapıyı tekrar açarak beni içeri girmeye zorladı.

"Neler oluyor?" diye sızlandım.

"Kai'ın emri" diye yanıtladı Alex. "Çeneni kapa ve beni takip et."

Koyu gri üniformalı bir güvenlik görevlisi yanımıza geldi ve kapıyı arkamızdan kilitledi. "İyi eğlenceler hanımlar."

Alex, "Teşekkürler, Pip" diye cıvıldadı.

"Phillip" diye düzeltti adam.

"Neyse işte."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Onu tanıyor musun?"

"Hayır, yeni tanıştık. Yine de hızlı kapıldı."

Gözlerimi devirdim. Ne oluyordu? Belli ki mağaza kapalıydı. Bizim dışımızdakilere. Neden?

Botlarım mermer zeminde gıcırdadı, bir an ona karşı koymayı unutarak yukarı baktım ve şaşkınlıktan nefesim kesildi.

Vay canına. Üstümüzde en az beş kat vardı. En alttaki açık alandaydık ve bakışlarımı etrafta gezdirdiğimde, üstümüzdeki katların binanın tepesindeki tavan penceresine kadar açık alanın çevresinde nasıl daire çizdiğini gördüm. Her kattan bakılarak burada olduğumuz görülebilirdi.

Tepede devasa bir avize asılıydı, deri ve parfüm kokusu üzerime yayılırken her şey beyaz ve altın renginde parlıyordu.

Mücevherlerin, parfüm ve çantaların olduğu vitrinleri geçtik. Her yerde asılı olan resimlerde, yatlarda ve lüks kar kabinlerindeki güzel insanlar, on bin dolarlık saatlerini veya süet çizmelerini sergiliyordu, sanki kolayca alabilir ve sihirli bir şekilde kendinizi Akdeniz'deki bir yatta, Aspen'deki bir kulübede veya İskoçya'daki bir polo kulübünde bulabilirdiniz.

Küçükken annemle böyle bir yere alışverişe gitmeyi hayal ederdim.

Bir gün zengin olduğumuzda ve tüm problemler ortadan kalktığında, güzel şeylerimiz olacaktı, popüler olacaktım ve *gerçek* hayatım başlayacaktı.

Bir parçam hâlâ bunu hayal ediyor gibiydi. Her zaman bekliyordu. Doğru anı kolluyordu.

Alex, beni bir asansöre bindirirken "Daha önce buraya hiç geldin mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Güzel, değil mi?" Dördüncü katın düğmesine bastı ve asansör kapıları kapanarak hemen yükselmeye başladı. "80'lerin o eski filmini hiç izledin mi? *Manken*?"

Kollarımı göğsümde kavuşturup başımı iki yana salladım.

"Pekâlâ, filmde bir vitrin dekorasyoncusu geceleri böyle bir mağazada çalışıyor. Onun yerinde olmak her zaman çok eğlenceli görünüyordu, biliyor musun? Giysileri deneyebileceğin, keşfedebileceğin ve her şeyle oynayabileceğin tüm bu yerin sana ait olması yani."

Asansör durdu, kapılar açıldı ve onu takip etmemi beklemeden dışarı çıktı.

"Bak, saat dokuzu geçiyor." Raflardan oluşan bir labirentte gezinirken onu takip ettim. "Bu gece halletmem gereken birkaç işim daha var. Burada ne yapacağım?"

İpekli bir şeyi -gecelik miydi?- ve ona uygun iç çamaşırını nazikçe aldı. Giysileri incelerken, "Kıyafetler deneyecek, keşfedecek ve her şeyle oynayacaksın" diye dürüstçe yanıtladı.

Üst parçayı bana doğru tuttuğunda ince askıları, dantelleri, düğmeleri ve karın kısmı eksik kumaşı görerek geri çekildim. *Tanrım*. Bu kıyafet değildi. Giysilerden arta kalan bir parçaydı sadece.

Dudaklarını büzerek beni değerlendirdi. "Hmmm... koyu kahverengi saç. Zeytin ten. Barut grisi, evet. Bu gerçekten iyi olur."

"Ne için iyi olur?" Gerildim "Onu giymem."

"Of, Tanrı aşkına." Kollarını indirerek içini çekti. "Lütfen bir içki alır mısın? Hatta birden fazla içki?"

Gitmek için arkamı döndüm. Bugün ihtiyacım olan son şey buydu.

Ama bir vücut aniden yolumu kesti ve derin bir nefes alıp tekrar geri çekildim.

Will Grayson gülümseyerek bana baktı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye patladım. Sendelemiyordu ve gözleri her zamanki gibi kısık değildi. "Bir kez olsun ayık mısın?"

Güldü ve etrafımda dolanarak masanın üzerindeki külotu incelemeye başladı. Siyah bir G-string aldı ve Alex'e fırlattıktan sonra dönüp daha çok seveceği bir şey aramaya başladı.

Bu Alex için olsa iyi olurdu.

"Bakın, gitmeliyim." Arkamı dönüp asansörlere doğru yürüdüm.

"Kapılar kilitli" diye seslendi Will.

"Merak etme." Omzumun üzerinden ona baktım. "Bu beni durduramaz."

Alex'le konuşarak ona başka bir giysi fırlattı. "Git birkaç şey daha seç."

Alex başını sallayarak uzaklaştı ve Will de bana doğru geldi.

Durup döndüm.

"Bak." Bana çocukmuşum gibi bakarak iç çekti. "Pek arkadaşın yok gibi görünüyor ve bu gerçekten şoke edici ama Alex senden hoşlanıyor gibi ve ben de ondan hoşlanıyorum, bu yüzden arkadaş olmaya çalışıyorum."

"Bu sana epey pahalıya patlamış olmalı."

Sözlerimi hoş karşılamayarak tek kaşını kaldırdı. "Mekânın kapanış saatlerinden sonra açık olmasını ayarladı, sırf sen... ah, kimdi onlar?" Düşünüyormuş gibi yaparak çenesine vurdu. "Hah, insanlardan ürkmeyesin diye."

Her neyse.

Evet, insanlardan hoşlanmıyordum ama bu bilinçli bir seçimdi, bir engel değildi.

Onlarla başa çıkabilirdim. Eğer canım isterse. Ki istemiyordu.

"Kai kıyafet almanı istiyor" diye devam etti. "Seksi, feminen ya da arka cebini Damon'ın sigara paketlerinin aşındırdığı o harika, ikinci el erkek pantolonları kadar tarz olmaları gerekmiyor. Ama güzel olmalılar, üzerine uymalılar ve *senin* olmalılar. Bundan emin olmak için buradayım."

"Kai Mori'nin aldığım şeyleri ödemesine izin vermektense elimi yemeyi tercih ederim" diye homurdandım.

"O ödemiyor. Graymor Cristane ödüyor." Üzerime yürüyerek beni geri çekilmeye zorladı. "Sen bir çalışansın ve bizi temsil ediyorsun. Kıyafetler için gider hesabımız var. Kişisel bir şey değil. Sadece iş gereği. Ve sen her zaman bok gibi görünüyorsun, o yüzden buradayız." Kollarını iki yana açarak, akşamın dokuz buçuğunda içinde bulunduğumuz devasa, loş ışıklı ve boş mağazayı işaret etti.

Tamamen benim rahatımı düşünerek ayarladıkları mağazayı.

"Şimdi otur" diye emretti, "yeni iç çamaşırına uygun bir sütyen bulmam gerekiyor."

Bir saatten biraz daha fazla bir süre sonra Will'in arabasındaydık, bagaj torbalarla dolu bir şekilde şehrin içinden geçiyorduk. Olanlara inanamıyordum. Ya da ne kadar hızlı olduğuna. Alex bir kasırga gibiydi, o ve Will, düşünmeme veya tartışmama izin vermeyecek kadar hızlı konuşmuşlardı. Nefret ettiğim şeyleri seçmeye başlamışlardı ve ben daha ne olduğunu anlamadan, sevmediğim kıyafetleri atmaya ve giyebileceğimi *düşündüğüm* kıyafetleri ayırmaya başlamıştım. Ve birkaç dakika daha sonra da aralarına katılıp alışveriş yapmıştım.

Hâlâ biraz şaşkın bir şekilde öylece oturdum.

Muhtemelen çoğundan kurtulacaktım. İyi Niyet bağış kutusuna koyar veya Noel sabahında mutlu olması için yarın birine verirdim değil mi?

Ya da hey, eminim annem bu şeylere bayılırdı. Neden olmasın?

Kimsenin eşyalarımın parasını ödemesinden hoşlanmazdım. Bu kendimi borçlu hissetmeme neden olurdu.

Yine de bunların hepsinin benim olduğu fantezisine kapılmak biraz eğlenceliydi. Birkaç dakikalığına çantalar dolusu küçük hazinelerim ve hiç kimseye ait olmayan, kasabadaki diğer kadınların beni kıskanacağı güzel ve yeni şeylerim olabilirdi.

Alex'in denemem için beni bir giyinme odasına ittiği barut grisi iç çamaşırının verdiği his bile hoşuma gitmişti. Beni görürse, Kai'ın yüzünde nasıl bir ifade oluşacağını düşünmüştüm.

"Şey, teşekkürler." Will arabayı sürerken yanımda oturan Alex'e baktım. "Ve eve bıraktığınız için de teşekkürler."

Alex bana içten bir şekilde gülümsedi. "Rica ederim. Ama yeni kıyafetlerinden birini giyebilirdin, biliyorsun." Gözleri, mağazada giydiğim aynı tuhaf kıyafetlerime takıldı.

Omuz silktim. "Birazdan uyuyacağım. Gün bitti. Onları kirletme riskini göze almanın anlamı yok."

Alex telefonunda bir şeyler yazmaya başlarken, gözlerimi Will'e çevirerek sigarasından bir nefes çekmesini izledim. Garip bir ilişkileri vardı. Birbirleriyle yatan arkadaşlardı ama aynı zamanda başka insanlarla da yatıyorlardı.

Ama ben kimdim ki yorum yapıyordum? Hayatımda tek bir sağlıklı ilişkim olmamıştı. En azından birbirlerinden keyif alıyorlardı.

Cebimdeki telefonum titrediğinde elimi ceketime sokuşturup onu çıkardım.

"Alo?" diye cevap verdim.

"Selam bela."

O yumuşak, derin ton kulağıma şurup gibi aktı. Sadece bir kişi bu iki kelimeyi tehdit gibi gösterebilirdi.

Göğsüm gittikçe daha hızlı yükselip alçaldı ve kalbim deli gibi atmaya başladı.

Tanrım, sesini uzun zamandır duymamıştım ve dikkatleri üzerime çekmemeye çalışarak önce Alex'e, sonra Will'e baktım. Alex bakışlarını pencereden dışarı çevirmişken Will yolu izliyordu.

"Selam, şey..." Sert bir şekilde nefes aldım, sesimi alçak tutarken kurumuş dudaklarımı yaladım. "Şu anda gerçekten konuşamam. Seni daha sonra arayayım mı?"

"Bu gece eğlendin mi?" diye sordu.

Bu gece? Nasıl...

Tanrım, Kai haklıydı. Damon beni de mi izliyordu? Ya da beni birine izlettiriyordu. Dün geceden haberi var mıydı?

"Sana zarar verecekler" dedi bana. "Ve seni bir çöp gibi kenara atacaklar, çünkü sürtükler böyledir. Çöp."

Çenem titredi.

"Küçük kız kardeşimin amını arkadaşlarıma vermesine izin verecek olsaydım" dedi, "en azından seni ilk önce Will'e verirdim. En sadık olan oydu."

Arabayı sürerken kiminle konuştuğumdan tamamen habersiz olan Will'e baktım.

"Kapatmalıyım" dedim abime.

"O ölecek" dedi tükürürcesine.

O. Kai mı?

"O bana ihanet ettiği için değil, sen bana ihanet ettiğin için" diye açıkladı. "Bunların hepsi senin suçun olacak."

Kalbim o kadar sert atıyordu ki canım acıyordu. Damon'ın bunu yapabileceği konusunda en ufak şüphem yoktu. Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.

Ve neyin doğru neyin yanlış olduğu konusunda sabit fikirliydi. İhaneti affetmezdi.

Alex ve Will yanımda olduğu için sözlerimi belirsiz tutarak boğazımı temizledim. "Ben hallederim."

"Ben hallediyorum. Çarşamba gecesi. Genelde bu saatlerde katedralde olur, değil mi?"

Gözlerimi kapattım. "Yapma" diye fısıldadım.

Ama çoktan telefonu kapatmıştı.

"Alo?"

Hat çoktan kesilmişti.

Lanet olsun. Kai çarşamba geceleri geç saatlere kadar çalışırdı. Sonra duş alır, yemek yer ve Thunder Bay'deki Aziz Raphael

Katedrali'ne giderdi. Bazen günah çıkarma hücresinde olur, bazen de gezip sanat eserlerine bakardı. Bazen on dakikadan az, bazen de bir saatten fazla kalırdı orada.

Yine de her çarşamba giderdi. Her. Çarşamba.

Kendini savunma konusunda uzman olması gerekiyordu, değil mi? Kahretsin, "rutini değiştirmek" önleyici bir önlem olmaz mıydı?

Telefonu cebime sıkıştırdım. Will'e "Beni Aziz Raphael'e götürebilir misin?" diye seslendim.

"Thunder Bay'dekine mi?" Omzunun üzerinden bana baktı. "Neden?"

"Sadece oraya gitmem gerekiyor."

"Peki ya kıyafetlerin?"

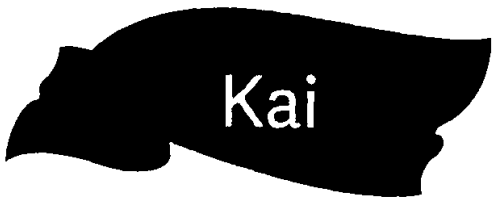
"Kıyafetler sikimde bile değil" dedim dişlerimin arasından. "O zaman arabanı almama izin ver? Lütfen!"

"Tamam, tamam." İçini çekti ve direksiyonu sola çevirdi, dönüp dar, parke taşlı sokaktan otoyola doğru hızla ilerledi. "Seni ben götürürüm."

Emniyet kemerimi taktım.

"Hızlı git."

Bölüm 19

Günümüz

"Kai?"

Sesi takip ederek arkamı döndüm.

Katedral, ben ve bir yerlerde bekleyen birkaç kapıcı dışında neredeyse boştu ama kapılar hâlâ açıktı. Kimseyi beklemiyordum. Kollarımı göğsümde kavuşturmuş halde, büyük mermer sütunların etrafından bakmak için Haç Yolu'nda yürüdüm.

Banks kilisenin arkasında, kutsal su çeşmelerinden birinin yanında durmuş, başını yavaşça sağa sola çevirerek beni arıyordu.

Burada olacağımı nereden biliyordu?

Tabii ki biliyordu. Araştırmasını yapmıştı, değil mi?

Gözlerimin vücudunda gezinmesine izin verdim. Az önce alışveriş yapmamış mıydı? Karttan yapılan tüm harcamaları görmüştüm ama hâlâ saçlarını saklayan gazeteci şapkasıyla aynı eski püskü kıyafetlerini giyiyordu. Ama yüzünün etrafına koyu renk saçlarından birkaç tutam düşmüştü.

Komikti. Kadın olduğu gerçeğinden uzaklaşmak için elinden gelen her şeyi yapıyor gibiydi ama giydiği kıyafetlerin yüzünü ortaya çıkardığının farkında değildi. Kıvrımları veya pürüzsüz cildi

görünmediği için, görülebilen tek yerine odaklanmaktan başka seçeneğiniz kalmıyordu.

Lakin dün gece her şeyi görmüştüm ve artık ne sakladığını biliyordum. Tüm vücudum uyarılmaya başladı.

Sütunun arkasından çıkıp sıraların arasından ona doğru yürüdüm. Başı hemen bana doğru döndü.

"Burada yalnız mısın?" diye sordu, gözleri tekrar etrafta gezindi.

Gülümsememek için direndim. Neyin peşindeydi? Gergin görünüyordu.

"Artık değilim" dedim onunla oynayarak.

"Şey, ben sadece..." Etrafına bakınmaya devam etti, balkona, sunağa ve koridora doğru bir bakış attı. "Şey, burada olacağını biliyordum, hepsi bu. Düşündüm ki, ımm..."

"Imm...?"

"Iı." Hâlâ etrafına bakınarak yutkundu, ne arıyordu bilmiyordum. "Iı, düğünü tartışmak için iyi bir fırsat olacağını düşündüm. Burası onun için güzel bir alan. Rezervasyon yapayım mı?"

İçimden güldüm. "Tabii. Neden olmasın?"

Her neyse. Evlenmeyecektim anasını satayım ama artık otele girmeme gerek olmasa da Banks'in etrafımda olmasını gerçekten seviyordum. Ondan hoşlanıyordum.

Çok fazla.

Ayrıca o benim Damon'la tek bağlantımdı. Henüz ondan vazgeçmeye hazır değildim ve Gabriel'e anlaşma olmadığını söylediğim anda gitmiş olurdu.

"'Günah çıkarmanı' bitirdin mi?" diye sordu.

"Hayır. Bunu uzun zamandır yapmıyorum..." Sesimi alçalttım. "En son, seninle yaptığım zamandı."

"Gerçekten mi? Ama her hafta buraya geliyorsun."

"Öyle mi yapıyorum?" diye takıldım.

Bunu nereden biliyordu acaba?

Ama ikimiz de onun benim kişisel uydum olduğunu biliyorduk, ben o gün Gabriel'in evine gelmeden önce Tanrı bilir ne kadar zamandır beni uzaktan izlemişti.

Koridorda ona doğru ilerledim ve gözlerimi geniş salonda gezdirdim. Otuz metre yukarımızdaki süslü kemerlerden arkadaki günah çıkarma hücrelerine ve etrafımızdaki düzinelerce sıraya kadar her yerde koyu renkli ahşaplar parlıyordu. Yıllardır bir ayin için burada bulunmamıştım, ancak altı ay önceki Paskalya Orucu'ndan kalma tütsü ve fazla tatlı çiçek kokusu hâlâ geliyordu.

"Michael, Will ve Damon arasından tanıştığım ilk kişinin Damon olduğunu biliyor muydun?" dedim ona. "Hepimiz tam anlamıyla lisede arkadaş olduk ama ben Damon'ı çok önceden tanıyordum. On yaşındayken ikimiz de burada kiliseye kabul edildik." Onunla göz göze gelmeden önce tekrar etrafa baktım. "Aynı anda. Her çarşamba derslerimiz olurdu."

Gözlerini kaçırdı. "Ve şimdi de buraya geldin çünkü..."

"Çünkü nerede olduğunu bilmiyor olabilirim ama nerede olabileceğini biliyorum. Burası da gelme olasılığı yüksek yerlerden biri."

Gözlerini kıstı, kafası karışmış görünüyordu. "Neden buraya dönmek için bir nedeni olsun ki? Katedrale yani?"

Gerçekten bilmiyor muydu? Hah.

Sanırım Michael ve Will de bilmiyordu, bu yüzden Damon'ın bir şeyleri kendine saklaması tuhaf değildi. Bazı şeyleri en azından.

Onu savunmasız kılan şeyleri.

Pekâlâ, onu eğitecek kişi ben olmayacaktım. Ben her çarşamba, yani on yaşındayken derslerimizin olduğu günlerde buraya geliyordum ve birkaç nedeni vardı ama en önemlisi, bu kilisenin Damon için önemli olduğunu bilmemdi.

Yine de bu durumda Banks'ten bir adım önde olmak hoşuma gitti ve hâlâ benim tarafımda olmadığı için bilgilerimi ona vermeyecektim.

"Gerçekten çok güzel görünüyorsun" dedim ve dudaklarının doğal koyu pembe rengine çok yakışan hafif leylak rengi bir ruj fark ettim.

"Soruma cevap vermedin. Benden sakladığın ne?"

"Beni geçmek için kullanabileceğin her şey."

Uzağa baktı, sinirlenmişti. Ama benim durumumda kendisinin de aynı şeyi yapacağını biliyordu. Partner değildik... henüz.

"İyi" diye tersledi ve geri çekildi. "Haklısın. Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Arkasını dönüp arka kapılara doğru yöneldi ama seslenerek onu durdurdum.

"Şirket kartından yapılan ödemeleri gördüm" diye bilgilendirdim onu. "Neden yeni kıyafetlerini giymedin?"

"Ah, giydim."

Arkasını döndü, ceketinin içine uzandı ve gömleğini kaldırarak göbeğini, mükemmel göğüslerini ve güzel tenini vurgulayan koyu gri dantelli iç çamaşırını sergiledi. Alt kısmı belini sararak göbek deliğinin hemen üzerinde son buluyordu ve her kıvrımıyla –göğüslerinin şişkinliğinden kalçasına kadar– sanki biri ciğerlerimi sıkıyordu.

"Siktir." Gözlerimi gözlerine kilitledim ve üzerine atıldım.

Ben ona ulaşamadan önce çığlık atarak sıraların arasına girdi ve üç sıra uzaklaştı. Güldüm.

Etrafta dolaşırken gözlerini gözlerimden ayırmadı, aramızdaki elektrik gittikçe ateşleniyordu ve o dimdik durup beklerken, ben ellerimi önümdeki sıranın arkasına koydum.

"Zevkin iyiymiş" diye takıldım. "Şaşırdım."

"Will seçti."

Gülümsemem kayboldu. "Seni onun içinde gördü mü?"

Başıyla onayladı, bunu itiraf etmekten memnun görünüyordu. "Altımdaki iç çamaşırının bedenini bile doğru tahmin etti. Gerçi bir G-string'te 'iç çamaşırı' olarak adlandırılacak kadar kumaş olduğunu sanmıyorum."

Bak sen şu orospu çocuğuna! Sıranın üzerinden atladım ve Banks koşarak koridora geri döndü. Onu takip ettim ve şapkanın kafasından düşmesini, o kaçmaya çalışırken arkasında savrulmasını izledim.

Ceketinin arkasını yakalayıp onu kendime çektim ve sonra onu günah çıkarma hücresinin duvarına dayayarak vücudumu onunkine bastırdım. Tanrım, sonunda onu hissedebiliyordum. Göğüslerindeki sargı gitmişti ve her yeri yumuşacıktı.

Parmaklarımı saçlarının arkasından geçirerek hafifçe çektim, çenesini yukarı kaldırdım ve gözlerini üzerimde tuttum.

"Sen tam bir veletsin, bunu biliyor musun?" dedim. "Beni kızdırmak için tekrar aranacağını bilmesem sana şaplak atabilirdim."

"Senin için asla uslu durmam."

"Öyle mi?"

Eğilip ağzıma doğru fısıldadı. "Masken olmadan korkunç değilsin Kai Mori."

Saçlarını tutan yumruğumu sıkınca sızlandı ve baskıyı azaltmak için parmak uçlarında yükseldi.

Korkunç değil miydim? Yani onu azıcık bile korkutmuyordum.

Kahretsin, ele avuca sığmaz bir şeydi. Sürekli beni zorluyordu ve lanet olası gururu azıcık bile boyun eğmiyordu.

Onu kendime çekerken, dişlerimin arasından alçak sesle konuştum. "Bugün ettiğin kavga yüzünden zaten başın belada, üstüne bir de dilin fazla laf yapıyor."

Gerilerek yutkunduğunu duydum. "Onun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Bence buna ihtiyacın var." Başımı tekrar kaldırıp ona baktım. Öfke, gözlerinin arasındaki kırışıklığı derinleştirmişti, artık oyun oynamadığını söyleyebilirdim.

Onu tekrar ceketinden tuttum ve günah çıkarma hücresine götürdüm.

"Sen ne..."

"Gerçekten konuşabileceğimiz bir yere gitmeliyiz" dedim onu kapıdan içeri girmesi için zorlayarak.

Ayağım diz çökme taşına çarptı ama tahta bir sandalye de vardı. Kapıyı kapatıp içeri oturdum ve onu da kucağıma oturttum.

"Bırak gideyim."

"Olmaz."

"Olmaz mı?" diye patladı.

Oda zifiri karanlıktı ve bırakın renkleri, gölgesini bile zar zor seçebiliyordum. Hasır perdeden bir miktar ışık sızıyordu ve kapıdaki çatlaklardan da biraz daha geliyordu ama bunun dışında tüm dünyadan gizlenmiştik.

Yine.

"Sana dokunmayacağım" diye söz verdim. "Ellerimi hemen çe-

keceğim, çünkü..." Alnımı omzuna dayadım. "Altı yıl önce burada, aramızda başlayan şey dürüstçe başlamıştı. Bırak hiç değilse o aynı kalsın. Sadece dinle."

En son burada olduğumuzda, her şeyi duymuştu. İnsanların bilmesini istemediğim her şeyi. Ve beni tanıyan biri olsun istemiştim. Sırf onun ne düşüneceğinden korktuğum için aramızdaki bu şeyin lekelenmesini istemiyordum. Anlamasına ihtiyacım vardı.

Derin bir nefes aldı, ama hâlâ duruyor, gitmek için bir hareket yapmıyordu.

Ellerimi gevşeterek belinde tuttum. Sesimi alçaltarak, "Babam bana Japon savaşçılar hakkında hikâyeler anlatırdı" dedim ona, "savaşta yenilirlerse *seppuku* denen şeyi yaparlarmış. Ritüel intiharı." Gördüğüm kitaplardan görüntüler –ellerinde bir kılıçla diz çökmüş kadın ve erkekler– zihnimde canlandı. "Kısa bir bıçak kullanarak kendilerini delip karınlarını keserlermiş. Bu onlara onurlarını geri kazandırırmış."

Banks dinlerken, onu da yanıma çekerek geriye yaslandım.

"Hayatlarının geri kalanını utanç içinde yaşamaktansa kendilerini öldürmeyi tercih ederlermiş" diye açıkladım. "Ve bu sadece kendilerininki değil, ailelerinin onurunu da geri kazandırırmış."

Hareketsiz kaldı ama biraz gevşediğini hissettim.

"Tutuklanmak benim için her şeyi değiştirdi" diye devam ettim. "Geleceğimi, ailemi, umudumu... Dışarı çıktıktan sonra bile, bunu ailemin gözlerinde görebiliyordum. Annemin üzüntüsünü, babamın hayal kırıklığını." Gözlerim yandı ve Banks'in dinlerken göğsümde gevşediğini hissettim.

"Babamın beni tekrar aynı şekilde görmesini sağlamak için karnıma lanet bir kılıç saplamak dışında ne yapabilirdim ki?"

Kollarımı beline doladım ve dışarıda rüzgâr eserken katedralin etrafımızda gıcırdadığını duydum.

"Bir kadınla birlikte olamıyordum Banks. Onlara dokunamıyordum. İçki içemiyor, gülümseyemiyor veya zar zor yemek yiyebiliyordum. Bana zevk verecek hiçbir şey yapamıyordum çünkü buna layık değildim."

Tereddüt ettim, onu incitmek istemiyordum ama dürüstlüğe ihtiyacı vardı.

"Geçen sonbahar Rika'ya tam bir cehennem yaşattık" diye itiraf ettim. "Onu suçladık, hedef aldık, tehlikeye attık ve korkuttuk. Onu dehşete düşürdük Banks."

Sesimi fısıltıya düşürdüm. "Şimdiye kadarki en kötü halimi gördü ve yine de benimle konuştu. Yine de beni dinledi. Yine de kollarını bana doladı ve... Siktir..." Gözyaşları boğazımda düğümlendi. "Üçümüzün o âna ihtiyacı vardı. Her birimizin nedeni farklıydı ama o bana artık yalnız olmadığımı hissettirdi. Arzulandığımı ve güçlü olduğumu hissettirdi. Ve bu bana uzun zamandır ilk defa biraz huzur getirdi."

Bedeninin kollarımda titrediğini hissedebiliyordum, nefesi de titriyordu. Yavaşça ağlıyordu. "Ama sen..." Burnumu boynuna gömdüm, baş döndürücü ve hoş bir koku vardı. "Sen beni motive ediyorsun. Beni aç hissettiriyor, alev alev yakıyorsun ve senin yanında acele etmek yerine zamanı yavaşlatmak istiyorum. Sabahları kapıdan içeri girdiğimde aradığım kişi sensin. O değil. Sen."

Derin bir nefes verdi ve başını çevirerek ağzımı buldu. Öpüştük, dudakları benimkilerin arasında eriyor ve dillerimiz birbirini buluyor, sataşıyor ve oynuyor, ısırıyor ve kavrıyordu. İnledim, aletim pantolonumun içinde şişiyor, gittikçe acı veriyordu.

"Artık bana dokunabilirsin" diye fısıldadı öpücüklerinin arasından.

Ve tekrar etmesini beklemedim.

Ellerimi beline doladım, danteli ve tenini hissederek onu sıktım çünkü adrenalinim o kadar yükseldi ki kontrolümü kaybediyordum. O çok tatlıydı.

Göğüslerinden birini avuçladım, onu kendime bastırıp verdiği hissin tadını çıkardım.

"Üstündeki hoşuma gitti." Boynunu öpüp dişledim. "Bayıldım."

"Kıyafetlerin ücretini sana ödeyeceğim."

Ceketini çıkarıp yere düşürdüm, sonra gömleğini kafasından çıkardım. "Evet, yapacaksın."

Müstehcen şakam onu kızdırmış gibi görünmüyordu çünkü beni öperek dilini benimkine sürttü.

"Başlangıç olarak uslu davranabilirsin" dedim ve gri dantelin içindeki her iki memesini de yoğurdum.

Yanağıma beni deli eden küçük öpücükler bırakarak "Ben bir sokak serserisiyim Mori" diye alay etti. "Kirli dövüşürüm."

"Artık değilsin. Şimdi sıra sende."

"Ne için sıra bende?"

Onu kucağımdan indirdim ve döndürerek tekrar bacaklarımın arasında durmasını sağladım.

Karanlıkta belli belirsiz görünen hatlarına baktım, ben kalçalarını tutarken elleri omuzlarıma yerleşti.

"İtiraf etmek için" dedim ona. "Baştan başlama zamanı."

Hiç hareket etmedi ve sessiz kalarak muhtemelen ne yapması gerektiğini düşündü. Bana neyi söylemeliydi? Ve neyi söylememeliydi?

"Hadi" diye teşvik ettim onu.

"Ben..." Parmakları ensemde gezindi ve gergin bir kahkaha attı. "Imm... Affet beni peder, günah işledim. En son..."

Kot pantolonunun düğmelerini açıp bacaklarından aşağı indirirken cümlesi yarıda kesildi.

"Son itirafımdan bu yana altı yıl geçti."

Pantolonunun içinden çıktı ve bacaklarını iki yana açarak kucağıma oturdu.

Bir an için gözlerimi kapattım ve ellerimi poposuna götürdüm. Yine oradaydım. Çan Kulesi'nde. Her şey boka sarmadan çok önceydi ve ben mutluydum.

"Ben..." Kasıklarını benimkine bastırdı ve eğildi. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Gerginim."

"O kadar çok günah var ha?"

Güldüğünü duyunca ben de gülümsedim.

"Tamam, sana yardım edeyim." Onu ellerimin arasında sıktım. "Son altı yılda beni çok düşündün mü?"

"Evet" diye fısıldadı.

Pürüzsüz tenini ve külotunun dantellerini hissederek parmaklarımı etine batırdım.

"O düşüncelerden bazıları iyi miydi?" diye sorguladım.

Göğsünü benimkine yasladı, dudakları benimkilere değiyordu. "Evet."

Elektriksel bir ısı yavaşça içimde dolaşıyordu ve bacaklarının arasındaki neredeyse her detayı hissedebiliyordum. Aletim pantolonuma baskı yapıyordu.

"Beni düşünerek kendine dokundun mu?"

Kalçalarını sertliğimin üzerinde yavaşça sallarken nefes nefese kalmaya başladı. Başıyla onayladığını hissettim.

Ve elimi kıçından çekip sert bir şaplak indirdim.

Bağırıp geri çekildi. "Hey!"

Şaplak attığım yeri ovuşturdu ama elini tutup omzuma geri getirdim.

"Bu oldukça yaramazca" dedim ona. "Peki, ne kullandın... vibratör, yastık...?"

Şimdi gergin bir şekilde nefes aldı. "Şey, ben... elimi."

Ona tekrar şaplak attım ve sonra onu sertçe öperek acıyla çıkardığı bağırtıyı sonlandırdım. Vurduğum yeri ovuşturdum ve vücudunun yeniden yavaşça gevşediğini hissettim.

"Dün gece hoşuna gitti mi?" diye sordum.

"Evet."

Bir şaplak daha.

Nefesi kesilerek öne doğru irkildi. "Kai..."

"Benden hoşlanıyor musun?"

Kulağıma doğru soludu ve omuzlarımı sıkıca kavradı. "Evet."

Şap.

"Benden çok mu hoşlanıyorsun?"

"Evet!" diye haykırdı.

Şap. Homurdandı ama ellerini üzerimde ve dudaklarını çenemde gezdirdi.

"Acıktın mı ufaklık?"

"Evet."

Şap.

Ve bu sefer inleyerek aletime sürtünmeye başladı.

"Bana hiç yalan söyledin mi?" diye sordum, sesim boğuktu.

Duraksadı ve cevabın kesinlikle bu olmadığını bildiğimden bu sefer ona iki şaplak attım.

"Ah!" Kendini bana bastırdı.

"Ben de kirli oynayabilirim." Onu üzerimden kaldırarak döndürdüm ve külotunu bacaklarından aşağı çektim. Ceketimi çıkardım, kemerimi çözdüm ve aletimi çıkararak onu özgür bırakmanın rahatlığını hissettim.

Banks'i üzerime geri çektim.

"Buna ters kovboy deniyor ufaklık" diye hırladım kulağına. "Tutun."

Onu ileri doğru ittim, elleri öne çıkarak rahibin bölmesinin altındaki küçük çıkıntıyı kavradı. Bacağının kalçasıyla birleştiği kavis noktasından tuttum ve diğer elimi aletimi ayarlamak için kullandım. Islak olduğunu farkedince kalçalarımı kaldırarak yokladım ve onu tekrar üzerime çekerek tek seferde içine kaydım.

Sesli bir nefes aldı ve ben de inlerken başımı geriye düşürdüm.

Çok sıcak ve sıkı.

Sızlanarak beni saran kaslarını sıktı ve beni içinde tuttu. "Ah, Tanrım" dedi nefes nefese.

Saçından bir tutam tutup başını geriye doğru çektim ve içinden çıkıp kendimi tekrar derinliklerine sapladım.

"Daha çok, daha hızlı" diye inledi.

Ve onu becermeye başladım. Sert ve hızlı bir şekilde içine çarpıyordum, o ise önündeki çıkıntıyı kavrayıp onu destek olarak kullanıyor ve bana doğru gelip gidiyordu.

İşte istediğim buydu. Onu ilk gördüğüm andan beri hep istediğim şey buydu. Beni tanıyan ve benimle olmak isteyen biri.

Onca yıl çaresiz hissettiğim, birinin bana ne zaman yemek yemem, ne zaman uyumam, ne zaman yürümem ve ne zaman konuşmam gerektiğini söylediği o yerden, kendimi insandan daha aşağı hissederek çıkmıştım. Bir köpekten daha aşağı hissederek. Her şeyim elimden alınmıştı, kızgın, şiddet dolu veya kaba olmanın sonuçlarından korktuğum için her şeyi içimde tutmuştum, çünkü oraya asla geri dönmeyecektim. Bir daha asla o adam olmayacaktım çünkü orada kendimden bir parçayı ve ailemi öldürmüştüm.

Ve dışarı çıktığımda hâlâ hapisteydim, hata yapmayayım diye bir makine gibi yaşamıştım ama bir şeyler hissetmek istiyordum. İtmek, çekmek, dövüşmek, sikişmek ve tüm bu kahrolası dünyaya yeniden sahip olmak istiyordum.

Almak istiyordum.

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve Banks'in ne kadar güzel hissettirdiğini fark ettim. Saçını serbest bırakarak ellerimi kıçının üzerinde gezdirdim, keşke şaplaklarımdan dolayı hâlâ kırmızı olup olmadığını görmek için yeterli ışık olsaydı.

Kalçasını yakaladım ve Banks kontrolü ele alırken ona tutundum. Kendini bana doğru itiyor, aletimin üzerinde yukarı ve aşağı kayıyordu.

"Hey Kai!" diye bağırdı biri. "Hey neredesin?"

Will.

Siktir.

Banks'in nefesi kesildi ve bir elimle ağzını kapatıp, aletim hâlâ içindeyken ikimizi de ayağa kaldırdım.

"Şşşt" diye uyardım kulağına doğru. Onu duvara yasladım, bacaklarını daha geniş açtım, gömleğimi çıkardım ve onu sımsıkı tutarak hamlelerime devam ettim.

Ama sonra Alex'in sesi de geldi. "Banks!"

Ne oluyordu be? Banks inlemeye başladıkça elimi ağzına daha sıkı kenetledim.

Alex'in "O burada mı? Yoksa Banks onu buldu mu?" diye sorduğunu duydum.

"Bilmiyorum. Arabası hâlâ ön tarafta" diye ekledi Will. "Kai!"

Banks elimden kurtuldu. "Beni onlar bıraktı" diye fısıldadı. "Muhtemelen seni bulduğumdan emin olmak için kontrol ediyorlar. Durmalıyız."

"Olmaz." Boynunu öptüm, memelerini mıncıklarken orgazmının yaklaştığını hissettim.

"Ah" diye sızlandı. "Daha sert. Lütfen."

Onu kendime bastırırken dudaklarını ve yanağını, kulağını ve boynunu, ulaşabildiğim her yerini öptüm.

"Evet, evet... ah, Tanrım."

Elimi tekrar ağzına götürdüm ama o kadar yakındık ki Will ve Alex'in bizi duyması umurumda bile değildi. Sadece Banks, aklı başına geldiğinde utanırdı.

"Onlar için yaratılmadın" dedim kulağına, uzanıp klitorisini ovuşturdum. "Damon, Gabriel ya da başka biri için değil. Benim için yaratılmışsın ve bu gece seni yatağımda istiyorum."

"Ben o iğrenç yerde uyumam."

Kıçına bir şaplak attım, nefesi kesildikten sonra uzanıp boynumun arkasını yakaladı ve beni gülerek öptü.

Alex ve Will'in ayrılıp ayrılmadıklarını bilmiyordum ama artık hiçbir şey duymuyordum; ya bizi bulamayıp gitmişler ya da günah çıkarma hücresinden çıkan sesleri duyup kendi kendilerine ayrılmışlardı.

Onu gittikçe daha hızlı ovuşturdum, elimden geldiğince derinine çarpmaya başladım. "Hadi bebeğim. Hadi."

"Kai" diye inledi.

Ve sonra vücudu gerildi, olduğu yerde dondu ve ben kıçını gittikçe daha sert kendime çekerek içine girerken sadece tutundu.

Haykırarak boşaldı ve sertçe nefes alıp gevşeyerek, orgazmın vücudundan geçmesine izin verdi.

Tanrım, keşke o anda kafasında neler olduğunu bilebilseydim.

Birkaç saniye sonra, ben de doruğa ulaştım ve son bir hamleyle içine boşaldım, parmaklarım kalçalarının terle ıslanmış derisini sıktı.

Hızlıca küçük tezgâha tutundu, artık havasız kalmış küçük günah çıkarma hücresinde çaresizce nefes almaya çalışarak inledi.

Zevk bütün bedenimde dalgalandı ve başımın döndüğünü hissederek alnımı sırtına dayadım.

O, inanılmazdı.

Ama hassiktir, annem az önce ne yaptığımı ve nerede yaptığımı bilseydi, beni öldürürdü. Yine de gerçekten umursamıyordum. Bu bendim ve biz böyle yapıyorduk.

Bir yerden bir vızıltı geldi ve benim telefonum mu, onunki mi yoksa her halükârda açmasak mı diye merak ettim.

Ama Banks yavaşça çekildi ve çömelip kot pantolonunu aldı.

Telefonu çıkardı ve yeşil bir ekran görerek çalanın onunki olduğunu anladım.

Ekranı kaydırdı ve birkaç kez dokunarak bir mesajı okudu.

Öylece donakaldığını görerek "Ne oldu?" diye sordum.

Eli yana düştü, bana bakmıyordu.

"Vanessa erken gelmiş" dedi sessizce. "Burada, Thunder Bay'de."

Bölüm 20

Günümüz

Kapı zilinin hafif *ding-dong* sesi Damon'ın odasına kadar ulaştı ve Kore'nin akvaryumunun kapağını kapatıp pencereye doğru yürüdüm. Babamın Kai'a yolladığı limuzin ön taraftaydı.

Midem düğümlendi. Vanessa ile tanışma zamanı gelmişti ve Kai'ın bu evde onunla birlikte olmasını istemiyordum. Vanessa'nın Kai'ın yakınında olmasını istemiyordum. Kai neden gelmişti?

Yatak odasının kapısını açtım ve kalp atışlarımı kulaklarımda duyarak merdivenlerden aşağı indim. Kai'a onunla kalmak istediğimi söyleyebilirdim ve bu iş biterdi. Onunla birlikte olmak istediğimi söylersem beni alırdı ve ikimiz de buradan gidebilirdik.

Ama ona sadakatimi garanti edemezdim. Bunu yapamayacağımı biliyordum.

Merdivenlerin altındaki kapıyı kapattım, tırabzanın etrafında döndüm ve bir sonraki merdivene yönelirken Hanson'ın kapıyı açıp konukları selamladığını duydum.

"İyi akşamlar Bay Mori" dedi. "Bay Grayson. Bayan Fane. Buyurun..."

Will ve Rika da mı gelmişti? Aslında minnettardım. Kai'ın aptalca bir şey yaptığını görmek istemezlerdi, bu yüzden onlar devreye girerlerse benim girmeme gerek kalmazdı. Seçim yapmak zorunda kalmazdım.

Kai görüş alanıma girdi ve adımlarım yavaşladı, bakışlarımı ona kilitledim. Gülümsememek için kendimi zor tuttum.

Bana bakması o kadar çok hoşuma gidiyordu ki... Sağ gözünün soldakinden biraz daha fazla kısılmasına bayılıyordum. Onun görüntüsünün bile midemi altüst etmesine bayılıyordum.

Bakışları vücuduma indi ve yeni kıyafetlerimi incelerken gözleri yumuşadı. Abartılı bir şey yoktu ama en azından yeni kot pantolonum üzerime uyuyordu ve beyaz, V yakalı tişörtü ile sevimli asker ceketini gerçekten beğenmiştim. Hatta dün gece McGivern & Bourne'da Alex'in zorla aldırdığı maskaradan bile birazcık sürmüştüm.

"Kai, nasılsın?" Gabriel elini uzatarak yaklaştı.

Ama ses tonu sahteydi ve Kai'ın vücudu gergindi. Birbirlerini kandıramıyorlardı.

Merdivenlerin geri kalanını inip babamın yanında durdum ama olmam gereken yerin orası olup olmadığından pek emin değildim. Eğer değilse, daha sonra tekrar günah çıkarmaya gitmem gerekebilirdi.

Dün geceden beri kıçım hâlâ biraz acıyordu.

Gabriel bana hızlıca baktı ve ardından Kai'a döndü. "Onu o paçavraların içinden çıkarmışsın" dedi. "Tebrikler. Aslında onu buralarda biraz özlüyoruz."

Babam parmaklarıyla çenemi dürttü ve Kai ona gözlerini kısarak baktı.

"Will" diye selamladı Gabriel ve Will'in elini sıktı. "Seni tekrar görmek güzel."

Will başını salladı, Damon'la oldukça yakın oldukları için muhtemelen üçü içinde babamı en iyi tanıyan kişiydi.

"Ve Erika Fane." Gabriel öne çıktı ve elini uzatarak Rika'ya yaklaştı. "Gabriel Torrance. Sanırım oğlumu tanıyorsun."

Rika rahatsız görünerek kıpırdandı ama elini tuttu, sıktı ve ar-

dından hızla uzaklaştı. Michael'ın onsuz gelmesine izin verdiğine inanamıyordum. Biraz kör bir çocuktu ama aynı zamanda cahil olduğunu hiç düşünmemiştim.

Gabriel, "Crist şanslı bir adam" dedi ona. Sonra kenara çekildi ve içeri girmeleri için işaret etti. "Hadi içeri girelim."

Gabriel dönüp koridorda ilerledi ve ben de yanında yürüyerek onu takip ettim. Ama biri ceketimin arkasını yakaladı ve ben ani bir nefes alırken Kai beni geriye doğru çekti.

Kendi tarafına.

Yürümeye devam ettik ve bana daha fazla ne baktı ne de benimle konuştu.

Kai, Gabriel'e "O nerede?" diye sordu. "Vanessa."

Onun yakınımda olmasının midemde yarattığı titreme, Vanessa'dan bahsetmesiyle yerini bir düğüme bıraktı ve parmaklarımı yumruk yaptım.

"Buralarda" diye alay etti Gabriel ve çalışma odasına girdi.

Masasına gitti ve herkes içeri girdikten sonra Hanson kapıyı kapattı. Will hemen deri kanepeye geçip oturdu, bu sırada Rika odanın köşesine geçti.

Kai, masanın diğer tarafında, Gabriel'in karşısına oturdu.

Gabriel çenesini bana doğru salladı. "Git yemeği kontrol et."

"O artık senin için çalışmıyor" diye araya girdi Kai.

"Aslında çalışıyor. Teknik olarak konuşursak elbette."

Sözleşme yoktu. Anlaşma yoktu.

Ama Kai yemi yutmadı ve koltuğuna rahatça yaslandı. "Önce gelinle görüşeceğim, teşekkürler."

Babam alçak sesle güldü. "Hanson." Kül tablasında duran puroyu aldı. "Yeğenimi getir."

Adam başıyla onayladı ve sessizce odadan çıktı.

Avlu kapılarından dışarı baktım ve birkaç metre ötedeki masalarda oturan bir grup genç kadın gördüm. Yüzlerini seçemiyordum ama Vanessa sırtı bana dönük otursa da onu beyaz-sarı saçlarından tanımak kolaydı.

Ya Kai ona ilgi duyarsa?

"Ee, düğün ne zaman?" diye sordu Gabriel ve onun Rika'ya

baktığını görünce gözlerimi kırpıştırdım. Bir an Kai'a sorduğunu sanmıştım.

Rika, "Henüz belirli bir tarih yok" diye yanıtladı.

"Michael nerede?"

Cevap vermeden önce gözleri Kai'a döndü. "Bugünlük bir deplasman maçında."

Babam gülümsedi, gözleri onun vücudunu incelerken kafasındaki düşünceleri zar zor kontrol altında tutuyor gibiydi.

Kai ayağa kalkıp kitap raflarına doğru yürüdü ve Rika'nın önüne geçti. Babam kızı resmen gözleriyle beceriyordu ve Kai bunu biliyordu. Alnı kırışmıştı, sıkıntılıydı ama sessiz kaldı, konuşmuyor ya da bana bakmıyordu. Ne düşünüyordu?

Ve nihayet, hafif bir tıklama sessizliği böldü.

Kapı açılıp Vanessa Nikova içeri girerken herkes dönüp baktı.

Ne beklediğimi bilmiyordum. Belki Vanessa'nın gergin olmasını ve Kai'dan başka her yere bakmasını ya da belki de Kai'ın şaşırıp ânında etkilenmesini ve onu görünce tüm düşüncelerinin değişmesini bekliyordum.

Ama gözleri birbirlerine kilitlendi ve Vanessa kapıyı yavaşça kapatırken bir dakikalığına birbirlerine baktılar.

Bu daha kötüydü.

Gözlerimi Kai'a diktim ve sanki Vanessa'yı gerçekten değerlendiriyormuş gibi onu incelemesini izledim. Sarı saçları ve büyük, mavi gözleriyle çok zarif görünmesini sağlayan gümüş rengi bir kokteyl elbisesiyle odaya girdi. Rika ile hemen hemen aynı renge sahipti ama Rika farklıydı. Rika hayat doluydu ama Vanessa kutuda saklanan bir oyuncak bebeğe benziyordu. Üzerinde parmakizi bile yoktu.

Yine de içi o kadar saf değildi.

O yaklaşırken Kai'ın doğrulup kendini hazırladığını gördüm. Vanessa elini uzatarak gülümsedi, mükemmel bakımlı kaşları onun için yumuşadı.

"Merhaba" dedi tatlı bir şekilde.

Kendimi düzeltmeden önce hafifçe göz devirdim. Seni iki başlı yılan.

"Merhaba." Kai elini tutup salladı ve sonunda bıraktı. Bence birkaç saniye fazla sürmüştü.

"Vanessa, bu Kai Mori." Gabriel resmi tanıtımları yaptı. "Ve arkadaşları III. William Grayson ve Erika Fane."

Vanessa döndü, topuklarını takırdatarak Will'in yanına gidip elini sıktı. Yine de Rika'ya dönünce durakladı ve Rika sıkı bir gülümsemeyle elini uzatırken onu açıkça değerlendirdi.

Gabriel, "Rika yakında Michael Crist ile evlenecek" diye açıkladı. "Kai'ın başka bir arkadaşı. Ne yazık ki bugün burada olamadı."

Vanessa rahatladı, Rika'nın elini sıkarken ifadesindeki çatlak yeniden kapandı. "Tanıştığıma memnun oldum."

Hepimiz orada dururken oda sessizliğe büründü; uzaktan, muhtemelen aç olan köpeklerin havlamasını duyabiliyordum. Gabriel bazılarını besler, diğerlerini aç bırakırdı ve deneyimli olanlar havlamanın durumu daha da kötüleştirdiğini bilseler de, sürekli yenileri alınıp işkenceyi yeniden öğreniyorlardı.

"Pekâlâ." Vanessa sonunda konuyu aydınlatmaya çalışarak konuştu. "Böyle bir bağ kurmakta sorun yaşamayız."

Gabriel güldü, Kai gülümsedi ve ben kaşlarımı çattım.

Neden gülümsüyordu?

Hatta neden hâlâ buradaydı? Asıl amacı neydi? Tanrı aşkına, onunla gerçekten evlenmezdi, öyleyse neden bağ kurmaya çalışıyordu?

"Biraz temiz havaya ihtiyacım var" dedi Kai'a. "Ne dersin?"

Kai başını bana bakacakmış gibi çevirdi ama sonra kendini durdurarak başını onaylarcasına salladı. "Kulağa harika geliyor."

Vanessa dişlerini göstererek daha parlak gülümsedi ve veranda kapılarından dışarı çıktı. Refakatçiliğe hazırlanan Hanson'a, "Sakın bizi takip etme" diye şaka yaptı. "Gizliliğe ihtiyacımız var."

Onlar dışarıda gözden kaybolurken Vanessa'nın arkasından dik dik baktım. Arazi epey genişti. Gezmesi bir saat bile sürebilirdi. Bu, Vanessa'nın Kai'ı istediği gibi etkilemesine yetecek kadar uzundu.

"Git akşam yemeğini kontrol et."

Etrafa baktım ve Gabriel'in gözleriyle buluştum. Şimdi de yattığım adam ve gelinine akşam yemeği servis edecektim. Süper.

Odadan dışarı çıkıp kapıyı çarparak kapattım, babamın kızgın olduğumu bildiğini çok iyi biliyordum. Umurunda olmazdı. Ne kadar kızsam sızlansam da görevimi yapacağımı biliyordu.

Dışarıda bir köpek havladı ve başka bir köpek tarafından saldırıya mı uğradı yoksa bir eğitmen tarafından disiplin mi ediliyordu bilmiyordum ama sonra bir başkası yalvarır gibi yürek burkan bir sesle uludu. Neden bilmiyordum ama ona katılmak isteyerek mutfağa girdim. Ben de kaçana kadar ya da biri beni sefaletimden kurtarana kadar uluyup, çığlık atıp, savaşmak istiyordum.

Marina, lavaboda ellerini yıkarken girdiğimi görünce, "Hey!" diye bağırdı. Gözleri kıyafetlerimde memnun bir şekilde gezindi. "Harika görünüyorsun. Bu ne zaman oldu?"

Benim "yenilenmemden" bahsettiğini varsayıyordum ama hiç havamda değildim. Kesme tahtasının üzerinde akşam yemeği için bifteği görünce ayağa kalktım ve bloğun üzerinde duran büyük bir doğrama bıçağını aldım.

Ve eti dilimlemeye başladım.

"Onlar biftek..."

Marina durdu ve benim dilimler kesmemi, birinci sınıf eti keskin bıçakla tereyağı gibi dilimlememi ve ardından o dilimleri de parçalara ayırmamı izledi.

"Onlar akşam yemeğinde yenecek biftekler!" dedi adaya koşarak. "Banks, ne yapıyorsun?"

Kalbimin deli gibi çarptığını hissederek ona baktım ve ağzım kapalı bir şekilde gülümsedim. Gözlerini kısarak geri çekildi.

Muhtemelen ona en son ne zaman gülümsediğimi hatırlamıyordu.

İşimi bitirdim, dolaptan büyük bir kâse aldım, tüm et parçalarını içine koydum ve tabağı kapıp arka kapıdan çıktım.

Bunun sonu benim için iyi olmayacaktı ama Tanrım, iyi hissettiriyordu. Ve kendimi durduramıyordum.

Gabriel, çalışanların öğle yemeğinden arta kalan mısır çorbasına ve Marina'nın yarınki öğle yemeği için hazırladığı Piroshki –etli çörek– tabaklarına bakarak, "Biftekler nerede?" diye sordu.

"Onları köpeklere yedirdim" dedim.

Will bir homurtu çıkardı ve büyük olasılıkla Vanessa'dan gelen bir alay duydum ama sonuçları ne olursa olsun katlanmaya hazır bir şekilde önümdeki duvara bakmaya devam ettim.

Kai'ın eğlendiğini hissedebiliyordum. Masanın karşısında oturuyordu ve onun da bana baktığından neredeyse emindim.

Gabriel derin bir nefes verdi. "Seninle birkaç hafta geçirdi ve yine küstâhlaşmaya başlamış" dedi. "Tıpkı ergenlik zamanlarındaki gibi."

Yemek yemeye başlayan Will dışında masa sessizdi. "Yine de nasıl disipline sokulacağını biliyor" diye ekledi.

"Aa?" diye diretti Kai.

Uzun ve sert bir şekilde gözlerimi kırpıştırdım. Bu kimseyi ilgilendirmezdi. *Burada olmaz, şimdi olmaz.*

Ama Gabriel devam etti. "Eldivenlerini çıkarmasını söyle."

Şerefsiz.

Herkes gözlerini bana çevirdiğinde ânında ellerimi arkamda birleştirdim.

Gabriel şu anda beni cezalandıramazdı, bu yüzden gururunu korumak için yapması gerekeni yapıyordu. Beni küçük düşürüyordu. Kai beni eldivensiz görmemişti. On yedi yaşımda, "disiplin edildiğimden" beri görmemişti.

Kendinden memnun bir sesle, "Belki başka zaman" dedi Gabriel. "Zaten yakında senin problemin olacak."

"Aa?"

Bu kez Vanessa'dan gelmişti.

"Sözleşmenin bir parçası" diye açıkladı Gabriel ve çorbasından bir yudum aldı. "Kai seni, oteli ve Banks'i alacak. En azından düğüne kadar."

Vanessa sessiz kaldı ve aynı hizada oturduğumuz için tam göremiyordum ama ne düşündüğünü anlayacak kadar tereddüt vardı yüzünde.

Ya da neden şüphelendiğini.

Kai etli çöreği alıp koklarken, "O iyi bir çalışan" diye söze girdi.

Vanessa aptalı oynayarak, "Pekâlâ, güzel" diye içini çekti. "Neden gidip valizlerimi boşaltmıyorsun Banks? Biz de yemeğimizi yiyelim."

"Senin için şehirde bir süit ayarlamıştım."

"Fikrimi değiştirdim." Bana elini salladı. "Burada kalacağım."

Başımı kaldırıp Rika'nın gözleriyle buluştum, ikimiz de burada olmaktan hiç memnun görünmüyorduk.

Aman. İyi. Zaten artık buraya o kadar sık gelmiyordum ama onunla karşılaşma olasılığımın daha düşük olduğu bir otelde olmasını tercih ederdim.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve kapıya doğru yürüdüm.

"Kıyafetlerimi köpeklere verme" diye seslendi.

Aklımdan bile geçirmem.

Kapıyı arkamdan çekip üst kata, misafir odalarından birine çıktım. Dürüst olmak gerekirse, beni o ortamdan çıkardığı sürece görevimin ne olduğu umurumda değildi.

Louis Vuitton valizini, babamın odasının köşesindeki bir odada, yatağın yanında buldum ve işim bitene kadar Kai, Rika ve Will'in gitmiş olmasını umarak eşyalarını elimden geldiğince yavaş bir şekilde gözden geçirdim. Ne yazık ki, düşündüğüm kadar çok şey getirmemişti.

Elbette alışveriş yapmak için şehre gidecekti, bu yüzden sadece birkaç çanta hazırlamıştı. Giysilerinin çoğunu astım; kazaklarını, spor malzemelerini ve iç çamaşırlarını çekmecelere yerleştirdim ve tüm ürünlerini –nemlendiriciler, temizleyiciler, makyaj malzemeleri– banyo tezgâhının üzerine özenle yerleştirdim. Vanessa yerine odayı toplayacak kişiler için.

Çantaları yatağın altına sıkıştırdım, yorganı düzelttim ve koridora dönmeden önce çekmecelerin ve dolapların kapalı olduğundan emin olarak odayı bir kez daha gözden geçirdim.

Bir saatten fazla olmuştu. Belki de şimdiye kadar gitmişlerdi.

Ama üst kattaki pencereye yöneldiğimde üçüncü katın kapısının aralık olduğunu fark ettim.

Orayı kapatmıştım.

Kapıyı açıp merdivenlerin tepesine baktım ve tepedeki açık kapıdan ışığın geldiğini gördüm.

Yavaşça, temkinli adımlarla merdivenleri çıktım. Damon ve benden başka kimse oraya çıkmazdı.

Rika'nın, "Yılanları olmasına hiç şaşırmadım" dediğini duydum ve abimin odasındaki ayak seslerini duydum.

Onun odasında ne işi vardı?

"Senin sorunun ne?" diye sordu Kai.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim." Rika'nın sesi endişeli geliyordu. "Aklını tamamen mi kaçırdın?"

İçgüdüsel olarak gerildim. Neden birlikte bir yere saklanmışlardı? Will de orada onlarla birlikte miydi? Merdivenlerin tepesinde durup bekledim ve aralık kapıdan onları dinledim.

Rika, "Bu aptalca" diye yalvardı ona, "ve seninle ilgili saygı duyduğum şey, aptalca şeyler yapmaman."

"Bunun tam tersini söyleyen bir sabıka kaydım var" diye alay etti Kai ve daha fazla ayak sesi duydum.

"Uzun zaman önce bana önemli bir şey söylemiştin" diye devam etti. "'Bir iz bırakmak istediğinde ve yeterince ileri gittiğini düşündüğünde, biraz daha ileri git. İnsanlar her zaman birazcık deli olduğunu düşünsün, böylelikle bir daha asla seninle uğraşmazlar.'"

"Ve?"

"Ve sen bir adımdan fazla ileri gittin."

Titrek bir nefes sesi duydum ve kimden geldiğinden emin değildim ama Rika'nın ses tonu üzgündü. Bir arkadaş olarak endişeliydi.

"Şu an olduğum kişiyi seviyorum ve iyi de olsa kötü de olsa, bundan kısmen sen sorumlusun" dedi Rika. "Ama bu? Bu hata seni mahvedebilir. Senin için istediğimiz hayat bu değil."

Daha fazla ayak sesi duydum ve onları aralıktan göremediğim için odanın diğer tarafındaki akvaryumların yanında olduklarını anladım.

Kai daha yumuşak konuşarak, "Bir planım var" dedi. "Bana güvenmelisin."

Sessizlik oldu, ama daha fazlasını duymak istiyordum. Rika onun için endişeleniyordu ve sesi en az benim kadar kafası karışmış gibi geliyordu. Bu plan neydi? Kai'ı daha fazla zorlamasını istedim. Bana söylemediği şeyleri ona söyleyebilirdi.

Ama konuşma bitmişti.

Kapıyı iterek açtım ve ben orada dururken Kai'ın döndüğünü ve Rika'nın başını kaldırdığını gördüm.

Kai'ın gözleri eldivenlerime kaydığında kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Kimsenin buraya girme izni yok."

Kai yaklaştı. "Ama sen de buradasın" dedi ve muhtemelen burada bulduğu bir şapkamı bana fırlattı.

Şapkayı yakalayarak sessiz kaldım.

"Neden sana izin var? Bu ailenin yanına ne zaman taşındın? Damon'la yatmıyordun, çünkü benimleyken bakireydin, o halde seninle ne yapıyordu ha? Tam olarak kimsin?"

Yarım ağız gülümsedim. "En sevdiğin düşmanın" diye yanıtladım.

Tam o sırada hızla üzerime geldi ve ellerimi tuttu. Eldivenlerimi tek tek çıkarıp yere atarken dişlerimi birbirine kenetledim.

Lanet olsun.

Ellerimi sıkıca tuttu ve arkalarına baktı. Sadece birinin üzerinde puro yanığı vardı. Yine de numarayı sürdürmek için iki eldiveni de takıyordum.

Öfkeli nefesinin hızlandığını duyabiliyordum. Ama soru sormadı. Sanırım Gabriel'in beni nasıl disipline soktuğunu anlayacak kadar zekiydi.

Neyse ki ben de tek seferde öğrenmiştim.

Rika elimi görünce sağduyulu olmaya çalışarak başını biraz çevirdi. Yuvarlak yara yaklaşık 25 cent büyüklüğünde, pürüzlü ve pembeydi. Çok eski bir yara izi değildi ama son birkaç yılda çokça solmuştu. Rika'nın boynundaki küçük ize baktım, yıllar önce babasını öldüren aynı araba kazasında olduğunu biliyordum.

"Bana ne yaptığını bilmiyorsun" dedi Kai, sesi boğuk ve ciddiydi.

Başımı başka tarafa çevirdim ve ağzımı kapalı tuttum.

Rika bize mahremiyet vermek için dışarı çıkmaya başladı ama onu durdurdum.

"Hayır, kal" dedim ona. "Arkadaşlarına ihtiyacı olacak."

Kai bana bakarak dibime girdi. "Onunla evlenmemi mi istiyorsun?" diye sordu. "Ve ikimiz böyle mi olalım istiyorsun? Gecenin bir yarısı evden gizlice çıkıp becerdiğim metresim mi olmak istiyorsun? Ha? Bu hoşuna gider miydi?"

"Sence buna dayanabilir miyim?" diye karşılık verdim.

Yüzüm buruşmaya başlamıştı ve çenem titriyordu ama gözyaşlarımı uzak tutmak için kendimi olabildiğince kastım.

"Bana bak" diye fısıldadı Kai. Rika yakın duruyor ama bakışlarını kaçırıyordu. "Bana bak."

Bakmadım.

"Senden hoşlanıyorum" dedi bana. "Seni evimde istiyorum. Seni yatağımda görmek istiyorum. Seni görmediğim tek bir gün bile olmasın istiyorum. Bu gece benimle ol."

Olamazdım. Onunla gizli anlarımızdan başka bir şey yaşayamazdım.

Ve bunun tek bir basit nedeni vardı.

Ona, "Damon'dan nefret ediyor musun?" diye sordum.

Omuzlarını dikleştirdi ve aramızda bir duvarın yükseldiğini anladım. "O bizi etkilemiyor. Onun hayatımda yeri yok."

"Eh, benim hayatımda var" dedim. "Onu seviyorum."

Kai başka bir şey söyleyemeden arkamı döndüm ve hızla çıkıp merdivenlerden aşağı koştum.

Kahretsin, yeter artık. Bırak git. Onun yüzünden her şey altüst olmuştu ve ben her şeyin basit olduğu zamana geri dönmesini istiyordum. Tek bir kişiye sadık olduğum ve onun tek amacım olduğu gerçeğine inandığım zamana.

'Evet' demek istemediğim zamana.

Âşık olmadığım zamana.

Merdivenlerin dibine ulaştım ve kapıdan fırladığımda doğruca David'e çarptım.

"Hey" dedi. "Ben de seni arıyordum."

Gözlerimi kaçırarak gözyaşlarımı sildim. "Ne oldu?"

Ama sonra arkamdan gıcırtılar ve ayak sesleri geldi ve Kai ile Rika da merdiven boşluğundan çıktılar.

İnledim.

David geri çekildi, üçümüze sorgulayıcı bir şekilde baktı ama devam etti. "Tamam, harika" dedi başını sallayarak. "Herkes bir arada. Mükemmel." Ve sonra bana baktı. "Gabriel'in birkaç dakikalığına sana ihtiyacı var. Onları misafirhaneye getirin."

Ve gitmek için döndü.

Misafirhane... Kolunu tuttum ve gözlerimi kıstım. Hayır. Gabriel'in sorunları meraklı gözlerden uzakta çözdüğü yerdi orası.

Ama David alçak sesle güldü ve fısıldamak için eğildi. "Sorun yok. Herkes tek parça halinde ayrılacak. Söz veriyorum."

Terasın ve Vanessa'nın başlamak üzere olan hoşgeldin kutlamasının titreyen ışıklarının yanından geçerek Kai, Will ve Rika'yı göletin çevresinden misafir odasına götürdüm. Daha çok birinin alabileceği ilk eve benziyordu, yine de annemle benim şimdiye kadar yaşadığımız tüm dairelerden çok daha büyüktü. Kai ve Will daha önce orada bulunmuşlardı. Nadiren birini davet ettiği zamanlarda, Damon arkadaşlarını her zaman buraya getirirdi.

Bu sayede kimse annesine rastlamazdı. Ya da beni görmezdi. Tamamen mobilyalıydı ve üç yatak odası, iki banyo, eksiksiz bir mutfak ve harika bir oda ile dekore edilmişti. Gabriel'in onlarla ofisinde halledemeyeceği ne vardı?

Evin önünü güzel cam bölmeler çevreliyordu ve kulübenin içinde birkaç adam gördüm. Nabzım hızlandı. Ne oluyordu?

Dönüp onları buradan çıkarmamak için kendimi zor tuttum. Bu doğru gelmiyordu.

Ama David güvende olacaklarını söylemişti. Bana yalan söylemezdi.

Ben daha kararımı veremeden cam kapılar ardına kadar açıldı.

Ilia kapıyı bizim için açık tutarken babam içeriden "Kai!" diye bağırdı. "İçeri gelin!"

Kai etrafımda dolandı, fakat benim ayaklarım hâlâ sabitti. Rika ve Will de onu takip etti ve sonunda ellerimi ceplerime sokup parmaklarımı orada sakladığım bıçakların kabzalarına kaydırarak ben de hareket ettim.

"Beğendin mi?" Gabriel elleriyle devasa odayı işaret etti. "Yeni restore ettik. Ziyaret edeceğiniz zamanlar için burayı senin ve Vanessa'nın evi yapayım diyorum. Etrafta yeniden bir ailenin olması güzel olur."

Ilia kapıyı arkamdan kapattı ve hepimiz odanın içinde ilerledik. Üç adam babamın arkasında, gelişigüzel hareket ediyorlardı. Sanki dikkat çekmemeye çalışıyorlardı.

Ama benimkini çekmişlerdi. Kendilerini etrafımızda konumlandırmaya başlamışlardı. Lev ve David muhtemelen bir iş için başka bir yerdeyken Ilia yanımda kaldı.

"Ne istiyorsun?" Kai minderli bir sandalyenin arkasında durup Gabriel'e baktı. "Gidiyorduk."

Babam bir masanın arkasına geçti ve siyah bir dolmakalem alarak Kai'a uzattı. "Sadece küçük bir imza."

Bir nefes verdim. Tehlikede değildi yani. Mesele sadece Kai'ın asla imzalamayacağı aptalca bir sözleşmeydi. Tahminimce dün sabah benim öfkeyle attığım imzanın olduğu sözleşmeyi teslim etmemişti.

"Dojoya gönder" dedi babama. "Yapılacak başka değişiklik yoksa imzalarım."

"Şimdi imzalayacaksın. Vanessa burada ve düğün planlanıyor." Kai'a baktı, artık tüm sabrı ve nezaketi gitmişti. "Şimdi."

Kai bir adım attı. "Görmediğim bir madde eklemediğini nereden bileceğim? Herhangi bir şeyi kabul etmeden önce tekrar okumak için zamana ihtiyacım var."

Babam elini indirdi ve Ilia'ya bir bakış atarak onu başıyla onayladı.

Ne...

"Üzgünüm evlat" diye mırıldandı Ilia.

Ha?

Ve sonra beni yakaladı.

"Hey!" diye bağırdım.

Ama beni odanın diğer tarafına çekti ve ne olduğunu görmeye çalışarak başımı çevirdim. Her şey çok hızlı yaşandı. Babamın adamlarının her biri misafirlerimizden birini yakalamıştı, Kai elinin içiyle ona saldıranın suratına vurdu adamı dizlerinin üzerine düşürdü.

Ben babamın arkasına geçmeye zorlanırken hemen bana baktı, sonra birisi kürekkemiklerine çelik bir çubukla vurdu ve Kai homurdanarak yere düştü. İkisinin de kolları tutulmuş olan Will ve Rika'yı görmeye çalışırken sallanarak tökezledi.

"Ne halt ediyorsunuz?" diye bağırdı.

Ilia'nın kollarında kıvrandım.

Gabriel, "Sözleşme yoksa anlaşma da yok" dedi dişlerinin arasından. "Otel de yok ve Banks bizim."

"Otel sikimde bile değil!" diye bağırdı Kai ve ona vuran kişi tarafından dizlerinin üzerinden kaldırıldı. Adamı itti ve dönüp babama baktı. "Ve Banks de istemediği yerde kalmak zorunda değil. O senin malın değil!"

Gözleri alev alev yanıyor, hem öfkeli hem de hazır görünüyordu.

Gabriel bana döndü. "Onunla gitmek ister misin? Git hadi."

Hayır. Bunu yapma. Gözlerimle ona yalvardım.

Ses tonunda bir meydan okumayla "Git" dedi tekrar. "Seni ne zamana kadar istediğini gör. Sürüne sürüne buraya geri dönmeye çalıştığında ne olacağını, sadakatsizliği nasıl ödüllendirdiğimi biliyorsun. Git hadi."

Gözlerimi bir anlığına kapattığımda tüm bakışların üzerimde olduğunu hissettim. Bu dayanılmazdı. Onunla gidersem, elimde hiçbir şey olmadan giderdim. Tamamen Kai'a bağımlı olurdum.

Onu istiyordum ama babam haklıydı. Tanıdığım şeytanı tanımadığım şeytanla mı değiştirecektim gerçekten? Kai ile benim aramda olup biteceklere güvenemezdim. O benim sonraki beş dakikamdı, ailem ise hayatımın geri kalanı.

Gabriel, "Onu istiyor musun?" dedi tekrar. "Git."

Beni zorluyor ve ben de titreyerek gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum. *Lütfen*. Kai beni bekliyordu ve bu tam bir işkenceydi.

Kai bana elini uzatırken nefesinin titrediğini duyabiliyordum. "Hadi bebeğim" diye yalvardı. "Gel bana."

Parmaklarım dokunuşunu arzulayarak karıncalandı. Elini tutmak istiyordum.

Ama ellerimi yumruk haline getirdim ve gözlerine bakarak başımı yavaşça iki yana salladım.

Ve Kai bana bakakaldı, ifadesi donmuştu ama göğsü yavaşça inip kalkıyordu. Utancın sıcaklığı yüzüme yayıldı. Onu incitmekten nefret ediyordum.

Ama ikimiz de bunun biteceğini daha başlamadan biliyorduk.

Gabriel kendinden memnun bir ifadeyle, "Bu kadar şaşırma" dedi. "Onu seviyor. Her zaman onu seçer."

Kai'ın gözlerindeki incinme belirtisi sertleşti, doğrulup bir eliyle gömleğini ve ceketini düzeltirken bana dik dik baktı.

Babam eğlenerek bana döndü ve "Sanırım artık seni istemiyor" dedi bana.

Boğazımdaki yumruyu yuttum.

Kai, beni, "Gelmezsen, savaş çıkar" diye tehdit etti, ses tonu bir makine kadar soğuktu. "Ve can yaktığımdan emin olurum. Bak gör."

Babamın kıkırdadığını duydum ama Kai'ın blöf yapmadığını biliyordum. Ve bu artık Damon'la ilgili bile olmayabilirdi. Artık bana kızgındı.

Ve sonra birdenbire olan oldu. Kai hızla hareket edip kalemi aldı ve çizginin üzerine imzasını karaladı.

"Kai, hayır!" diye bağırdı Rika.

"Hayır" diye soludum. İmzalanan sözleşmeye dehşet içinde bakarken ciğerlerimdeki tüm hava kesilmişti.

Aman Tanrım.

Kalemi çevirip masanın üzerine bıraktı ve meydan okuyan bir ifadeyle sözleşmeyi Gabriel'e uzattı. Sonra masanın üzerinden uzandı, iki eliyle yakamdan tuttu ve beni kendine çekti, bacaklarım kağıtları, bir dosya yığınını ve bir lambayı yere düşürdü.

"Kai" diye soludum ve gözlerimden yaşlar süzülürken ellerini tuttum. Ne yapmıştı?

Kai beni önünde tuttu ve ikimiz de Gabriel'e bakarken kolunu boynuma doladı. Kulağıma doğru, "Artık benimsin" dedi tehdit edercesine. "En azından düğüne kadar."

"Aferin oğluma." Gabriel sözleşmeyi alıp tüm sayfaları yerine koyarken gülümsedi.

"Kai, sen ne yaptın?" Rika ileri atıldı.

Ama Kai bir şey söylemedi.

Gabriel ona, "Geline müjdeyi vereyim" dedi.

Kai geri çekilirken bir eliyle yakamı tuttu ve beni kenara çekti.

"Haberleşiriz" diye güvence verdi Gabriel'e.

Ve elimi sıkarak beni kulübeden dışarı sürükledi. Rika ve Will yetişmek için koştular.

"Kai, beni dinle!" Rika dikkatini çekmeye çalıştı.

Ama Kai yürümeye devam etti, bizi evin etrafından dolaştırdı ve garaj yoluna götürdü. Sendeliyor, kaslarım ayak uydurmaya çalışırken yanıyordu.

Arabalarının önünde durduk.

"Kai!" diye homurdandı Rika. "Bunu yapamazsın!"

Will, "Düzgün düşünmüyorsun" diye araya girdi. "O sözleşmeyi geri almalıyız."

Kai, arabalara yönelirken, "O sözleşme endişelerimin en küçüğü" diye çıkıştı. "Koza ihtiyacım vardı ve artık sahibim."

"Hayır, sikerler böyle işi!" diye bağırdı Rika. "Yapamazsın..."

"Damon'ın elinde benimle ilgili bir şey var!" dedi Kai, onun sözünü keserek.

Ne?

Dönüp hepimize baktı. "Kötü bir şey, tamam mı?"

Herkes donakalıp sadece ona baktı.

Ne? Damon'ın elinde bir şey mi var? Bunu neden bilmiyorum?

"Elinde ne var?" Rika ona yaklaştı.

"Fark eder mi?"

"Elinde ne var?" diye tekrar bağırdı.

Kai gözlerinde öfkeyle ama tereddütle baktı. Söylemek istemediği neydi?

"Annesi" dedi sonunda. "Benim yüzümden öldü."

Ağzım hafifçe aralandı ve şok içinde ona baktım. Rika ve Will sessizdi.

Annesi ölmüş müydü? Yani şimdiye kadar ölmüş olabileceğinden şüphelenmiştim. Altı yıl önceki o geceden beri kimse onu görmemiş ya da ondan haber almamıştı ama sonunda onun işini bitirenlerin Damon ya da Gabriel olabileceğini düşünmüştüm.

Umursuyor falan değildim. O kaltak yok olduğu sürece mutluydum.

Kai'ın çenesi gerildi. "Altı yıl önceki Şeytan Gecesi'nde, Papa'da" diye açıkladı. "O... Damon'ı *incitiyordu*. Ve Banks'e zarar vermeye çalışıyordu. Konrolümü kaybettim ve ona saldırdım. Düşerken yaralandı."

O gece yaşananlar aklıma geldi. O dehşet, söylediği iğrenç, aşağılık sözler, Damon'ın acısı ve... Kai'ın öfkelenmesi, ona vurması ve kan. Bizi korumuştu ve eğer kadın ölmüşse, iyi kurtulmuş demekti.

"Bunu bize şimdi mi söylüyorsun?" deyiverdi Rika. "Bu kadar zamandan sonra?"

"Onu öldürdüğümü bilmiyordum. Geçen yıl, yatta öğrendim" dedi. "Sen, Michael ve Will sudaydınız, Damon ve ben de dövüşüyorduk. Bunu kullanarak benimle alay etti. Her ihtimale karşı sakladığı küçük bir bilgiydi." Derin bir nefes aldı. "O gece ben otelden ayrıldıktan sonra hayatta kalamamış. Damon da beni korumak için cesetten kurtulmuş. Şimdiyse beni tehdit etmek için kullanıyor. Bu yüzden onu bulmam gerekiyor. Hapishaneye geri dönme riskini alamam."

"Ya yalan söylüyorsa?" diye düşündü Will. "Doğruyu söylediğini nereden biliyorsun?"

"Sen bu riski göze alır mıydın?" diye çıkıştı Kai. "Kadın o zamandan beri görülmedi. Ya o çok canlı olan annesini ya da cesedini saklayacak ya da ben bu durum başıma bela olmadan lanet hayatıma devam edeceğim. Her iki durumda da onu sonsuza dek susturacağım."

"Demek bu yüzden onu bulmaya bu kadar taktın?" diye sordu Rika.

Sonra Will ekledi. "Bize daha önce söylemeliydin dostum. Geçen yıl mesela."

Ama Kai itirazlarını duymazdan gelerek beni Will'e doğru itti. "Sadece onu yanınıza alın" diye emretti, ceketini çıkardı ve başparmağıyla burnunu sildi. Parmak uçlarına kan bulaştı. Yumruk yediğini görmemiştim ama yemiş olmalıydı. "Banks'i Darcy Sokağı'na götür ve orada bırak" dedi Will'e. "Onunla uğraşmadan önce sakinleşmem gerekiyor."

Arabasına binip vitesi değiştirirken bana bakmadı bile, olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştı.

Rika ve Will garaj yolunda yanımda durup onun hızla gidişini izlerken Will beni dürttü. "Sanırım başın belada."

Bölüm 21

Günümüz

"Kai!" Rika telefonuna doğru homurdandı. "Aç şunu!" Ve sonra, bıkkın bir şekilde aramayı sonlandırdı. "Kahretsin."

Thunder Bay'den ayrıldığımızdan beri onu üçüncü kez arıyordu. Will arabayı sürüyordu, Rika onun yanındaki yolcu koltuğundaydı ve ben de arka koltukta, cebimde sakladığım bıçakları kavrayarak oturuyordum.

Koz. Koz olduğumu söylemişti. Natalya gerçekten ölmüş müydü? Bunu kesin olarak bilemezdi ama sanırım anlamaya çalıştığı şey buydu. Potansiyel bir cinayetin başınıza bela olması berbat bir durumdu.

Damon, Kai'ı gerçekten kurtların önüne atar mıydı?

Will bir sigara yakarken, "Onunla konuşmalıyız" dedi Rika.

Ama Will'in başını iki yana salladığını gördüm. "Onu rahat bırakmalıyız. Kai ne yaptığını bilir."

"Böyle olmasını o planlamadı, salak! Her şey onun yüzünden." Başını bana doğru salladı. "Ve şimdi işin içinde o da var. Michael'a ulaşmam gerek."

O tekrar telefonunu kontrol ederken gözlerimi pencereden dışa-

rı çevirdim, köprüyü geçerken nehrin kara sularında parıldayan şehir ışıklarını gördüm.

Ben o sözleşmeye bağlı değildim. Artık sözleşmeli kölelik diye bir şey yoktu. Kaçabilirdim ve kaçardım. İşe yaramıştım, babam istediğini almıştı. Beni hoş karşılardı.

Ve abim de kesinlikle anlaşmaya uymamı beklemiyordu.

"Onunla konuşmalısın."

Rika'nın sözlerini duydum ama gözümün ucuyla beni izlediğini yakalayıncaya kadar benimle konuştuğunu fark etmedim.

"Pardon?"

"Onunla konuşmalısın" dedi bana. "Onu köşeye sen sıkıştırdın. Biraz sorumluluk al."

Sessizce güldüm ve tekrar başka tarafa baktım. *Tanrım*. Bunların hiçbiri benim hatam değildi ve suçu üstlenmeyecektim. Erkekler ve aptallıklarının beni etkilemesinden bıkmıştım.

"Ne dediğini duydun" diye karşılık verdim. "Ben sadece bir kozum. Benden tek istediği bu."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" Bana baktı. "İstediği bu olsa, seni zaten alabilirdi. O sözleşmeyi imzaladı çünkü kızgındı. Sana" diye belirtti. "Seni dinleyecektir. Onu uzun zamandır tanıyorum ve sakinleştiğinde..."

"Ben onu senden çok önce tanıdım" diye hırladım. "Onun kim olduğu konusunda bana eğitim vermene ihtiyacım yok."

Dudaklarını birbirine bastırarak sustu.

"Ve ben onu ikinizden de uzun süredir tanıyorum" diye atıldı Will. "Kai karakterine aykırı davranıyor ama sessiz kaldığında daha iyi düşünüyor, tamam mı? Biriyle konuşmak isterse bu, Michael olur." Sonra Rika'ya başını salladı. "Onu tekrar ara."

Rika içini çekti ve bir kez daha nişanlısını aradı.

"Ve sen" diye seslendi Will.

Başımı çevirdiğimde dikiz aynasından bana baktığını gördüm.

"Bu sözleşme ne olursa olsun işler çığırından çıkacak. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Evet. Evet, bunu biliyordum. Kai öfkesini bir kenara atsa ve Natalya hayatta ve iyi olsa bile, Damon yine de durmazdı.

Ve kazanma ihtimali çok düşüktü.

Darcy Sokağı'na dönerken Will bir duman üfleyerek külü camdan dışarı savurdu. "Kai'dan Damon'a zarar vermemesini istersen" dedi bana, "zarar vermez. Tek yapman gereken istemek."

Kapı kolunu kavradım, kapıların kilidi açılır açılmaz kaçmaya hazırdım.

Ama sözlerini düşünerek yavaş yavaş parmaklarımı gevşettim.

Belki de Will haklıydı. Kai bazen tehditkâr, korkutucu ve benim kadar kaba olabiliyordu ama zalim değildi. Mantıklı olabilirdi.

Araba yokuşun başında yavaşladığında elimi kapıdan çektim.

"İşte geldik" dedi Will arabayı park ederken.

Tekrar pencereden dışarı baktım ve Kai'ın siyah tuğla evini gördüm. Pencerelerde yırtık perdeler asılıydı ve titreyen sundurma ışığı, o bildik "buraya giren bir daha çıkamaz" filmlerindekine benziyordu. Burayı ne için kullanıyordu? Burada yaşamıyordu.

Nerede uyuyordu? Yemeklerini ve duşunu nerede yapıyor ve benim dışımdaki kadınları nerede beceriyordu?

"İçeride bekliyor."

Aynada tekrar Will'in gözlerine baktım. "Nereden biliyorsunuz?"

"Az önce mesaj attı" dedi telefonunu kaldırarak. "İşte bir şans."

Ondan bir saatten daha kısa bir süre önce ayrılmıştık. Henüz sakinleşmiş olamazdı.

"Onunla sadece konuş" dedi Rika bana dönerek. "Lütfen."

Onun için bir şey yapmak, isteyeceğim en son şeydi. Gerginlik tenime işledi ve birdenbire buradan değil de oradan kaçmak isteyerek kapıyı açtım.

İyi. Ona soracaktım. Onlar istediği için değil, işe yarayabileceği için. Damon eve gelebilirdi, onu onlardan uzak tutabilirdim ve onlar burada şehirdeki hayatlarına devam ederken, abim ve ben de kendi hayatımıza devam edebilirdik.

Kapıyı çarparak kapattım ve hemen evin merdivenlerini çıkmaya başladım.

Ama bakışlarım en tepeye tünemiş eve kaydı ve ikinci kattaki, yanan tek ışığı gördüm. Yavaşladım.

Geceleri siyah bir gölün üzerinde uçuşan bir ateşböceğine benziyordu. Burada hiçbir şey yoktu. Başka hiçbir ev, hiçbir işyeri yoktu ve şehrin ışığı, bölgeyi çevreleyen seyrek ormanı bile geçemiyordu. Yüksekte ve izoleydik, sadece o ev ve Kai'ınki vardı. Kai orada kimin yaşadığını biliyor muydu?

Kollarımdan aşağı ürpertiler yayıldı. Ev güzeldi, sivri üçgen çatıları ve siyah kapısı ile gotik bir havası vardı.

"İyi misin?" diye seslendi Will, ona bakınca pencereden dışarı uzandığını gördüm.

Arkamı döndüm ve tekrar eve doğru yönelirken omzumun üzerinden ona orta parmağımı gösterdim.

Verandaya çıkıp kapı kolunu çevirdim ve kilidin açık olduğunu gördüm.

Pencerelerden sızan ay ışığı dışında içeride hiç ışık yoktu. Antreye girdim ve kapıyı kapatmadan hemen önce Will'in uzaklaştığını duydum.

Yüksek bir klik sesi geldi ve bakışlarımı sağa-sola çevirirken vücudumdaki her tüy diken diken oldu. Hangi cehennemdeydi?

Ev geçen defaki gibi görünüyordu. Hâlâ neredeyse hiç mobilya yoktu ve buradaki her şey çarşaflarla kaplıydı. Lamba yoktu ve uzanıp duvardaki düğmelere bastığımda da yukarıda asılı duran eski aydınlatma armatürü yanmadı.

Zemini toz kaplamıştı ama biraz daha ilerlediğimde havada da tozların uçuştuğunu fark ettim. Sanki biri buraya gelmiş ve koşuşturmuş gibiydi.

Aşırı dikkat kesilmiş bir şekilde etrafıma baktım. "Kai?"

Dışarıda rüzgâr şiddetlendi ve yukarıdan gelen gıcırtıları duydum. Pencere camına bir dal sürtünüyor gibiydi.

Bu sefer daha yüksek sesle tekrar "Kai!" diye seslendim. "Neredesin?"

Kalçam titredi ve telefonuma mesaj geldiğini fark ettim. Merak edip ekranı kaydırdım ve mesaja baktım.

Yakınsın.

Gözlerimi her yerde gezdirerek nerede olduğunu görmeye çalıştım.

Oturma odasına ve ardından yemek odasına yürüdüm, köşeleri ve kapıların arkasını kontrol ettim.

"Bu da neyin nesi?" diye homurdandım.

Hiçbir şey göremiyordum. Ne bir gölge, ne bir şekil. Ve hiçbir şey duyamıyordum. Ev tamamen sessizdi.

"Senin oyunlarını oynamayacağım!" diye bağırdım merdivenlerden.

Telefonum tekrar titredi.

Çoktan oynuyorsun.

Başımı iki yana salladım. Ne yaptığını sanıyordu? Biraz hastalıklı bir eğlence mi istiyordu?

Tabii ki Kai'ın eğlence anlayışını hatırlıyordum. Altı yıl önceki Şeytan Gecesi'ni hatırlıyordum. Oteli, kovalamacayı, balo salonunu, perdeleri... korkuyu.

O gecenin beni ne kadar heyecanlandırdığı önemli değildi, şu an havamda değildim.

"Gidiyorum" diye bağırdım boşluğa doğru.

Ve arkamı dönüp kapı kolunu tekrar çevirdim.

Ama açılmadı. Ne? Kolu sallayıp çektim, çekerken kapı çerçeveye çarpıyordu.

Solumda yeşil bir ışık yanıp söndü ve duvara baktığımda bir tuş takımı gördüm. Midem bulandı. Bir alarm sistemi ve otomatik kilit vardı.

Kapıyı tekrar çektim, hâlâ açılmıyordu.

Etrafımda döndüm. "Çıkmak istiyorum!" dedim ona. "Yoksa bir camı kıracağım!"

Başka bir mesaj geldi.

Korkunç olmadığımı söylemiştin. Şimdi korktun mu?

İkinci kata baktım. "Gıcık oldum."

Yalancı.

Göt.

Üstümde bir gıcırtı duydum ve gözlerimi tekrar yukarı kaldırdım. Rüzgâr dışarıdaki ağaçların arasından uğulduyordu ve şu anda çok yalnızdım.

Onunla, bu evde.

Ondan Damon'a zarar vermemesini istersen, zarar vermez.

Kuruyan dudaklarımı ıslattım ve kelimeleri söylemek için kendimi zorladım. "Seninle konuşmam lazım."

Beni bul.

Olduğum yerde sabit kalarak "Neredesin?" diye seslendim.

Birkaç saniye bekledim ama yanıt gelmedi. Ses yoktu. Mesaj yoktu. Kai burada mıydı ki? Demek istediğim, mesaj atanın o olduğundan bile emin değildim, değil mi? Birisi bedenini fırın gibi bir yere sokabilir, telefonunu alabilir ve şu an oyun oynamak isteyip istemediğinizi soran, ama aslında seçeneğinizin olmadığı ve oynadıktan sonra bir mezbahadaki et dilimleyicide doğrandığınız o ürkütücü *Testere* şeyini yapıyor olabilirdi.

Al işte, hayal gücüm almış başını gidiyordu.

Telefonumu elimde sıktım. "Neredesin?" diye bağırdım tekrar.

Üst katta diyen bir mesaj geldi sonunda.

Pislik.

İyi. Siktir et. Merdivenleri tırmandım. "Seni bulmam gerekirse, canına okurum" dedim.

Ama sonra bir mesaj geldi.

Şimdi yaklaşıyorsun.

Yavaşça merdivenleri çıkarken dikkatli bir şekilde sola-sağa baktım. "Bunu neden yapıyorsun?"

Bir adım daha attığımda tek kelimelik bir cevap geldi. *Daha da yakın.*

Alnımdan soğuk bir ter boşandı. Merdivenlerin tepesine ulaştığımda ayakkabılarımın altındaki döşeme tahtaları gıcırdadı, sağa baktım ve yatak odası kapısının ardına kadar açık olduğunu gördüm. Yatağın dibini ve açık pencereden gelen rüzgârda uçuşan şeffaf beyaz perdeleri görebiliyordum. Buraya son geldiğimde pencerelerin kapalı olduğunu hatırlıyordum.

Orası yerine sağa dönüp diğer yatak odasına yöneldim.

Uzak.

Durup sert bir nefes aldım. Yani ana yatak odasındaydı. Yutkunamadım.

Kendine gel. Seninle oynuyor.

Arkamı dönüp odaya yöneldim.

Telefonum titredi ve mesajı okudum.

Sana başka bir şey söyleyebilir miyim?

"Ne?" Alçak sesle homurdandım.

Ve bir sonraki mesaj geldi.

Bu evden asla çıkamayacaksın.

Ağzım açık kaldı, nefes almayı bıraktım ve tek bir tutarlı düşünceyi bir araya getiremedim. Kai...

Kaçmak için arkamı döndüm ama oradaydı. Kot pantolon, siyah bir kapüşonlu ve gümüş rengi kurukafa maskesiyle banyodan çıktı.

Nefesim kesilirken sendeleyerek geri çekildim. "Ne..."

Her şey siyahtı. Sadece bir şekilden ibaretti. Koyu renk giysiler, etrafı örten gece, gözlerinin siyahlığı... sadece akları görünüyordu, bu da orada bir insanın olduğunu anlamamı sağlıyordu.

"Kai..." Ellerimi uzattım. Siktir, neden düşünemiyordum?!

Aşağılarımda hafif bir karıncalanma oldu ve aniden tuvalete gitmem gerektiğini hissederek bacaklarımı sıktım.

Kai bir ayağını diğerinin önüne koyarak yavaşça bana doğru yürüdü ve ben de titreyen ellerle çabalayarak cebimden bıçağımı kaptım.

Bıçağı önümde tutarak "Geri çekil!" dedim.

Ama ben ana yatak odasının hemen dışındaki duvara yaslanana kadar mükemmel bir zamanlamayla adımlar atarak yürümeye devam etti.

Durmadı ve ben de homurdanarak yerimden fırladım. "Senden korkmuyorum."

Başını kaldırdı, maskesi "Ah, evet, korkuyorsun" der gibiydi.

Aramızdaki boşluk gitgide küçüldü ve onu korkutmak için bıçağımı salladım. Elimi yakaladı ve ben bağırırken bıçağı parmaklarımdan çekip merdivenlerden aşağı fırlattı. Bıçağın aşağıda bir yere düştüğünü duydum.

Bileklerimi iki yanımdan duvara sabitleyerek vücudunu benimkine bastırdı ve beni duvara yasladı.

Kısa ve hızlı bir şekilde bir nefes çektim çünkü o üzerimdeyken göğsüm ancak bu kadar genişleyebiliyordu.

Kai öylece durdu.

Başı bana doğru eğildi.

Beni izliyordu.

Nefes aldığını bile duymuyordum. Canlı olduğunu gösteren tek şey, benimkine yaslanmış göğsünün inip kalkmasıydı.

"Benden ne istiyorsun?" diye soludum, hıçkırıklar boğazıma tıkandı.

Neden bir şey söylemiyordu?

Rüzgâr tekrar esip duvarlardaki küçük çatlaklardan geçerken ev etrafımızda inledi.

Ve ben de burada, bir başımaydım. İnsanlardan kilometrelerce uzaktaydım ve üzerimde bir maske duruyor, boğazıma dayanmış bir bıçak gibi hissettiriyordu.

Kahretsin, korkuyordum. Ah, Tanrım, ah, Tanrım...

Sırtımdan ter boşandı ve vücudunun benimkine değdiği yerden

bacaklarıma bir sıcaklık yayıldı. Bacaklarımız birbirine değiyordu, onunkilerden biri benimkilerin arasındaydı ve göğsüm hassaslaşıyor, vücudunun ısısının farkına varıyordu. Kasığını benimkine bastırmıştı ve hareket etmesek de aramızdaki gerilim arttı.

Siktir...

Ve ben hâlâ nefes alamıyordum. Nefes alamıyordum çünkü her yerim zonkluyordu. Vücudum nabız gibi atıyor ve yanıyordu. Çığlık atmak, ısırmak ve...

Teslim olmak istiyordum.

Neden kaçmak istemiyordum?

Yorgun ve aç bir halde, pençelerimi bir şeye geçirmek isteyerek başımı göğsüne dayadım.

"Korkuyorum" diye fısıldadım. "Masken yokken bile senden korkuyorum."

Bana hissettirdiğin şeyler yüzünden.

Hareket etmedi. Sadece beni orada tuttu, bileklerimdeki elleri biraz gevşedi.

Yukarı baktım ve dudaklarım maskesine değerken alçak sesle konuştum. "Ben..." Ne diyeceğimi bilemedim.

Sen ve Damon'ın oynadığı bu kedi fare oyunundaki bir koz muyum gerçekten? Sadece bir araç mıyım?

Fakat Rika haklıydı, değil mi? Tüm mesele bu olsaydı, beni zaten alabilirdi. Ama o misafirhanede onu seçmemi istemişti.

Beni istemişti.

Ve ben de onun, bu seçimi yapmanın benim için imkânsız olduğunu bilmesini istiyordum. Ama aklımda, sırlarımı sakladığım yerde, hep o olacaktı. On yıl... hatta yirmi yıl sonra bile onu uzaktan izler, bir hayatı olduğunu görür ve mutluysa, mutlu olurdum.

Sevişmeden önce oynadığımız oyunları sevdiğimi bilmesini istiyordum.

Onu sevdiğimi bilmesini istedim.

"Keşke seni yanımda tutabilseydim" dedim. "Ama benim gibi insanlar, istediklerini elde edemezler. Sadece hayatta kalmak için ihtiyaçları olanı elde ederler ve aramızda bu kadar çok sır olmasa bile, ben senin dünyana uymuyorum Kai."

"Benim dümyama mı?" dedi bana bakarak. "Benim dünyamın nasıl olduğunu görmek ister misin?"

Ve benden uzaklaşarak ana yatak odasına girdi.

Ha? Bu ne anlama geliyordu?

O olmadan düşecekmişim gibi hissederek derin bir nefes aldım ama kendimi toparlayıp onu takip ettim.

Aniden boğuk bir gök gürültüsüyle birlikte bir sürtünme sesi duydum, başımı kaldırıp yatak odasına yürüdüm ve Kai'ın bir duvarın tamamını kaplayan bir paneli çektiğini gördüm.

Bu da neydi?

Şömine –ya da sanırım sahte şömine– zeminin dışa doğru kıvrılan ve duvarı yerden tavana kadar açan bir bölümüne iliştirilmişti.

Gizli bir geçit vardı.

Bana bakmadan deliğin içinde kayboldu ve girişi açık bıraktı.

Nereye gidiyordu?

Bu ev biraz daha anlam kazanmaya başlamıştı. Burayı satın almasının bir nedeni olduğunu biliyordum.

Açıklığa dikkatlice adım atarak içeri baktım, gözlerim oradaki tek şeye takıldı. Merdiven. Aşağı doğru iniyordu ve duvara ışıklar dizilmişti, kulağımı uzatıp sesleri dinledim. Ama hiçbir şey duyamadım. Adımlarının sesini bile.

"Kai?" diye seslendim. "Neredesin?"

Fakat sözlerim boşluğa düştü. Burası ne kadar derine gidiyordu?

İçeri girerken saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım, soğuğa karşı ceketimi iyice örttüm ve aşağı indim. Her ihtimale karşı kapıyı açık bıraktım.

Basamaklar kumtaşındandı ve duvarlar, küçük aralıklarla yerleştirilen aydınlatmaları birbirine bağlayan kablolarla doluydu. Sarmal merdivenden aşağı inmeye devam ettim, destek almak için duvara tutundum ve ilerledikçe havanın daha da serinlediğini hissettim. Daire çizip dururken, başımın dönmemesi için birkaç kez gözlerimi kırpıştırmak zorunda kaldım.

Bütün bunlar ne içindi?

Sonsuz gibi gelen bir sürenin ardından nihayet dibe ulaştım ve önüme baktığımda bir tünel gördüm. Ay ışığı yukarıdan içeri akı-

yordu ve korkmamam gerektiğini biliyordum ama biraz korkuyordum. Eğer Kai burayı sakladıysa, başka ne saklamıştı? *Devam et Banks.* Ne kadar az bilirsen, o kadar çok korkarsın, o yüzden git ve daha fazlasını öğren.

Gözlerimi ve kulaklarımı tetikte tutarak yürüdüm. Çelik ızgaralı döşemenin üzerine adım attığımda aşağı baktım ve bir suyun aktığını gördüm. Yukarı bakınca başka bir ızgara gördüm ve üzerinde de yıldızların olduğu siyah bir gökyüzü vardı. Burası yağmur suyu için bir atık su kanalıydı. Kaya duvarlar ve tünel büyük olasılıkla yirmi-otuz yıl kadar önce inşa edilmişti. Sağımda kemerler vardı ve tünelin şehrin diğer bölgelerine erişim sağlamak için ayrıldığını görebiliyordum ama geçitler tuğlayla kapatılmıştı. Gidilecek tek bir yol vardı. Dümdüz ileri.

İleriye bakarak tekrar "Kai?" diye seslendim. "Kai, aşağıda mısın?"

Tabii ki cevap vermedi. Belki de artık beni duyamıyordu.

Adımlarımı hızlandırdım ve tünelden aşağı inerek başka bir merdiven boşluğuna geldim. Yukarı baktım, tepeyi göremiyordum. Merdivenlerin sonu yok gibiydi.

Yutkundum, boğazım çok kurumuştu. Saatlerdir bir şey yiyip içmemiştim.

Eh, en azından yukarı çıkıyordum. Üst kısım zemine çıkıyor olmalıydı.

Peşimde ürkütücü bir şey olmadığından emin olmak için defalarca arkama bakarak hızla yukarı çıktım. Kaslarım yanmaya başladı ve bu kadar dik bir yokuşa alışık olmadığım için biraz yavaşladım. Burası nereye çıkıyordu?

Yukarı çıktığımda, tıpkı gelirken olduğu gibi odaya açılan bir kapı gördüm.

Uzandım ve daha iyi görebilmek için duvarı biraz daha ittim, bölme kolayca kaydı. Bu da neydi?

Kubbeli tavanları ve mobilyaları olan devasa bir odaya adım attım. Parke zeminler, yanan şömineden gelen ışıkta parıldıyordu ve siyah deri kanepeler ile gösterişli ahşap sehpaların altına serilmiş uzun bir İran halısı vardı. Duvarlar sanat eserleriyle süslenmişti,

kağıtlarla dolu bir masanın üzerinde gümüş bir lamba vardı ve çalışma odasının dışında bir yerden müzik geliyordu.

Nabzım hızlandı.

Odanın içinden geçerek sesi takip ettim ve büyük bir antreye adım attım. Başım geriye düştü ve bir daire çizerken gözlerim tepemdeki boşluğa baktı.

"Aman Tanrım." Titredim.

Koridorun karşısında sanırım oturma odası olan bir başka oda vardı, arkamda geniş bir merdiven yükseliyordu ve iki tarafa ayrılan koridorlara çıkıyordu...

Ev.

Bu bir evdi.

Onun evi.

Kai'ın evinde olmasını beklediğim her şey ve daha fazlası vardı.

Duvarlardaki resimleri süsleyen gösterişli çerçeveleri, çalışma ve oturma odasına yayılmış güzel masaları, sandalyeleri ve kanepeleri incelerken taze boya kokusunu alabiliyordum. Tünelden gelen hafif esintiyle şıngırdayan kristal bir avize tepemde asılıydı.

Burası ayrıntılara önem veren, hem Japon hem de İtalyan köklerini yansıtan bir adam tarafından tasarlanmış bir evdi. Şık, dengeli ve düzenli ama aynı zamanda gösterişli, ayrıntılar açısından zengin ve bir Avrupa malikânesi gibi lükstü.

Vücudum adrenalinle dolarken müziği takip ederek siyah merdivenleri çıktım. Arkadaşları burayı biliyor muydu?

Geniş ve ferahtı ama aynı zamanda karanlık ve rahattı. Dış dünyadan gizlenmiş gizli bir oda gibiydi.

Sanki burada kendi kişisel günah çıkarma hücresini yaratmıştı.

Veya... kendi Çan Kulesi'ni, mezarlığı, Papa'yı...

Üst katta, sonunda *Paint It, Black*'in bir versiyonu olduğunu anladığım şarkıyı söyleyen yumuşak sesi takip ederek koridorlarda ilerledim ve kapısı açık bir yatak odasının yanından geçerken durdum.

Siyah, sayvanlı yatak mükemmeldi, beyaz çarşaflar, yorgan ve yastıklar vardı ve içeri adım attığımda duvarda çerçeveli bir resim

gördüm. Kızıl güneşi, yağmuru, uçan turnaları olan kara bir gece resmedilmişti...

Ve yine ortasında o Japon sembolü vardı. Aynısı Sensou'nun da simgesiydi.

Savaş. Anlamı buydu. Tıpkı mekânın adı gibi.

Duşun kapandığını duydum ve kapıya doğru yürüdüm, köşeyi dönerek odanın içindeki banyoya yöneldim.

Kai beline bir havlu sarılı halde, büyük, yuvarlak aynanın önünde durmuş, elleriyle saçlarını düzeltiyordu. Sırtındaki su damlacıkları parlıyordu ve banyo buharla dolmuştu.

"Kai."

Durdu ve aynadan gözlerini bana dikti.

Yavaşça içeri girerek "Burası neresi?" diye sordum.

"Tepedeki ev."

"Ve senin evin?" diye açıklığa kavuşturdum. "Gerçek evin?"

Öyle olduğunu biliyordum –kokusu her yerdeydi– ama artık neyi bilip neyi bilmediğimden emin değildim ve bunu söylediğini duymaya ihtiyacım vardı.

Sırıtarak başıyla onayladı. "Gerçekten o çöplükte yaşadığımı düşünmedin, değil mi?"

Homurdandım ama ağlamaya da o kadar hazırdım ki... Çok yorgundum. "Kai, Tanrım..."

Ona neler döndüğünü ve burayı neden sakladığını sormak isteyerek itiraz etmeye başlamıştım ki dönüp başını iki yana salladı.

"Bana sadece on dakika ver, tamam mı?" dedi, benim kadar yorgun görünüyordu. "Bana sadece seninle on dakika ver, sonra ciddileşebiliriz."

Yanıma gelip ceketimi çıkardı ve küvetin yanındaki bankın üzerine koydu.

Küvet su doluydu. Derin, beyaz küvete musluktan su aktıkça baloncuklar çıkıyordu ve içimden onunla tartışmak gelse de konuşarak sözümü kesti.

"On dakika sonra her şeyi açıklayacağım."

Gözkapaklarım düştü; saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama geç olmalıydı. Beni soymasına izin verdim.

Her şeyimi çıkardı ve beni ne okşamaya ne de öpmeye çalıştı, bu kadar yorgun olmasaydım umursamazdım aslında.

"Küvete gir" dedi bana.

Suyun ısısı tenime işlerken bacaklarıma yayılan nefis ürpertileri ânında hissederek içine girdim.

Yavaşça oturdum, kendimi göğsüme kadar suyun içine batırdım ve dizlerimi kendime çekip onlara sarıldım. Kai havlusunu çıkardı, yanıma gelecek sandım ama bir eşofman altı aldı ve giydi.

Çıplaklığını görünce tenimin altındaki bir şey titredi ve dudağımı ısırdım. Bana baktığında başımı çevirdim ama bakışlarımı yakaladığı için aptalca gülümsediğini hissedebiliyordum.

Kıyafetlerimi tezgâha taşıyarak sıraya oturdu ve bir banyo süngeri alıp suya batırdı.

Sonra tüm saçlarımı bir omzumdan aşağı attı ve sırtımı sabunlamaya başladı.

Başımı çevirip süngere uzandım. "Ben yapabilirim."

Ama nazikçe, "Yapabileceğini biliyorum" diyerek onu geri çekti.

İnsanların benim için bir şeyler yapmasını sevmezdim. İlgilenilmek rahatsız ediciydi. Buna alışık değildim.

Süngeri tekrar daldırıp suyunu sırtıma sıktı, tenimden aşağı akıttı ve ben de teslim olarak gözlerimi kapattım.

"Ah" diyerek bir nefes verdim.

Sıcak süngeri omzuma ve boynuma sürterken başım yana düştü ve asla bırakmak istemediğim bir battaniyeye sarılmış gibi hissettim. Konuşmadık ve bana emir vermedi, sadece başımı geriye yatırdı ve saçlarımın üzerine su döktükten sonra onları yıkadı. Tüm bu süre boyunca gözlerimi kapalı tuttum. Parmakları kafa derimde, sıcak su başımın üzerinde geziniyor, onun ve yeni yıkanmış vücudunun kokusu zevkten başımı döndürüyordu. Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

Neredeyse mutlu hissediyordum.

Saçımı duruladıktan sonra vücudumu yıkadı ve süngeri bacaklarımın arasına kaydırdığında alarma geçerek gözlerimi açtım.

"Ellerini kullan" dedim ona. "Daha iyi hissettiriyorlar."

Dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını gördüm ve süngeri

bırakıp ellerini sabunladı.

Onları bacaklarımın arasına kaydırdı ve beni yıkarken yakınıma geldi.

Gözlerimi tekrar kapatmak üzereydim ki bir telefonun bip sesini duydum.

Başını çevirip tezgâhın üzerinde duran ekranı görmeye çalıştı. Sonra içini çekti ve ellerini kuruladı.

"Kim?" Tekrar dizlerimi kendime çekerek oturdum.

Telefona baktı, ekranı kaydırdı ve okudu. Kaşlarını çatıp telefonu cebine koydu ve ayağa kalktı.

"Michael" dedi eğilip alnımı öperek. "Girişte. Gidip onunla ilgilenmeliyim. Yatak odamda kıyafetlerim var, pijama olarak istediğini seçebilirsin, ben de dönerken yiyecek bir şeyler alırım, tamam mı?"

Başımı salladım ve gitmesine isteksizce izin verdim. Dışarı çıktı, koridorda gözden kaybolana kadar onu izledim.

Yani, belli ki arkadaşları nerede yaşadığını biliyorlardı.

Yine de buraya hiç gelip gelmediklerini merak ettim. Araştırmamda, Kai'ın böyle bir sığınağa sahip olduğuna dair hiçbir şey bulamamıştım. Onun veya arkadaşlarının bu eve geldiğini hiç görmemiştim.

Yine de çok güzeldi. Ve tabii ki başından beri haklıydım. O harap evde yaşamasına imkân yoktu.

Yıkanmayı bitirdim ve küvetin tıkacını çekerek ayağa kalktım. Yakındaki raftan bir havlu alıp kurulandım, tüm köpüğü sildim ve yumuşak, kalın kumaşı vücuduma sardım.

Saçımı taradıktan ve merak edip kolonyasının kokusunu içime çektikten sonra yatak odasına gittim ve çekmeceden tişörtlerinden birini çıkardım. Her zaman abimin eşyalarını giyerdim çünkü giymem için bana onları verirdi ama Kai'ın tişörtünü giyme fikri beni gülümsetti. Kıyafetlerini üzerimde, kokusunu etrafımda hissetmek istiyordum.

Boş kapı eşiğine göz atarak tişörtü hemen üzerime geçirdim ve havluyu banyoya geri götürüp sepete attıktan sonra kıyafetlerimi katlayarak tezgâhın üzerine koydum.

"Hayır!" Bir bağırış duydum ve durup başımı çevirdim.

"Onu nasıl o aşağılık herifin yakınına götürürsün?" diye bağırdı başka bir ses.

Michael. Onu ta buradan duyabildiğime şaşırdım.

Giysileri bıraktım ve yavaşça yatak odasına geri döndüm, koridorda ilerleyerek merdivenlerin tepesine geldim. Aşağı baktığımda antrenin boş olduğunu gördüm ama üzerimde sadece bir tişört vardı. İnsanlar buradayken oraya inemezdim. En üst basamağa yürüdüm ve çalışma odasından gelen ayak seslerini duyarak durdum.

Kai, "Sana hiçbir şeyi açıklamak zorunda değilim. O, kendi seçimlerini kendi yapıyor!" diye bağırdı.

O? Beni mi kastediyordu?

"Rika benim!" Michael'ın sesi alçaldı ama öfkesi de aynı derecede güçlendi. "*Benim* partnerim, bunun ne anlama geldiğine dair bir fikrin varsa tabii. Kararları birlikte alıyoruz!"

"Baksanıza, ben buradayım!" Rika'nın bağırdığını duydum. "Benimle konuşun!"

Ah, Rika'dan bahsediyorlardı.

Ve sanırım Michael bu akşamki yemeği öğrenmişti. Kai'ın, Rika'nın Gabriel'in evine gitmesine izin vermemesi gerektiğini söylüyordu sanırım?

Duvara yaslanmış Will'i gördüm, kollarını kavuşturmuş bir şekilde öylece onları izliyordu.

Kai devam etti. "Bizden biri olduğunu söyleyen sendin. Üzerine düşeni yapabilir. O bize eşit, bu yüzden..."

"Eşit değil!" diye bağırdı Michael.

Ve herkes sustu.

Kahretsin, keşke yüzlerini görebilseydim.

"Asla eşit olmayacak!" diye devam etti. "O her zaman sizden daha önemli olacak."

Kalbim çılgınca atıyordu ve bu sözler havada asılı kalırken Kai'ın yüzünü ancak hayal edebiliyordum. Michael'ın bunu söylemesine üzülmüş müydü?

Ama ben olsam, ben de evleneceğim adam için arkadaşlarından daha önemli olmayı beklemez miydim?

Odadan gelen sessizliğe bakılırsa, herkes küçük ekibindeki iliş-

kilerin çok net bir gerçeklikle karşı karşıya olduğunu fark ediyordu.

"Sizleri seviyorum çocuklar" dedi Michael, "ama siz kalın kafalı mısınız lan? Siz benim arkadaşlarımsınız. O ise *her şeyim*. Belki bir gün neden bahsettiğimi anlarsınız."

Ve sonra, çocuklara kederli bir bakış atan Rika'nın elini tutarak antreye çıkıp kapıya doğru yürüdü. Geri çekilip gözden kayboldum.

Michael onlara bağırdığı için Rika'nın üzgün olduğunu söyleyebilirdim ama ne yapabilirdi ki? Michael onun için endişeleniyordu.

Ve kesinlikle kadınının babamın yanında olmasını istemeyen tek erkek o değildi.

Onlar evi terk ettikten sonra Kai ve Will yorgun görünerek antreye girdiler.

Will arkadaşına bakarak, "Bu ne demek oluyor?" diye sordu.

Kai öylece Michael'ın çıktığı kapıya bakıyordu. "Yeni Atlılar'a ihtiyacımız var demek oluyor."

Bölüm 22

Günümüz

"Merhabaa, kimse yok mu?" diyen neşeli bir ses uykumu böldü.

Sonunda gözkapaklarımdan içeri giren ışığı fark ederek gözlerimi daha sıkı kapattım. Ne oluyor be? Hiç halim yoktu.

Bir kapının kapandığını ve çantaların hışırtısını duyunca esnedim, yuvarlandım ve kollarımı havaya kaldırdım.

"Seni uyandırdım mı?"

"Yok be" diye homurdandım, Alex'in sesini tanımıştım.

Cidden ama bu hatunun nesi vardı? Ne zaman arkamı dönsem, güvenli alanımı işgal ediyordu. Keşke beni bu kadar sevmeseydi.

Gözlerimi kırpıştırarak tekrar esnedim. "Saat kaç?"

Bir cevap beklemeden sağa-sola dönerek Kai'ın odasındaki komodinlerde bir saat aradım. Dün gece o yukarı çıkmadan önce uyuyakalmış olmalıydım. O ve Will'in konuşması gerekiyordu, ben de onun tişörtünü giyip beklemek için uzanmıştım.

Ayağa kalkarken yüksek sesle "Burada saat yok" diye düşündüm.

"Evet." Yatağın yanımdaki dağınık kısmına atladı, muhtelem Kai orada uyumuştu.

Kaşlarımı çattım, ilk kez aynı yatakta yattığımız ve uyuyakaldığım için biraz hayal kırıklığına uğramıştım.

"Görünüşe göre bu ev zamanın olmadığı başka bir boyutta." Bana parmaklarını göstererek hayalet taklidi yaptı.

Telefonunu kaldırıp ekranı kontrol etti. "Saat iki buçuk."

"Öğleden sonra mı?"

Başıyla onayladı ve bir kolunu kafasının altına aldı. "Yorulmuş olmalısın."

"Ve Kai beni burada mı bıraktı?" Örtüleri çektim.

"Tabii ki bırakmadı. Bugün evden çalıştı" diye açıkladı, "yani hep buradaydı ama şu an yemek şirketi ile ilgileniyor. Ben de yeni geldim ve benden seni uyandırmamı istedi."

Ona baktım. "Yemek şirketi mi?"

"Parti var ya hani?" diyerek hafızamı zorladı. "Will'in Şeytan Gecesi için vermek istediği pijama partisi?"

Ah evet. Bunu belli belirsiz duymuştum. Yine de Kai'ın ev sahipliği yaptığını fark etmemiştim.

Ayağa kalktım, burnuma kahve ve ekmek kokusu geldi. Kapının yanında duran tepsiyi fark ettim. "Ama Şeytan Gecesi'ne birkaç gün daha var" dedim ona.

"Evet ama onlar artık koca adam. İş günlerinde partilemek olmaz."

Tatlı bir şekilde gülümsedi ve ben de kıyafetlerimi bulmak için etrafa bakındım. Ah, doğru. Onları banyoda bırakmıştım.

"Yapacak çok işim var." Banyoya daldım ama kıyafetlerim katlayıp bıraktığım tezgâhın üzerinde değildi. Hiçbir yerde değillerdi. *Kahretsin!*

Kai sözleşmeyi imzaladıysa, belki Damon haberi almıştır ve her an evde olabilir. Onunla konuşmam gerekiyordu. Kai'a Natalya ile ilgili söylediği doğru muydu?

"Yapacak hiçbir şeyin yok" diye seslendi Alex, sesi giderek yaklaşıyordu, "endişelenecek ve düşünecek hiçbir şey yok. Kai patronunla ilgileniyor, Damon'ın dönüşü hakkında henüz bir haber yok ve kesinlikle Kai'ın bugün senden yapmanı istediği hiçbir şey yok. Yani, ye."

O yemek tepsisini yatağın üzerine koyarken yatak odasına geri döndüm.

"Yiyemem" dedim ona. "Burada kalamam. Ben..."

Koşarak komodinin yanına gittim. Birkaç tanesini açıp kıyafet aradım ve sonunda üçüncü çekmecede bir pantolon buldum.

"İstediğin her şeyi yapabilirsin" dedi bana sert bir ses tonuyla. "Ben de hepimizin biraz eğlenmeyi hak ettiğini söyleyebilirim, öyle değil mi?"

Kendime engel olamayarak yarım yamalak gülümsedim. *Eğlence mi? O ne? Hiç duymadım.*

"Eğer gidersen" dedi Alex, "Kai senin peşine düşer. Sonra biz de onun peşine düşeriz. Ve bence bela nerede olduğumuzu biliyor, her zaman biliyor, bu yüzden bir gece hiçbir fark yaratmaz."

Durakladım. Evet, Kai peşime düşerdi. Bundan hiç şüphem yoktu. Ve mucize eseri Damon'ı bulursam, onunla yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

"Şimdi..." Sandalyede duran alışveriş çantalarına doğru yürürken, sanki tartışmayı kazanmış gibi gözlerinde bir ışıkla gülümsedi. "Utangaçlığını bildiğimden, bu geceki parti için sana özel pijamalar seçme cüretinde bulundum."

Saatler –ve Alex'in zorla içirdiği birkaç içkiden– sonra, çoktan tüm hızıyla devam eden partiye gitmeye hazır hissettim. Alex'in bana getirdiği geç öğle yemeğini yedikten sonra Kai evden ayrılmıştı, bu yüzden onu dün geceden beri hiç görmemiştim.

Endişelenip endişelenmediğini merak ediyordum. Ya da dün gece Michael'la olan kavga yüzünden moralinin bozuk olup olmadığını. Ya da bana kızgın olup olmadığını. O sözleşmeyi imzalamak zorunda hissetmesinin benim suçum olduğunu düşünebilirdi ve öyle olmadığını bilmeme rağmen, yine de başımızı daha çok belaya soktuğumuzu biliyordum. Ve bu kesinlikle kısmen benim hatamdı.

Damon'ın abim olduğunu bilseydi, ona karşı neden bu kadar güçlü hislerim olduğunu anlayabilir ve benden yapamayacağımı bildiği seçimler yapmamı istemezdi.

Ona söylemeliydim. Bir sır aradan çıksındı, değil mi? Ama kan davasından vazgeçeceğinin garantisi yoktu ve dahası, henüz beni koz olarak kullanmamıştı ama kullanabilirdi. Elinde *tam olarak* ne olduğunu bilmesini istemiyordum.

Ancak kesinlikle Kai ile konuşmam gerekiyordu. Sözleşme konusunda ne yapacaktı? Ya Vanessa buraya gelirse?

Ve neden bu evi gözlerden uzak tutmuştu? Neden gizli bir girişi vardı?

Uff. Belki de Alex'in benim için aldığı "pijamaları" giymeliydim. Ten yönünde çalışan zihni devreye girer ve daha açık sözlü olabilirdi.

Tabii, asla. Uzun şeffaf bir eteğin altında açıkça görünen bir külot ve siyah askılı bir bluz giymeme imkân yoktu. Tanrı aşkına, bana topuklu ayakkabı bile giydirmeye çalışmıştı.

Hepsini kaldırıp bir boxer bulana kadar Kai'ın çekmecelerini karıştırdım. Bir tanesini giydim ve kıyafet odasından bulduğum temiz, beyaz bir gömleği üzerime geçirdim. Alex'in bana biraz makyaj yapmasına izin verdim –biraz göz kalemi, rimel ve ruj– ama saçlarım dağınık kaldı. Ona sevimli bir yataktan yeni kalktım görünümüne gireceğimi söylemiştim ama aslında tam bir değişime hazır değildim. Giyinmeyi ve saçımı yaptırmayı sevmediğimden değil ama yavaş yavaş olmalıydı. Biraz aşinalık hissetmeye ihtiyacım vardı. Çok fazla şey çok hızlı oluyordu.

Ama en azından ondan daha fazla örtünüyordum, dantel süslemeli ve ince çizgili korseli minik, kırmızı, ipek bir gecelik giymişti. Böyle bir şey deneyebilirdim ama kesinlikle özel olarak.

"Hadi." Elimi çekti.

Koridora adım attığımda, bu kadar karanlık olması beni biraz afallattı. Her iki tarafa da baktım, daha önceki ışıklar sönmüş ve yerini koridor boyunca uzanan küçük masalardaki şamdanların üzerinde yanan mumlar almıştı. Aşağıdan müzik sesi geliyordu ve kapı zilinin çaldığını duyabiliyordum.

Kahkaha ve hafif gevezelikler, topuklu ayakkabıların takırtılarına ve bardakların şıngırtılarına karışıyordu.

Merdivene doğru yöneldik ama en üst basamağa varır varmaz aşağıdaki onca insanı görünce kilitleniverdim, bazıları Thunder Bay'den Damon'ın eski sınıf arkadaşlarıydı ve diğerleri de Michael'ın takımı Storm'dan oyunculardı.

"Sanırım..." Elimi ondan çektim. "Buraya ait olduğumdan emin değilim. Bundan hoşlanmadım. Sanki..."

Ne diyeceğimi bilemedim Vücudum görünmüyordu ve yıllar önce de Papa'nın içinde boxer şortla koşmuştum ama şimdi...

Şu kadınlara baksanıza. Gecelik giymiş. Seksi. Bronz. Güzel. Böyle giyinmek istemiyordum ama bu şekilde de kendimi uyumlu hissetmiyordum. Onun için böyle şeyler giymek istediğim tek kişi Kai'dı ve bunu yapamazdım. Bu onun sahnesiydi, benim değil.

Geri adım attım. Zaten burada kalıp evin geri kalanını keşfetmek daha eğlenceli olurdu. Bir sürü oda ve bir çatı katı olduğundan emindim. Çalışma odasında bir tane gizli geçit varsa, daha fazlasının olacağından bahsetmiyordum bile. Hepsi bundan daha eğlenceli olurdu.

Ama eller kalçalarımı arkadan yakaladı ve aniden kulağımda Kai'ın fısıltısını duydum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Erkeklerin zevki için kendimi sergilemem."

Arkamdan bir kahkaha atarken göğsü oynadı. "Güzel. Bunu duyduğuma sevindim, çünkü dikkatini çekmeye çalışman gereken tek erkek benim ve bebeğim, sen bunu yıllar önce başka bir adamın kıyafetlerini giyerken başardın." Şakağımdan öptü, sıcak nefesi omurgamdan aşağı ürpertiler gönderdi. "Yani, şu anda benim kıyafetlerimi giyerken benim için ne kadar güzel olduğunu tahmin edebilirsin."

Kalbimde kelebekler çırpındı ve birdenbire kendimi daha cesur hissettim.

Başka bir şey söylemeden misafirlerini karşılamak için yanımdan geçip merdivenlerden aşağı indi. Diğer birçok erkek gibi sa-

dece eşofman altı giydiği için sırtındaki kaslara baktım ve yeniden sıcakladığımı hissettim.

Ama artık gergin hissetmiyordum. Alex ile merdivenlerden aşağı inmeye başladım.

Parti aslında düşündüğüm kadar kalabalık değildi. En alt kata yüzden fazla kişi kolayca sığabilirdi, ancak görünüşe göre yakın arkadaşlarından oluşan sadece yetmiş ila seksen kadar kişi vardı. Basketbolcular, iş ortakları, eski lise arkadaşları...

Ortam, Will'in temasına uygun olarak bir pijama partisi gibi hazırlanmıştı. Yemek odasını dolduran masalar, çeşitli atıştırmalıklarla kaplıydı ve evin her yerindeki bir ses sisteminden *Heavy In Your Arms* çalıyordu.

Garsonlar aperatifler dolaştırıyordu, içlerinde üzerinde dev çikolata parçacıklı kurabiyelerden olan sütle dolu şarap bardakları da vardı. Bana çocuk olmayı hatırlatmasına bayılarak gülümsedim. Kendi çocukluk anılarımın hiçbirini değil tabii, bir çocuğun nasıl büyümesi gerektiğini hatırlatmıştı. Devasa yastıklar etrafa fırlatılmıştı ve üzerlerinde kimi küçük seksi gecelikler, kimi de benim gibi erkek pijamaları giymiş genç kadınlar uzanıyordu.

Hatta oturma odasının köşesinde çarşaflardan yapılmış ve içi beyaz Noel ışıkları ile süslenmiş güzel bir çadır bile vardı.

"Bu hiç Kai'a göre değil." Etrafıma bakındım ve atmosferin insanları ne kadar oyuncu yaptığını fark ettim. 1.80'den epey uzun bir adam ciyaklayan kız arkadaşının peşinden çadıra dalıyordu.

"Hem de hiç." Bir bardak Patrón yudumladı ve bir limon dilimini emdi. "Bunu ben planladım."

"Neden?"

Omuz silkti. "Will'in arkadaşlarıyla biraz eğlenmeye ihtiyacı vardı. Kai bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü ve evini açtı. Nihayet."

Bana bir shot uzattı ama onu el sallayarak reddettim; hâlâ gergindim ve zihnimi açık tutmak istiyordum.

"Kai'ın daha fazla becerisi olsaydı" dedi bir adam, "sözleşme imzalamadan sana nasıl sahip olacağını çözerdi."

Arkamı döndüğümde Michael'ın bana yaklaştığını gördüm. Ve alay ediyormuş gibi görünmüyordu.

Ama Kai başını iki yana sallayarak onu takip etti.

"Kapa çeneni" diye homurdandı.

Michael siyah bir eşofman altı giymişti ve üstü çıplaktı. Beni baştan aşağı süzdü. "Süslenip püslenmişsin" diyerek gülümsedi, sonra sesini bir fısıltıya dönüştürdü. "Seni pijamayla gördüğüm son seferden bile daha iyisin."

Nefes almayı bıraktım, o ise partiye döndü ve bir sonraki kötü şeyi beklerken Kai ile birlikte evdekileri izlediler. Beni en son altı yıl önce pijamayla görmüştü ve Kai o gece hepimizin Papa'da olduğu zamandan bahsettiğini düşünse bile, Michael'ın kısık fısıltısı Damon'ın yatağına gizlice girip üstüme çıktığı zamanı ima ediyordu. Damon'ın kız kardeşi olduğumu keşfettiği zamanı.

Yani, Michael benim kim olduğumu biliyordu. Ne olmuş? Ayrıca bunun hiçbir şeyi değiştirmediğini de biliyordu ve Michael gerekli olmadığı sürece kimseye karışmazdı. Damon onun bu özelliğini her zaman sevmişti. Will meraklıydı ve Kai, Damon'ı kontrol altına almaya çalışırdı ama Michael, Damon'ın nasıl iyi vakit geçirmek istediğine nadiren müdahale ederdi.

Kai gerçeği öğrenecekti ama umarım bunun için biraz daha zaman olurdu.

"Siz ikiniz dün gece yumruklaşmak üzere değil miydiniz?" Konuyu değiştirdim. "Ne oldu?"

Neden aniden Kai'ın evindeki bir partiye katılıp her şey yolundaymış gibi davranıyordu? Michael birasını yudumlayıp bardağını indirdi. "Hiçbir şey. Kavga ettik bitti, yolumuza devam ediyoruz. Biz kız değiliz."

Salak.

Kai, antreye bakarak, "Ne giyiyor o öyle?" diye sordu.

Bakışlarını takip ettim ve Rika'nın içeri girip paltosunu görevliye verdiğini gördüm. Her tarafı avokado desenli uyku şortu ve üzerinde *I Avo Crush On You* yazan tişörtten oluşan bir pijama takımı giymişyi.

Michael başını sallayarak sessizce gülmeye başladı. "Hâlâ o pijamaları sakladığına inanamıyorum. Annem onları ona on beş yaşlarındayken vermişti ve ona çok acımıştım. Ama yine de onları giydi. Bugün eve onları almak için dönmüş olmalı."

Ona doğru yürüdü ve Rika'yı kollarının arasına alıp onunla birlikte gülerken Rika utangaç gülümsemesini saklamaya çalıştı.

"Yani normal pijama giyebilir miydik?" Bakışlarını benden kaçıran Alex'e baktım.

"Dediğim gibi, ne istersen yapabilirsin."

Evet.

O konuda ustalaşmam gerekiyordu.

Merdivenlerden sonraki ikinci kapı.

Mumlar yanıyordu, bu yüzden Kai benden koridordaki dolaptan bir avuç mum daha almamı istemişti. Bazı kapıların bodruma açıldığını veya vestiyer olarak kullanıldığını biliyordum, bu yüzden dediği yeri buldum ve tokmağı çevirdim.

Derin bir alana girdim. Raflar yanlarda olduğu kadar arkada da sıralanmıştı ve ampulün zincirini çekmek için uzanırken parmağımı mumluğun halkasına geçirdim.

Zincir çınladı ama ışık yanmadı. Etrafıma baktım, yanımda taşıdığım mumla hâlâ oldukça iyi görebiliyordum.

Tamam. Mumlar, mumlar, mumlar... Neredesiniz?

Eğilip mumluğu yere koydum ve rafları taradım, yolumdan bir şeyleri çektim ve tam önümde fenerler ve piller varken neden mum aradığımı merak ettim. Ama zengin insanlar mum ışığında parti vermeyi severdi, bu yüzden...

Etrafa baktım ve sonunda diğer taraftaki mumları gördüm.

Ama aniden kapı çarparak kapandı ve oda daha da karardı, geriye sadece benim küçük mumumun ışığı kalmıştı. Hızlıca etrafımda döndüm.

"Rika'nın canına okuduğunu duydum" dedi Michael, kapının önünü kapatıp bana doğru ilerledi.

Uzun boylu ve heybetliydi ve etrafından dolaşacak bir yol yoktu.

Kalbim iyice hızlandı ama silkindim.

Sadece Michael'dı.

"Ben de yarasız beresiz ayrılmış değilim" dedim ve arkamı dönüp kutudan birkaç mum aldım.

"Ve 'koydurmadığı delik kalmamış' gibi bir yorum yaptığını duydum."

İçimden güldüm ve tekrar onunla yüz yüze geldim. "Sen de onun onuru için savaşmaya mı geldin buraya?"

"Rika kendi savaşını verebilir."

Belli oluyordu.

Ve bunu yapmaktan başka çaresi olmadığı da belliydi, çünkü kıskanç, sahiplenici ya da kızgın olmak Michael'ın aklına asla gelmezdi. Büyük romantik hareketlere hiç bulaşmazdı, değil mi?

Başımı iki yana salladım. "Tanrım, sende hiç gurur var mı?"

Beni raflara doğru itti ve elimdeki mumları düşürdüm.

Üzerime eğilirken, önümde duran geniş göğsünden başka bir şey göremiyordum. Nefesimi kontrol etmeye çalıştım.

"Şuna ne dersin?" diye sordu. "Rika benim en eski anım ve onu kendimi bildim bileli seviyorum. Güneş onunla doğuyor. Her zaman onunla doğdu. Ve yaptığımız her şeyi birlikte yapıyoruz. Her şeyi." Dişlerini gösterdi. "Kimse bizi yargılayamaz, deneyen herkesin canına okuruz. Anladın mı? Bir dahaki sefere onun karakterine iftira atmak istediğinde aynaya bak. Göreceğin tek şey, kendi nefretin ve kıskançlığın olacak. Bizim hakkımızda bilmediğin çok şey var."

İkimiz de bakışlarımızı kaçırmadan birbirimize baktık ama nabzım dört nala koşuyordu. Rika'nın o buhar odasında Will ile birlikte olması benim için sorun olur muydu?

Hayır. Onun açık fikirliliğini paylaşmıyor olabilirdim ama umursamazdım. Michael haklıydı. Kıskançlık yapıyordum.

Ve bu benim sorunumdu. Rika'nın değil.

İçeri ışık girdi ve Michael'ın omzunun üzerinden baktığımda Kai'ın orada durduğunu gördüm. Beni aramaya gelmiş olmalıydı.

Michael arkasını döndü ama önümden ayrılmadı. Kai'ın gözleri üzerimizde kısılırken eğilip mumları aldım. Kötü bir görüntü oluşturduğumuzdan emindim.

"Neler oluyor?" Bir kadın sesi duydum ve baktığımda Rika'nın Kai'ın yanında durup içeri baktığını gördüm.

Of, harika. Parti buraya taşınmış.

"Ben de tam bunu sormak üzereydim" dedi Kai, hâlâ Michael'a bakıyordu.

Ve Michael sonunda kenara çekildi. "Sadece onu hizaya getiriyordum."

Kai içeri girdi ve Rika onu takip ederek kapıyı kapattı.

Bana yaklaşarak, "Sen iyi misin?" diye sordu Kai.

"Gayet iyi" dedi Michael.

"Ona sordum."

Kai, arkadaşına dik dik baktı ama Rika öne çıkıp aralarına girdi.

"Bir şey söylemene gerek yoktu" dedi Michael'a. "Durum tam tersi olsa, ben de aynı derecede tuhaf hissederdim."

"Ben tuhaf hissetmiyorum" diye atıldım. "Bu arada burnun nasıl?"

Başını iki yana salladı ve bana yarım bir gülümseme gönderdi. Yaklaşıp, "Senin için bir tehdit değilim, tamam mı? Kai'ı seviyorum ama senin için bir tehdit değilim" dedi.

"Umurumda değil." Onları geçmeye çalıştım. "Bırak çıkayım."

"Bence umursuyorsun." Michael önüme çıktı ama bana dokunmadı. "Hem de çok fena. Ve seni biraz anlıyorum. Ödeşmek ister misin?"

Duraksayıp ona baktım, kafam karışmıştı. "Ne?"

Ödeşmek? Yani...?

Rika ona "Neden bahsediyorsun?" diye sordu.

Kai'a kısa bir bakış atarak ona döndü. "Kai seninle oldu. Neden ben de onunla bir kez olmayayım?"

"Sen aklını mı kaçırdın?" Kai araya girerek Michael'ın dibine girdi. "Ben paylaşmam."

"Ne zamandan beri?" Arkadaşı dikleşti, her ikisi de birbirine

meydan okurcasına kaskatı kesilmişti. "Neden seçimi onun yapmasına izin vermiyorsun? Ne diyecek bir bakalım."

Kai'ın tadı tamamen kaçmış gibi görünüyordu. Gülmesi mi yoksa kavga mı etmesi gerektiğinden emin değilmiş gibiydi.

Ağzım hafifçe açık bir şekilde orada durdum; hâlâ bunun bir şaka olup olmadığını anlamaya çalışıyordum.

Yine de Rika'nın kafası karışmış görünmüyordu. Sadece endişeli bir ifadeyle Michael'a bakıyordu.

"Çok güzelsin" dedi Michael, bana dönünce. "Rika Kai'la oldu. Sen de benimle olmak ister misin? Böylece herkes ödeşmiş olur?"

Şaşkınlıktan küçük dilimi yutmuştum. Ciddi olamazdı.

"Michael." Rika öne çıktı. "Bu oyunu sevmedim."

"Oyun mu oynadığımı sanıyorsun?" diye sordu ona.

Rika gerildi.

Kai'ın gözlerine baktım ve bakışları içime saplandı. Konuyla ilgili söyleyeceklerimi bekliyor olabilirdi ama eğer yanlış bir seçim yaparsam da devreye girecekti.

O paylaşmazdı.

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. Ben de paylaşmasını istemiyordum ki zaten.

Rika'yla Michael'ın bakışmasını izledim, Michael'ın gözleri onu görünce yumuşayarak titredi.

Benimle kafa buluyordu. Rika Michael'ın, Michael da onundu, kimi ve neyi istediklerini biliyorlardı.

Ama yine de Michael'ın benimle uğraşmasından hoşlanmamıştım.

Ben de oynayabilirdim.

Onu geri ittim. "Seninle düzüşmek beni Rika'yla eşitlemez mi?" dedim ona. "Ben hedeflerimi o kadar düşük tutmuyorum. Kai ile eşitlenmek istiyorum."

Kaşlarını çattı, beni anlamamıştı. Rika'nın gözlerine baktım.

Ve yüzünde bir gülümseme oluştu. "Kız çok zeki, değil mi?"

"Neler oluyor?" Michael; Rika, Kai ve bana baktı. "Bu ne anlama geliyor?"

Rika uzanarak elimi tuttu ve beni nazikçe kendisine çekti. "Kai benimle olduysa, o da benimle olacak demek oluyor." Sonra Michael'a baktı. "Ne? Adil olan bu, değil mi?"

Michael kaşlarını çattı ve orada öylece şok olmuş görünen Kai'a döndü.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu ve bunu söylerken blöf mü yapmıştım, yoksa her zamanki gibi ilerisini düşünmeden boşboğazlık mı etmiştim bilemiyordum ama tek bir şeyden emindim. Şu anda Kai'ın gözlerinin sırtımda olmasının verdiği his hoşuma gidiyordu. Beni izlemesine bayılıyordum ve her şeyin onun için olduğunu biliyordum.

Rika ellerini kalçalarıma koyduğunda itiraz etmek için ağzımı açtım. "Ben..."

"Sana ne yapmasından hoşlanıyorsun?" diye fısıldadı yaklaşarak.

"Şey...dişler?" diye kekeledim. "Dudaklarımı ısırıyor."

Nefes nefese kaldı, ağzı benimkine çok yakındı. "Evet, bunu Michael yapınca benim de hoşuma gidiyor." Ve o da yaptı, altdudağımı dişlerinin arasına alıp çekiştirdi.

Büyüyen arzumla nefesim titrerken sızlandım.

"Tabii Michael" diye fısıldadı kulağıma, "benim aşağıdaki dudaklarımı ısırıyor."

Ve elimi tuttu kendime dokunmamı sağladı. Heyecanla gülümsedim. "Siktir."

Beni öptü ve ben de ellerimi kalçalarına koyup öpücüğüne karşılık verdim. Ne halt ediyordum?

Gözlerini kapatıp dudaklarımı tekrar ısırdı ve diliyle üstdudağıma hafifçe vurdu, sıcak, tatlı nefesi her yanımı ısıtıyordu. İnledim, bacaklarımın arasındaki bir sinir zonklamaya başladı.

"Onları görmelisin" diye fısıldadı kulağımı dişleyerek. "Akıllarını kaybetmek üzereler."

Sessiz bir kahkahayla sarsıldım ve başımı geriye atıp dudaklarının boynumun tadını çıkarmasına izin verdim. Beni izlemesi çok hoşuma gitmişti. Zevk aldığımı görmesine bayılmıştım.

Başımı tekrar kaldırarak saçlarımın gözlerime düşmesine izin verdim ve ona doğru eğilip bedenlerimizi birbirine bastırdım.

Ve kontrolü ele geçirdim. Onu geriye doğru ittim; raflara çarptık ve yüzünü tutup onu tekrar öptüm, inleyip bana sürtündüğünde şaşırdım.

"Dokun bana" diye soludu dudaklarıma doğru.

"Hassiktir" dedi Michael nefes nefese.

Ellerimi yavaşça tişörtünün yukarısına kaydırırken tekrar tekrar ağzına dalarak gülümsedim. Bunu bir işaret olarak algıladı ve tişörtünü başının üzerine çekerek üstünden çıkardı. Dudağımı ısırdım ve ellerimi kaldırıp bir memesini elime alırken gözlerine baktım.

Bir inilti çıkardı.

Kai'ın "Banks" diye soluduğunu duydum ama ona bakmadım.

Rika gömleğimin düğmelerini açmaya başladı ve tenimin altındaki her bir sinir dokunulmak istedi. Yeterince deneyimim olmamıştı. Bana dokunmasa bile omurgamda Kai'ın dilini hissediyordum. Göğüslerimde onun dişlerini ve ellerini hissediyordum.

Gömlek yere düştü ve vücutlarımızı birbirine bastırarak bir araya gelirken meme uçlarım onunkine değdi. Bir kez daha dudaklarını yemeye başladım, Kai'ın yüzünü görmeyi o kadar çok istiyordum ki... Ama dönüp bakmalı mıydım bilemedim. Henüz büyüyü bozmak istemiyordum. Ya kızgınsa?

Öpüştük, yaladık, nefes nefese kaldık, ısırdık ve Rika sağ mememi sıkıp dilini boğazımdan yukarı kaydırırken tenimin her santimi terle soğudu. Birbirimizin kalçalarını kavrayarak birbirimize sürtündük. Tanrım, ıslanmıştım.

Kai aniden, "Onun boxer'ını çıkar Rika" dedi boğuk bir sesle. Sanki nefesi kesilmişti.

Rika cesaretlenerek sırıttı. Parmaklarını kumaşın içine kaydırdı ve aşağı indirdi. Gülümseyerek içinden çıktım.

Ben de ona aynısını yaptım, uyku şortunu aşağı ittim, neredeyse tüm kıyafetlerimiz yere yığılmışken itişip sürtünmeye devam ettik.

Ve Rika kulağımı dişlerken sonunda başımı çevirdim. Michael arkamızda duruyordu ama Kai daha iyi görebilmek için kapının

yanındaki köşeye çekilmişti. Dikkatle izliyordu, vücudu acı verici bir şekilde gergindi ve aleti pantolonunun önünde sert, kalın bir çadır oluşturmuştu.

Rika dudaklarımın kenarına tüy gibi küçük öpücükler bırakırken, ikimiz de yanak yanağa birbirimize sarılıp çocuklara baktık.

Rika, "Sikilmek istiyoruz" dedi Michael'a.

Başımla onayladım, Kai'ın kara gözlerini izlerken dudaklarımda bir gülümseme dans etti ve ellerimi Rika'nın külotunun arkasına kaydırarak Kai'a sataştım.

Yanıma geldi, parmaklarını saçlarımdan geçirdi ve başımı geriye çekti, beni o kadar sert ve kaba bir şekilde öptü ki nefesimi kesti.

Ben farkına varmadan Rika yanımdan ayrılmıştı ve bir kumaşın yırtılmasından sonra Michael'ın boğuk bir fısıltıyla, "Tanrım, küçük canavar, seni seviyorum" dediğini duydum.

Kai beni eğip külotumu aşağı çekti ve aletini bana dayarken ellerimi önümde duran raflara koydum. Hızlı bir nefes alacak zamanım oldu ve sonra tek bir hamlede içime girdi.

En dibe vurduğunu, tatlı bir acının bana çok derinden dokunduğunu hissederek bir çığlık attım. Etrafa baktım ve Michael Rika'nın dizini yana doğru uzatıp onu açarken Rika'nın ön tarafını raflara dayadığını gördüm. Michael'ın başı onun boynuna gömülmüştü ve içine sert ve hızlı bir şekilde girerken, Rika uzanıp onun boynunun arkasını tuttu.

Kai hırladı, saçımı yumruğunun arasına alıp başımı geriye çekti. "Sanırım bundan fazla zevk aldın" dedi kulağıma. "Değil mi?"

Gözlerimi kapatırken zar zor düşünebiliyordum. "Eh, demek istediğin buysa, artık onun burnunu kırmaya çalışmayacağım."

Küçük bir kahkaha attı. "İyi."

Ve beni daha fazla yukarı çekti, başımı çevirdim ve oda inleme ve nefes sesleriyle dolarken ağzının tadına baktım. Sonra geri çekildim ve o beni becerirken gözlerinin içine baktım.

Onu durduramazdım. Onu asla durduramazdım. Olan olmuştu ve geriye kalan tüm anlarımızı şiddetle arzuluyordum. Gözlerimi kapattım ve verdiği hissi hafızama kazımaya çalıştım.

Kalçalarımı kavradı ve kulağıma doğru soludu. "Senden hoşlanıyorum ufaklık."

Gülümsedim, bu aptal lakaptan en az bana *Çocuk* demesi kadar nefret ediyordum. "Ben de senden hoşlanıyorum."

Seni seviyorum.

Ertesi sabah uyandığımda Kai'ın yine yanımda olmadığını fark ettim. Ne zaman kalkmıştı? Yatağa benimle birlikte gitmiş ama hiç uyumuş muydu? Her zaman bir şeyler yapıyor, hareket ediyor, düşünüyor veya etrafta koşuşturuyor gibiydi. Gözlerimi ovuşturup esnedim ve saate baktım. Sekizi biraz geçiyordu. Normalde uyandığımdan daha geçti ama daha altı saat önce yatmıştık.

Ayağa kalkıp şifonyere doğru yürüdüm ve çekmeceleri açıp başka bir boxer şort buldum.

Giydim ve ardından kıyafet odasına doğru ilerleyip kapısını açtım, devasa bir alanla karşı karşıya kalınca gözlerim kocaman açıldı. Dün parti için bir gömlek almak üzere buraya dalmıştım ama takdir edecek zamanım olmamıştı.

İçeri girdim. Ve yürümeye devam ettim. Kai'ın kokusu üzerime hücum etti ve neredeyse başımı döndürdü.

Kıyafet odası tıpkı Kai gibiydi ve kendimi çok aptal hissederek başımı salladım. Biraz daha kafa yormalıydım. Nasıl bir evi olacağını tam olarak biliyordum. Ona söylememiş miydim? Güzel bir dekoru, pahalı mobilyaları, arasında girip yüksek sesle ağlayabileceğiniz kadar eşit boşluk olacak şekilde ahşap askılara dizilmiş kolalı gömlekler. Hayatının her dakikasıyla gurur duyan bir adam.

Ellerimi beyaz gömleklerinin üzerinde gezdirerek yumuşak, serin kumaşları parmaklarımın arasında hissettim. Tanrım, ona mikroplarımla dokunmama izin vermesine şaşırıyordum. Kendi kendime güldüm. Kai, Christian Grey, Howard Hughes ve Patrick Bateman'ın bir karışımı gibiydi. Evin içinde elektrikli testere veya balta bulursam, buradan giderdim.

Tüm askıları bir köşeye itip gömlekleri birbirine yapıştırarak onun mükemmel küçük dünyasını mahvettim ve bir askıdan mavi, uzun kollu bir gömlek çıkarırken kendi kendime güldüm. Üzerime geçirip düğmelerini ilikledim, ellerimi arkamda kenetledim ve ıslık çalarak odadan çıktım.

Bir ara üzerimi değiştirmek için evime dönmem gerekecekti. İki gündür Kai'ın kıyafetleri içindeydim.

Yatak odasından çıkıp koridorda yürüdüm ve merdivenlerden inerek yemek odasına doğru ilerledim. Yemek şirketi dün gece konukların çoğu gittikten sonra her yeri temizlemişti ama oturma odasındaki çarşaf çadırın ve etrafa saçılan yastıkların hâlâ durduğunu gördüm.

Kai'ın "Papa'da değil. On ikinci katı aradık" dediğini duydum. Yavaşladım ve yemek odasının hemen önünde durdum.

"Başka katta olmadığından emin misin?" diye sordu Michael.

"Evet. Orada değil işte lan."

Damon.

İçeri baktım ve Kai ile arkadaşlarını gördüm. Will, Michael ve Rika masanın etrafına dağılmış, kahvaltılarını atıştırıyordu. Henüz kimse giyinmemişti, hâlâ pijamaları üzerindeydi.

Rika büyük sarı bir zarfı kaldırdı ve bir yığın küçük kutuyu yelpazeledi. Kibrit miydi onlar?

"Bunu onun gönderip göndermediğini bilmiyoruz" dedi Kai'a.

"Başka kim gönderebilir?"

"Posta damgasına bak!" diye patladı Rika, zarfı masanın üzerinden ona fırlatırken sesi kızgın geliyordu. "Mexico'dan. O burada değil."

Kai da "Kibrit kutularına bak!" diye homurdandı. "Bunu herhangi birine istediği yerden kargolatabilir. Ve sana göndermiş. Bu bir mesaj. Artık sadece beni tehdit etmiyor."

Kai zarfı aldı ve ona geri fırlattı.

Kibrit kutuları. Masanın üzerindeki, zarfın içinde geldiği belli olan küçük kutu ve kitap yığınını inceledim ve Meridian'daki erkeklerin uğrak yeri olan *Realm*'dan geldiğini hemen anladığım gü-

müş bir kutu gördüm. Hepsi bu bölgeden miydi? Kai bu yüzden mi endişeliydi?

Michael ellerini saçlarının arasından geçirdi ve yüzünü aşağı indirdi.

"Ne yapacaksın yani?" diyerek Kai'a meydan okudu. "O bize gülerken aklını mı kaçıracaksın? Damon oyun oynuyor. Hiçbir şey yapmayacak."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü geçen yıl bana zarar verebileceği bir düzine şans elde etti ama o durdu! Her defasında." Rika oturduğu yerden kalktı ve sandalyesini itti. "Aklımızla oynamaktan zevk alıyor. Bu kadar. Sadece kendi haline bırakın."

"Neden hep bunu söylüyorsun?"

Rika ona tereddüt ederek baktı. "Ne?"

Kai sesini normale indirdi ve yaklaşarak ona meydan okudu. "Ne zaman onun hakkından gelmek istesek, bize onu rahat bırakmamızı söylüyorsun" dedi dişlerinin arasından. "Elinde benimle ilgili bir koz var. Will'i öldürmeye çalıştı. Senin sorunun ne? Neden onu koruyorsun?"

Benim kalbim hızlanırken Rika'nın ağzı açık kaldı. Suçlama karşısında gücenmiş görünüyordu.

Gözleri önce Michael'a sonra da Will'e kaydı, ikisi de ona Kai gibi bakıyordu. Onu korumak mı? Neden böyle düşünüyorlardı ki?

Kimse bir şey söylemedi ve sonra Rika gözlerini kırpıştırdı, homurdanarak tabağını aldı ve hepsinden uzaklaşarak bana ve kapı aralığına doğru yürüdü.

Duvarın arkasından ve yolundan çekildim, bana bakmadan yanımdan geçip gitti.

Kai beni fark etti ve ifadesi yumuşadı. "Aç mısın?" diye sordu. "Kahvaltı var."

Başımı sallayarak büfe masasının üzerindeki yiyeceklere baktım. "Evet ama bir dakika."

Dönüp merdivenleri geçerek çalışma odasına girdim ve Rika'nın tabağıyla birlikte bahçede kaybolduğunu gördüm.

Dün geceden sonra arkadaş olduğumuzu düşünmüyordum ama merak etmiştim. Abim onu korkutmak için bir paket gönderdiyse, neden daha fazla endişelenmiyordu? Bunu fark eden sadece Kai da değildi. Michael ve Will de ona öyle bakmıştı...

Parlak sabah güneşini engelleyen bulutlara şükrederek onu dışarı kadar takip ettim. Yere oturup sırtını bir ağaca dayamıştı. Başını geriye yaslayarak yemek tabağını yanına koydu ama yemedi.

Yanına gittim.

"Hey" dedim çömelip yere uzanırken.

Başını salladı, hâlâ kafası meşgul görünüyordu.

"Damon sana kibrit kutusu mu gönderdi?" Hiç tereddüt etmeden sordum. "Neden?"

Omuz silkti. "Koleksiyon yapıyorum" diye yanıtladı. "Babam seyahatlerinden kibrit kutuları getirirdi, ben de biriktirmeye başlamıştım. Ardından Michael, ona katılmadığım şehir dışı gezilerinde bulduklarını getirerek geleneği sürdürdü."

Yani, Damon onlardan hoşlandığını biliyordu. "Ve sana Meridian'dan bir tane gönderdi" diye düşündüm. Burada olduğunu Rika'nın bilmesini istemişti. Belki de hâlâ buradaydı.

Bir süre sessiz kaldı ve ben daha fazlasını –neden kızmadığını– sormak istedim ama biz arkadaş değildik ve bana güvenmediğini biliyordum. Yine de dün gece olanlardan sonra biraz daha rahat konuşabileceğimizi umuyordum.

"Sen Damon'la mı büyüdün?" diye sordu.

"Bir süreden sonra."

Konuşmak için ağzını açtı ama sonra tereddüt ederek sustu.

"Hiç... bir şeyler gördün mü?" diye sordu, kucağındaki elinin başparmaklarıyla oynuyordu. "Onun başına gelmiş olabilecek şeyler?"

Ne?

Biliyor muydu?

"Damon sana bir şey mi söyledi?" diye sorguladım.

"Hayır, tabii söylemedi." Başını salladı. "Bir defasında Michael'ın kardeşi Trevor söylemişti. Ona güvenmek için hiçbir nedenim yoktu ama neden böyle bir hikâye uyduracağını da aklım

almıyor. Damon'ın nasıl biri olduğu göz önüne alındığında, mantıklı geliyor."

Sonunda bana baktı ve söyleyeceği şeyden korktum. Damon, evde olan hiçbir şeyi kimsenin bilmesini istemiyordu. Bunun hakkında konuşamazdım.

"Damon'ın annesinin..." dedi kelimeleri ağzından çıkarmakta zorlanıyormuş gibi görünerek, "on iki yaşındayken onu incitmeye başladığını söyledi." Sonra sesini alçaltarak gözlerini kapattı. "Ona tecavüz ettiğini."

Demek biliyordu. Michael'a söylemiş miydi?

"Tanrım, bunu düşünmek bile beni hasta hissettiriyor." Bir nefes alıp uzağa baktı.

Ama sonra omuz silkip beni geçiştirdi. "Boş ver. Yine de bir mazeret değil. Sadece bir şey yapmak isteseydi, çok uzun zaman önce yapardı, bu yüzden onu rahat bırakmalıyız diye düşünüyorum. Belki acı çekiyordur ve onu asla affetmeyecek olsam da huzur bulmasına izin vermeliyiz. O hasta ve üstüne gidip onu sinirlendirmenin hiçbir yararı olmaz."

Ona katılıyordum. Bu hâlâ bir mazeret değildi. Pek çok insan zor şeyler yaşıyor ve gayet iyi davranabiliyordu.

Teoride yani.

Ama sürekli tacize uğramak ve her gün kafanızdaki bu eziyetle yaşamak biraz farklı bir durumdu. Bunu kimse kaldıramazdı. Sadece daha iyi rol yapabilirlerdi. Başından geçen korkunç şeylerle başka nasıl başa çıkabilirdin ki?

"Hiç ağlamadı" dedim ona, sesim sakindi. "Onu hiç ağlarken görmedim."

Rika sessiz kaldı ve ben de gözlerimi gökyüzüne çevirdim.

Nabzım kulaklarımda yankılanırken, "Annesi içeri girdiğinde beni saklardı" diye devam ettim. "Dolaba sokar, kulağıma da kulaklığını geçirirdi. Ve bittikten sonra beni dışarı çıkarır, sonra duş almaya giderdi. Bazen orada bir saat kalırdı. Bazen üç, bazen dört..."

Gözyaşlarım birikti ve gözlerimi kapadım.

Yatağın gıcırtıları bazen kulağımdaki müziğe rağmen duyulurdu. Şu an bile hâlâ duyabiliyordum.

"Kendine gelene kadar duşta kalırdı" dedim ona. "Bazen kesikler kollarında veya göğsünde olurdu. Mevsime ve kıyafetlerinin nereleri kapattığına bağlı olarak değişirdi." Sessiz gözyaşlarım şakaklarımdan aşağı aktı. "On beş yaşındayken, her yürüdüğünde hissedebilmek için ayaklarının altını kesmeye başladı. O acıyla basketbol sahasında nasıl koşabildiğini anlayamıyorum. Bazen çorapları kana bulanmış gibi olurdu." Ona baktım, mavi gözleri bir havuz gibi parlıyordu. "Ve yaptığı başka şeyler de vardı. Onun canını yakmamı sağlayacak yollar..." Duraksadım ve sonra devam ettim. "Ta ki annesine saldırdığı geceye kadar."

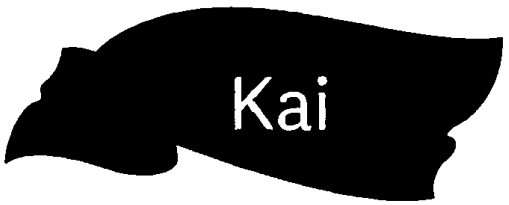
Damon bir gece annesini kanlar içinde kalana dek dövmüştü ve bunun kadını son görüşümüz olduğunu düşünmüştük. O gece kendi canını yakmayı bırakmıştı, çünkü başkalarını incitmenin kendisini ne kadar iyi hissettirdiğini öğrenmişti. Artık acı çekmesine gerek yoktu.

"Damon acıyla beslenir" dedim ona. "Yutabilmesi için acıyı bükmenin ve boğazına sokmanın bir yolunu bulur. O artık acıdan ibaret. Hepiniz acıdan kurtulacağınız âna kadar dayanabilirsiniz ama Damon... o cehennemde olmak istiyor."

Çünkü parladığı yer orası.

Bir kolumu başımın altından kaydırarak gözlerimi gökyüzüne çevirdim. "Ama yine de... hiç ağlamadı."

Bölüm 23

Günümüz

Tüy gibi bir dokunuş yüzümü okşadı ve uyumuş olduğumu fark ederek kıpırdandım. Başım eşek ölüsü gibi ağırdı, kaldıramıyordum.

Gözlerimi kırpıştırarak odaya ışığın dolduğunu ve Banks'in yanımda yattığını gördüm. Sırıttım. Diğer insanlarla aynı yatakta uyumaktan –gerçekten uyumaktan bahsediyorum– her zaman nefret etmiştim.

Yine de Banks çok sessizdi. Ve uyanır uyanmaz onu görmek hoşuma gidiyordu.

Uzanıp bir kolumu beline doladım ve onu kendime çektim.

Ama kaskatıydı, bir şeyler yolunda gitmiyordu. Parmaklarımı üzerinde gezdirdim ama hissettiğim ten değildi. Kıyafetti.

Gözlerimi tamamen açtığımda bana dönük olduğunu ve beni izlediğini gördüm.

Gözleri üzgün görünüyordu.

"Ne oldu bebeğim?" Dirseklerimin üzerinde doğrulup döndüm ve kollarımı etrafına doladım. "Neyin var? Neden giyindin?"

Birkaç gün önce geldiğinde giydiği kıyafetler vardı üzerinde.

Elinin tersiyle yanağımı okşarken hafifçe fısıldadı. "Bunun nasıl hissettirdiğini unutma."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Kalkıp dizlerimin üzerine oturdum ve elindeki telefonunu fark ettim. İçimde huzursuz bir his oluşturu. Ne demek istiyordu?

Telefonunu aldım, ekranı okurken sessizce beni izledi.

Pencereden dışarı bak.

Numarayı tanımıyordum ve onun kişilerinde de kayıtlı değildi. İsim yoktu. Tek bir mesaj vardı.

Bir açıklama beklercesine ona baktım ama felç olmuş gibiydi.

Yataktan kaydım. Şehri uzaktan gören yatak odası penceresine yürüyüp dışarı baktım ve anında midem kasıldı.

Gökyüzünde siyah bir duman bulutu yükseliyordu ve nehrin bu tarafından geliyordu. Whitehall'dan. İtfaiye araçlarının hafif siren sesini buradan bile duyabiliyordum ve hatta yakınımda bir helikopter geziniyordu.

"Bu ne?" Gözlerimi ona çevirerek sordum. "Neler oluyor?"

Yutkunup başını eğerek oturdu. Bana bakamıyordu bile.

Onu tutup kaldırdım ve "Bu ne?" diye bağırdım.

Nefesi hızlandı. "Sensou."

Hayır. Onu serbest bıraktım ve hızla odadan çıkıp merdivenlerden aşağı koştum. Ama ben oraya varmadan ön kapı açıldı ve baktığımda Michael, Will ve Rika'nın hızla içeri girdiğini gördüm.

Will beni yakalayıp dışarı çıkmamı engellemeye çalıştı.

"Çok geç. Yandı" dedi beni geri iterek, acı içinde görünüyordu.

Elimi saçlarıma götürdüm ve ön kapıdan dışarı baktım, duman gökyüzünü karartmıştı.

Tanrım hayır.

Rika girişte usulca ağlıyordu. O yerde inşa ettiğim şeyleri düşündüm. Orayı açtığımda babamın bağışladığı tüm o silahlar... Gitmişti. Tüm kayıtlar ve kiralamalar, her şey oradaydı! Bütün işlerimizi orada hallediyordum.

Ve yakaladığımız müşteri kitlesi? Gitmişti. Yeniden inşa etmek aylar alacaktı.

Kahrolası dişlerimi birbirine kenetledim, kaybın acısı neredeyse dayanılmazdı.

Banks'in, "Daha çok yangın çıkacak" dediğini duydum.

Üzüntüm öfkeye dönüştü ve arkamı döndüğümde onun merdivenlerden yavaşça indiğini gördüm.

Damon ona mesaj atmıştı.

"Ve Thunder Bay'e de getirecek" diye uyardı. "Bu, Gabriel'in kontrolünde değil."

Uyumama ne kadar izin vermişti? Yangının her şeyi yok etmesine yetecek kadar mı?

Telefonu kaldırıp mesajın saatine baktım.

Altı dakika önce.

Mesajdaki *Ara* simgesine bastım ve kulağıma götürerek çalmasına izin verdim.

Ancak hattın hizmet dışı olduğunu söyleyen bir ses kaydı geldi. Kullan at telefon kullanıyordu. Aramayı sonlandırdım ve arkamı döndüm, telefonu kapıdan, garaj yolunun ötesindeki çalılığa fırlattım.

Bir dakika sonra Michael araya girdi. "İtfaiye araçları çoktan orada. Giyin hadi."

Ama ben temkinli bir şekilde merdivenin dibine inen Banks'e yaklaştım.

"Bilmiyordum" dedi.

"Bilseydin onu durdurur muydun?"

Gözlerinde incinmiş bir ifade parladı ama sessizliği her şeyi açıklıyordu.

Odanın üzerine bir gölge düşerek güneş ışığını engelledi ve döndüğümde Gabriel'in adamlarının, Banks'i o gece Michael'ın partisinden alan adamların kapının hemen dışında durduğunu gördüm.

Tıraşlı kafa –sanırım David– çenesini Banks'e doğru eğdi. "Hadi gidelim."

"Hiçbir yere gitmiyor." Döndüm ve aralarına girdim.

"Vanessa gitti" dedi David eve girerek. "Biri ona ulaşmış ve onu korkutmuş. Bunun bir parçası olmak istemiyor."

"Umurumda değil" diye homurdandım ve Banks'i işaret ettim. "O hiçbir yere gitmiyor."

"Evlilik olmayacak. Anlaşma iptal" diye tekrarladı, ona doğru ilerlemek için hareket ettim ama ceketini açıp elini kalçalarına koydu.

Dürtüsel bir hareketti ama kolunun altındaki kılıfa sıkıştırdığı silahı görünce bir amacı olduğunu anladım. Üzerine yürüdüm.

Fakat Michael elini uzatarak beni durdurdu. "Onların silahları var. Bizim hiçbir şeyimiz yok. Sabırlı ol."

Kahrolası her kasım gerildi ve yumruklarımı öyle bir sıktım ki canım yandı.

"Merak etme" diyerek sırıttı David. "Kalmak istiyorsa, onu zorlamayız."

Dönüp Banks'in gözlerine baktım ve bocaladığında kararının ne olduğunu anladım. Kanım köpürdü.

Sikeyim böyle işi.

Belki gerçekten onları seçiyordu ya da belki de Damon'ı bizden uzak tutabileceğini düşünüyordu ama ben, olmam gerektiğini düşündüğüm adam olmaya çalışmaktan bıkmıştım. Lisede olduğum adam olmaya çalışmaktan bıkmıştım.

Artık yalvarmak yoktu. Zorlayan erkeklerden hoşlanıyorsa, ben de zorlayabilirdim.

Yanımdan geçti ve dönüp onlarla gidişini izledim.

Arkasını dönüp geri geri yürürken gözlerinde yaşlarla benimle konuştu. "Çok basitti" dedi sessizce. "Tek yapman gereken adımı sormaktı."

Bocaladım. Neden bahsediyordu? Adını biliyordum.

Gittiler ve dördümüz garaj yolundan hızla çıkan siyah SUV'nin arkasından baktık.

Ateşten çıkan duman tepelere doğru sürüklenmişti ve çatıda yanan odun ve katranın kokusunu alabiliyordum. Daha çok yangın çıkacaktı ve bu daha başlangıçtı. Şeytan Gecesi gece yarısına kadar başlamıyordu bile.

Rika'ya döndüm ve kuru ama kırmızı gözlerine baktım. "Artık anlıyor musun?" dedim ona. Ondan iyilik beklemeyi bırakması ge-

rekiyordu. Orası bizim mekânımızdı. İşyerimizdi. Geçim kaynağımızdı.

Will, "Yani ne yaparsak yapalım Şeytanın Gecesi geliyor" diye araya girdi.

Başımla onayladım. Michael'a dönerek "Ve bizim tek bir kozumuz var" dedim. "Kullanmak istiyor muyuz?"

Ama garip bir şekilde gülümsedi. "Aslında" dedi. "Oynayacak bir kartın daha var."

Öyle mi?

Eğildi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Adı... Nikova" dedi bana. "İyice bir düşün bakalım. Aklına gelecektir."

Nik.

Belki Nikki'dir diye düşünmüştüm. Ya da belki de Nicole?

Hayır.

Nikova idi.

Nikov'un dişi versiyonu. Ailesi göç ettiklerinde iş anlaşmaları için daha "Amerikalı" bir soyadı olan Torrance'ı kullanan Gabriel Torrance'ın, Gabriel Nikov olarak doğması gibi.

Gabriel yine de Nikov'u kullanıyordu. Ara sıra.

Ve gayrimeşru kızının, soyadını almasına izin vermemiş gibi görünüyordu, bu yüzden annesi ona inat, Gabriel'in soyadını kızının ilk ismi yapmıştı.

Gerçekten zekiceydi. Muhtemelen Gabriel'i epey kızdırmış ama kadını durduramamıştı.

"Burada ne yapıyorsun oğlum?"

Gabriel'in ofisine girdim, Will ve Michael yanımdaydı.

Gabriel'in adamlarından ikisi arkada durmuş, az önce girdiğimiz kapıyı koruyorlardı ama gözlerim, yine Damon'ın kıyafetlerini giymiş, babasının yanında duran Banks'e takıldı.

Artık çok şey anlam kazanmıştı.

Ama hiçbir şey daha iyi olmamıştı.

"Gelinim için geldim" dedim sandalyesinde ona bakarak. "Şu işi bitirelim artık."

Ama Gabriel orada öylece oturdu. Düşündüğüm gibi esip gürlemedi.

Bunun yerine, bitkin ve düşüncelere dalmış görünerek sadece başını iki yana salladı. "Damon..." dedi ve güçlükle nefes aldı. "Dürtüleriyle hareket etmeyi bırakır ve sizin gibi önemsiz kişilere enerji harcamanın zaman kaybı olduğunu öğrenir sanmıştım." Purosundan bir nefes çekti. "Yine de düşündüğümden çok daha sabırlı ve arkadaşlarına karşı sıradışı bir ilgisi var."

"Biz onun arkadaşları değiliz."

"Durmayacak" diye temin etti, bundan hiç memnun görünmüyordu. "Vanessa'yı da korkuttu, bu yüzden sözleşme geçersiz ve hükümsüz. Mutlu olmalısın."

Eğilip avuçlarımı masasına koydum, Michael ve Will'in arkamdan yaklaştığını hissettim. Ona baktım ve gözlerimle buluşmasını bekledim.

Ama Banks beni izliyordu. Bunu bilmek için ona bakmama gerek yoktu.

Gabriel sonunda ayaklarını indirdi ve yukarı baktı.

"Sorumluluktan kurtulmaktan hoşlanmam" diye yanıtladım sakince, her kelimeyi dikkatlice söylüyordum. "Ben de sıradışı biriyimdir ve hiçbir şeyden kaçmam. Anlaşma anlaşmadır, sen de buna bağlı kalacaksın."

"Eh, sana verecek başka yeğenim yok."

Önce Banks'e, sonra ona döndüm. "Bir kızın var" dedim.

Gabriel'in gözleri hızla bana çevrildi, Banks'in sesli bir nefes aldığını duydum ve kahretsin, neredeyse gülümseyecektim.

"Ve mihrapta şu anda giydiği eski püskü kot pantolonla yürüse bile umurumda değil" dedim ona. "Onu bu akşam kilisede görürsem, oğluna zarar vermeyeceğime söz veririm. Ama gelmezse..."

Göğüs cebime uzanıp bir cep telefonu çıkardım ve havaya kaldırdım.

Gabriel'in gözleri kısıldı. "O ne?"

"Yoksa o...?" Banks önce telefona, sonra bana baktı. "Onu yok etmediniz mi?"

Doğrulup telefonu tekrar cebime koydum. Telefon lisedeki anılarımızla doluydu. Damon, Will ve beni hapse gönderen suçların videoları da dahil olmak üzere, iyi ve kötü tüm eylemlerimizin resimlerini ve videolarını içeriyordu.

Damon geçen yıl kaçtıktan sonra onu yok etmeye niyetlenmiştik ama sonra biraz kozumuzun olmasının kötü bir fikir olmadığına karar verdik. Bizi başka suçlarla haspe gönderebilecek videoları sildikten sonra, Damon'a ait olanları birkaç flash belleğe yükledik.

Ve onları sakladık.

Telefon sadece şov yapmak içindi.

Tabii ki videoları, onun beni tehdit ettiği gibi onu tehdit etmek için kullanabilirdim ama yine de Natalya Torrance'ın nerede olduğunu bilmem gerekiyordu. Bu muammanın çözülmesine ihtiyacım vardı.

Döndüm ve kapıya doğru yürüdüm, arkadaşlarım da peşimden geldi.

"Banks bir piç" diye seslendi. "Diğer birçok piçimden biri. Onunla evlenmenin sana benim üzerimde bir güç vereceğini düşündüren ne? Onu umursamadığımı biliyorsun."

Durduk ve başımı omzumun üzerinden çevirdim, gözlerim ânında Banks'e kilitlendi.

Kıpırdamadan duruyor ve önündeki bilgisayara bakıyordu. İçgüdülerim bana onu buradan hemen çıkarmamı söylüyordu. Onu eve götürmek ve bir daha asla böyle bir şey duymak zorunda kalmamasını sağlamak istiyordum.

Ama o seçimini yapmıştı.

"Sen umursamıyor olabilirsin" diye yanıtladım, "ama Damon umursuyor. Hem de onu epey umursuyor, değil mi? Sen beş yıl içinde ölebilirsin ama oğlun –ve tek varisin– tam istediğim yerde olur." Banks ile göz göze geldim. "Eğer ona sahip olursam."

O bugün benden sevdiğim bir şeyi almıştı. Şimdi de ben onun sevdiği şeyi alacaktım.

Bölüm 24

Günümüz

Kai, arkasında Will ve Michael ile odadan çıktı ve ön kapının çarparak kapandığını duyana kadar ofis sessizliğe büründü.

Sonra babam sandalyesinden fırladı, döndü ve tek eliyle çenemi tutup sıktı.

Parmakları tenime saplanırken nefesim kesildi.

Yüzüme yaklaşarak, "Keşke seni öldürebilseydim" dedi dişlerinin arasından. "O bok parçası oğlumun öfkelenip aptalca bir şey yapacağını bilmeseydim, senin o lanet olası boynunu bir saniyede kırardım."

Beni itti ve David'e çarptım, beni düşmeden önce yakalayıp doğrulttu.

David'e, "Onu iyice kullanılmış bir şekilde aldığından emin olun" dedi.

Nefesim titredi. "Ne?"

Ama bana cevap vermedi. Masanın etrafından dolandı ve odadan dışarı çıkararak beni adamlarla yalnız bıraktı.

David'den uzaklaştım ve kenara koşup herkesi önüme aldım. Ne demek istemişti öyle?

Gençlerden biri, McCandless, mavi gözlerinde bir gülümsemeyle yavaşça bana doğru ilerledi. Ama Ilia diğer taraftan çıkıp elini onun göğsüne koyarak onu durdurdu.

Bir an içim rahatladı. Biriyle baş edebilirdim ama hepsiyle edemezdim. David, Lev ve Ilia bana zarar vermezdi.

Ama sonra Ilia'nın buz mavisi gözleri bana döndü ve ceketini çıkarmaya başladı. "Bunu uzun zamandır istiyordum" dedi ceketini babamın masasına fırlatırken.

Midem gerildi ve ağzım açık kaldı. Tanrım, kusacaktım.

Elini sarı saçlarından geçirerek uzandı ve beni tutup kendine çekti.

Hırlayarak döndüm ve onu itip kaçtım. Kapıya koştum ama iki koruma oradaydı ve Ilia ceketimi arkadan yakaladı, beni geri çekip yere fırlattı.

"Ah!" diye bağırdım, sırtıma bir ağrı girdi ama hızla dönüp uzaklaştım.

Veranda kapıları oradaydı. Öğle sonrasıydı ama hava kararmaya başlamıştı. Ormanda onlardan kaçabilirdim.

Ama bir şey bileğimi yakaladı ve beni geri çekti. Tırnaklarımı parke zemine batırdım, dizlerimi kendime çekip bir tekme savurmaya çalıştım ama ağırlık üzerime yığıldı ve ciğerlerim sıkışırken nefes nefese kaldım.

Düğmeli ceketim arkadan yırtıldı ve saçlarım yüzüme düştü, şapkam bir ara düşmüş olmalıydı.

David ve Lev'i aradım, onları göremedim ama başımı fazla kaldıramıyordum. Neredeydiler? Bunun olmasına izin vermezlerdi, değil mi?

Gözlerimi sımsıkı yumdum, salıvermeyi reddettiğim sessiz bir hıçkırıkla titriyordum.

Arkamda bir kargaşa ve birden fazla homurtu duydum, sanki bir masa devrilmiş gibi bir ses çıktı ama göremedim.

Sonra Ilia'nın eli kot pantolonumun içine girdi. Pantolonumu kalçalarımdan aşağı çekti ve içimdeki her şey devreye girdi. Dişlerimi göstererek çırpındım, tekmeler attım ve dönmeye çalıştım. Onunla yüz yüze gelir gelmez onu ısıracaktım. Tıkpı Rika'ya yapmasını söylediğim gibi.

Saçlarımı kafa derimden sıkıca kavradı ve kot pantolonumu indirirken başımı yere bastırdı. Çenemi birbirine kenetledim, yüzüm buruştu ve tüm kaslarım gerildi.

Hayır.

Hayır!

"Çığlık atmayacak mısın?" diye alay etti kulağıma doğru. "Ağlamayacak mısın?"

Hayır.

Arkamda kendi kot pantolonunu çözdüğünü hissettim ve sonra tekrar eğilerek bir elini bacaklarımın arasından aşağı kaydırdı. "Benim olabilirsin" diye fısıldadı. "O kadar da tatlı, küçük bir fahişesin ki..."

Boynumu mümkün olduğundan daha fazla bükerek ayağa kalktım ve yanağını ısırdım.

"Ağh!" diye hırlayıp döndü; elleri, altından uzanıp tutabileceğim bir şeyler aramama yetecek kadar gevşemişti.

Küçük, yuvarlak bir sehpanın ayağına tutundum ve çekerek yere düşen kristal bir kâseyi yakaladım. Onu alıp döndüm ve Ilia'nın kafasının yan tarafına çarptım, tabak elimde parçalanırken her yere cam kırıkları düştü.

Kalan parçaları derisine batırırken, kendi elimdeki keskin acıyı zar zor fark ettim, eldivenim delinmişti.

Bağırarak kenara yuvarlandı. Hâlâ dizlerimde olan çizmelerimi ve kot pantolonumu hızlıca çıkardım ve ondan uzaklaştım. Elimi Gabriel'in masasına vurdum, kendimi yukarı çektim ve orada duran altın mektup açacağını gördüm.

"Gel buraya seni sürtük."

Keskin nesneyi alıp sımsıkı kavradım ve ne kadar yakın olduğundan emin olamadan hızla savurdum. Yüzünün yan tarafına denk geldi ve kulağından ağzına kadar kıpkırmızı bir çizgi çizdi.

Ilia yanağını tutarak tekrar dizlerinin üzerine çöktü. Camın acısını hissederek elimi yumruk yaptım ve nefesim kesilene kadar ona olabildiğince sert bir şekilde defalarca vurdum.

Sırtüstü düştü, tükenmişti. Parmaklarım hâlâ bıçağı sıkıca tutarken ona baktım. Gidip bıçağı göğsüne saplamamak için direndim.

Hepsinin –herkesin– beni incitemeyeceklerini bilmesini istiyordum. Buna izin vermezdim.

Gözlerimi kaldırıp odanın diğer tarafında Gabriel'in korumalarıyla birlikte duran Lev ve David'e ters ters baktım. David birini boğazından tutmuştu ve Lev diğerini duvara dayamıştı. Duyduğum kargaşa sesi onlardan gelmişti.

Beni koruyorlardı.

Mektup açacağını yere attım ve Gabriel'in masasındaki yemek tabaklarının üzerinde duran peçeteyi aldım. Burnumdan, dudaklarımın çevresinden ve çenemden damlayan kanları sildim. Dişlerimden tuzlu, metalik bir tat aldım.

Peçeteyi kesik elime sardım ve David'in ayaklarının dibindeki adamın yanına gidip saçlarından sıkıca tuttum. Alçak bir ses tonuyla, "Onu alın ve defolup gidin buradan" dedim ve onu Ilia'ya doğru ittim.

Polisi ararsam, bir gün içinde ölmüş olurdum.

Ama adalet yerini bulacaktı. Bundan emin olacaktım.

Lev korumayı serbest bıraktı ve ikisi, Ilia'yı yanlarına alıp sendeleyerek ofisten çıktılar.

Burnumu çektim ve adamlara doğru yürürken boğazımdan aşağı daha fazla kanın damladığını hissettim. Üzerimde hâlâ iç çamaşırım ve tişörtüm vardı, saçım kanlıydı ve birkaç tutam yüzüme yapışmıştı. Lev ve David'in tek gördükleri buydu ve beni artık tanımıyorlarmış gibi temkinli bir şekilde izliyorlardı.

Kahretsin, ben bile kendimi tanıdığımdan emin değildim.

Ama garip bir şekilde, aldırış etmedim. Olmam gereken kişi buydu.

"Marina'yı alın" dedim David'in yanından geçip ofisten çıkarken. "Bir gelinliğe ihtiyacım var."

Katedral kapılarının dışında, girişte durdum ve Marina rahatça çalışabilsin diye kollarımı uzattım. Marina, on altı yaşımdayken bana verdiği ama hiç giymediğim elbiseyi iğneler, diker ve daraltır-

ken vücudum bir düzine farklı yöne çekildi. Bu kadar çabuk, ancak bu elbiseyi bulabilmiştik.

Önümdeki kapalı kapılara baktım. *Ondan nefret ediyorum.* Fakat neden daha gergin değildim? Neden korkmuyordum?

Tek hissettiğim öfkeydi. Ve enerji. Şu an bana ne olduğunu umursamıyordum. Elinden gelenin en kötüsünü yapabilirdi.

"Sana rimel sürebilir miyim?" diye sordu Alex.

"Neden olmasın?" diye mırıldandım. Dudaklarımı birbirine sürterken, sürdüğü kırmızı ojeyi hissettim. Güzel görünmek istiyordum ama onun için değil. İçimdeki bir şeyler değişmişti. Artık olmak istediğim şeyleri düşünmeyecektim.

Sadece bu konuda daha etkili bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Alex gözlerimin üzerinde çalıştı, biraz göz kalemi ekledi ve saçlarımı gevşek dalgalar halinde kıvırmayı bitirdikten sonra düzleştiricinin fişini duvardan çekti.

"Sana çiçek getirdim." Marina elime bir buket tutuşturdu.

Beyaz güllere tek kaşımı kaldırarak baktım. Sonra onları kadife bir banka doğru attım. Zahmete girmesi çok hoştu ama beni daha iyi tanıyor olmalıydı.

Kilisenin içinden, ileri geri itilen garip diz çökme tahtalarının yankısı dışında hiçbir şey duyamıyordum. Alex burnuma biraz daha pudra sürdü, muhtemelen önceki saldırıdan dolayı hâlâ biraz kırmızıydı.

Vücudum da hâlâ düğüm düğümdü. Babam ne olduğunu anlamadan önce kıyafetlerimi giyip evden fırladığımdan beri babamı, Ilia'yı veya diğer iki korumayı görmemiştim. Emirlere karşı gelip beni koruyan David ve Lev için kendimden daha fazla korkuyordum. Hepimiz bir arabaya binip uzaklaşmıştık, Marina elbiseyi bulmakla uğraştığı için bizimle kısa bir süre sonra burada buluşmuştu.

Aslında minnettardım. Elbisemin olmasına ve Alex'in yüzümü düzeltmesine yani. Kendimi silahlı hissediyordum. Cesur olmak istiyordum, görünmez değil. Her zaman göründüğüm gibi görünmek istemiyordum, yani özür diler gibi, sanki var olmamı telafi etmeye çalışıyormuşum gibi... Ben buradaydım ve diğer herkesin canı cehennemeydi.

Alex'i el sallayarak gönderdim ve elbisemi tutup kaldırarak kapıya doğru yürüdüm.

"Ne giydin öyle?" diye bağırdı Alex.

Döndüğümde ayaklarıma baktığını gördüm.

Sorunun ne olduğunu anlamak için aşağı baktım.

Burun kısımlarındaki bazı yerleri aşınmış olan siyah botlarım, ayaklarımda her zamanki gibi bağcıkları çözülmüş bir şekilde ve gevşekçe duruyorlardı.

"Uyumlu oldular" dedim ve arkamı döndüm.

Ama derin derin iç çekişini duydum.

Elbiseyi bıraktım ve bir işaret beklemeden kapıları çektim. Formalitelerden nefret ederdim ve Kai acı çekmeyi bu kadar çok istiyorsa neden belediye binasına gitmemiştik ki?

İnsanlar neredeyse boş olan kilisenin önünde oyalanıyordu, birkaç cemaat üyesi arka sıralardaydı. Herkes birer birer durup baktı.

Umarım siyah elbisem gereken mesajı vermiştir. Elbisenin üst kısmı kömür renginde ve dardı, omuzlarımı ve kollarımı tamamen çıplak bırakıyordu, altı kısmı ise beyaz tüldü ve üzerinde saydam, siyah bir kaplama vardı.

Kai kilisenin önünde duruyor, yanındaki Michael'a bakıyordu ama kafası bana doğru döndü. Gelinliğim rüya gibi ve güzeldi, içinde harika göründüğümü umuyordum.

Herhangi bir müziğin başlamasını beklemeden koridorda yürürken gözlerimi sunağa sabitledim. Oda sessizdi ve üzerimdeki gözlerin sıcaklığını hissedebiliyordum.

Babam önde oturuyordu ama burada olacağını biliyordum. Hanson bir süre önce beni bulmuş ve evlilik iznini imzalatmıştı.

Michael önde, Kai'ın yanında dururken, Will ve Rika solumdaydı.

Başkalarının da olduğunu hissedebiliyordum ama onları babamın çağırdığını varsayıyordum. Sakinleşip benden daha erken kurtulamadığı için kendini suçlamayı bıraktıktan sonra, bu evliliğe hiçbir şeyim olmadan girmeme rağmen gerçek bir servetin yarısıyla çıkacağımı fark etmiş olmalıydı.

Hatta Kai'a beklenmedik bir anda bir otobüs çarparsa, tamamıyla.

Bir kürsünün arkasından çıkan beyaz saçlı ve gözlüklü rahip beni fark etti ve hızla küçük merdivenlerden aşağı inerek ortaya çıktı. Muhtemelen bu "törenin" ne kadar anormal olduğunu fark ederek Kai'a endişeyle baktı.

Kai kollarını çözdü ve yüzünde şüpheci bir ifadeyle gözlerini vücudumdan aşağı indirdi.

Bana doğru yürürken başını salladı ve ikimiz de rahibe doğru ilerledik. "Elbise giymişsin" dedi alçak bir sesle. "Şaşırdım doğrusu."

Göt.

Altın işlemeli süslü beyaz cübbesiyle önümüzde duran uzun boylu adama tatlı bir gülümseme gönderdim.

"Hiç giymemiştim" diye yanıtladım sessizce. "Elbise yani. Ve sadece bir kez evleneceğim için..."

"Ah, benimle evlenince elbise giymek için bir sürü fırsatın olacak" diye güvence verdi. "Bu evliliği senin için olabildiğince işkence haline getirmeyi planlıyorum."

Çenemi dik tutarak karşılık verdim. "İmkânın varken yap. Yakında dul kalacağımdan eminim."

Yanımda sessizce güldüğünü duydum ama rahip acınası konuk listemize bakarken şakayı bıraktı.

"Ey Tanrım, dualarımızı duy" diye seslenirken herkese kollarını açtı, "ve mihrabının önünde bir araya gelen kulların Kai ve Nikova için lütuflarını yağdır. Birbirlerine olan aşkları..."

"Yeminleri geçelim" diye homurdandı Kai.

Rahibi telaşla durdurmuştu. Neredeyse gülecektim. Zavallı adam. Yine de adımı böyle duymak garipti. Annem ve Damon dışında kimse kullanmazdı ve onlar da bana Nik derlerdi.

Babam Nikova'yı sevmezdi, bu yüzden ben de Banks'i kullanmaya alışmıştım. Artık olduğum kişi buydu.

Rahip derin bir nefes alarak boğazını temizledi. "Kai ve Nikova, buraya hiçbir baskı altında olmadan, özgürce ve isteyerek evlenmek üzere mi geldiniz?"

"Evet" diye yanıtladı Kai.

Tereddüt ettim ama sonunda odadaki babamın ağırlığını hissederek başımı salladım. "Evet."

"Ve evlilik yolunda ilerlerken, her ikiniz de yaşadığınız sürece birbirinizi sevmeye ve onurlandırmaya hazır mısınız?"

Kai acelesi varmış gibi, "Evet" diye tısladı. "Hazırım."

Kalbim tekledi. Tanrım, bu gerçekten oluyor muydu? "Evet" diye yanıtladım.

Arkamdaki Will'i göremiyordum ve Michael taş gibi hareketsizdi ama solumda Rika'nın sürekli kıpırdandığını duyabiliyordum.

"Tanrı'nın vereceği çocukları sevgiyle kabul etmeye ve onları İsa Mesih ve Kilisesi'nin yasasına göre yetiştirmeye hazır mısınız?"

Ne? Gözlerimi, tek kaşını kaldırarak rahibe bakan Kai'a çevirdim.

İmkânı yoktu. Belki yanlış bir amaçla burada olabilirdik ama bu saçmalıktı. Bunu kabul ediyormuş gibi bile davranmayacaktım.

Kai ona, "Devam et" dedi ve onun da buna katılmak istemediğini anladım. Rahat bir nefes aldım.

Rahip kitabına baktı, telaşlanmış görünerek kekelemeye başladı. "Madem... madem ki niyetiniz Kutsal Evlilik akdine girmek" dedi tekrar sesini bularak, "sağ ellerinizi birleştirip Tanrı'nın ve O'nun Kilisesi'nin önünde rızanızı beyan edin."

Kai bana doğru döndü ve tek yapabildiğim dişlerimi sıkmaktı, böylece ağzımdan kötü sözler çıkmıyordu. Ben de ona döndüm ve ellerimi tuttu ama parmaklarımı onunkilere dolamayı reddettim. Kollarımdan yukarı fırlayan karıncalanmaya rağmen.

"Kai Genato Mori" diye söze başladı rahip, "Nikova'yı iyi günde, kötü günde, zenginlikte, fakirlikte, hastalıkta, sağlıkta, bugünden ölüm sizi ayırıncaya dek yasal karın olarak kabul ediyor musun?"

Ölüm ayırıncaya dek...

Kai bana baktı, bakışlarından bir tereddüt gelip geçti ve bir anlığına, babasının masasında oturup bana biftekle ilgili hikâyeyi anlatan adamı gördüm.

Ve sonra sırıttı. "Ölüm ayırıncaya dek" diye belirtti. "Kabul ediyorum."

Nefes alamadım ve ellerini sıktım çünkü benimkilerin titremesini durdurmam gerekiyordu.

"Nikova Sarah Banks." Yaşlı adam bana döndü. "Kai'ı iyi günde, kötü günde, zenginlikte, fakirlikte, hastalıkta, sağlıkta, bugünden ölüm sizi ayırıncaya dek yasal kocan olarak kabul ediyor musun?"

Bunun olduğuna inanamıyordum.

Kai konuşma sıramın geldiğini işaret ederek ellerimi sıktı ve ben de ona ters ters bakarak ellerimi kurtarmaya çalıştım.

"Ölüm bizi ayırıncaya dek" diye mırıldandım. "Bu yakın olsa gerek, o yüzden evet, kabul ediyorum."

Kai gülümsedi, sessizce bana gülüyordu.

Siktir git, bu bir şaka değildi.

"Tanrı, lütfuyla rızanızı güçlendirsin..."

Rahip kutsamasına devam etti ve biz yüzükleri değiş tokuş ederken geri kalanı bulanık bir şekilde geçti. En son rahip konuklara güzel sözler söyledi.

Tuttuğum nefesi dışarı verdim ve gözlerimi yere indirdim. *Kahretsin.*

Evliydik.

Kai'a baktım, ikimiz de tekrar rahibe dönmüştük ve derimin altında bir öfke kaynamaya başladı. *Sahip olduğun en kötü eş olacağım.*

Rahip, Kai'a "Öpücüğünüz birbirinize verdiğiniz sözdür" dedi. "Huzur içinde birleşmenizi yüceltin. Şimdi gelinini öpebilirsin."

Kai bana doğru döndü ve kalbim boğazımda atmaya başladı ama...

Ama o dönmeyi bırakmadı.

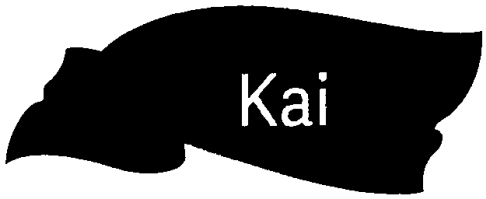
Tamamen döndü ve benim geldiğim koridorda hızla ilerleyerek beni orada bir aptal gibi dikilir halde bıraktı. Utançtan yanaklarım yanarken uzun uzun gözlerimi kırpıştırdım. *Pislik.*

Michael, Will ve Rika sırayla onu takip etti, onun şahitlerinin her biri koridordan geçip kiliseyi terk etti. Kai arkasına bile bakma-

dı ama oradaki diğer tüm gözlerin benim üzerimde olduğunu biliyordum. Rahip ne yapacağını şaşırmıştı. Orada öylece duruyordu.

Yani görünüşe bakılırsa Kai da en kötü koca olacaktı. Ona yavaşça alkış tutuyordum. Bu aşağılıkçaydı ve gerçekten etkilenmiştim.

Bölüm 25

Günümüz

Büyük kâseye uzandım ve erişte alarak tabağımı yeniden doldurdum.

Kendimi içine soktuğum karmaşayı düşünerek, "Lanet olsun" dedim dişlerimin arasından. Her şey nasıl böyle kontrolden çıkmıştı? En başta neyin peşindeydim? Nihai hedefim neydi?

Damon'ı bulmak istemiştim. O kadardı. Rika, Michael veya Will için daha büyük bir tehlike olup olmadığına bakacak ve cesede ne yaptığını öğrenecektim ki böylece ya kendimi ihbar edecek ya da hasta kaltağın tam olarak hak ettiğini bulduğunu kabullenecektim. Eğer öldüyse, o zaman iyi saklandığından emin olacaktım, ölmediyse de icabına bakacaktım.

Böyle bir durumda ne yapacağımı bile bilmiyordum. Her şeyi yeniden görme fikri, hatta bunun hakkında konuşmak bile... Gözlerimi kapattım. Ben cesetlerden kurtulamazdım. *Tanrı aşkına.*

Bir an. Hayatım, kontrolü kaybettiğim anlarda yapılan büyük hatalar dizisinden ibaretti.

Bugün hariç. Ona bakıp o yalanları söylediğim an. Tutmaya niyetli olmadığım yeminlerdi ama o an gerçekten yemin etmiştim.

Gururumu bir kenara bırakıp ona onu sevdiğimi söyleseydim ve o da onu tutmama izin verseydi, dünyam ne kadar mükemmel olurdu... Ne olursa olsun, düğün gününde gülümsediğini görebilseydim her şey yoluna girerdi.

Yemek çubuklarını kaldırıp ağzıma biraz erişte ve sebze aldım, lokmamı çiğnerken telefonuma baktım ve başka mesaj gelmediğini fark ettim. Will onu buraya getirebilmek için Banks'in kiliseden çıkmasını beklemişti. Tartışır ve direnirdi ama cep telefonunda beliren tehdit sayesinde sonunda kabul ederdi.

Yine de bir saatten fazla olmuştu. Yakında burada olmazsa, gidip onu alırdım.

Ama tam o sırada bir klik sesi duydum, başımı yemek masasından kaldırdım ve onun kapıyı açıp yavaşça yeni evine adımını atmasını izledim.

Etrafına baktı, kapıyı kapatıp omuzlarını dikleştirirken ben de sandalyemde rahatladım. Kendi kendime gülümsedim. Onunla ne yapacaktım?

Sonunda başını çevirdi ve göz göze geldik. Ağzımdaki lokmayı yuttum.

"İçeri gel" dedim ona kâsemi iterek.

Bana doğru tereddüt ederek adım attı ve yemek odasına girdi. "Hangi oda benim?"

"Benimkisi."

İnatçı omuzları biraz düştü. "Yorgunum Kai."

"Ayrıca benim karımsın." Bardağımı alıp suyumdan içtim. "Kıymetli abin şu anda duvarları yumrukluyor olmalı."

Benden tiksiniyormuş gibi görünerek başını iki yana salladı. "Ben senin piyonun değilim, bu yüzden, evlenmek beni daha az zorlu biri yapmayacak derken bana güvensen iyi olur."

Ah, umarım yapmazdı.

Bugün giydiği elbiseyi inceleyerek ona baktım, üstünde başka hiçbir şey yoktu. Küçük bıçaklarını o elbisenin altındaki jartiyerine sokmamışsa, buraya eli tamamen boş gelmişti. Burada o kadar uzun süre kalmayacağını mı düşünüyordu?

Kıyafetlerini buraya getirmem gerekecekti. Ya da benimkileri giyebilirdi.

"Hiç endişeli değilim" dedim. "Yola geleceksin."

Bir homurtu çıkardı, ben de temiz bir kâse ve bir çatal alıp tabağına biraz yakisoba doldurdum. "Gel ve ye." Tabağı ve mutfak gereçlerini masaya koyup karşımdaki sandalyeyi işaret ettim.

Bana ters ters baktı.

"Yersen, sonra sana odanı gösteririm?" diyerek bir pazarlık yaptım

Ama oturmadı. Bunun yerine tabak dolabına doğru yürüdü ve iki kâse daha aldı. Masaya geri dönüp çatalı aldı ve iki kâseye de taşana kadar erişte doldurarak neredeyse hepsini bitirdi.

Genelde üç gün yetecek kadar yemek yapardım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Adamlarım dışarıda. Bizi buraya kadar takip ettiler." Her iki kâseye de çatal sapladı. "Onların da yemesi gerekiyor."

Ne... kim?

"*Adamların* mı?" diye meydan okudum "Gabriel için çalışan o pislikler mi? Söyle gitsinler."

Sandalyemden fırladım ve pencereye doğru yürüyüp perdeyi çektim. Ve tabii ki aynı siyah SUV garaj yolumda duruyordu. Şoför koltuğundaki kel olanı görebiliyordum.

"Kendin söyle" diye karşılık verdi. "Bu gece benim için kendilerini tehlikeye attılar, sen sadakati böyle mi ödüllendiriyorsun?"

"Kendilerini tehlikeye mi attılar? Ne demek istiyorsun? Ne oldu?"

Bakışlarını kaçırıp omuz silkti. "Hiçbir şey. Sadece..." Duraksayıp ne diyeceğini düşündü. Sonra doğrudan bana baktı. "Gitmeyecekler. Benim için çalışıyorlar ve oraya geri dönemezler. O kadar."

Döndü ve ön kapıya doğru yürüdü, kapıyı açmak için bir kâseyi diğerinin üzerine koydu.

"Senin için mi çalışıyorlar?" dedim sesimi yükselterek. "Onlara nasıl ödeme yapmayı planlıyorsun?"

"Kolay" dedi, gözleri evde ve etrafımızdaki her şeyde gezindi. "Senin olan her şeyin yarısı artık benim."

Ve kapıyı arkasından çarparak çıktı.

Önümdeki havayı yumruklayıp öylece durdum. Sen... Lanet... Bu da neydi şimdi?

Kahretsin, tam bir yaramaz veletti! Ne diye sürekli evimin etrafında dolaşan iki adam isteyecektim ki? Yoluma çıkacaklardı ve insanların alanıma girip eşyalarımı altüst etmesinden hoşlanmazdım. Onun etrafta olmasına bile daha yeni alışıyordum, kahretsin!

Tabak dolabına tekme atmak için bacağımı geriye savurdum ama sonra kendimi tuttum. Pahalı bir dolaptı ve antika falandı, o yüzden...

Perdeyi tekrar geri çekerek, onlarla kaçmaya falan çalışmadığından emin olmak için keskin bakışlarımı dışarıda tuttum. Yolcu tarafının camı açıldı ve siyah Mohawk'lı genci gördüm.

Banks kâseleri pencereden içeri soktu ve çocuk memnun görünerek onu kokladı. Onlarla birkaç dakika konuştu, bana birkaç bakış attı ve sonunda perdeyi kapatıp onu kendi haline bıraktım.

Adamların ona bakışlarından hoşlanıyordum. Sanki onun ilgisini daha çok hak ediyorlarmış gibiydi.

Ama sanırım, onun ilgisini kim istemezdi ki? Nikova Banks güzel bir kadındı.

Onu bugün kilisede o elbiseyle görünce, kontrolümü tamamen kaybetmeye çok yaklaşmıştım. Tören boyunca kendimle savaş halindeydim. Kıyafetlerinin altına çok şey saklıyordu ama bu elbise kesinlikle hepsini ortaya çıkarmıştı. Pürüzsüz tenini ve inanılmaz kıvrımlarını...

Saçı, makyajı... Neden süslendiğini bilmiyordum, bir an bile bunun benim için olduğunu düşünmedim.

Ön kapı açıldı ve biraz daha sakin görünerek yemek odasına girdi.

Birbirimizin gözlerine baktık ve ona karşı hissettiğim bir ihtiyaçla içim yandı. Bugün olanları kurtarmaya ve ona iyi davranmaya ihtiyacım vardı.

Ama onu hak etmiyordum. Ne yapmış olursa olsun ya da seçimleri beni nasıl incitmiş olursa olsun, bugün elini zorla tutmuştum, tıpkı Papa'daki o odada masumiyetini zorla aldığım gibi. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Oturup yemesi için masayı işaret ettim.

Oturdu ve kâsesini önüne çekip çatalı aldı. Ama sonra durdu ve kâsemin üzerine eğilmiş bir dizi yemek çubuğunu fark etti.

Masada yedek bir çift bulunca çatalını koyup çubukları aldı. Elbette, muhtemelen çubukları kullanmakla ilgilenmiyordu. Ona bir çatal vermiştim ama Banks'e ne yapıp ne yapamayacağını söylemek onun inatçı doğasına karşıydı. Çatal isteyeceğini varsaymak benim hatamdı.

Çubukları parmaklarına oturtmaya çalıştı ama kayıp duruyorlardı.

Sağ yanına gittim ve elimi uzattım. "Göstereyim."

Kaşlarını çatmasına aldırmadan çubukları aldım, ikisini de işaret parmağımla orta parmağımın arasına yeleştirdim ve orta parmağımı sabitlemek için kullanırken, diğerini de hareketi kontrol etmek için kullandım. İşaret parmağımı yukarı aşağı sallayarak ona hareket edenin o olduğunu gösterdim. Çubukları geniş açarak aralarına bir parça lahana aldım ve çubukları birleştirdim.

"Yapabilirim" dedi onları geri alırken.

Ve yaptı. Birkaç denemeden sonra doğru tutmayı becerdi ve titreyerek de olsa yemeğini alıp ağzına götürmeyi başardı. Avizenin yumuşak ışığında parmağındaki platin yüzük parıldadı, artık sakinleştiğim için bir suçluluk duygusu hissettim. Elinde bir elmas olmalıydı.

Yemek çubuklarını işaret ederek, "Onlara *hashi* deniyor" dedim. "Japoncada."

Ayağa kalkıp küçük, seramik bir yemek çubuğu dayanağı aldım ve önüne koydum. "Ve buna da *hashioki* deniyor. Yemek yemediğinde yemek çubuklarının uçlarını buraya koyuyorsun. Ya da" dedim kâsemi işaret ederek. "Onları kâsene de dayayabilirsin. Ama yemeğin içine koyamazsın ve asla çapraz bırakamazsın."

"Neden?"

"Çünkü bu... kaba" dedim ona. Ölen insanlarla, adaklarla ve geleneklerle ilgili başka bir neden daha vardı ama içimde, bunu anlatmanın onun isyanını kışkırtmaktan başka bir işe yaramayağına dair bir his vardı.

Yemek yemesine izin vererek tekrar oturdum. Başım dönüyordu. Bu gece biraz uyuyabilirsem şanslı sayılırdım.

Dışarıdaki adamları içeri alıp onları maaşlı çalışan olarak işe almam gerekiyordu. Aynı zamanda benim için ne yapacaklarını anlamalıydım.

Sensou'ya geri dönüp sigorta eksperiyle görüşmem gerekiyordu. Bir sonraki adımın ne olduğuna bakmalıydım. Orayı tekrar açabilir miydik?

Ayrıca ailemi de görmem gerekiyordu. Aslında bu gece aramadıklarına şaşırmıştım. Henüz duymamışlarsa, yakında duyacaklardı. Şaşırtıcı bir şekilde, gerçekten üzgün değildim. Sadece kendimi açıklamayı sevmiyordum. Muhtemelen açıklayamadığım içindi.

Ve yarın Şeytan Gecesi'ydi. Damon'ın nerede saklandığını hâlâ bulamamıştık, bu yüzden biz onu bulamadan, o bizim üzerimizde olabilirdi. Ya da belki de hiçbir şey olmazdı. Belki de Rika haklıydı ve sadece bizimle oynuyordu.

Yine de onunla ilgilenmem gerekiyordu. Beni tehdit edebilecek şeyler varken devam edemezdim. Belki de bu gece için herkesi buraya getirirdik. Mekânı kilit altına alırdık.

Yemeğini bitirdi ve içinde daha var mı diye daha büyük olan kâseye baktı. Gülümsedim, yemeklerimden açıkça zevk alması hoşuma gitmişti. Biftek ve hepsinden.

Kâseyi eğdi ve yemek çubuklarını kullanarak kalan erişteleri kendi kâsesine aktardı. Ben de sessizce gülerek gözlerimi kapattım.

Az önce üç görgü kuralını çiğnemişti. Babam görse deliye dönerdi.

Ama yüzünü izlemek ve kendimi o kırmızı dudaklarda kaybetmek... Gerçekten inanılmaz bir kızdı.

"Elbisen güzelmiş" dedim ona. "Nereden buldun?"

Bana bakmadan sessizce lokmasını çiğnemeyi bitirdi. "Marina" dedi, "Gabriel'in aşçısı. On altı yaşımdayken benim için yapmıştı."

Gabriel'in onun babası olduğunu hatırladım tekrardan, aklımda hâlâ bir sürü soru vardı.

"Babam bir parti veriyordu" diye açıkladı, "ve Marina onun katılmama izin verebileceğini düşündü. Eğer yeterince... güzel olursam."

Yeterince güzel mi?

"Katıldın mı?"

Başını iki yana salladı. "Giyinip süslendim. Saçımı yaptım ve biraz ruj sürdüm. Ama Damon izin vermedi. Üst katta kalmamı sağladı."

Sanki onun sahiplenici tavrını üzerinden atmaya çalışıyormuş gibi hafifçe güldü ama...

Sahiplenici davranmak, yatak odasındayken iyidir. Fakat sevmeniz gereken birini hayatını yaşamaktan alıkoyduğunda bu bir sorun demektir.

Tüm taşlar yerine oturmaya başlamıştı. Altı yıl önceki Şeytan Gecesi. Damon'ın onun benimle konuşmasına bile izin vermeyişi. O adamların onu götürmesi. Her zaman kedinin onu –günah çıkarma hücresinde, mezarlıkta– kapmasından korkan bir fare gibi saklanması.

Papa'da birbirlerine kenetlenmeleri. Damon'ın bir can yeleği gibi tutunduğunu gördüğüm tek kadının o olması.

Ebeveynleri hakkında bildiklerime bakılırsa, ikisinin birbirlerinin ailesi olması şaşırtıcı değildi. Güvende oldukları ve sevildikleri tek yer orasıydı.

"Gel buraya" dedim sesimi fısıltıya çevirerek.

Gözlerini kıstı.

Bugün yaptıklarımdan sonra benden nefret etmek için her türlü nedeni vardı. Gabriel ve ben onu bir eşya gibi ileri geri fırlatmıştık. Hiç Meridian'ın veya Thunder Bay'in dışında bir yerde bulunmuş muydu acaba? En azından okulu bitirmiş miydi? Gabriel'in ekibinden olmayan tek bir arkadaşı var mıydı?

Aniden her şeyi isteyerek eğildim. Ona dünyayı göstermek istiyordum.

"Damon'ı da, babanı da siktir et" dedim nazikçe. "Beni de, ağzımdan çıkan saçmalıkları da siktir et."

Kaşları daha da çatıldı, şaşkın görünüyordu.

Kolumu ona dolayarak onu kucağıma çektim, hemen beni uzaklaştırmaya çalıştı.

"Bunu istedim" dedim gözlerine bakarak.

Durdu.

"Seni istememden başka bir nedeni yoktu." Parmaklarımı parmaklarında gezdirip yüzüğüne dokundum. Gelecek hafta ona bir nişan yüzüğü alacaktım. Hiç nişanlanmamış olmamıza rağmen. Belki de kendisinin seçmesi hoşuna giderdi. "Damon senin ne kadar değerli olduğunu biliyor ve seni seviyor. Ama beni senden ayıramayacak." Gözlerimle buluşması için çenesini yukarı kaldırdım. "Bu onunla, otelle ya da babanla ilgili değil. Seni istiyorum."

"Ya ben seni istemiyorsam?"

Bakışlarım titredi ama net olmaya karar verdim. "İstemiyor musun?"

İşaretleri yanlış okumamıştım. Benden hoşlanıyordu.

Endişelerinin ne olduğunu bilerek "Ona zarar vermeyeceğim" dedim. "Ama kendimi korumalıyım, bu yüzden onu görmem gerekiyor. Anlıyor musunuz?"

"Söz mü?"

Çok savunmasız görünüyordu. Ondan seçim yapmasını isteyemezdim.

Başımı salladım. "Söz." Onu sıktım, bir elim belinde, diğer elim kalçasındaydı. "Bunu düzelteceğim ama onu kontrol edemem. Eğer beni çok fazla zorlarsa, harekete geçmek zorunda kalırım. Bunu biliyorsun."

Kucağına bakarken yutkunduğunu gördüm.

"Seni istiyorum" dedim ona tekrar. "Ve adının ne olduğu, anne babanın kim olduğu veya paran olup olmadığı umurumda değil. Sadece senin üst katta olmanı ve benim çarşaflarımdan başka bir şeye sarılı olmamanı istiyorum."

Dudaklarında güzel, küçük bir gülümseme belirdi. "Bu gece Banks olmayacak mıyım?"

Başımı salladım. "Ve ben de Kai olmayacağım."

"Sadece bu gece için mi?"

Küçük oyunumuzu beğenerek başımı salladım. "Sadece bu gece için."

Ayağa kalktı ve yavaşça tüm saçlarını omzunun üzerinden ge-

çirdi. "Elbise bir korse." Bana sırtını döndü. "Yukarı çıkmadan önce bağcıklarımı çözmeme yardım eder misin?"

Kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Elimi çapraz bağcıklardan aşağı kaydırdım ve elbisenin içine sıkıştırılmış ipi çıkardım. İpi çözdüm, uzun, siyah danteli birkaç ilmek çıkardım ve sonra parmaklarımı sırtında gezdirip bağcıkları gevşettim. Bedenim zevkle kasıldı. Onu soymaya bayılıyordum.

Elbise yavaşça aşağı inmeye başladı ve ince sırtı daha çok ortaya çıktı, elimi elbisenin içine sokup çıplaklığını hissettim.

Hiçbir şey yoktu. Ne sütyen ne külot, elbisenin altında tamamen saf, güzel ve masum bir şekilde sadece o vardı.

Elbise yere düştü ve aletim zonklayarak kalktı. Poposu, omuzları, bacakları, loş ışıkta parlayan, baba tarafından miras almadığına kesinlikle emin olduğum altın teni...

Arkasını döndü, gözleri pantolonuma ve orada büyüyen şişkinliğe takıldı.

Daha hızlı nefes almaya başladı ve bakışları ateşli bir hal aldı. "Siktir et çarşafları" diye fısıldadı.

Ve aşağı kaydı, bacaklarını açıp üzerime oturdu. İnledim, pantolonumu çözüp çekiştirerek açtım. Aletimi çıkardım ve ucunu vajinasında ileri geri gezdirdim, çoktan ıslanmıştı.

Kendini aşağı indirdi, ben onu doldururken bana sarılarak inledi.

Siktir. Sandalyenin arkasını tuttu, kalçalarını gittikçe daha hızlı sallayarak ileri geri hareket etmeye başladığında göğüslerini tuttum ve meme uçlarını birer birer ağzıma aldım. Üzerimde zıplıyor, inlemeleri ve sızlanmaları gittikçe daha da yükseliyordu. Arkama yaslanıp kıçını iki elimle tutarak onu izledim.

Tanrım, çok şanslıydım.

"Yani, benden hâlâ hoşlanıyor musun?" diye sordu oyunbaz bir şekilde.

Hafifçe güldüm. *Senin için hoşlanmaktan daha fazlasını hissediyorum.*

"Sanırım seni yanımda tutacağım" dedim onun yerine. "Ve kimse beni senden ayıramaz. Anladın mı?"

Çenesine öpücükler kondurdum. "Ne baban ne abin ne de adamların." Kıçını tekrar sıktım ve onu daha da aşağı çektim. "O ukala ağzını istiyorum." Dudaklarını öptüm. "Şu andan itibaren yaşayacağın her anda olmak istiyorum." Alnından öptüm. "Ve bunu istiyorum." Onu kavradım, boynunu ısırırken onu kendime iyice çektim. "Arabada, yarın kahvaltıda bu masada, her yerde..."

Vücudu gerginleşti ve kollarını etrafıma doladı, gittikçe daha hızlı zıplamaya başladı. "Yani benden hoşlanıyorsun?"

Şakasına gülümsedim. *Küçük yaramaz.*

"Evet" dedim ona. "Senden çok hoşlanıyorum."

Hem de çok.

Bir gömleğin yakasını çözdüm ve askıdan çekip aldım. Sabahın altısını biraz geçiyordu ve uyanır uyanmaz havadaki yağmur kokusunu aldım. Gömleğimin düğmelerini iliklediem ve komodinin yanına giderek telefonumu aldım. Lambanın yanında Banks'in her zaman giydiği deri eldivenleri görünce duraksadım.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde, biri yastığın, diğeri de karnının üzerinde duran ellerini gördüm. Dudaklarımda bir gülümseme oluştu. Onları çıkarmıştı.

Yara izi, elinin arkasında neredeyse kırmızı bir mürekkep damgası gibi görünüyordu. Öfkem artarken telefonumu sıktım. Gabriel bunun bedelini ödeyecekti. Ve yaptığı daha birçok şeyin.

Banks'in dudakları hafifçe aralanmıştı ve dudağına, çikolata rengi bir saç tutamının düştüğünü fark ettim. Eğilip onu öpmeden önce yavaşça saçı çektim ve kokusunun kalbimden kasıklarıma doğru bir sıcaklık bırakmasına yetecek kadar bekledim.

İsteksizce geri çekilirken inledim. *Şimdi olmaz.* Uyumaya ihtiyacı vardı ve kahvaltı hazır olduğunda uyanmasını istiyordum. Yumurtayı sevdiğini söylemişti.

Hayır.

Sadece çok fazla yumurta yediğini söylemişti. Belki de onu o ka-

dar da sevmiyordu. Ucuz, az yağlı ve besleyiciydi. Düşük gelirli bir kişi için mükemmel bir besindi.

Yüzüğüme baktım, onun artık benim olduğu hissine nihayet alışıyordum. En azından benden tekrar kaçana kadar.

Ve bu konuda bir söz hakkım varsa, yaşayacağı bir hayat olacaktı. Daha fazla yumurta olmayacaktı. Onu şımartmaktan zevk alacaktım.

Telefonumu açıp odadan çıktım ve bugünün hava durumunu kontrol ederken kapıyı arkamdan sessizce kapattım. Dün gece aslında hiç uyumamalıydım. Bugün beni nelerin beklediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve önceden hazır olmalıydım. Vücudun, insan ömrünün üçte birini bilinçsizce harcamaya ihtiyaç duyması bir evrim hatasıydı. Oysa şimdiye ne kadar çok şey yapmış olabilirdim.

Bütün gün bulutlu ve en yüksek yirmi derece. Akşam gök gürültülü sağanak yağışlı. Harika. Evi kapatmam, biraz malzeme ve yiyecek almam gerekiyordu. Bu gece kasabada olup olmayacağımızı merak eden arkadaşlarımdan ve yeni iş bulmaları gerekip gerekmediğini merak eden çalışanlardan bir sürü telefon almıştım. Hayır ve evet.

O puşt herif yok muydu! Onun canını yakmayacağıma söz vermiştim ama yaptıklarından sonra kendimi durduramayabilirdim.

Merdivenlerden inerken telefonum çaldı ve ekrana baktığımda tanımadığım bir numara gördüm.

Yavaşlayarak ekrana baktım.

Damon. Papa'nın önündeki sokakta geçirdiğim günden beri ondan haber alamamıştım. Her küçük aramasında yeni bir kullan-at telefon alıyor olmalıydı.

Başparmağımla alyansıma dokunarak kendi kendime gülümsedim. İyi bir ruh halinde olmayacaktı.

Aramayı kabul ederek telefonu kulağıma götürdüm.

"O nerede?" dedi alo demeyi beklemeden.

"Uyuyor."

"Onu geri alacağım" dedi bana.

Derin bir nefes aldım ve yan taraftaki küçük pencereden dışarı bakarak ön kapıya doğru yürüdüm.

Banks'in *adamları* hâlâ dışarıdaydı.

Etkileyici.

"Hadi o zaman" dedim ona. "Eve gel ve onu geri al."

Kıkırdaması kulağımı doldurdu. "Ah, alacağım" dedi. "Ama ben senden daha zekiyim. Önce kozumu alacağım."

Hangi koz?

Onu burada istemiyordum. Banks'in yakınında olmasını istemiyordum. Ama onu susturmaya hazırdım. Banks'i geri alamazdı.

"Onunla ilgilenen tek kişi benim" diye iddia etti. "Onu seven tek kişi benim. Ondan benden vazgeçmesini isteyemezsin. Neden biliyor musun? Çünkü bu imkânsız bir seçim olur ve onun seni seçmeyebileceğini öğrenmek istemezsin."

Ön kapıyı açarken başımı iki yana salladım. Artık ondan bu seçimi yapmasını istemezdim. Sadece savaşmaya devam ederdim, çünkü onu...

Bir anda rüzgârın nefesimi kestiğini hissettim.

Çünkü onu seviyordum.

"Onda beni görüyorsun, değil mi?" diye alay etti, sesini alçaltmıştı. "Gerçekten onu her gün görmek istiyor musun? Onun kim olduğunu ve ilgisini her zaman biraz çalacağımı bilmene rağmen onu gerçekten sevebilir misin?"

Dişlerimi birbirine bastırdım ve garaj yoluna çıkarak SUV'nin kaportasına iki kez vurdum. İçindeki adamlar sıçrayarak ayaklarını ön panelden çektiler. Arkamdan geleceklerini bilerek eve doğru yürümeye başladım.

"Neredesin?" diye sordum Damon'a.

"Keşke sana söyleyebilseydim" dedi neredeyse mutlu bir şekilde. "Gerçekten söylemek istiyorum, çünkü çok iyi bir yer. Keşke biraz daha araştırma yapsaydın dostum."

"Damon..."

"Henüz fark etmemiş olman benim için gerçekten bir mucize."

"Damon!"

"Konuşamam" dedi. "Ama yakında görüşürüz."

"Bu akşam mı?"

Ve bir tık sesi duydum.

"Damon!" diye bağırdım telefona. 'Yakında' derken ne demek istemişti?

"Evet." Arkamdan bir ses duydum.

Telefonumun ekranındaki sonlanan aramaya bakarak döndüm. Onu geri arayabilirdim ama hiç şüphesiz ki telefon kapalı olurdu. Ayrıca bu zaman kaybıydı.

David ve Lev adlı çocuğun antreye girdiğini gördüm, küçük olan esniyordu.

Koridordaki sehpaya doğru yürüdüm ve üstündeki küçük bir sandıktan bir anahtar seti çıkardım.

Anahtarları David'e attım. "Üçüncü kat sizin" dedim. "Banks evin içindeki ve dışındaki görevlerinize karar verecek ve ben de size maaş ödeyeceğim. Şu an kendisi uyuyor." Onlara doğru adım attım, ciddi olduğumu anlasınlar diye talimatlarımı ağır ağır söyledim. "Onu burada yalnız bırakmayın ya da gitmesine izin vermeyin ve uyandığında ona bir işi halletmeye gittiğimi, yakında döneceğimi söyleyin."

"Sen." Lev'e baktım. "Delcour'a git. Will ile Rika'yı buraya getir ve onları burada tutun. Onlara bir gecelik çanta hazırlamalarını söyle."

"Benimle gelmeyeceklerdir" diye itiraz etti.

"Onlara şimdi mesaj atıp yolda olduğunu söylüyorum. Git."

İçini çekti ve David'den arabanın anahtarlarını alıp ön kapıdan çıktı. Ben de telefonumu açıp Michael'a benimle Papa'da buluşması için bir mesaj attıktan sonra Will ve Rika'ya haber verdim.

David'e, "Her pencereyi ve kapıyı kontrol et" diye talimat verdim, arabamın anahtarlarını alıp dışarı çıktım. "Herkes geldiğinde, her yer kilitlenecek. Anladın mı?"

Başını salladı. "Tamamdır."

Bölüm 26

Günümüz

Balo salonunda dalgınca ilerledim, her şey kafamda yeniden canlanıyordu. Yıllar önceki o Şeytan Gecesi. Banks ve ben. Dans eden kadın.

Natalya Torrance burada ne kadar kalmıştı? Torrancelar gizli katlarını ne sıklıkla kullanıyordu? Damon'ı o geceden üç yıl önce terk etmişti. Bütün o zaman boyunca burada mı kalmıştı?

Bilmediğim bir şeyler vardı.

Sabah ışığı pencerelerden sızarak havada uçuşan tozu ortaya çıkardı ve etrafa bakınırken zeminin el ilanlarıyla dolu olduğunu fark ettim. Sahnede hâlâ notalar için duran sehpalar ve dans pistinin çevresinde birkaç yuvarlak masa vardı.

Gözlerimi ovuşturarak derin bir nefes aldım. Damon'a yakın olmak istemişti.

Ama sonra bu başka bir soruyu gündeme getiriyordu. Papa çok eski değildi. Aile, Papa inşa edilmeden *önce* şehirdeyken nerede kalıyordu? Bu, aklımın bir köşesini hep kurcalamıştı ama nedense hiç üzerinde durmamıştım. Önemli görünmüyordu, ancak tuhaf bir durumdu.

Ve bir şey tuhaf hissettirdiğinde, genellikle haklı çıkardık.

"Hey, ne oluyor?" diye seslendi Michael.

Başımı çevirdiğimde balo salonuna girdiğini gördüm. Ona yataktan çıkıp benimle burada buluşmasını söylemiştim. Will'e de söylemeliydim ama Lev onları almaya gittiğinde birinin Rika'nın yanında olması daha iyiydi.

Başımı iki yana salladım. "İçgüdülerimi dinlemem gerektiğini biliyordum ama onları görmezden geldim."

"Neden? Sorun ne?"

Ona doğru döndüm. "Burası doksanların başında inşa edildi" dedim ona, "ama bir aile oteliydi ve ailenin sahip oldukları her otelde gizli bir kat olduğu söylentisi dolaşıyordu."

"Yani?" İçini çekti, yorgun görünüyordu.

"Yani Damon'ın ailesi Thunder Bay'in en eski ailelerinden biri" diye belirttim. "Nikovlar otuzlardan beri bu bölgedeler. Yurtdışına açılmadan önce daha kolay kontrol etmek için bizim yaptığımız gibi işleri yakın yerlerde başlatmak mantıklı olmaz mıydı?"

Otel inşa etmeye doksanlardan çok önce başlamışlardı. Eve yakın bir bina inşa etmek için Papa'ya kadar neden beklemişlerdi?

"Haklısın." Düşünceler içinde kaybolmuş gibi baktı. "Neden ilk önce Meridian'da bir otelleri olmadı ki?"

Başka bir tane inşa etmek veya burayı yeniden açmak için herhangi bir girişimde bulunmadıkları gerçeğinden bahsetmiyordum bile.

İş toplantıları yapabileceği, müşterileri ağırlayabileceği, partiler düzenleyebileceği yakın bir yer istemiyor muydu? Hiç mantıklı değildi.

Muhtemelen altından bir şey çıkmazdı. Eve yakın bir otel açmamışlardı sadece. Garipti ama zaten aile de bir garipti.

Başımı bitkince sallayarak Michael'a baktım. Beynim yanmıştı.

Ama Michael donakalmıştı. Çarklar kafasının içinde dönerken hiçbir şeye odaklanmadan ileriye bakıyordu. Sonra "Siktir" diye soludu ve hızla cebinden cep telefonunu çıkardı. "Hayır hayır hayır..."

Yanına gittim. Ne oluyordu be?

Derin bir nefes alıp bir numarayı tuşladı ve telefonu kulağına götürdü. "Rika..."

"Ne oldu?" diye bağırdım.

Ama bana işaret vererek çoktan kapıya doğru yürümeye başladı. "Arabaya bin!"

"Ne?"

Fırlayıp gitti, ona yetişmek için koşmak zorunda kaldım. Koşarak arka taraftan çıktık ve ne itiraz ettim ne de onu durdurmaya çalıştım. Michael asla paniğe kapılmazdı ve eğer kapılıyorsa, bir nedeni var demekti. Rover'ına atladı ve ben de arabamı bırakıp onun yolcu tarafına atladım.

Daha kapıyı kapatamadan arabayı geri vitese taktı ve gaza basarak vücudumu öne doğru savurdu. Kendimi sabit tutmak için elimi uzattım.

Ara sokaktan aşağı doğru hızlandı, arabayı döndürüp vitese taktı ve ardından şehir caddesinden köprüye doğru yola çıktı.

Sonunda hattın diğer tarafında her kim varsa "Robson!" diye bağırdı. "Delcour'un sahibi bizden önce kimdi?"

Delcour mu? Ne...

Diğer adamın konuşmasını dinledi, yüzüne bir endişe kazınmıştı. "Çok el değiştirdiğini biliyorum" diye bağırdı. "Ama otuzlu yıllarda inşa edildi. Kim inşa etti?"

Hayır, hayır, hayır... Düşündüğü şey...

Delcour, yani Crist ailesinin apartmanı, bu kara şehirdeki bir mücevherdi. Ustaca tasarlanmıştı, en iyi manzaralara sahipti, mimarisi hem gizemli hem de göz alıcıydı.

Ve zamanında kolayca bir otel olabilirdi. Balo salonu bile vardı.

Yüce Tanrım.

Michael hızla araçların etrafından dolandı ve telefonu kulağından çekerek başka tuşlara bastı. "Bebeğim, hadi, hadi" diye yalvardı ve telefonu tekrar kulağına götürdü. "Hadi. Aç şu telefonu."

Ona dönerek, "Delcour mu?" diye bağırdım. "Benimle taşak mı geçiyorsun?"

Nasıl?

"Bunca zamandır" diye mırıldandı, direksiyonu o kadar sert

sıkıyordu ki parmak boğumları bembeyaz olmuştu. "Torrancelar, Delcour'u seksenlerde sattı ve stadyumdan kar elde etmek için Whitehall'da yeni bir otel inşa etti."

"Delcour orijinal Papa mı?"

Telefonunu kulağından çekip tekrar aradı. "Rika, kahretsin!"

Köprüyü geçtik ve depo bölgesinden hızla Parker Bulvarı'na döndük. "Bunu biliyor muydun?" diye üzerine gittim. "Binanın onlara ait olduğunu biliyor muydun? Bir noktada onların oteli olduğunu?"

"Hayır, bilmiyordum!" diye homurdandı. "Tanrı aşkına, biz daha doğmamıştık bile! Sadece otuzlu yıllarda inşa edildiğini ve her zaman sahibi olmadığımızı biliyordum."

Ama Michael'ın babasının avukatı az önce onaylamıştı. Torrancelar ilk sahipleriydi. Ve eğer Papa'da gizli bir kat varsa, o zaman...

"Rika, şu lanet telefona cevap ver!"

Telefonu ön cama fırlattı ve telefon sekerek yere düştü.

"Sadece oraya git" diye homurdandım.

Beyaz saten külot. Bu bir şaka olmalı. Damon o binada olabilirdi ama dairelerine girmiş olamazdı, değil mi? Gerçekten orada olup da Will'le temas kurmaya direnebilir miydi ki? Ya da Alex'le?

Michael gaza bastı, etrafımızda kornalar çalıyordu ve araba çığlık atarak Delcour'un önünde durdu.

Kapılarımızı açıp hızla arabadan inerek binaya girdik, kapıcı kapıyı açık tutmaya çalışıyordu.

Michael asansöre doğru koşarken resepsiyonun arkasındaki adama, "Rika'yı gördün mü?" diye bağırdı. Adam ne söyleyeceğini düşünürken gözleri kocaman açıldı. "Şey, hayır efendim."

Asansöre bindik, Michael butona bastı ve kapılar kapandı.

"Binanın gizli bir katı veya gizli bir dairesi olup olmadığını biliyor musun?" diye sorguladım.

Başını iki yana salladı, alnını ter kaplamıştı. "Bir bok bilmiyorum. Ailemin yaptığı hiçbir şeye dikkat etmem. Bunu biliyorsun."

Buna binanın satın alınması veya kıçını çatı katına çıkarmak için bilmesi gerekenlerin ötesinde bir şey öğrenmek de dahildi anladığım kadarıyla. Çok kendine odaklıydı. Birinin söylediği herhangi

bir şeyi öğrenmek veya dinlemek için hiç zahmete giriyor muydu acaba? Merak ediyor muydu? Ben olsaydım ve buranın kontrolü tamamen elimde olsaydı, bu binanın her köşesini keşfederdim.

Michael yapmazdı ama.

Basketbol, Rika, yemek, seks ve uyku, ilgisini çeken tek şeydi.

Asansör yirmi bir katı hızla geçti ve yavaşlayarak binanın tepesinde durdu. Kapılar açılır açılmaz Michael'la dışarı fırladık, köşeyi dönüp hızla onun dairesine girdik.

Lev ve Will oturma odasının ortasında duruyorlardı ve Michael onlara doğru gitti. "O sizinle mi? Nerede?"

"Hey, n'oluyo?"

Yukarıdan Rika'nın sesi geldi ve başımı kaldırdığımda kahverengi deri bir çantayla merdivenlerden indiğini gördüm.

Michael fırlayarak merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve onu yakaladı. Kollarını ona doladı ve onu kaldırıp kucakladı.

Bir nefes verip başımı yere eğdim. Onu almamıştı. Belki de burada bile değildi.

"Bebeğim" dedi Michael nefes nefese. "Neden telefonuna cevap vermedin ya?"

Rika kafası karışmış görünerek ona sarıldı. "Ben... çantamda sanırım" diye kekeledi. "Yukarıda eşyalarımı topluyordum. Sorun ne?"

Ama Michael sadece başını salladı. Açıklama zamanı değildi.

"Efendim" dedi başka bir ses ve arkama baktığımda binanın yöneticilerinden biri olan Patterson'ın çatı katına çıktığını gördüm. "Bir sorun mu var? Aşağıda Jackson bir sorun olabileceğini söyledi."

"Emin değilim" diye yanıtladı Michael. "Binaya şüpheli bir şekilde girip çıkan birini gördün mü?"

"Hayır efendim." Yaklaştı, endişeli görünüyordu. "Görseydim önlem alırdım, sizi temin ederim."

"Evet, biliyorum."

Michael'a, "Torrancelar burayı ne zaman satmış?" diye sordum.

Rika'nın elini tuttu ve çantasını alarak merdivenlerden aşağı indi. "Bin dokuz yüz seksen sekiz dedi Robson."

Başımı salladım. "Asansörlerdeki bilgisayarlı kontrol sistemi geçen yüzyılın sonlarına kadar başlamamıştı" diye düşündüm yüksek sesle. "Gabriel binayı satacağını bildiğinden sistemi gizli katın kodlarını içerecek şekilde yükseltmezdi. Bu da buradaki on ikinci kata, nehrin karşısındaki yeni oteldekinden çok daha kolay bir erişim yolu olduğu anlamına geliyor."

Tuş takımı yoktu. Kesinlikle parmak izi tanıma veya anahtarlı kart da yoktu. Ayrı bir asansörü olması gerekiyordu ama...

Delcour'un asansörleri yeniden modellendi. Sökülmüş ve kuyular yenilenmişti, gizli kat bulunmuş olurdu. Eğer...

"Burada başka asansör var mı?" Patterson'a sordum. "Herhangi bir tane? Ortak kullanımda olmayan? Hizmet dışı? Ya da başka bir merdiven boşluğu var mı?"

Başını iki yana sallayarak olmadığını belirtti ama sonra bir şey düşünür gibi duraksadı.

"Eh, birinci katta yukarı çıkan bir merdiven var ama duvarla çevrilmiş. Artık hiçbir yere çıkmıyor."

Omuzlarım düştü.

"Bodrumda da bir servis asansörü var" diye ekledi.

Başımı kaldırdım.

"Ama önünde kapalı olduğunu gösteren tahtalar var" dedi bize. "Yaklaşık... otuz yıldır kullanıldığını sanmıyorum."

Eh, bu doğru olurdu.

Ona doğru bir adım attım. "Bir görelim."

Tekrardan asansörlere bindik, lobiyi, kapalı otoparkı sokağın bir kat aşağısını geçtikten sonra bir kat daha indik. Gidebildiğimiz yere kadar.

Michael, Rika'yı tutuyordu ama bana yorgun bir bakış attı. Buraya daha önce geldiğini hiç sanmıyordum ve Damon'ın özellikle Michael'ın maç yaptığı veya şehir dışında olduğu gecelerde binada olduğu fikri neredeyse dehşet vericiydi.

Yerin iki kat altındaki bodrum katına adım atan Patterson bizi bir koridordan geçirip bir köşeyi döndü. Üstümüzdeki borulardan su akıyordu ve bir yerlerden gelen fırının yumuşak sesini duyabiliyordum.

Bir koridordan ilerleyip küçük bir açık alana girdik ve işte oradaydı. Eski servis asansörü.

Patterson kafası karışmış görünerek aniden durdu. "Tahtalar çıkarılmış" dedi.

Bakışlarını takip ettim ve içlerinde paslı çiviler olan tahtaların etrafa saçıldığını gördüm. Buraya gelmeyeli ne kadar olmuştu?

Eski asansör pek geniş görünmüyordu, pislik ve örümcek ağlarıyla kaplıydı ama kapıların üzerinde eski moda bir gösterge paneli vardı. Sayı yoktu, ancak vitrayın arkasında çalıştığını gösteren bir ışık parlıyordu.

Michael, "Bu bir şaka olmalı" diye mırıldandı, ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi.

Butona bastığımda asansör kapıları hemen bir çınlama sesiyle açıldı ve herkes bir an orada öylece durdu.

İlk adımı ben attım.

Asansör kabloların üzerinde biraz sallanıyordu ama yeterince sağlam görünüyordu, bu yüzden kapıyı açık tutup herkesin içeri girmesini işaret ettim.

İçerisi küçüktü. Zemin halıyla kaplıydı ve duvarların alt kısmı koyu kiraz ağacından, üst kısmı ise aynadan yapılmaydı.

İçinde sadece bir buton vardı. Herkes içeri girdiğinde Lev'e eve geri dönmesini ve Banks'e yakında evde olacağımı bildirmesini söyledim. Ardından Michael, Patterson'a bizden sonra buraya güvenliği göndermesini söyledi. Sonra kapıları kapattım ve yukarı çıkmaya başladım.

Kablolar gıcırdıyordu ve titreşimlerini ayaklarımın altında hissedebiliyordum.

"Bir yıl" dedi Michael. "Lanet olası bir yıl boyunca gelip gidiyor, hepimizi izliyordu. Tam buradan."

İlk kez konuşan Will, "Aslında anlamak o kadar da zor değildi" diye ekledi.

Ona baktım. Son zamanlarda onunla pek konuşmamıştım ve nasıl olduğunu merak ediyordum. Bütün bunlarla dayanabiliyor muydu? Damon'la ilgili kafasında bir sürü şey olduğundan emindim.

Onunla daha sonra konuşacaktım.

Asansör yukarı tırmandı ve gizli kat olduğunu tahmin ettiğim yerde kendi kendine durdu. Buranın Papa'daki gibi on ikinci kat mı yoksa bu defa farklı bir kat mı olduğundan emin değildim.

Kapılar açıldı ve hepimiz ileriye, önümüzdeki geniş odaya baktık. Uzun ve geniş, büyük bir oturma odası gibiydi, yan ve arka kapıları muhtemelen yatak odalarına ve mutfağa açılıyordu. *Tanrım.* Devasaydı.

Ortak alana sahip lüks bir süit gibi tasarlanmıştı ama boyutu henüz tam olarak görünmüyordu. Sağda bir şömine vardı, doğu duvarındaki pencereler kadife perdelerle kaplıydı ve dışarıdaki bulutlu gökyüzünden gelen ışık içeri süzülüyordu.

Hepimiz içeri girip geniş odaya dağılırken, "İnanılmaz" dedi Rika. "Bunca zamandır buradaydı ve bizim haberimiz bile yoktu."

Evet. O buradaydı. Sigara kokusu keskindi.

Portreler duvarları kaplıyordu ve minderli sandalyeler ile masaların olduğu birkaç oturma alanı vardı. Bir masaya doğru yürüdüm ve yarısı içilmiş bir şişe Dewar's ve boş bir bardak gördüm. Bardağı kaldırıp kokladım.

Rika benimle kalırken Michael odaları aradı ve Will terasa baktı. Ama Damon burada değildi.

Belki bir şekilde geldiğimizi görmüş ya da Papa'ya geçmişti.

"Neden ülkeyi öylece terk edip gitmiyor ki?" Rika ellerini ceketinin içine soktu, sarı saçları omuzlarına dökülüyordu.

Ama cevap veren Will oldu. "Çünkü istediği her şey Meridian'da."

"Ama benim olmadığım onca zaman" dedi Michael daha da yaklaşarak, "Rika çok savunmasızdı. Her şeyi yapabilirdi."

"Ama yapmadı, bu yüzden sakin ol" diye karşı çıktı Rika.

"Bizi izledi anasını satayım!" Michael ona kaşlarını çattı. "Hasta bir pislik gibi burnumuzun dibinde pusuya yattı!"

Will elini saçlarından geçirirken Rika bakışlarını kaçırdı. Michael haklıydı. Kesinlikle ürkütücüydü ama...

"Rika haklı" diye ekledim. "Neden bir şey yapmadı? O muhtemelen Papa'nın karşısındayken, dojoda sayısız gece geç saatlere kadar yalnız çalıştım. Will buradaydı. Rika burada yalnızdı. Neden harekete geçmedi?"

Bu düşünce havada asılı kalırken herkes sessiz kaldı. Neyi bekliyordu? Neden hiçbir şey yapmadan burada öylece oturuyordu? Bir yılı ve birçok fırsatı vardı.

Sonunda Will, "Tam da bu yüzden" diye bir tahminde bulundu. "Michael, Rika ve ben burada, Delcour'dayız. Sen ve Banks Whitehall'dasınız." Durdu, gözlerini yere indirdi. "Dünyanın geri kalanında Damon'ın istediği hiçbir şey yok. Burada olmak istedi. Yakın olmak istedi." Gözleri benimkilerle buluştu. "Bize."

Başımı iki yana salladım. *Saçmalık.*

Ama mantıklı geliyordu. Burada kalışı. Şimdiye kadar beklemesi. "Şeytan Gecesi. Hepimiz bir aradayız. Yani arkadaşları. Bu onun en sevdiği zaman" diye mırıldandım.

"Onu nasıl bulacağız?" diye sordu Michael.

Düşünerek başımı iki yana salladım. Ama sonra bir mesaj geldi ve telefonumu çıkararak ekranı kaydırdım.

Oyunlar daha fazla oyuncuyla daha iyi, sence de öyle değil mi?

Tanımadığım bir numara daha. Bunu neden sürdürüyordu? *Hadi. Bitirelim şu işi.*

Başka bir mesaj geldi.

Papa. Akşam 9. Yalnız gelme. Ben yalnız olmayacağım.

"Gerek yok. Saklanmıyor" diye cevap verdim ve asansöre doğru yürüdüm. "Rahat kıyafetler giyin ve bir saat içinde benim evimde buluşalım."

Eve gitmek zorundaydım. Koza ihtiyacı vardı ve Banks'in peşine düşecekti.

Onları geride bırakarak asansöre bindim ve son bir şey daha hatırladım. "Maskelerinizi de unutmayın" diye seslendim.

"Neden?" diye bağırdı Will.

"Çünkü bu gece Şeytan Gecesi." Butona bastım, kapılar kapanmaya başladı. "Ve bu sefer yakalanmayacağım."

Bölüm 27

Günümüz

Merdivenlerden inip mutfağa girerken, bir sonraki hamlemin ne olacağı konusunda biraz kafam karışmış halde boş odaya baktım. Evde olsaydım, Marina o sabah masaya ne koyduysa bir avuç dolusu aşırırdım ya da dairemde olsaydım, Gabriel'in gitmemi emrettiği yere gitmeden önce aleceyle bir yumurta kaynatıp bir parça tost hazırlardım.

Gidecek hiçbir yerim yoktu.

Artık bir işim yoktu.

Sadece abimin insafına kalmıştım ve bu sabaha kadar her şey sessizdi. Kai'ın hangi cehenneme gittiğine dair hiçbir fikrim yoktu. David sabah beni kontrol etmek, evimden aldığı yeni kıyafetlerin olduğu çantaları teslim etmek, Kai'ın gittiğini ve bir süre sonra döneceğini haber vermek için kapımı çalmıştı.

Aslında kıyafetler için oldukça minnettardım. Burada sahip olduğum tek şey gelinliğimdi ve mutlu bir şekilde Kai'ın kıyafetlerinden bir şeyler giyebilecek olsam da çantalardaki, üzerime tam oturan kot pantolonu ve siyah, kısa kollu bluzu gerçekten beğenmiştim. Yeni bir şeyler denemek iyi hissettiriyordu.

Işığı açıp mermer adanın etrafından dolandım, buzdolabına doğru yürüdüm ve sağımdaki pencerelerin dışındaki ağaçlara baktım. Çok rüzgâr vardı, yapraklar gök gürültülü bir gökyüzünün altında savruluyordu. Bugün bir fırtınanın beklendiğini hatırladım.

Kollarıma bir ürperti yayıldı.

Buzdolabının kapısını açarak zar zor tanıdığım bir dizi yiyeceği ve daha önce hiç denemediğim birçok şeyi gözden geçirdim. Tofu ve et, yeşil ve turuncu renkli meyve suları ve gerçekten güzel kokan sosları olan bazı ilginç mantar yemekleri. Ayrıca yumurta ve sütün yanı sıra iki raf meyve ve sebze vardı. Peynir, kurabiye ya da soda yoktu. Sağlıklı beslenen biri olduğunu tahmin etmeliydim.

Yumurtaları aldım.

Arkamı dönerek kartonu tezgâhın üzerine koydum ve raftan bir tencere çıkardım.

"Gülümsüyorsun."

Başımı kaldırdığımda David'in mutfağa girdiğini gördüm.

Gülümsüyor muydum? Ağzımın kenarlarının düşmesine izin verdim. "Şey, farkında değildim."

Kıkırdadı. Lev arkasından içeri girerken ceketini çıkarıp adanın diğer tarafındaki sandalyeye astı.

Esnedi ve bazı anahtarları tezgâhın üzerine fırlatırken siyah saçları gözlerinin önüne düştü. Aklım başka bir yere gitti. Bir an için Damon'a benzemişti. Damon geç geldiği zamanlarda, gözlerinde o hülyalı yorgunluk olurdu, çünkü o kadar sarhoş olurdu ki sonunda gerçekten huzurlu hissederdi ve tek istediği uyumak olurdu.

"Kai yakında dönecek" dedi bana.

"Her şey yolunda mı?"

Omuz silkti. "Sanırım öğreneceğiz."

Pekiiii.

Üç bardağa meyve suyu dökerken onlara baktım. "Aç mısınız?"

"Yemek mi yapacaksın?" David şok olmuş görünüyordu.

"Yumurta yapmayı biliyorum ama..." Dönüp buzdolabını açtım, biraz bunalmıştım. "Burada bir düğüne yetecek kadar yiyecek var."

Gözleri parladı ve sandalyelerinden fırlayarak adanın etrafından yaklaştılar.

"Eh, daha yeni bir düğünümüz vardı" dedi David, eğilip raflara göz attı. "O yüzden salla gitsin, hadi bir ziyafet yapalım."

"Bu ortalığı karıştırır" dedim. "Kai dağınıklığı sevmez."

Kahverengi kâğıt paketlere sarılı eti çekerken homurdandı. "*Karısı* kendi evinde her istediğini yapabilir, değil mi?"

Sırıttım. "Sanırım öğreneceğiz."

Benyeyi ısırdım, dişlerimi yumuşak hamurişinin içine gömdüm. "Bu çok iyi olmuş" dedim Lev'e ve dudağımdaki pudra şekerini yaladım.

Kendisininkini mideye indirirken başıyla onayladı. "Beni büyükannem büyüttü. Her zaman bunlardan yapardı. Marina'nın yemekleri gibi değil ama mecbur kalırsam bununla yaşayabilirim."

Kendi kendime güldüm ama sonra durdum. "Marina" diye düşündüm yüksek sesle.

Gabriel'in eve girip çıkan maaşlı pislikleriyle birlikte oradaydı. Onu geride bırakmamalıydım.

David pişirdiği bifteği yerken Lev yüzüne un bulaşmış halde ocağa geri döndü ve tabağına biraz daha yumurta attı.

"Banks."

Başımı hemen girişe çevirdim ve Kai'ın orada durduğunu gördüm. Adamlara bakmadı bile.

"Buraya gel" dedi ve arkasını dönüp odadan çıktı.

Ellerimi bulaşık bezine sildim ve gömleğimdeki unu silkeledim. Bir an parmağımdaki yeni yüzükle oynayarak onu takip ettim ama kendimi durmaya zorladım. Ellerimi indirerek antrede Kai'ın önünde durdum.

"Mutfağı temizleyeceğiz" diyerek onu temin ettim.

"Bunun için endişelenmiyorum." Başını iki yana salladı, gözleri yumuşadı. "Eğlenceli vakit geçirmene sevindim."

Ön kapı açıldı ve Will elinde bir çantayla içeri girdi, onu Michael ve Rika takip etti.

Kai bana döndü. "Adamların yemeklerini bitirsin, sonra onlara dışarıda ihtiyacım var."

"Neler oluyor?"

Bir an duraksadı ve bana endişeli gözlerle baktı.

Kolumdan tutarak beni tekrar duvara götürdü.

"Delcour'un da bir ara babana ait olduğunu biliyor muydun?" dedi alçak sesle.

Delcour mu? "Ne?" Ne diyeceğimi bilemedim "Öyle miymiş? Hayır, bilmiyordum. Onun işlerini ben yönetmezdim. En azından yasal işlerini. Yine de öyle olsa duyardım."

"Sen doğmadan önce sahibiymiş" diye bilgilendirdi beni. "Eskiden bir otelmiş. Aslında orayı ailesi inşa etmiş."

Bir otel. Yani...

"Yani, gizli kat..."

"Orada da var." Ne sorduğumu bildiği için başıyla onayladı. "Görünüşe göre Damon zamanını iki daire arasında gidip gelerek geçiriyormuş."

Bu bir şaka olmalıydı. Yani bu, ben o gece Michael'ın partisinde sözleşmeyi bırakırken, *abimin binada olabileceği anlamına geliyordu.* Şehirde olduğundan hiç şüphem yoktu ama Tanrım...

Neden bana Delcour'dan hiç bahsetmemişti?

"Bu işi bitirmeye hazırım" dedi Michael ve bir spor çantasını merdivenlerin dibine bıraktı. "Bizi köpek gibi etrafta koşturuyor."

"Kesinlikle." Will mutfaktan bir birayla çıktı. "Papa'ya bile gitmemeliyiz. Bırakalım o bize gelsin. Şu lanet kapıyı ardına kadar açık bırakalım. Neden olmasın?"

Kai'ın çenesindeki kaslar gerildi, sinirlendiğini biliyordum.

"Lütfen polisi arama." Sesimi alçaltarak ona doğru eğildim. "Gabriel onu..."

"Onu ne?"

Onlara babamın bir sonraki hamlesinin ne olacağını söylemek istemiyordum. Kai'a başka fikirler verebilirdi. "Damon'ın bir kez daha tutuklanarak onu utandırmasına izin vermez" dedim konu-

yu belirsiz tutarak. "Onu kontrol altına alabilirim. Eğer onunla konuşabilirsem..."

"Sana yaklaşmayacak."

"O benim kardeşim..."

"Yaklaşmayacak!" diye bağırdı Kai. "Onunla ben ilgileneceğim."

"Will haklı." Rika öne çıktı. "Onun kafasını karıştırıp bize gelmesini sağlayalım. Zaten burada olduğu bunca zaman boyunca ciddi bir tehdit oluşturmadı."

Ama Kai sadece güldü, sesi eğlenmekten çok küçümseyici geliyordu. "Köpekbalıkları da yiyip yemeyeceklerine karar vermeye çalıştıkları şeylerin etrafında döner." Rika'ya tepeden baktı. "Bazen bırakırlar. Bazen yerler. Damon bizimle birkaç kelime konuşmak isteyebilir" dedi, Michael ve Will'i işaret ederek, "ama siz ikinizi ele geçirmek istiyor." Ve Rika ile bana baktı. "Bunu yapmaya karar verdiği gecenin bu gece olması riskini göze alamam."

"Kesinlikle" diye yanıtladı Michael.

"Onunla buluşacağız." Kai daha çok uyarı niteliğinde bir bakışla bana baktı. "Sen, Rika ve Alex burada, Lev ve David'le kalacaksınız."

"Hayır!" diye gürledi Rika.

"Kesinlikle olmaz!" diye bağırdım. "Onu görmek benim de hakkım. Onu sakinleştirebilecek biri varsa, o da benim. Erkekler avlanmaya giderken burada kalıp kek yapmayacağız! Öyle olacağını düşünüyorsan..."

Kai beni tuttu, kollarını kollarımın altından gövdeme doladı ve beni kaldırdı. Bizi diğerlerinden uzaklaştırıp, "Seni seviyorum" diye fısıldadı dudaklarıma. "Ve Damon beni çok uzun bir süreliğine tekrar hapse gönderebilir. Seni bulduktan sonra bunun olmasına izin veremem. Lütfen."

Kara gözleri sadece benim için korkuyla buğulanmıştı. Başka kimse göremezdi.

Beni seviyor muydu?

Kafasından neler geçtiğini merak ederek ona baktım. Neden ben? Birbirimize uymuyorduk. Artık burası gerçekten benim evim

miydi? Üst kattaki yatağım? Kıyafetlerim? Kocam? Çocuklarımız olacak ve her şeyiyle bir anne olmayı mı öğrenecektim?

Tanrım, gelecek artık çok farklı görünüyordu. Bunlar asla benim hayatımda olmayacağını düşündüğüm şeylerdi.

Geleceğim bir çıkış yolu bulmaya çalışarak dönüp durduğum bir tünelken, artık yalnızca çayırlar, tepeler ve dağlar gibiydi. Keşfedilecek çok şey vardı. Belirlenmiş bir yol yoktu. Yürüyebilir ve asla aynı noktaya iki kez adım atmayabilirdim.

Ama nedense bu beni pek korkutmuyordu. Tekrar hayal kurmak istiyordum.

"Lütfen ona zarar verme" dedim ona.

"Vememeye çalışacağım."

Beni yere bıraktı ve arkasını dönmeden önce alnımdan öptü.

Ama onu geri çektim ve "Ben de seni seviyorum" diye fısıldadım.

Dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Boynumu tutup beni tekrar kendine çekti, dudaklarımdan hasretle öptü ve ardından yavaşça iki kez daha öptü.

Gözlerime bakarak bir adım geriledi ve arkadaşlarına döndü. "Hadi burayı bir mezar gibi kilitleyelim."

Bölüm 28

Günümüz

"Dürüst olmak gerekirse, burası manyak bir yermiş."

Michael, on ikinci katta Damon'ın geride bıraktığı küçük ipuçlarını –giysiler, sigara izmaritleri, birkaç kullanılmış cep telefonu– ve binaya müthiş bir ustalıkla gizlenmiş geniş alanı inceleyerek gezindi. Bu kadar inanılmaz bir yerin nasıl gözden kaçabileceği gerçekten merak uyandırıcıydı. Sanırım aramadığımız şeyleri görmüyorduk.

"Kocaman bir şehir" diye devam etti masanın üzerindeki kağıtları inceleyerek. "Damon her zaman bir gece insanı olmuştur. Gündüzleri ortalıkta görünmezken, geceleri saklandığı küçük yerlerden gizlice çıkıp, biz uyurken şehirde dolaşabilirdi."

"Yine de yalnız olmak onun doğasında yok" diye ekledi Will, hâlâ kapı eşiğine yaslanmış duruyordu.

İçeri girmedi. Nedenini sormadım.

"Güzel manzara anasını satayım." Michael pencereden dışarı bakarak içini çekti.

Yatağa baktım, çarşaflar hâlâ dağınıktı ve yastıklar hâlâ Banks'le benim bıraktığımız yerdeydi. Bizden sonra buraya gelmiş gibi görünmüyordu.

"Tamam, hadi." Ellerimi siyah kapüşonluma soktum ve kapıya doğru yürüdüm. "Burada değil. Onu lobide bekleyelim."

Michael tereddüt ederek beni takip etti ve hepimiz asansöre geri döndük. Saat dokuzu geçiyordu ve Damon, Papa'da nerede buluşacağımızı söylememişti ama yine de her ihtimale karşı katı kontrol etmiştik. Ayrıca çocuklar burayı görmek istemişti.

Lobiye girdik ve etrafımda dönerek alanı inceledim. Sokakta yağmur yağmaya başlamıştı ve pencerelerden şimşeğin çaktığını gördüm, ardından gök gürültüsü geldi.

İçimde kötü bir his vardı

Onu bir yıldır görmemiştik. Bir şeye hazırlanmıştı. Otele öylece girip "selam" demeyecekti.

Telefonum çaldı ve derin bir nefes verdim. Telefonu cebimden çıkarıp ekrana bakma zahmetine bile girmedim.

"Neredesin?" diye sordum.

"Tam olmam gereken yerde."

"O ne demek?"

Bir an hiçbir şey söylemedi. Sonra, "Seni sevdiğini mi düşünüyorsun? Benden daha fazla?" diye sordu.

"Hangi cehennemdesin?" Telefonu elimde sıktım ve çocukların beni duyunca yaklaştıklarını hissettim. "Biz buradayız. Seni bekliyoruz."

"O benim bir parçam" diye devam etti. "Ve ben de onun bir parçasıyım."

"Kan bağınız var." Ön kapıya doğru yürüdüm ve camdan dışarı baktım. "Bu sizi bir aile yapmaz."

"İşte burada yanılıyorsun" dedi, ses tonunda öfke vardı. "Kan, birleştirici bir bağdır. Ruhundaki bir düğümdür, nereye gidersen git ya da ne yaparsan yap, Tanrı'nın unuttuğu bu berbat dünyada sana sonsuza kadar bağlı kalacak birinin olduğunu söyler."

"Neredes..."

"Bazen bir lanettir" diye devam etti. "Bir yük. Ama aynı zamanda kalbinin atma nedeni de olabilir. Merkezin, amacın, ait olduğun..." Derin bir nefes verip yavaşladı. "Berbat şeyler yaptım, yalan söyledim, onun önünde neredeyse kendimi paramparça ede-

cektim ama o, ailenin ne anlama geldiğini anlıyor. Aile, dayanmana yardımcı olmak için hayatın sana verdiği şeydir. Onların yeri senin yanındır, onlar ne kadar acı verici olursa olsun *daima* yanında olan insanlardır. Bu bir görevdir."

İstismar olmadığı sürece. O artık benim ailemdi ve onu bir daha asla incitemeyecekti.

"Ve ne yazık ki Kai..." Damon'ın sesi neredeyse eğleniyor gibiydi. "Beni de hiçbir şey onun yanından ayıramaz."

"Neredesin?" diye sordum.

Ama sadece, "O benim" diye cevapladı. Ve sonra bir tık sesi duydum.

"Damon!" Telefonun diğer ucunda sessizlik oluştu. "Damon!"

"Ne haltlar dönüyor?" Michael bana baktı.

Ama bilmiyordum. Neden aramıştı? Neden bu saçmalığı bana yüz yüzeyken söylemiyordu? Bizi neden oyalıyordu? Yine?

Ve sonra anlayıverdim.

Koz.

"Gelmeyecek" dedim.

"Ne?" Michael yaklaştı.

Ve gözlerimi ona çevirdim. "Kızlar. Onları evde bırakacağımızı biliyordu."

Bölüm 29

Günümüz

"Öf" diye homurdandı Alex, elini balkabağından çekip üzerindeki turuncu kalıntıları gazeteye silkeledi.

"Kabak çekirdeği kavurmak istediğini söylemiştin" diye belirtti Rika.

"Evet, şey, geldikleri yerin burası olduğunu bilmiyordum."

Kafamı Kai ve abimden uzaklaştırmakta başarısız olarak hafifçe gülümsemeye çalıştım. İçi oyulmuş kabağımın içine bir mum yerleştirerek çakmağı aldım ve içeri uzanıp fitili yaktım.

Yapmak istediğim tek şey bir arabaya atlayıp Kai ve Damon'ı aramakken, balkabağı oymak kendimi meşgul etmenin acınası bir yoluydu ama ben gidersem Rika da gelirdi ve sonra tabii ki Alex ve ben onlardan sorumlu olamazdım. Kai arayana kadar bekleyecektim. Yine de bir saat içinde gelmezse gidecektim ve benimle arabaya kimin atladığı umurumda değildi. İkisini de seviyordum ve onlar birbirlerinin canını yakmak istiyordu. Hepimizi bu işin içinden nasıl çıkaracaktım?

Lev ve David içeri girdiler ve tezgâhlardaki atıştırmalıkları alarak bizim işimizi bitirmemizi izlediler. Balkabağımı lavabonun

üzerindeki mutfak penceresinin pervazına taşıdım ve bahçeye bakacak şekilde yerleştirdim.

Rengârenk ağaçlar rüzgârda savruluyordu ve pencereye çarpan yağmur damlalarının sesini duyuyordum. Bir şimşek çaktığında yerimden sıçradım, kalbim tekledi. Bunu gök gürültüsü izledi, havada içi boş bir davul gümbürdüyor gibiydi.

Arkamı dönüp çocuklara baktım. "Fırtına geliyor. Koridordaki dolapta mumlar, fenerler ve piller var. Gidip biraz getirin, olur mu?"

"Tamam." David tezgâha yaslandığı yerden uzaklaştı, dönüp giderken ikisi de Alex'e gülümsedi.

Alex karşılığında onlara çapkın bir bakış sundu.

Mutfaktan çıkarken onları gözleriyle takip ederek "Oldukça güçlü kuvvetli çocuklara benziyorlar" diye alay etti. "Takımlar mı?"

Hızla başımı kaldırdım ve Rika balkabağını oyarken sadece gülümseyerek başını iki yana salladı.

"Sıkıldığımda seksi düşünüyorum."

"Ve sen seks hakkında düşündüğünde" diye söze girdi Rika, "birisi mercimeği fırına verecek demektir."

Alex, yanan balkabağının üst kısmını kapattı. "İyi hissettirmiyor mu? Sevdiğimiz şeyleri yapmaktan utanalım mı yani? Hayır."

Bana göz kırparak mutfaktan çıkışını izledim. Umarım çocukları bulmaya gitmiyordur.

Rika çalışmaya devam etti ve ben de gazetemi, kabak çekirdeklerini falan topladım. Alex onları kavurmak istiyorsa kendi çıkarabilirdi. Bugün yeterince evcilleşmiştim.

"Elbiseni beğendim" dedi Rika bana bakmadan. "Kusursuzdu."

Elbisem?

Ah, düğün. Şimdi düşündüm de elbise hâlâ yemek odasının zemininde tortop duruyordu.

"Mutlu olacağını düşünüyor musun?" Eğildi ve küçük, tırtıklı bıçağıyla bir göz oluşturacak şekilde kabağı dikkatlice kesti.

"Mutsuz değilim" dedim ona. "Bunu biliyorum."

Başıyla onayladı ve işine konsantre olmaya devam etti. "Kai iyi bir adam. Ve aileden."

Biliyordum. Ve bana ne söylediğini de biliyordum. Kai'ı mutlu

etsem iyi olurdu. İşler karmaşık olabilirdi ve çemberlerini beni de içine alacak şekilde gevşetmeleri çok uzun zaman alabilirdi ama yine de Rika'nın sadakatine hayran kaldım.

Yürüdüm ve ne zaman hazır olursa alsın diye ona bir mum ve çakmak uzattım. "Ee, düğün planlaman nasıl gidiyor?"

Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Bazı fikirlerim var" diye yanıtladı çekingen bir şekilde. "Alışveriş yapmama yardım etmek ister misin?"

"Alışveriş mi?" Yüzümdeki tiksintiyi kontrol edemedim. "Elbiseler için mi?"

Bana bakarken eğildi. "Tren için."

"Tren mi? Yani..."

"Tren kalkıyoooor" diye şakıdı.

Ha?

Ama daha fazla sorgulama fırsatı bulamadan mutfaktaki tüm ışık söndü ve tüm oda karardı.

"Amanın." Rika taburesinde doğruldu.

Mutfağı geçerek duvardaki ışıkları kontrol ettim.

Ama yanmadılar. Koridora doğru "Fenerler ve mumlar!" diye bağırdım. "Kızınızı kaldırın!"

"Şimdiden dışarı çıktıklarına inanamıyorum." Rika üşümüş gibi kollarını ovuşturdu. "Dışarısı henüz o kadar da kötü değil."

"Pekâlâ, işte burada." David ve Lev hızla geri geldiler ve malzemeleri adaya bıraktılar.

Rika'ya bir tane uzun yaylı çakmak verdim. "Yemek odasındaki mumları yakar mısın?"

Çakmağı aldı ve taburesinden atlayarak odadan çıktı. Alex'e birkaç şamdan verdim. "Birkaç tanesini üst kattaki koridorlara yerleştirebilir misin? Lev onunla git."

David bana bir el feneri verdi ve o yukarı çıkarken oturma odasına koymak için birkaç mum ve bir çakmak aldım.

İlk önce çalışma odasına girdim ve Kai'ın masasından küçük ataç tabağı çıkardım. Mumu üzerine koyarak yaktım ve tünelin gizli girişinin kapalı olduğundan emin olmak için iki kez kontrol ettikten sonra oradan ayrıldım.

Oturma odasına yürürken, bir rüzgâr hissederek titremeye başladım. Yukarı baktığımda perdelerin uçuştuğunu ve yağmurun açık pencereden içeri girdiğini gördüm.

"Bu da ne?" Mumları kanepeye attım, pencereye koştum ve pencereyi tutup indirmeye çalıştım. "Bu nasıl açıldı?"

Yağmur pencere pervazına sıçrıyor, camı tekrar aşağı çekmek için tüm ağırlığımı verirken damlacıklar tişörtüme çarpıyordu.

"Orası neden açık?" Rika bana doğru koşarak camı tuttu. İkimiz de çektik ve sonunda aşağı kaymasını sağladık.

"Hiçbir fikrim yok." Güçlükle nefes alıp ellerimin tozunu silkeledim. "Yine de teşekkürler. Dışarısı gittikçe kötüleşiyor."

"Evet." Pencereden dışarı baktı, uzun sarı saçları omuzlarından sarkıyordu. "Aslında evde olmak isterdim. Şeytan Gecesi yağmurda daha da güzel oluyor."

Titreyerek kollarımı ovuşturdum. *Ben nereden bileceğim?* Ama bu gece herkesin ne yapmaya çalıştığını tahmin edebiliyordum. Yine de gözlerimde Rika'nınki gibi özlem dolu bir bakış yoktu.

Benden oldukça farklı büyüdüğünü hayal edebiliyordum. Emniyetli, güven içinde ve biraz da korunaklı. Öte yandan ben Damon'la büyümüştüm ve yeterince yıkıcı davranış görmüştüm, bu yüzden Şeytan Gecesi bana uysal görünüyordu. Bunu özgürleştirici veya eğlenceli bulmuyordum. Rika kaçıp başını belaya sokmak isterken, ben sakinliği ve sessizliği arzuluyordum.

Tam başımızın üzerinde yere bir şey çarptı ve ikimiz de ânında tavana baktık.

Sanki biri ikinci kattan geçiyormuş gibi tahtalar gıcırdadı ve sesi gözlerimizle takip ettik.

"Alex" dedi Rika.

Başımla onayladım. Ama tam üzerimizde Kai'ın ve benim yatak odamızın olduğunu biliyordum. Orada olması için hiçbir neden yoktu.

Koltuğun üzerindeki fenerimi alıp yürüdüm. "Hadi."

Merdivenleri hızla çıktık, kollarımdaki tüyler diken dikendi. O pencereyi biz açık bırakmamıştık. Etrafıma bakındım, el fenerimi sağa sola tuttum.

Koridordan yatak odama doğru ilerlerken "Alex?" diye seslendim. "Alex, iyi misin?"

Yatak odasının kapısını açtım ve el fenerini her tarafa tutarak dikkatle içeri girdim. Burada yanan mum yoktu ve köşeleri, yatağı, kapının arkasını aradım.

Her şey aynen bıraktığım gibiydi.

Banyoya girmek üzereydim ki arkamdan bir gıcırtı duydum. Rika'yla başımızı çevirdik.

"Alex?" diye seslendim

Misafir odasına yürüyüp kapıyı açtım ve el fenerini odaya tuttum.

Lev, "Ne oluyor be?" diye haykırdı. Yatakta oturduğu yerden inip ayağa kalktı ve kot pantolonunu iliklediı. Alex diz çöktüğü yerden kalktı ve mahcup bir gülümsemeyle bana omzunu silkti.

Başımı iki yana sallayarak Lev'e bağırdm. "David'i de alıp bodruma git ve sigorta kutusunu kontrol edin."

Boğazını temizleyerek odadan çıkarken sırıtışını gizlemeye çalıştı.

Alex'e döndüm. "Bu gecelik işleri bittiğinde hepsi senin. Kendini dizginle biraz."

Konuşmak için ağzını açtı ama bir şey tepemizdeki tavana çarptı hepimiz gözlerimizi yukarı kaldırdık.

Nefesim boğazımda takılı kaldı. Bu hiçbirimiz değildik.

"O neydi?" diye sordu Rika.

Kolunu tutup onu koridora çektim ve sonra çenemi Alex'e doğru salladım. "Hadi gidelim!" Beni takip ettiler, hepimiz koridorda ve sonra merdivenlerde koşarak aşağı indik. "Lev!" diye seslendim.

"David!"

Tırabzanın etrafından dolanarak mutfağa doğru koştum ve bodruma açılan kapıyı açtım.

"Lev!" Elimdeki feneri karanlık merdiven boşluğuna tuttum. "David!"

Tanrım, neredeydiler?

Tavan tekrar gıcırdadı ve sanki biri üstümüzden geçiyormuş gibi kısa aralıklarla tekrar gıcırdadı.

Rika bir uyarı gibi, "Banks" dedi dişlerinin arasından.

Biliyorum. Biliyorum. Bir sorun vardı.

Sağa sola bakarak bodrum kapısından uzaklaşmaya başladım. "Telefonun... nerede?"

"Oturma odasında."

Hepimiz döndük ve el fenerini açık tutarak antreden hızla geçtik; hâlâ kilitli olduklarından emin olmak için ön kapıyı iki kez kontrol ettim.

Oturma odasına giren Rika, doğruca kanepeye gitti ve çantasını karıştırıp telefonunu çıkardı.

Sonra tepemizdeki zemine bir şey düştü, gümbürtü evin içinde titreşti.

"Bu da ne?" Alex pencerenin yanında durup ışığını etrafa tuttu.

Rika dönüp gözlerime baktı, aramaya hazırdı ama sonra bakışlarını hızla arkama çevirdi. "Banks."

Etrafımda dönerek bakışlarını takip ettim. Kai maskesiyle kapıda duruyordu.

Bir nefes verdim. "Kai." Yanına koşup kollarımı etrafına dolayarak ona sıkıca sarıldım. "Ne yapıyorsun? Bizi korkuttun."

Güvendeydi. Midemdeki düğümler çözülmeye başladı.

"Gizli kapıdan mı girdin?" diye sordum, kollarını etrafıma doladı ve beni sımsıkı tuttu. "Michael ve Will nerede?"

"Banks" diye seslendi Rika.

Geri çekilip başımı ona çevirdim. "Ne oldu?"

Elinde titreşen telefonuyla bana bakıyordu. "Kai beni arıyor."

Ne?

Bakışları önümde duran adama kaydı ve göğsü titredi. Başını sallayarak geri geri gitmeye başladı. "O, Kai değil."

Kollarımı adamın belinden çektim, tekrar maskeye bakarken boğazımda bir yumru oluştu.

Siyah gözler benimkilerle buluştu –içlerinde tanıdık bir soğukluk vardı.

Damon? Geri çekildim, gözleri hâlâ üzerimdeydi. "Aman Tanrım."

"Telefonu bırak" dedi Rika'ya. "Hemen."

Ama onu dinlemeyeceğini biliyordum. Gözlerimi Rika'ya çevirdim ve ona yalvarırcasına bakarken başımı iki yana salladım. Bu onu sadece kışkırtırdı. Onu sakin tutabilirsem bunun üstesinden gelebilirdim.

Rika telefonunu yumruğunun içinde sıktı, ne yapacağına karar vermeye çalıştığını anlayabiliyordum. Ama sonunda telefonunu arka cebine tıktı ve içki dolabının tepesinden bir Johnny Walker şişesi alıp kapak kısmından tutarak kendini hazırladı.

"Ee, yılanlarım nasılmış bakayım?" diye sordu Damon, maskesini –ya da Kai'ın maskesinin bir kopyasını– çıkarıp elini saçlarının arasından geçirdi.

Bir yılın ardından kardeşimin yüzüne ilk kez bakıyordum. Siyah saçları kulaklarının çevresinde daha uzundu, yüzü biraz daha ince görünüyordu ama köşeli çenesi hâlâ gergindi ve kasları ara sıra kasılıyordu. İçinde, gösterdiğinden çok daha fazla öfke tuttuğunu söyleyen tek şey buydu.

Her ihtimale karşı yavaşça bir adım geriledim.

"Benden korkuyor musun?" Maskeyi koltuğa fırlattı.

"David ve Lev neredeler?" diye sordum.

"Bodrumda bağlılar."

Başımı iki yana salladım. "Hepimizi alt edemezsin" diye uyardım onu ve gözümün ucuyla Alex'in sol tarafımda kıpırdadığını gördüm.

Sadece alçak sesle güldü. "Merak etme. Her biriniz için benden bir tane var."

Sonra bir ıslık çaldı. İkisi de Damon gibi kapüşon ve kot pantolon giymiş iki adamın daha köşeyi dönmesini izlerken nefes almayı bıraktım, onlar da Kai'ın maskesinden takıyorlardı.

Önümüzde üç adam duruyordu ve vücudumdaki her kas gerilmişti.

"Kim..."

Ama Damon sözümü kesti. "Şimdi" diye emretti.

Ve adamlar üzerimize geldi.

"Damon, hayır!" diye bağırdım, onları alt etmeye hazır bir şekilde ellerimi önüme aldım.

Ama beni iterek geçtiler, ikisi de dosdoğru Alex'e yöneldi. Biri onu arkadan yakaladı, eliyle saçlarını kavradı, diğeri ise önünde durup Alex hırlayıp yumruk atmaya çalışırken ellerini arkasına sıkıştırdı.

Rika onlara doğru yöneldi.

Alex'in arkasındaki kişi, "Boynunu bir saniyede kırabilirim" diye tehdit etti, Rika'ya bakıyor ve iki eliyle Alex'in kafasını sallıyordu.

Seslerini tanıyamadım.

Rika durdu, yumruk yapılmış ellerinden biri hâlâ şişeyi kavrıyordu. Gözleri Damon'a döndü. "Seni kahrolası korkak!"

"Hayır, ben akıllıyım." Sırıttı. "Sen onları beş saniyede alt ederdin."

"Siktir lan" dedi Alex'in önündeki.

Damon'a döndüm. "Ne istiyorsun?"

"Seni" dedi.

"Palavra!" diye homurdandım. "Beni her zaman alabilirdin! Neden şimdiye kadar bekledin?"

Ama cevap veremeden Rika öne çıktı. "Bizi öldürmeye çalıştın" diye suçladı onu.

"Will... Ayak bileklerine tuğla bağladın, ellerini arkasından bağladın ve onu okyanusa attın." Sesi çatladı. "Ona neler yaşattığının farkında mısın? Sen lanet olası korkunç birisin."

"Biliyorum."

Gözlerim tekrar hızla onu buldu, cevabı beni şaşırtmıştı. Sesi neredeyse samimi geliyordu.

"Bende yanlış olan çok şey var" dedi, sesinde büyük bir ciddiyet vardı. Bakışları odada gezinip bizimkilerden kaçındı. "Okula gitmeyi çok severdim. Her gün giderdim. Hastayken bile. Hatırlıyor musun Banks?"

Gözlerimi kıstım. Tabii ki hatırlıyordum. Damon, dünyada devamsızlık yapacağını düşüneceğiniz son kişiydi. Ama gitmediği tek zaman, arkadaşlarının da okulu ektiği zaman olurdu.

"Güvende olacağımı bildiğim tek yer okuldu" diye devam etti. "Ve daha sonra büyüdüğümde, müzik, içki ve kızlar vardı... Her

gün bir parti gibiydi. Bazen beni kafamın içinden çıkarmaya bile yetiyordu, bu yüzden zar zor fark ediyordum..." Kendini son kelimeleri ağzından çıkarmaya zorlarken sesi kısıldı. "Yaşadıklarımı."

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı.

"Arkadaşlarım, takımım ve sen vardın" dedi gözlerini bana dikerek. "Tamamen bana aittin. Güvendiğim tek kızdın. Kimse seni benden alamazdı. Değişikliği sevmem." Sonra Rika'ya baktı. "Ve sen bir değişikliktin."

Ona doğru yürümeye başladı. "Damon, hayır" diye bağırdım.

Durdu ve başını bana doğru çevirdi. "O zaman benimle gel."

"Nereye?"

"Eve elbette" dedi ve ardından Rika'ya baktı. "Rika'nın bana Aziz Killian'da yapılan tadilatları göstermesini istiyorum. Belki yeraltı mezarlığında bir yürüyüşe çıkarız."

Rika'ya baktı, tehditkâr gözleri söylediğinden daha fazlasını ima ediyordu.

Rika gergince başını iki yana salladı.

"Seninle hiçbir yere gitmem" diye soludu.

"Ama bu gece Şeytan Gecesi" diye takıldı ona doğru yavaş yavaş yaklaşarak. "Hadi ama. Hiç şüphesiz Kai, Will ve Michael da gelir. Çok eğleneceğiz. Tıpkı eski günlerdeki gibi."

Rika daha cüretkâr görünerek bir homurtu çıkardı. "Bir yıl bunun için mi bekledin? Şeytan Gecesi için?" Ona dik dik baktı. "Tanrım, buna gerçekten ihtiyacın var, değil mi? Eski zamanlara, o heyecana, artık senden nefret eden arkadaşlarına...?"

Damon hızla üzerine yürüdü ve Rika'nın dibine kadar girdi, kollarını kafasının iki yanında duvara dayayarak onu hapsetti.

"Damon!" diye bağırdım.

"Merak etme bebeğim" diye cevapladı beni. "O benden korkmuyor. Değil mi Rika?"

Rika elindeki şişeyi kavradı ve meydan okurcasına ona baktı.

"Yaptığım şeyler yüzünden benden nefret ediyorsun ama aynı şeyler için Michael'ı seviyorsun."

"Michael arkadaşlarını öldürmeye çalışmadı" dedi.

"Of, benden her zaman nefret ettin" diye karşılık verdi. "On dört

yaşındaki halini hatırlıyorum, Michael'ın evindeyken ne zaman benim bir odaya geldiğimi görsen, hızla kaçardın. İnsanlar kendilerine nasıl davranılmasını istediklerine göre kurallar koyarlar ama sana bir şey diyeyim. Başkaları yanlış bir şey yaptığında, her şey siyah ya da beyazdır değil mi? Yargılarız, kınarız ama aynısını kendimiz yaptığımızda, birdenbire gri bir alan olur. Diğer insanlar senin inançlarına tabidir ama sen değilsin, değil mi? Michael değil?"

Rika ona ters ters bakarken çenesi kasıldı.

"İnsanlar ikiyüzlüdür Banks" dedi ama hâlâ ona bakıyordu. "Başka birinin yapmasından nefret ettikleri şeyin aynısını yaparlar. Artık güvendiğim tek ahlaki pusula kendiminki."

Onu çenesinden sıkıca tuttu. "Ve şu sonuca vardım" dedi dişlerinin arasından, "bir erkek, alabildiği her şeyi hak etmiş demektir."

Rika başını salladı, yüzü öfkeyle buruştu. "Senden nefret ediyorum."

Damon ona yaklaşarak, "Benden nefret etmene bayılıyorum" diye fısıldadı.

Ve sonra Rika'nın sağ kulağına eğildi, Rika geri çekildi ama sonra dinliyormuş gibi hareketsiz kaldı. Damon'ın ağzını göremiyordum ama çenesi hareket ediyor gibiydi. Ve Rika onu uzaklaştırmıyordu. Ona bir şey mi fısıldıyordu?

Rika'nın öfkeyle dolu gözlerinin büyümesini ve sonra birdenbire kaskatı kesilmesini izledim. Bakışlarını yere indirdi ve hareket edemiyormuş gibi öylece durdu.

Damon tekrar doğruldu ve ona bakarak onu serbest bıraktı. "Dünyanın canı cehenneme Rika. Ve rica ederim."

Rika güçlükle nefes alarak onu itti. Ama Damon sadece güldü.

Öne çıktım. "Ona ne dedin?"

Tam o sırada pencerelerden ışıklar sızdı ve bir arabanın yanaştığını anlayarak gözlerimi kırpıştırdım.

Damon pencerelere doğru bakarak, "Ah, bakın kimler gelmiş" diye dalga geçti.

Rika bu şansı değerlendirdi. Şişeyi salladı ve mantarı onun kafasına doğru fırlattı, boğuk *pat* sesi Damon'ı yana savurdu ve kendini korumak için ellerini kaldırırken bir bez bebek gibi duvara çarptı.

Rika tereddüt etmeden şişeyi Alex'i tutan adamlardan birine fırlattı ve benim koşarak yanlarına gitmeme yetecek kadar eğilmesine neden oldu. Diğeri kendi etrafında döndüğünde çenesine bir yumruk attım, ardından kasıklarına bir tekme geçirdim. Tökezleyerek dizlerinin üzerine çöktü ve Rika, Alex'i yakaladı.

"Kaç!" diye bağırdı Rika.

"Şu taraftan!" Onları antreden geçirip çalışma odasına yönlendirdim. "Buradan geçin, çabuk!"

Tüm gücümle kitap rafını iterek yavaşça tünele açılmasını sağladım. Rika ne yaptığımı anlamış olmalıydı, çünkü beni takip etti ve rafa yaslandı, Alex de ona uydu.

Yeterince açıldıktan sonra onları ittim. Gizli geçidin içine daldılar ama ben girmedim. "Kapının" kenarını kavradım ve geçidi tekrar kapattım.

"Banks, ne yapıyorsun?" diye bağırdı Rika. "Banks!"

"Sadece gidin!" diye bağırdım. Kai'dan önce abime ulaşmam gerekiyordu.

Birinin kapıyı yumrukladığını ve kilitlerin döndüğünü işittim. İçgüdülerim onlar için kapıyı açmamı söylüyordu ama sonra yerde mutfağa doğru süzülen kanı gördüm.

Ona zarar verirlerdi. Ya da onu öldürürlerdi. Koridordan ilerleyip merdivenlerin arkasından karanlık mutfağa koştum.

Adanın diğer tarafındaki cam kapılar açılmıştı ve esen rüzgâr kapalı bahçeye yağmuru taşıyordu. Ağaçlar neredeyse kırılma noktasına gelecek kadar eğiliyordu ve kapılardan biri duvara çarpıyordu.

Neredesin?

Birdenbire arkamdan yakalandım ve geriye doğru çekildim, bir kol omuzlarıma dolandı.

Nefesim kesildi.

"Onu sevmiyorsun, değil mi?" diye sordu Damon, şakağıma ıslak bir şey dokunuyordu. "Çünkü seni dul bırakmak üzereyim."

Dul mu? Konuşmak için ağzımı açtım ama sonra elim yanımda asılı duran diğer eline dokundu ve parmaklarım soğuk, çelik namluyla buluştu. Boğazımda bir çığlık yükseldi.

Başımı çevirdiğimde saçlarının keçeleştiğini ve yüzünün sol tarafından aşağı damlayan kanı gördüm. "Damon, ne istiyorsun?" diye fısıldadım.

Sonra ön kapının savrularak açıldığını duydum, sesi evin içinde yankılandı ve gözlerimi kapattım. "Lütfen" diye yalvardım. "Lütfen yapma. Lütfen, sadece git. Kaç."

"Ben seni bundan daha iyi yetiştirdim" dedi dişlerinin arasından, beni döndürdü ve tişörtümün yakasını kavradı. "Sadece ikimiz olmalıydık Nik. Sadece ikimiz."

"Sadece beni isteseydin, geçen yıl hapisten çıktığında gitmiş olurduk" dedim, Kai ve çocukların evin içine hücum ettiğini duyabiliyordum. "Gerçekten istediğin ne?"

Gözleri öfkeyle yandı. Bana ters ters bakıyordu ama bir anlığına içlerinde başka bir şey yakaladım. Sanki gerçek cevabı söylemekten utanıyormuş gibiydi.

Sesini alçaltarak, "Sadece eskisi gibi olmasını istiyorum" diye yanıt verdi. Gözleri yere düştü ama sonra tekrar kaldırdı ve bakışlarındaki buz geri gelmişti. "Ve eğer buna sahip olamazsam, o zaman kimsenin benden asla kurtulamayacağından emin olacağım."

Beni geriye doğru itti ve tökezleyerek arkamı döndüm. Omzumdan tutarak beni açık kapılardan zorla avluya çıkardı.

Siktir, ne yapacaktım? İçgüdülerim bana savaşmamı söylüyordu. Arkamı dönmemi, saldırmamı ve sonra kaçmamı. Ama bu onun ya da Kai'ın yaralanmasını engellemezdi.

İş seçim yapmama kalırsa, ne yapardım?

"Çek ellerini onun üzerinden!" diye bağırdığını duydum Kai'ın.

Damon beni döndürdü ve beni önüne alarak kolunu tekrar omuzlarıma doladı. Buz gibi yağmur kıyafetlerimizi ıslatıyordu ve sağanağın arasından gözlerimi kırpıştırarak Kai, Michael ve Will'in koşarak avluya girdiğini gördüm.

Kai'ın gözleri abimin eline indi, silahı gördüğünü anladım.

"Ona zarar vermezsin" dedi. "Vermeyeceğini biliyorum."

"Ona on bir yıldır zarar veriyorum." Damon tişörtümü sıktı. "Yapmayacağım pek bir şey yok."

Kai hareketsiz kaldı, öfkesinden sarsılıyordu. Abimin blöf yaptı-

ğından emin değildi ama yapmadığından da emin değildi. Yine de bu, yeterli değildi.

Kai bana, "Lev ve David nerede?" diye sordu.

"Onları bodruma bağlamış."

"Ya Rika ve Alex?" diye patladı Michael.

"Onları geçitten gönderdim."

Kai, Michael'a döndü. "Tepenin aşağısındaki ev. Git!"

Michael evin içinde hızla geri döndü ve ben de tuttuğumu fark etmediğim bir nefes verdim. Damon'ın diğer iki maskeli yardımcısının nerede olduğunu hâlâ bilmiyordum. Umarım kaçmışlardır.

"Hey dostum." Damon'ın sesi yumuşadı. "Seni özledim."

Hayatında ilk defa mutlu görünmeyen Will'le konuştuğunu varsaydım. Dudakları öfkeli bir şekilde hafifçe kıvrılmıştı ve bakışları hiçbir şey unutulmamış ya da affedilmemiş dercesine Damon'a kilitlenmişti.

Kai öne doğru bir adım attı ve yağmurun arasından seslendi. "Bütün bunları neden yaptın?"

"Çünkü bu benim evim" diye yanıtladı Damon. Sonra beni tekrar göğsüne çekti. "Bu da öyle."

"O senin evcil hayvanın değil" diye karşı çıktı Kai. "Ya da malın. Asla olmadı."

"Ona her şeyini ben verdim."

"Ona bir köpek gibi davrandın!" diye bağırdı Kai, endişeli gözleri bana bakıyordu. "Ona acı çektirdin."

Boğazımdaki koca yumruyu yuttum. Damon'ın bana kötü davrandığını biliyordum, yine de bu gerçekle yüzleşmekten nefret ediyordum. Bunun için her zaman bahaneler uydurmuştum. *O iyi değil. O yalnız. Güvenebileceği birine ihtiyacı var.*

Onu seviyordum. Başka ne yapsaydım ki? Onu iyileştirebilirdim. Değil mi?

Ama fedakârlıklar sadece tek taraflı yapılıyorsa, o zaman gerçekle yüzleşmek gerekirdi. O bana acı çektiriyordu.

Kai, "Ona dokunduğumda geriliyor" dedi. "Sadece bir an için ve hemen göze çarpmıyor ama sanki buna alışık değilmiş gibi hazırlıksız yakalanıyor."

Öyle mi yapıyordum?

"Harika bir hayal gücü var ama bence işleri idare etmede daha da iyi" diye devam etti, artık gözlerime bakıyordu. "Bir gün yönettiği işler olacak ve ne olduğunu tam olarak bilemesem de harika işler çıkaracak."

Gözlerimden yaşlar aktı.

"Ve onu erkek kıyafetlerinin içinde bile seviyorum" dedi sesini yumuşatarak. "Benim kıyafetlerim olduğu sürece."

Sonra gözlerini kaldırıp Damon'a, "Bırak onu dostum. O seni incitmeyecek. Seni seviyor. Ve sen de onu seviyorsun" dedi.

Abimin sığ nefeslerini arkamda hissedebiliyordum, hâlâ direnerek bizi geriye götürüyordu. "Sadece sevdiklerin sana zarar verebilir."

Gözlerimi kapattım.

"Seç" dedi.

Gözlerimi açtım ve beni kendi etrafımda döndürdü, bakışları onlarla benim aramda gezindi. "Sensiz de yaşayabilir. Bunu biliyorsun."

Kai'ın bana ihtiyacı olmadığını kastediyordu. Damon'ın ihtiyacı vardı. Buna inanmamı istiyordu ama bu tamamen doğru değildi.

"Sen de yaşayabilirsin" diye yanıtladım. "Sadece sensiz hayatta kaldığımızı görmekten nefret ediyorsun."

Gözleri kısıldı ve onu etkilediğimi anladım. Ama Damon bir şey diyemeden yere doğru itildi ve ben de geriye çekildim.

Will'in onun üstüne atlayıp elinden silahı düşürmesini ve bunu bir yıldır bekliyormuş gibi yumruklarını üzerine savurmasını izledim. En nihayetinde, sanırım bunu hak etmişti.

"Seni lanet pislik!" diye bağırdı yumruk atarken. "Sen bir hiçsin! Bizsiz bir hiçsin!"

Hissettiğim bir sonraki şey, Kai'ın kolumdan tutup beni geri çekmesiydi. Michael, Rika ve Alex'in mutfaktan geçip bize doğru koştuğunu gördüm.

"Arkadaşları kaçtı" dedi Rika ve ardından gözlerini olaya çevirdi. Etrafımda döndüm ve Will'in hâlâ tamamen kontrolünü kaybetmiş gibi hareket ettiğini gördüm.

"Nasıl bu kadar ileri gidebildin?" diye haykırdı. "Seni öldüreceğim."

Bir eliyle abimi boğazından tutuyor, diğer eliyle ona vuruyordu.

Damon karşılık vermiyordu. Will ona tekrar tekrar saldırırken, gözlerini sımsıkı kapatmıştı, burnundan ve yüzünden kanlar fışkırıyordu.

"Hiçbir şeyin yoksa, kaybedecek bir şeyin de yoktur." İnlerken sesi titriyordu. "Hepsinin canı cehenneme ve sen de siktir git."

Sonra birdenbire Will'i boyunduruğuna aldı ve onu aşağı çekerek zapt etti. Ardından ters döndü ve onu altına alırken Will ona vurmaya, yumruklar atmaya, dayak atmaya ve bağırmaya devam etti. Damon öylece duruyordu, alnı Will'in göğsüne doğru eğilmişti ve sertçe nefes alarak darbeleri kabul ediyordu.

"Durdur onları" diye yalvardım Kai'a. "Lütfen."

Ama Kai orada durup Will'in intikamını almasına izin verdi.

Damon'ın saçlarına yapışan kan, yağmurla birlikte yüzünden aşağı akıyordu. Will'in gömleğini kavradı ve başını göğsüne gömdü, kendini korumaya çalışıyor ama onu durdurmaya çalışmıyordu.

Bunu hak ettiğini biliyordu.

Will onu fırlattı, ayağa kalktı ve bacağını geri savurarak Damon'ın kafasına tekme attı. Arkamı döndüm.

Will'in onu yumruklamasına izin vererek ne yaptığını biliyordum. Dışı acı çekerse, içindeki acıyı hissedemezdi.

Başımı eğdim ve kavga sürerken çimleri döven yağmur damlalarına baktım, homurdanma ve vuruş sesleri avluyu doldurdu.

Çok uzun sürdü.

Ve sonra hiçbir şey duymadım. Gözlerimi yavaşça kaldırdığımda Will'in Damon'ın yanında yerde oturduğunu gördüm, ellerini arkasında yere dayamıştı ve güçlükle nefes alıyordu.

Damon sırtüstü uzanmıştı, dizleri bükülüydü ama kıpırdamıyordu.

Yavaşça dönmeye başladı, uzuvları titrerken dizlerinin üzerinde doğruldu ve topuklarının üzerine oturdu, sanki başını dik tutacak kadar gücü ancak varmış gibi görünüyordu. Sular yüzünden

aşağı akıyor, siyah saçlarını gözlerinin üzerine sarkıtıyordu ve onu sevmekten asla vazgeçmeyeceğimi biliyordum. Kanasa da, kırılsa da, kaybolsa da, yalnız da kalsa, yeniden ayağa kalkardı, değil mi? Kim ona ne yaparsa yapsın kaldırabilirdi. *Döndür. Bük. Yut.*

Kai yaklaştı ve ben de onu takip ettim. Diz çöküp abime baktı.

"Senin yerine Rika'yı seçmedik" dedi ona sakince. "Ya da Banks'i." Eğildi, ses tonu sertti. "*Sen bizi* terk ettin."

Will, göz ucuyla Damon'ı izledi, gözlerinde hâlâ öfke vardı ama içleri yaşla parlıyordu.

Kai ayağa kalktı. "Ceset nerede?"

Rika ve Michael yaklaştılar ve Damon'ın derin bir nefes almasını izledim. "Gitti" dedi.

Kai eğildi ve Damon'ı saçlarından yakaladı. "Nerede?"

Damon neredeyse eğlenerek gözlerini kaldırdı. "Onu öldürmedin."

Ona doğru bir adım attım ve Kai onu bırakarak doğruldu.

"Ne?" diye sordum.

"Sen ve Kai otelden ayrıldığınızda o iyiydi."

"Doğruyu söylediğini nereden bileceğim?" diye sordu Kai.

"Ayrılmadan önce nefes alıyordu, değil mi?"

"Peki, şimdi nerede o zaman?" diye sordum. Bir noktada paraya ihtiyacı olurdu. Kimsenin onu görmemesi veya ondan haber almaması imkânsızdı, çok uzun zaman olmuştu.

"İyi olduğuna dair kanıta ihtiyacım var" dedi Kai. "Yine de onu incitmiştim."

"Hayır, o bizi incitiyordu." Damon omuzlarını dikleştirmeye çalışarak kendini ayağa kaldırdı. "Ve sen onu durdurdun. Hikâyenin sonu."

"Yani, ben otelden ayrıldığımda iyiydi?" diyerek ona meydan okudu Kai. "Peki sen otelden ayrıldığında iyi miydi?"

Damon Kai'ın gözlerine baktı, aralarındaki sessizlik uzarken hiçbir şeyi ele vermiyordu ama ben biliyordum... Biliyordum işte...

O ölmüştü.

Kai ve ben Papa'dan ayrıldığımızda gece bitmemişti.

"Kai!" diye bağırdı Alex. "Aman Tanrım, acele et!"

Hepimiz döndük, onu evin içinde, mutfağın karşısında gördük ve koridora baktık.

Endişeli gözlerini bize çevirdi. "Yangın söndürücü nerede?"

Hızla hareket ettik. Eve koşarak mutfağa girdim, Kai'ın elinin benimkini tuttuğunu hiddediyordum. Damon'ı dışarıda bırakmıştık, kaçacağını biliyordum. Büyük bir parçam kaçmasını umuyordu.

Alex antrede durmuş oturma odasına bakıyordu. Michael, Rika, Kai ve ben ona doğru koşarken alevler içindeki siyah perdeyi gördük. Pencereden içeri küçük bir ağaç girmiş, cam ve yağmur zemini kaplamıştı.

"Mumlar" diye soludu Kai. "Siktir!"

Yere baktım; düşen ağacın mumları yere düşürerek perdelerin alev almasına neden olduğu belliydi.

Kai, Will'e işaret verdi. "Dolapta!" Michael da dahil olmak üzere hepsi koridorda koşarak dolabın kapısını açtı ve yangın söndürücüler için içeri daldılar.

Alevlerin perdeye yayıldığını görünce oturma odasına koştum ve sonra pencerenin yanındaki duvarda asılı olan shanaileri fark ettim.

"Rika!" diye seslendim ve koşarak duvardan bir tanesini kaptım.

Alevlerin ısısı gözlerimi yakıyor, yağmur üzerime sıçrıyordu ama tekrar uzanıp duvardan başka bir kılıcı çektim. Boğazımda biriken yaşlarla öksürdüm.

Zaten Dojoju kaybetmişti. Bunun tekrar olmasına izin veremezdim.

Rika bana yardım ederek duvardaki her şeyi çekip kanepelerden birine fırlattı.

"Hayır!" Kai'ın bağırdığını duydum. "Banks, geride kal!"

Koşarak kolumdan tuttu ve beni arkasına çekti. "Kalan mumları söndür!"

Alevler saçağa yayılmıştı ve ben de rüzgârın onları bir kez daha yere devirmesi ihtimaline karşı diğer mumları söndürmek için koştum.

Michael ve Will koşarak içeri girdiler, Michael dehşet içindeki gözlerini bize dikti.

"Rika!" diye bağırdı.

Etrafımda döndüm. Yukarıdaki bir kumaş alevler içinde aşağı sarkıyor, onu orada sadece iplikleri tutuyordu. Rika Michael'ın bakışlarını takip edip yukarı baktı ve Michael ona doğru fırladı. Aniden altın çubuk parçalanıp duvardan aşağı döküldü ve her şey ağır çekimde ilerledi. Perdeler parlayarak yere düştü ve herkes Rika'ya uzandı ama tam o sırada biri onu tişörtünden yakaladı, geriye doğru çekerek alevlerden uzaklaştırdı ve Rika odanın ortasındaki parke zeminde yuvarlandı. Yüzünü buruşturmuştu ama korkudan mı yoksa acıdan mı emin olamadım.

Onun yanına baktığımda Damon'ı gördüm. Girdiğini bile görmemiştim.

Rika birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, rüzgârın etkisiyle nefesi kesilmişken Michael hızla yanına gelip onu kaldırdı.

Onun yüzünü tutarak, "Aman Tanrım" dedi nefes nefese. "İyi misin?"

Rika sersemlemiş görünüyordu ve sadece nefesini düzenlemeye çalışıyordu. Sonra yukarı baktı, ben de öyle. Damon çenesini sıkarak orada duruyordu.

Herkes bir an donakalarak az önce olanları idrak etmeye çalıştı ama Kai tekrar alevlere döndü ve hortumu pencereye doğrulttu. O ve Will yangın söndürücüyü yukarı aşağı püskürttüler, parlak, sıcak alevler hızla dumana dönüştü ve yangın söndürülürken Will öksürdü.

Nefesimi düzene sokmaya çalışarak bir nefes verdim.

Tankları bıraktılar, hepimiz orada öylece durduk, yorgun, şaşkın, kızgındık... Alex'e baktım. Bir eli göğsündeydi ve derin nefesler alıyordu. Michael, Rika'nın önünde duruyor, ikisi de konuşmuyordu.

Will kendini kanepeye bırakıp başını ellerinin arasına aldı ve Kai... Kai sonunda gözlerini Damon'a çevirdi.

"Polisi aramayacağımızı mı sanıyorsun?" diye tehdit etti onu. "Kaçmalıydın."

Damon duvara bakarak, "Kaçmıyorum" dedi. "Ara onları."

Yutkundum, acı boğazımı yaktı. Kai'ın bana baktığını biliyordum. Ne diyebilirdim ki? *Lütfen yapma.*

Babam Damon'ın hapse geri dönmesine izin vermezdi. Onu bir daha utandıramayacağı bir yere gönderir ve onu gözden uzakta tutardı, ta ki Damon aklını başına toplayana dek.

Kai'ın yerinde olsaydım, Damon'ın acı çekmeyi hak ettiğini düşünürdüm. Arkadaşlarımın ve ailemin güvenliği için ne yapmam gerektiğini bilirdim.

Ama ben Kai değildim.

Gözlerimi kapattım, çenem titriyordu. Olacaklar beni etkileyecekti. Kalbim onun daha fazla acı çektiğini görmeye dayanamazdı.

"Rika?" dedi Kai ve yanıma gelip parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Michael? Will? Siz yapmanız gerekeni yapın. Ben şu an bununla uğraşamam."

Dudaklarını şakağıma bastırdı. Hiçbirinden Damon'ı öylece bırakmalarını isteyemezdim ama Kai yanımda olduğu için minnettardım.

Kimse konuşmadı ve gözlerimi açtığımda Rika'nın Damon'dan başka tarafa baktığını gördüm. Gözlerinde öfke ama aynı zamanda çelişki de vardı.

Ve bir kafa karışıklığı.

Damon onu yaralanmaktan, hatta belki de daha kötüsünden kurtarmıştı.

Çocuklar gelmeden önce ona ne fısıldamıştı?

"Kafan karışmasın" dedi Damon ona. "Ben iyi bir adam değilim. Polisi çağır."

Michael ona vurmaya hazır görünerek döndü ama Rika onu geri çekti. "Defol git" diye hırladı Damon'a. Sonra arkasını döndü, o kadar hızlı nefes alıyordu ki öfkesi taşmaya hazır görünüyordu.

Damon bana bir bakış attı ve söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki.

Ama ikimiz de Rika'nın fikrini değiştirmeden buradan gitmesi gerektiğini biliyorduk.

Dışarı çıktı ve ön kapının açıldığını, içeri yağan yağmurun sesini duydum.

Ya onu bir daha hiç göremezsem? Damon uzun bir süre boyunca, sahip olduğum tek şeydi. Artık her şey yeniydi. Evim, günlerim, hatta kıyafetlerim... Bir nefes verdim, içim burkuldu.

Odadan çıkıp ön kapıya koştum. "Damon!"

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyordu ve gözlerimdeki bulanıklıktan onu zar zor görebiliyordum. Ama karanlık formunun durduğunu ve yavaşça arkasını döndüğünü gördüm. Gözünün etrafındaki kan kurumuştu ama yağmur çoğunu silip süpürmüştü.

"Beni hiç sevdin mi?" diye sordum.

Yavaşça bana yaklaştı ve sertçe baktı. "Sevgi acı verir Nik" dedi bana. "Hiçbir zaman iyi hissettirmez."

"Benim sevgim bile mi?"

Başını iki yana sallayarak gözlerini yere indirdi. "Seni incitmek istemiyorum. Daha fazla" diye ekledi. "Tek bildiğim bu."

Yavaşça geri çekildi ve sonunda arkasını döndü, gecenin içinde kaybolana dek uzun, karanlık yolda yürüdü.

Sadece arkasından, boş karanlığa baktım. *Hiçbir zaman geç değildir.*

Bölüm 30

Günümüz

Dışarıda uğuldayan ekim rüzgârı, normalde sessiz olan evin baskı altında gıcırdamasına neden oluyordu. Saat sabahın üçü olmalıydı ama telefonumu kontrol etmek için herhangi bir hareket-te bulunmadım. Kai ve ben yatakta oturuyorduk, o, yatak başlığına yaslanmış otururken ben bacaklarının arasına girmiş ve göğsüne yaslanmıştım. Parmaklarıyla oynuyor, benimkini onunkilerin arasından geçirip çıkarıyordum. Bugün Cadılar Bayramı'ydı.

"Hissediyor musun?" diye sordum sessizce.

"Neyi?"

Derin bir nefes alıp ciğerlerimi doldurdum ve gözlerimi kapattım. "Sanki her şey yeniden başlıyor."

Damon saatler önce çekip gittiğinde üzerimden muazzam bir yük kalkmıştı. Nereye gittiğini ve güvende olup olmadığını merak ediyordum. Ona olan sevgimden şüphe etmesinden endişeleniyordum.

Ama aynı zamanda ondan ne kadar korktuğumu daha önce fark etmemiştim.

En azından bir parçam korkuyordu.

O, evden ayrılıp bizim için tekrar geleceğine dair hiçbir işaret vermedikten sonra, yıllar içinde alıştığım ve artık zar zor fark ettiğim mide ağrısı, yavaş yavaş kaybolmaya başlamıştı. Damon her zaman çok baskıcı olmuştu. Fazla baskıcı.

Ama şimdi ciğerlerimin bir okyanusu tutabileceğini hissediyordum. Artık yapmak istemediğim hiçbir şeyi yapmak zorunda değildim ve en iyi kısmı ne miydi? Artık yapmak istediğim her şeyi yapabilirdim. Okula gidebilirdim, topuklu ayakkabıları deneyebilirdim, eve şafak vakti gelebilirdim, seyahat edebilirdim, gönüllü işlere katılabilirdim, bara gidebilirdim...

Arkadaşlarım olabilirdi.

"Eğer boşanmak istersen, kabul ederim" dedi Kai, dudakları saçımı okşuyordu. "Yeniden başlayabiliriz. Temiz bir sayfa açarız. Belki bir randevuya çıkarız. Ve sana evlenme teklif ettikten sonra uygun bir düğün yaparız." Sesini fısıltı düzeyine indirdi. "Olması gerektiği gibi seni mihrapta öperim."

Yarım bir gülümseme gönderdim. "Düğünümüz" konusunda kendini suçlu hissettiğini biliyordum.

"Hayır." Elimi kaldırıp yüzüğüme baktım. "Bu bizim hikâyemizin bir parçası ve bunu değiştirmek istemiyorum. Hikâyemizi seviyorum."

Kolu sıkı ve sahiplenici bir şekilde belime dolandı.

"Peki, sırada ne var o zaman?" diye sordu. "Hayatında ne yapmak istiyorsun?"

"Her şeyi."

Bir kahkaha attı. Kesinlikle kararsız hissediyordum. Ve suçlu. Bana çoktan kıyafet almıştı ama masraflarımı karşılamasına izin veremezdim. Yakında bir şeyler bulmalıydım. Hayatımıza katkıda bulunmazsam, mutlu olamazdım.

Ve bu ev.

Yani *evimiz*, sanırım.

Şimdi hatırladım da...

"Bu evi neden bir sır olarak sakladın?" Başımı çevirip ona baktım.

Gözleri bana gülümseyerek bakıyordu. "Günah çıkarma hücresini sevmemle aynı nedenden."

Kaşlarımı çattım, anladığımdan emin değildim.

"Mahremiyetimi ve kendi alanımın olmasını seviyorum" diye açıkladı, "ve burası sessiz kalabildiğim, düşüncelerimi duyabildiğim, dikkatimin dağılmadığı tek yer. Burada perspektifim daha net." Dudaklarını şakağıma bastırdı. "Sonsuza kadar bir sır olarak kalmayacağını biliyordum ama arkadaşlarım gelip gitmeye başlamadan önce onu yenilemenin ve içinde yaşamanın tadını çıkarmak istedim."

"Pekâlâ, sanırım benim yüzümden artık burada dikkatin dağılacak" dedim. "O kadar sessiz değilim."

Arkamda bir kahkahayla göğsü oynadı. "Senin dikkat dağıtıcı şeylerine aldırmam."

Umarım aldırmazdı, çünkü Alex geçen gece parti için bana aldığı geceliği bırakmıştı ve ben de çok yakında kapıları kapatıp, her yeri kilitleyip, fazlasıyla dikkat dağıtmayı planlıyordum.

"Başka gizli geçitler var mı?" diye sordum.

"Evet."

Ürpertiler tüm vücuduma yayıldı. "Eğlenceli şeylere açılıyorlar mı?"

"Evet."

Gülümsedim, hayal gücüm çılgınca çalışmaya başladı. Hayatımın şimdi nereye gideceği konusunda hâlâ gergindim ama aynı zamanda heyecanlıydım.

Başımı omzuna yaslayıp gözlerine baktım. "Ailen benden nefret edecek mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır" diye yanıtladı. "Babam yaklaşık on beş dakika benden nefret edecek ve sonra hayal kırıklığı hissetmeye geri dönecek." Burnumu öptü. "Sen sadece olduğun kişi ol. Sadık, dürüst, saçmalıktan uzak, açık sözlü ve inatçı. Senin içinde gördüklerine saygı duyacaktır."

"Peki ya annen?"

"Annemin umursayacağı tek şey beni seviyor olman." Bana gülümsedi. "Ve tabii ki bir rahip tarafından evlendirilmemiz."

Gözlerimi kıstım. *Doğru.* İstemediği bir evlilik için bir kilise ve bir rahip ayarlamış olması bana tuhaf gelmişti. Onu araştırırken,

nadir görülen aile vaftizi ve benzeri şeyler dışında, özellikle dindar olduğu izlenimine hiç kapılmamıştım. Bunu annesi için mi yapmıştı?

"O yüzden sen..."

Başıyla onayladı ve bakışları üzerimde yumuşadı. "Her zaman yaşam içindir çocuk."

Her zaman yaşam için. Gülümsemeden edemedim. Tahmin etmeliydim. Kai hata yapmazdı.

Onu öptüm, sıcak ağzı dudaklarıma ve boynuma karıncalanmalar gönderdi. Birbirimize sarıldık, bir kez olsun tadını çıkardık, öpücükler daha derin ve daha talepkâr hale geldi.

Ağzımdan ayrılıp önce alnımdan sonra tekrar saçımdan öptü.

"Birkaç saat sonra güneş doğacak." Yatağın yanındaki pencereye baktı. "Artık uyuyamayız."

Arkamdan tırmanarak yataktan indi ve şifonyere doğru ilerlemesini izledim. Bir eşofman altı çıkarıp bana döndü. "Benimle duş alır mısın?"

Yatağa uzanıp başımı elime yasladım. Off, bu çok cezbediciydi. Yanından ayrılmak istemiyordum.

Ama yine de bir şey beni rahatsız ediyordu. "Sen al" dedim telefonumu alarak. "Bazı mesajları kontrol etmem gerekiyor."

Bana kesinlikle uzun kalmayacağını belirten bir bakış attı. Onun banyoya girmesini izledim ve suyun akıp cam kapının kapandığını duyana kadar bekledim.

Doğrulup hızlıca kişilerime girdim ve aradığım kişiyi buldum.

Numarayı aradım, hat çalarken bekledim. Gecenin bir yarısıydı. Uyanmadan önce birkaç kez aramam gerekebilirdi.

Ama şaşırtıcı bir şekilde, zil sesi kesildi ve hattan sersemlemiş bir ses bana doğru homurdandı.

"Tanrım, yine ne var?" diye bağırdı Will.

Yataktan atladım ve kapıya doğru yürüdüm. "Benimle buluşabilir misin? Yardımına ihtiyacım var."

Kai'ın cipini otoyoldan çekerek çakıllı bir yola yöneldim, babamın eviyle aramızdaki tek şey solumdaki ince ormandı. İleride kırmızı park lambalarını gördüm, Will'in SUV'si sağa park etmişti. Buraya hızla gelmiş olmalıydı. Eminim şafaktan önce onu yataktan çıkardığım için bana fena halde kızmıştı.

Yanından geçtim ve dikiz aynama baktım, arabayı çalıştırdığını ve beni yolun daha derinlerine kadar takip ettiğini gördüm.

Damon'ın eve çok geç geldiğinde ve kapılar kilitli olduğunda kullandığı eski patikayı bulunca sola döndüm ve küçük bir yokuştan aşağı indim, ileri geri sallanarak çalıların arasına girdim, evin arka tarafında gidiyordum. Kimse fark etmeden oraya girmenin tek yolu buydu.

Muhtemelen.

Hâlâ hareket sensörleri ve kameralar vardı ve çevrede her zaman bir bekçi geziniyordu, ancak deneyimlerime göre gecenin bu saatinde muhtemelen mutfağa girmiş yemek yiyor ve televizyon izliyordu.

İlerideki ışıkları gördüğümde, garajların arkasına geldiğimi anladım.

Durup arabayı park ettim ve motoru kapattım. En son gördüğümde dokuz köpek vardı. Umarım hepsini sığdırabilirdik.

Anahtarları yanıma alarak arabadan indim.

"Hayatını yavaş yavaş tüketeceğin bir kocan yok mu senin?" Kapıyı çarpar çarpmaz Will'in şikâyet ettiğini duydum. "Ben burada ne yapıyorum?"

Parmağımı dudaklarımın üzerinde tuttum. "Şşt" dedim ona. "Bunu tek başıma yapamam. Sadece mızmızlanmayı bırak."

"Kai'ı getirmemenin herhangi bir nedeni var mı?"

"Evet!" diye bağırarak fısıldadım. "O benim buraya geri dönmeme asla izin vermezdi."

David ve Lev'i getirebilirdim ama buraya dönerlerse görüldükleri yerde vurulurlardı.

Ve Rika'yı getirmeye cesaret edemezdim. Onu herhangi bir tehlikeye atma riskini aldığım için hepsi bana kızardı. Zaten Michael dün gece olanlardan sonra onu yalnız bırakmazdı.

Ayrıca, Will... iyi biriydi. Mızmızlanıyor olabilirdi ama birine yardım etmek için her şeyi yapacağından oldukça emindim. Yani, benim için iç çamaşırı bile seçmişti. Bu, birbirimizden iyilik isteyecek kadar birbirimize bağlandığımız anlamına gelmeliydi, değil mi?

Arkamı dönüp ıslak yaprakların arasından eve doğru hızla ilerledim ve soğuk esintiye karşı yeni deri ceketimin fermuarını çektim. Thunder Bay'deki Cadılar Bayramı, Şeytan Gecesi kadar önemliydi, bu yüzden önümüzdeki birkaç saat kasabanın polis gücü için epeyce zorlu geçecekti. Gerçi bu gece ne kadar yoğun olursa olsun, babamın onları peşimden göndereceğinden şüpheliydim.

Yine de burada olduğumu kesinlikle öğrenecekti.

İlk garajda koşarak büyük alana girdim ve cebimden anahtarlarımı çıkardım. Gabriel aptal olmadığımı biliyordu ama muhtemelen bir tehdit olmadığımı da anlamıştı. Henüz değildim. Buraya geldiğimden beri iki gün içinde kilitleri değiştirdiğinden şüpheliydim.

Tuş takımını çevirerek kodu girdim ve alarm devre dışı kaldığında gümüş anahtarımı kapıya sokup kilidi çevirdim.

Will sessizce "Ne yapıyoruz?" diye sordu.

Ama onu görmezden gelerek içeri girdim ve onu arkamdan çektim. Hemen birkaç kulübeden gelen zincirlerin şıngırtısını duydum. Etrafa baktığımda henüz kimsenin olmadığını gördüm ve yolumu görmeme yetecek kadar ışık veren birkaç acil durum ışığı fark ettim.

Duvardan bir avuç tasma alıp Will'e üç tane fırlattım. Acele etmeliyiz.

"Ne..."

İlk kulübeyi açtım.

"Havlarlar anasını satayım!" dedi.

"Dediklerimi yapmazsan havlarlar."

Çıldırmaya başlarlarsa, gece bekçisi saniyeler içinde burada olurdu. Dikkat çekmememiz gerekiyordu.

Yavruluğundan beri burada olan köpeğe –yaşlı bir pitbull'du– yaklaştım. Havlamadan durdu. En azından beni tanıyordu ve şimdiye kadar iyi eğitim almıştı ama diğerleri ürkek olabiliyordu, bu

yüzden onları yakalayacak kişi ben olmalıydım. Will onları arabalara yükleyebilirdi.

Tasmasını takıp nazikçe çekerek onu kafesten çıkarırken kulağının arkasını ovuşturdum.

Brutus'u ona uzatırken, "Ya daha fazla köpek alırsa?" diye sordu Will.

"O zaman geri geliriz sanırım."

Aceleyle kafeslerin tüm kapılarını açtım ve içeri girdim, köpekleri bağladım ve onları dışarı çıkardım. İki büyük Pirene kolayca geldi ama biri cılızdı, kaburgaları derisinin üzerinden görünüyordu. Bu sırada rottweiler, iki çoban köpeği ve iki Sibirya kurdu direnip ayaklarını sürüyerek uzaklaştılar. Cebimdeki poşete uzanıp yanımda getirdiğim et parçalarını çıkardım ve hızlıca onlara ikram ettim.

Pitbull Will'deydi ve ben de iki Pirene'yi almıştım.

"Git onları kamyonetin arka koltuğuna koy" dedim ona. "Ve acele et!"

Son kafese girerken, Beagle cinsi köpeği uzanmış, sadece bizi izlerken gördüm. Ona uzandım ama titrediğini fark ettim. Boğazım sanki içinde iğneler varmış gibi acıdı.

Bazı kabuklanmış yaraları olduğunu görmeme rağmen hasarı değerlendirecek zamanım olmadı, bu yüzden onu motive etmeye bile çalışmadım. Onu kollarıma alarak diğer kayışları tuttum ve hızla yürüyerek binadan ayrıldım.

Will ve ben bütün köpekleri arabalara güç bela yükledik ve onları bağlamayı düşündüm ama vazgeçtim. Saldırgan olmak için eğitilmişlerdi ama birinin düşüp fırlayarak kendini boğma riskini almak istemiyordum. Eğer kavga ederlerse, bununla o zaman ilgilenirdim.

Will, arabasına atlayıp açık kapısından bana bağırdı. "Hadi gidelim!"

Anahtarlarımı çıkardım ama sonra durdum.

Ve eve doğru baktım.

Bir şey daha vardı.

Will motorunu çalıştırdı ve ben de elimi sallayarak arkamı döndüm. "Dur, bekle!"

Kafasını camdan dışarı çıkarırken arabalardan birkaç kısık havlama geldi. "Ne yapıyorsun?"

"Burada kal" dedim ona.

"Banks!" diye fısıldadı arkamdan. "Ne oluyor be?"

Eve koştum ve mutfağa giden kapı kolunu kontrol ettim. Yavaş yavaş açıldı. Midem gerildi. Koruma gelip giderken açmış olmalıydı, bu da etrafta olduğu anlamına geliyordu. Kapıyı usulca açıp içeri baktım ve uzak köşedeki granit tezgâhın üzerinde duran küçük televizyonun açık olduğunu gördüm. Önünde de bir tabak vardı. Adam muhtemelen banyodaydı.

Fırsatım varken şansımı deneyerek mutfaktan koridora ve sonra merdivenlere koştum. Kule odasının kapısını açarak hızla içeri girdim ve merdivenlerden yukarı koştum.

Damon burada olabilirdi.

Ama kapıyı açtığımda oda loştu, tek ışık dışarıdaki aydan geliyordu ve oda hâlâ boş görünüyordu. İçimi bir hayal kırıklığı kapladı. Onu aramıyordum ve zaten burası muhtemelen onun için en iyi yer değildi ama burada değilse başka nereye gitmiş olabilirdi ki?

Şifonyere doğru yürüdüm, her iki akvaryumun kapağını açıp hızla Volos ve Kore II'yi ayrı kaplara yükledim. Damon eve gelmezse onlarla ilgilenecek kimse olmazdı.

Tanrım, Kai beni öldürecekti.

Odaya son bir kez bakıp çıktım ve merdivenlerin dibindeki kapıyı kilitleme zahmetine girmedim.

Merdivenlerden hızla aşağı inerken, yukarı çıkmakta olan karanlık bir figürle karşılaştım ve durdum. Adamlardan biri, Sergei aniden durdu ve bana baktı.

"Senin ne işin var burada?" Bana ters ters baktı.

Ama cevap vermedim. Hızla etrafından dönerek merdivenlerin geri kalanını seke seke indim. O da hemen bir sonraki kata çıktı, adımları hızlıydı. Babama gidiyordu.

Mutfağa girdiğimde lavaboda Marina'yı gördüm. Başını çevirdi, gözleri şaşkınlıkla kocaman açılmıştı. "Hey."

Arka kapıya doğru yürüdüm, ellerimde kafeslerle uğraşarak kapıyı açtım.

"Hadi gidelim" dedim ona. "Benimle geliyorsun."

"Ne?"

Başımı çevirdim. "Tartışacak vaktimiz yok. Seni burada bırakmıyorum. Babamla ya da bu adamlarla."

Ellerini önlüğüne sildi, yüzünün her yerine kafa karışıklığı kazınmıştı. "Gelemem."

"Gelebilirsin" diye ısrar ettim. "Benimle gelebilirsin. Hemen şimdi. İstemez misin?"

Ağzı açıldı ama hiçbir kelime çıkmadı. Gözleri aşağı, sonra yukarı baktı ve sanki ihtiyacı olan cevabı verecekmiş gibi etrafındaki odayı araştırırken onun daha önce hiç bu kadar çelişkili göründüğünü hatırlayamadım.

Ama sonra gözlerini kırpıştırdı ve önlüğünü çıkararak derin bir nefes aldı. Gülümsedim.

Kapıyı ardına kadar açık bırakıp evden koşarak çıktık ve Will'in kamyonetinin hâlâ ağaçların hizasında olduğuna emin olmak için baktım. Farlarını yaktı.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun?" Arkamdan gelen bir bağırış beni olduğum yere çiviledi.

Durup gözlerimi sımsıkı kapattım. *Siktir.*

Bir araba kapısının çarparak kapandığını duydum ve gözlerimi açtığımda Will'in kamyonetinden indiğini ve hızla oraya doğru ilerlediğini gördüm.

Marina'ya baktım. "Cip'e bin."

Başını salladı ve arkasına bakmadan ilerledi.

Arkamı döndüm. Babam siyah pantolonuyla duruyordu, üstü çıplaktı ve arkasında dört adam duruyordu. Öfkesini gizliyordu ama yine de ipuçlarını görebiliyordum.

"Yeni bir aşçı bul" dedim yılanların kabını tutarak. "Ve daha fazla köpek alma. Başına bela olurum."

"Benden hiçbir bok alamazsın" diye hırladı alçak sesle.

Çenemi kaldırdım. "Kıdem tazminatım olarak kabul et" dedim. "Ve burada olup biten her şey hakkında çenemi kapalı tuttuğum için daha fazlasını almadığıma şükret."

Bakışları üzerimde kısıldı. Neler yapabileceğini biliyordu ve be-

nim de bildiğimi biliyordu. Ama babam zeki bir adamdı ve artık yalnız olmadığımı biliyordu. Bu zahmete değer miydi?

Dudakları hasta bir sırıtışla kıvrıldı. "Dün gece Kai'ın evinde olanları duydum" dedi, ağzından çıkan her kelimeyi tükürerek. "Kardeşine onu görmek istediğimi söyle. Ve bundan sonra onun davranışlarını kontrol altında tutamazsan, onu bağlayıp sürükleyerek Blackchurch'e gönderirim. Tereddüt bile etmeden."

Dişlerimi birbirine kenetledim. Damon hapishaneden, büyürken olduğundan çok daha nefret dolu çıkmış ve gerçeklikten uzaklaşmıştı. Onunla ilgili sevdiğim her şeyi tutan ip gittikçe inceliyordu. Blackchurch onu bir hayvan yapardı.

"Son bir şansı var" diyerek beni tehdit etti babam. Sonra başını bana doğru eğdi. "Ama belki de ihtiyacı olan şey budur. Bu huylarını düşünmek için orada geçireceği bir ya da beş yıl."

Öfke ciğerlerime dolup taştı ve babama ters ters baktım.

"Ve eğer bu olursa..." Yaklaştı ve sesini alçalttı. "Sen ve yeni küçük ekibin için av sezonu başlar. Şimdi evimden siktir git."

Hiç tereddüt etmeden ve gözlerimi onlardan ayırmadan geri çekildim. Onu alt ettikten sonra beni öylece göndermek hiç ona göre değildi ama yeterince sorunu vardı. Endişelenmesi gereken bir Damon vardı.

Will'le karşılaşınca ona işaret verdim ve ikimiz de hareket ederek arabalarımıza binip hızla uzaklaştık.

Eve gidene kadar dikiz aynasından gözlerimi ayırmadım.

"Bu da neyin nesi?"

Kai'ın bağırdığını duydum ve yüzümü buruşturdum.

Arabanın kapısını çarparak döndüm ve onun, David'in ve Lev'in çakıllı yolda bize doğru hızla geldiklerini gördüm.

Kai, parmağını Will'e uzatarak, "Sen öldün" dedi.

"Yapma be kanka. Lanet olsun." Will cipin arkasını açtı. "O senin hatunun. Benim değil." Dokuz köpekten dördü Kai'ın cipinin arkasından atladı ve arkamdaki küçük tankları korumaya çalıştım ama

işe yaramadı. Kai köpeklere gözlerini kısarak baktı ve sonra hızla bana, ardından sağımdaki arabanın içinden çıkan Marina'ya kaydı.

"Bu ne demek oluyor?" diye sordu bana. Sonra gözleri yılanlara kaydı ve daha da paniğe kapıldı.

"Gabriel'e gittik" dedim ona. "Ve ben, şey... Birkaç köpeği aldım?"

"Gabriel'e mi gittin?" Ses tonu, başım büyük beladaymış gibi geliyordu. "Az önce sadakat ve dürüstlük hakkında yaptığımız konuşmadan sonra gizlice sıvıştın ve..."

"Ve bunu kendi başıma yapmam gerekiyordu" diye sözünü kestim. "'Hey, bakın erkeğim burada ve beni incitirseniz sizinle savaşır, o yüzden geri çekilin!' şeklinde değil. Onunla tek başıma yüzleşmem gerekiyordu. Ben iyiyim. Bak?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Pazıları esnedi, siyah tişörtü gerildi ve midem altüst oldu.

Boğazımı temizledim. "Geri dönmeyeceğim. Söz veriyorum. Sadece bununla ilgilenmem gerekiyordu."

Gözlerinin arasındaki kırışıklıklar derinleşti. Babamla yüz yüze geldiğim için kızmadığını biliyordum. Kai bana kırılgan bir çiçekmişim gibi davranmıyordu. Sanırım onsuz gittiğim için kızmıştı ve bunu anlıyordum. Ben de çıldırırdım.

Ama aynı zamanda, Gabriel'in bana söylediklerinden veya bana bakışından hoşlanmayacağı için benim yerime devreye gireceğini de biliyordum. Bunu tek başıma yapmam gerekiyordu.

Çakılların arasında ayak sürümeler, nefes nefese sesler duydum ve başımı çevirdiğimde Will'in diğer hayvanlarla birlikte arabaların arasından çıktığını gördüm. Yine de köpekler Will'i çekiyor gibiydi.

"Dokuz köpek mi?" dedi Kai, dişlerinin arasından ve bana ters bir bakış attı. "Burada kalmayacaklar."

"Tabii ki hayır" dedim masum görünmeye çalışarak. "Bir saat sonra mesaileri başladığında barınakları arayacağım."

"Ya da bizle *kalabilirler*" diye önerdi Will. "Yani, şu şapşala baksanıza. Nasıl da titriyor."

Ve beagle'ı kucağına almak için eğildi, küçük bey çok gergin olduğu için kıvranıyordu.

Kai ne yapacağını şaşırmış gibi görünüyordu. Sonra bana uyarıcı bir bakış attı. "Bebeğim, sessizliği seviyorum. Bunu biliyorsun."

"Kesinlikle." Yüzümdeki gülümsemeyi saklamaya çalışarak başımı salladım. "Demek istediğim, hayatları boyunca kafeste yaşadılar. Onları birkaç gün falan aşağıdaki evde de tutabilirim? Belki onları önce şişmanlatırım? Barınakta da aynılarını yaşayacaklar sonuçta, değil mi?"

Will, "Evet, biraz şımartmak iyi olur" diye ekledi. "Onları tutalım."

"Aman Tanrım" diye homurdandı Kai, eve doğru dönüp başını iki yana salladı. "Dokuz köpek..."

Gülmemek için dudaklarımı dişlerimin arasına aldım.

Hızla Marina'ya yılanların kafeslerini teslim ederek Kai'ın peşine düştüm. "Ah, bir de Gabriel'in aşçısını da getirdim" dedim ona doğru ilerleyerek. "Onu aşçı olarak tutabiliriz, değil mi?"

"Evet, tabii, siktir, her neyse." Eve girdi ve merdivenleri çıkmaya başladı. "Herkesi getir. Kapılar ardına kadar açık. Neden olmasın?"

Arkasından homurdandım, alaycılığı gözümden kaçmamıştı. Koyveriyordu ve buna bayılmıştım. Ne de olsa bu *bizim* hayatımızdı ve bir süre daha birbirimize takılıp düşebilirdik ama başarısız olmayı kabul eden insanlar da değildik. Üstesinden gelirdik.

"Ah, bir şey daha." Koşup ona yetiştim ve merdivende üstüne atladım.

Olduğu yerde durdu ve bir kez daha iç çekti. "Sanırım ağlayabilirim."

Gülmemeye çalıştım. Zavallı adam bir sabah için yeterince şey yaşamıştı.

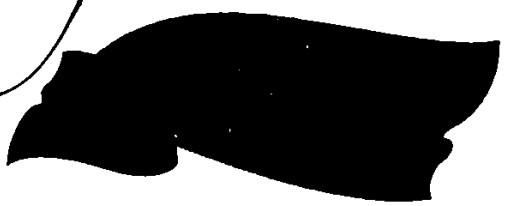
Dudaklarına, geniş omuzlarına ve mükemmel saçlarına baktım ve tenimi ısıtan arzusuyla eğildim.

Kollarımı boynuna dolayıp vücudumu onunkine bastırırken, titrediğini hissederek dudaklarını dudaklarımla okşadım.

"Hâlâ o duşa ihtiyacım var" diye fısıldadım.

Sonra gözlerindeki hararetli bakışı yakalayarak elini tuttum ve onu üst kata çıkardım.

Epilog

Mezar taşlarının arasından sessizce geçti, aşırı büyümüş otlar yumuşak toprağı kaplamıştı. Önü, soldaki tepenin üzeri ve arkası uçsuz bucaksız bir araziydi. Gerçekten de şimdiye kadar bulunduğu en huzurlu yerdi.

Buradaki insanlar sessizdi. Ciddi ifadeler, kızgın ifadeler kadar beklenilir bir şeydi ve bir mezarlıkta kendi kendine konuşmak tamamen kabul edilebilirdi. Yine de şu anda çığlık atabilirdi ve kimse duymazdı. Burada başka kimse yoktu.

Dolunaya baktı, onu çevreleyen parıltılı halkayı ve zayıf ışığını yeryüzüne düşürmesini izledi. Aradığı granit mezar taşı ileride belirdi ve ona yaklaştı, soğuk parmaklarını yumruk yaparken damarlarında artan bir sıcaklık dolaşıyordu.

Durup gözlerini işarete, sonra ayakkabılarına ve üzerinde durdukları toprağa çevirdi. Ve altında olana.

Gözlerini kapatıp her şeyin üzerine yıkılmasına izin verdi.

Herkes onun insanlıktan çıktığını düşünüyordu. Hissetmekten aciz olduğunu. Duygulara direndiğini. Hasta olduğunu. Kötü olduğunu. Bir makine olduğunu.

Hayır.

Her şeyi hissediyordu. Hiçbir duygudan kaçmıyordu. Bir tanesinden bile. Yaşamaya izin vermenin onlardan kurtulmanın tek yolu olduğunu biliyordu.

Utanç.

Korku.

Kızgınlık.

Sevgi.

Endişe.

Üzüntü.

İhanet.

Suçluluk.

Her birinin sahibiydi.

Her biri gözkapaklarının arkasına batıyor, berrak hava yoluyla ciğerlerine giriyor ve yaşlar gözlerinde birikirken onu dolduruyorlardı.

Ama ağlamadı.

Kısa süre sonra kollarından aşağı aktılar ve parmak uçlarının arasından titreştiler, midesine battılar, sıkı düğümler sertleşerek tuğlalara dönüştü ve sonra ona şekil vererek onun bir parçası oldular. Oradaydılar. Onlar onundu.

Sonra her şey yumuşadı, kasıklarından, uzun bacaklarından ve ayaklarından geçerek onu yere yapıştırdı.

Buradayım. Bu benim.

Ben böyleyim.

Gözlerini açtı ve mezar taşına baktı. Ve artık hiçbir şey hissetmiyordu.

Göğüs cebinden sigara paketini çıkarıp içinden bir tane aldı, ucunu dudaklarının arasına sıkıştırdı ve çakmağını almak için pantolonunun cebine uzandı. Sigarayı yakarak bir nefes çekti ve dumanı üflerken her şeyi tekrar cebine koydu.

Bir nefes daha çekti ve sigarayı ağzından çıkardı. Mezar taşına, "Bunun için küçük kardeşime teşekkür edebilirsin" dedi. "Onun fikriydi."

Banks de kendisi kadar zekiydi. Keşke onun kadar sadık da olsaydı.

"Başka türlü de olabilirdi" dedi mezara. "Daha temiz bir şekilde."

Bir nefes daha çekti, soğuk havayla karışan tat dilinde hoş bir his bırakıyordu.

"Üniversiteler kadavralardan kurtulmak için endüstriyel sindiriciler kullanıyor" diye devam etti, eğleniyor gibiydi.

"Kocaman düdüklü tencerelere benziyorlar. Yetmiş galon suyu biraz soda çözeltisi ile karıştırıp doğru sıcaklık ve kıvama gelene kadar pişiriyorsun. Bir ceset birkaç saat içinde eriyebiliyor." Bir nefes daha çekti ve sigaranın ucunu parmaklarının arasına sıkıştırdı. "Ve sonra... cesedi kanalizasyona dökebilirsin. Bitti gitti. Geriye hiçbir şey kalmıyor."

Rüzgâr hızlanarak ağaçları hışırdattı.

"Ama ne yazık ki her şey yok olmuyor. Bazı kemik ve diş parçaları kalıyor, bu yüzden onların ezilmesi gerekiyor" diye devam etti. "Sülfürik asit, sodalı çözeltiden daha tehlikeli olsa da insan kalıntılarını tamamen çözebilir. Dezavantajı daha uzun sürmesi. Yaklaşık iki gün." Başını salladı, sigarayı yere attı ve ayakkabısıyla ezdi. "Ama bu uygunsuz olur."

Kai'a yalan söylemişti. Annesinin cesedi ortadan kalkmamıştı. Evlerine üç milden daha yakındı. Tam burada, Thunder Bay'deydi.

Belki de ondan kurtulmalıydı.

"Yine de bunu yapamadım." Gözleri mezar taşına takıldı, nefesi sığlaştı ve sesi alçaldı. "Senin var olmanı istiyorum" diye fısıldadı. "Dünyanın kötü bir yer olduğunu, senin gerçek olduğunu ve her gün ayaklarımın altında çürüdüğünü asla unutmak istemiyorum."

Çenesini esnetti ve daha uzun hissetmeye çalışarak çenesini yukarı kaldırdı. Onu vücudunu yerleştirmeye ya da sarmaya hiç özen göstermeden bu mezara atmanın ne kadar zevkli olduğunu hatırladı.

Pantolonunun fermuarını açarak annesinin onda en sevdiği yeri çıkardı ve mezar taşına bakarak işemeye başladı.

Bir daha buraya gelmeyecekti. Onunla işi bitmişti.

Ama başına gelecekleri hâlâ fazlasıyla hak eden ve hâlâ uğraşılması gereken biri daha vardı. Sıradaki o kızdı.

İşini bitirdikten sonra mezara uzunca son bir bakış atarak fermuarını çekti.

Biri arkasından "Hey" diye seslendi. "Mezarlık kapalı. Burada ne yapıyorsun?"

Bir bekçi.

Arkasına dönmeden derin bir nefes verdi. "Sadece anneme saygılarımı sunuyorum."

Arkasındaki el fenerinin parıltısı önündeki mezar taşında parladı. "Annen mi? Ama bu Edward McClanahan'ın mezarı."

"Öyle mi?" dedi gülümsemesini tutarak.

Adamın ayak seslerinin yaklaştığını duydu. "Sabah geri gelirsen, annenin mezarını bulmana yardım edebilirim. Adı ne?"

Ama o sadece başını salladı. "Hayır, sorun değil. Bu geceden sonra oldukça meşgul olacağım." Ve döndü, adamın gri kaşlarının altındaki ela gözleriyle karşılaştı. "Ben gideyim. Mutlu Cadılar Bayramı."

Sonra geldiği yoldan geri döndü. "Evet, sana da" diye seslendi bekçi arkasından.

Tam da öyle olacak.

SON

